

ကမ္ဘာကျော်
ဂန္ထဝင်မှုဆင်းများ
လှမိုး[ပညာရေး]

စာအုပ်အမှတ် (၁၈၆)

Quality Publishing House

အမှတ် ၁၅၃၊ ၅(က) လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း- ၇၀၆၄၁၄၊ ၃၈၃၆၆၄၊ ၂၈၂၆၀၄။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ကမ္ဘာကျော်

ဂန္ထဝင်မူခင်းများ

လှမ်း (ပညာရေး)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၂၈၇ / ၂၀၀၃ (၉)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၃၄၂ / ၂၀၀၃ (၁၁)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၂၀၀၄၊ စက်တင်ဘာ)
အုပ်ရေ - (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံး - ညီတော်မောင်
ကွန်ပျူတာစာစီ - Quality
အတွင်းဖလင် - Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အော်ဖ်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း (မြ) (၀၃၉၀၆)၊
၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ ကျပ်

(၁)

၁၉၀၆ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၇ ရက်။

ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ကိုနင်ဒွိုင်း (မောင်စံရှား၏ ဖခင်ကြီး) သည် ထောင်ခုနစ်နှစ်အကျဉ်းစံနေရသော ရှေ့နေကလေး ဂျော့အက်လာဂျီ (George Edalji) ၏ စာကို အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ရှုပြီးဖြစ်သည်။ ဂျော့သည် သူ၏စာတွင် အမှန်တကယ် ကျူးလွန်ခြင်းမရှိသော ပြစ်မှုအတွက် ရှားလော့ ဟုမ်း၏ ဖန်တီးရင် ဆရာကြီး ကိုနင်ဒွိုင်းက အမှုမှန်ဖြစ်စေရန် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းခံသည့်စာ ဖြစ်လေသည်။ ဂျော့သည် ယင်းစာကို ဆရာကြီး ၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သော မေဂျာဂု(ဒ်) (ကိုသိမ်းမောင်) ထံမှတစ်ဆင့် ဆရာ ကြီး ကိုနင်ဒွိုင်းထံသို့ ပေးပို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး ကိုနင်ဒွိုင်းမှာ အိပ်မပျော်နိုင်၊ သူ့ဇနီး ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် စာမရေးနိုင်သည်မှာလည်း ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ သူရေးလက်စ ရှားလော့ဟုမ်း (မောင်စံရှား) စာမူများကိုလည်း အဆုံးမသတ်နိုင်။ သူနေထိုင်ရာ ဝင်ဒယ်ရှန် စာကြည့်ခန်းက မထွက်တော့။ မကြာမီ လင်းရောင်ပျို့လာတော့မည် ဖြစ်သည်။ သူ့စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် ဆေးတံဟောင်းများ၊ ဆေးအိတ်များ၊ ရှေ့နေကလေး ဂျော့အက်လာဂျီ၏ အမှုအခင်းအကြောင်းပါရှိသည့် လန်ဒန်တိုင်း(စ်) သတင်းစာ နှင့် လန်ဒန် နေ့စဉ်ကြေးမုံ သတင်းစာကြီးများ၏ ဖိုင်တွဲများ၊ ခဲတံအနီအပြာများ၊ လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့မှ ထုတ်ဝေသော ကြေညာချက်နှင့် မှုခင်းသတင်းလွှာများ၊ သောက်လက်စ ကော်ဖီခွက်များနှင့် ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိနေသည်။

အခန်းထောင့်ဆိုတာတွင် ထောင်ထားသည့် တယောသတ္တောကို လည်းကောင်း၊ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် သိပ္ပံပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် ဇယား ချပ်ကြီးများ၊ ကွယ်လွန်သူဇနီး၏ ဓာတ်ပုံတို့ကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်မိသည်။ အပြင်တွင် ဝင်ကာနီး လရောင်မှိုင်းပျံ့သည် ထူထပ်သော နင်းကန့်လန့်ကာ ကြီးကို ထိုးဖောက်လျက် ဝက်သစ်ချပင်တန်းများ၊ မက်မွန်ပင်တန်းများပေါ်သို့ ပြောက်တံပြောက်ကြား ကျရောက်လျက် ရှိနေပေသည်။ တသုန်သုန် တိုက်နေ သော ဆောင်းရာသီ၏လေသည် တရဲရှုမြည်အောင် တိုးဝှေ့လျက်ရှိသည်။ စွတ် စိုထိုင်းမှိုင်းနေသော အနံ့အသက်၊ သစ်ရွက်များ၏ အနံ့အသက်တို့သည်လည်း လေပြည်တွင် ပျံ့လျက်ရှိနေသည်။

ဆရာကြီး၏ စိတ်သည် လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိပြီး သူ့ဇနီးအား လွမ်းဆွတ်တသသည့် စိတ်အပြင် ရှေ့နေလေး ဂျော့အက်လာဂျီ၏ အမှုမှန် ပေါ် ပေါက်ရေး အကူအညီတောင်းခံသည် စာကြောင့်လည်း စိတ်အထူးလေးလံနေပေ သည်။ ဆရာကြီးသည် ဂျော့အက်လာဂျီ၏ အမှုတွဲများကိုလည်း ဖတ်ရှုပြီးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဂျော့အက်လာဂျီ၏ အမှုတွင် လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့တို့ သည် သဲလွန်စ၊ အချက်အလက် မရခင် ကောက်ချက်ဆွဲ၍ ယင်းကောက်ချက် နှင့် ညီအောင် အချက်အလက်တွေကို ရိုက်သွင်းကာ အပြစ်ကင်းစင်သူ တစ်ဦး အား အပြစ်ရစေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆရာကြီးက ယူဆသည်။

ဆရာကြီးကိုနှင့်ဒိုင်းရေးသားခဲ့သည့် ‘အောက်မေ့ဖွယ်များနှင့် စွန့်စား ခန်းများ’ (Memories and Adventures) ဆိုသည့် စာအုပ်တွင် ‘ကျွန်တော် ဖန်တီးခဲ့သော ဇာတ်ဆောင်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်း၏ အရည်အချင်းမျိုး ကျွန်တော့် တွင် ရှိပါသလားဟု မကြာခဏ စဉ်းစားမိပါသည်’ ဟု ရေးသားခဲ့သည်။ အမှန် အားဖြင့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်သည် သူ မွေးထုတ်သော ဇာတ်ဆောင်၏ စရိုက်မျိုး မသိမသာ ရှိနေလေ့ရှိသည်။ မရှိလျှင် ထိုဇာတ်ဆောင်ကို သရုပ်ပေါ် အောင် ရေးသားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ စာဖတ်ပရိသတ်သည် ရှားလော့ဟုမ်း (မောင်စံရှား) ဝတ္ထုများကို ဖတ်ခဲ့ပြီး စာရေးဆရာကြီး ကိုနှင့်ဒိုင်းကို သူ့ဇာတ် ဆောင်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မကြာခဏဆို သလို ဆရာကြီး ကိုနှင့်ဒိုင်းထံ စာဖတ်သူများသည် အကူအညီ တောင်းခံလေ့ရှိ ကြသည်။

ယခု ရှေ့နေကလေး အက်လာဂျီမှာလည်း ဆရာကြီးကို လေးစားသူ စာဖတ်ပရိသတ် တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သူ့အမှုမှန် ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် အကျဉ်း ထောင်အတွင်းမှ စာရေးသား၍ အကူအညီတောင်းခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မှန်သည်၊ စာရေးဆရာကြီး ဆာအာသာ ကိုနှင့်ဒိုင်းသည် ရှားလော့ဟုမ်းကို ဖန်တီးကာ

စုံထောက်ဝတ္ထုတို (၅၆) ပုဒ် (ဆရာမြသန်းတင် ဘာသာပြန်ဆိုပြီး) ကို ရေးသား ခဲ့ရုံသာမက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အမှုတစ်ခုကို အမှုမှန်ဖြစ်စေရန် စုံစမ်းထောက် လှမ်းပေးခဲ့ဖူးလေသည်။

*

အမှုမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ နွေရာသီ တစ်နေ့ညတွင် ဘာမင်ဟမ်မြို့မှ မိုင် (၂၀) ကွာဝေးသော ဂရိတ်ဝရိုင်လေ (Great Wryley) အမည်ရှိ ကျောက်မီးသွေးတွင်း တူးသမား နေထိုင်သည့် ရွာကလေးမှ အလုပ်သမား လူငယ် ဟင်နရီဂရက်ဆိုသူ လူငယ်ကလေးသည် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ဤကျောက်မီးသွေးတွင်းသည် နေ့စဉ် (၂၄) နာရီ အလုပ်လုပ်ရသော ကျောက်မီးသွေးတွင်း ဖြစ်သည်။ နံနက် တာဝန်ကျသူများသည် နံနက် စောစော (၆) နာရီ အလုပ်ဆင်းရပြီး ညနေ (၆) နာရီမှ မိမိအိမ်သို့ ပြန်ခွင့်ရလေသည်။

ဟင်နရီဂရက်မှာ နံနက်စောစော အလုပ်ဆင်းရသော အလုပ်သမား ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဂရိတ်ဝရိုင်လေရွာသည် ကျောက်မီးသွေးတွင်း အလုပ် သမားများသာမက လယ်သမားများလည်း နေထိုင်ခဲ့၏။ ရွာအနီး ပတ်ဝန်းကျင် တွင် လယ်ယာများ၊ ခြံများ၊ သစ်တောအုပ်များ ရှိခဲ့သဖြင့် လူသွားလူလာ နည်းသည်။ ဟင်နရီဂရက် ပြန်လာသော အချိန်မှာလည်း မှောင်စပျိုးနေလေပြီ။ လွန်ခဲ့သောနေ့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရွာသွန်းထားသော မိုးကြောင့် ရွာသို့ပြန်သော မြေနီလမ်းကလေးမှာ ရွံ့အိုင်များ၊ ဗွက်များ ထလျက်ရှိသည်။ ယခင်နေ့က လေ ရော၊ မိုးပါ ပြင်းပြင်းထန် ထန်ရွာခဲ့သဖြင့် မြေနီလမ်းပေါ်တွင် ကျိုးကျနေသော သစ်ပင်များ၊ သစ်ကိုင်းများ စုပုံလျက် ရှိနေပေသည်။

ဟင်နရီဂရက်သည် လူသွားလူလာ ပြတ်လျက်ရှိသဖြင့် ခပ်သုတ် သုတ် လျှောက်လာသည်။ လွန်ခဲ့သောလကပင် ဂရိတ်ဝရိုင်လေ အပါအဝင် ကျေးရွာများအနီးတွင် နွားများ၊ မြင်းများကို မကြာခဏ တိတ်တိတ်ပုန်း သတ် ဖြတ်မှုများ ဖြစ်ပွားသည်ဟု သတင်းများ ပေါ်ထွက်လျက် ရှိသည်။ ၁၉၀၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ နှင့် ဩဂုတ်လအတွင်း သိုးများအား ခိုးယူသတ်ဖြတ်မှု (၈) မှု ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ထူးဆန်းသော စိတ်ပျံ့လွင့်နေသည့် လူမသမာတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်နေ သည်ဟု သတင်းများ ထွက်နေသဖြင့် လန်ဒန် ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးမှ ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင် (၂၀) ကို ဂရိတ်ဝရိုင်လေ ရွာအနီးတွင် ကင်းပုန်းချထားခဲ့လေသည်။ ယင်းသတင်း များကြောင့် ဟင်နရီသည် စိတ်ချောက်ချားနေသဖြင့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်အုပ်တွင် ကျောက်မီးသွေး လှည်း ဆွဲသည့် မြင်းတစ်ကောင်ကို ဓားဖြင့် ခုတ်သတ်၍ ပစ်ထားသည်ကို ဟင်နရီဂရက် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် များစွာ ထိတ်လန့်သွားသည်။ ဟင်နရီဂရက်တို့ ဘိုးဘွားများ လက်ထက်က လန်ဒန်မြို့ ဝှိုက်ချက်ပယ်ရပ်ကွက်တွင် အမျိုးသမီး ပြည့်တန်ဆာများကိုသာ လိုက်၍ ရက်ရက်စက်စက် ရင်ခွဲသတ်ခဲ့သူ လူသတ် သမားကြီး ဂျက် (Jack) ကဲ့သို့ ယခု လူသတ်သမားမှာလည်း မြင်း၊ နွား၊ သိုးများကို ရက်ရက်စက်စက် လိုက်သတ်နေသူ ဖြစ်သဖြင့် ဟင်နရီဂရက်သည် အသံကုန်ဟစ်အော်၍ ရွာကလေးဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

သူ့အဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်း တွင် လျှို့ဝှက်စွာ ကင်းပုန်းချ၍ စောင့်ကြည့်နေသူ ပုလိပ်အင်စပက်တော်ကြီး ကင်းဘဲ(လ်) (Campbell) အဖွဲ့သည် ချက်ချင်းဆိုသလို အချင်းဖြစ်ပွားနေ သည့် နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ ဤတွင် ပုလိပ်တို့က အမှုဖြစ်ပွားသည့် နေရာမှ မိုင်ဝက်အကွာရှိ ကျမ်းစာသင် သင်းအုပ်ဆရာ ရှာပူဂျီအက်လာဂျီ အိမ်ကို သွားတွေ့လေသည်။ သင်းအုပ်ဆရာ ရှာပူဂျီအက်လာဂျီ (Rev: Shapurji Edalji) မှာ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား မဟုတ်ပေ။ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသား၊ ဖာရစီ အမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီး မစွမ်းရှာလော့နှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပြီး ထိုရွာအနီးတွင် သင်းအုပ်လုပ်လာခဲ့သည်မှာ အနှစ်သုံးဆယ် ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သင်းအုပ်ဆရာ ရှာပူဂျီအက်လာဂျီကိုမူ ရွာသား တို့က လေးစားခြင်း မရှိ။ သူတို့မိသားစုတွင် သမီးကလေးနှစ်ဦးနှင့် သား ဂျော့အက်လာဂျီကို မွေးဖွားခဲ့လေသည်။

သူတို့ မိသားစုတွင် နောက်ကြောင်းတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သားဖြစ်သူ ဂျော့ ငယ်ငယ် ကျောင်းသားအရွယ်တွင် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ သင်းအုပ်ဘုန်းတော် ကြီးများအား မတော်တရော်ရေးသည့် စာများ စာတိုက်မှ ရောက်လာတတ်ပြီး စာတွင် သင်းအုပ်ဆရာ အက်လာဂျီ၏ လက်မှတ်များ ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ကြရသဖြင့် ရွာသားအများက ဆရာ အက်လာဂျီ ဖြစ်ရမည်ဟု စွပ်စွဲခဲ့ကြပြီး သူ့အိမ်ကို ခဲများဖြင့် ဝိုင်းပေါက်ခဲ့ကြဖူးသည်။

ကျောက်မီးသွေးလှည်းဆွဲသည့် မြင်းအား ဓားဖြင့် ခုတ်ထားခြင်းနှင့် သိုးများ၊ နွားများကို ဓားဖြင့် ခုတ်သွားသည့် ကိစ္စများသည် ထိုသင်းအုပ်ဆရာ ရှာပူဂျီအက်လာဂျီ၏ သားဖြစ်သူ ဂျော့အက်လာဂျီ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ရွာထဲရှိ မိန်းကလေးများကိုပင် ဓားဖြင့် လိုက်ခုတ်ရန် ကြံရွယ်လျက်ရှိကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်များကို ဓားဖြင့် ခုတ်သွားခြင်းမှာ ဖာရစီလူမျိုးတို့၏ ရှေးထုံးစံ ဖြစ်ဟန် ရှိသည် ဟူ၍ ပစ်စာများ ပုလိပ်တို့ထံသို့ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍

ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်တို့သည် ခိုင်မာသည့် သဲလွန်စ အထောက်အထားတို့ကို စနစ် တကျ ရှာဖွေခြင်း မပြု။ ထင်ကြေးဖြင့် ကောက်ချက်ကို အလျင်အမြန် ဆွဲကြပြီး ယင်းကောက်ချက်နှင့် ညီအောင် အချက်အလက်တွေကို ရိုက်သွင်းကာ ရှေ့နေ ကလေး အက်လာဂျီကို ဖမ်းခဲ့၏။

အက်လာဂျီမှာ လူရိုးလူဖြောင့်၊ စကားနည်းပြီး အပေါင်းအသင်း အများစုနှင့် မနေ၊ သီးခြားတစ်ဦးတည်း နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အသား အရောင်မှာလည်း ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် သွားတူသဖြင့် မည်းနက်သည့် အဆင်းရှိနေ သည်။ သူ၏ စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးကြောင့် ပုလိပ်အဖွဲ့က စိတ်ပျံ့လွင့်နေ သူဟု ထင်သည်။

ရှာပူဂျီအက်လာဂျီ၏ နေအိမ်ကို ပုလိပ်အင်စပက်တော်ကြီး ကင်း ဘဲ(လ်) ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် သွားရောက်ခဲ့ပြီး သက်သေများနှင့် အိမ်ကို ရှာဖွေခဲ့သည်။ ဂျော့အက်လာဂျီ၏ အိပ်ခန်းအတွင်းမှ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓား အသစ် တစ်ထုပ်၊ ရွှံ့မြေအနက်များ ပေကျဲနေသည့် ဂျော့အက်လာဂျီ၏ ဖိနပ်တစ်ရုံ၊ အဖျားတွင် အလားတူ ရွှံ့အနက်များ ပေနေသည့် ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည်၊ ရွှံ့စက်အနက်များ ပေကျန်နေသည့် ဂျော့၏ အင်္ကျီနှင့် ခါးပြတ်အင်္ကျီတစ်ထည် တို့ကို သက်သေခံ ပစ္စည်းများအဖြစ် သိမ်းယူခဲ့သည်။ ယင်းပစ္စည်းများကို မှုခင်း ဆရာဝန်ကြီးက စစ်ဆေးသောအခါ ဂျော့အက်လာဂျီ၏ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ခါးပြတ် အင်္ကျီတို့ပေါ်တွင် မြင်းမွေး (၃၂) ချောင်း တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ အင်္ကျီလက် ဖျားများတွင်လည်း သွေးစွန်းနေသည့် အကွက်များဟု ထင်ရသည့် အစွန်း အကွက်များကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည်ဟု ဆို၏။

ရှေ့နေကလေး ဂျော့အက်လာဂျီအား ပုလိပ်တို့က စစ်ဆေးသည့် အခါတွင် ဂျော့က သူသည် နေ့စဉ် နံနက် (၇:၂၀) မိနစ် ရထားဖြင့် ဘာမင်ဂမ်ရှိ ရှေ့နေများအသင်းသို့ သွား၍ ညနေ (၆) နာရီ ရထားဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာလေ့ရှိ ကြောင်း၊ ထိုအချင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့ကမူ (၉:၃၀) နာရီလောက်ထိ ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ အသိမိတ်ဆွေများထံ ခြေကျင်လျှောက်သွားနေခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် အိမ်ပြန်၍ ညစာစားပြီး အိပ်နေခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဂျော့အက်လာဂျီ၏ မိတ်ဆွေများ ကလည်း ဂျော့အက်လာဂျီ ထွက်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ထွက်ဆိုသဖြင့် အချင်းဖြစ် ပွားသည့် အချိန်ဟု မှုခင်းဆရာကြီး သတ်မှတ်သည့်အချိန်တွင် ဂျော့အက်လာဂျီ မှာ သူ့မိတ်ဆွေများ အိမ်တွင် ရှိနေသည့်အချိန် ဖြစ်နေလေသည်။

ဘာမင်ဂမ်မြို့ရှိ ဂျော့အက်လာဂျီ၏ မိတ်ဆွေများ၊ ရှေ့နေများ အသင်း ကလည်း ဂျော့အက်လာဂျီအား ပုလိပ်တို့က ဖမ်းဆီးခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းသည် ဟု ယူဆသည်။ ဂျော့အက်လာဂျီမှာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သူ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားဘဝကလည်း ဉာဏ်ပညာထက်သူ ဖြစ်၏။ စာမေးပွဲများတွင် ဂုဏ်ထူးများဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ဘာမင်ဂမ်မြို့၊ မေဆင်ကောလိပ် (Mason) တွင် နေစဉ်ကလည်း လူရည်ချွန်၊ လူတော်ကျောင်းသား ဖြစ်သဖြင့် လူတိုင်း အံ့ဩခဲ့ရသည်။ ဘာမင်ဂမ်မြို့မှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများကလည်း ပုလိပ်အဖွဲ့သို့ ထင်ကြေးဖြင့် စွပ်စွဲလေသလောဟု ရေးသားကြသည်။ လူအများကလည်း ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်တို့ တရားခံရရှိရေးအတွက် ဇွတ်လိုရာသို့ ကောက်ချက်ချ၍ အက်လာဂျီအား အမှုဆင်ခဲ့လေသလောဟု ထင်ကြသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ ပုလိပ်အဖွဲ့က ဂျော့အက်လာဂျီအား ရုံးတင်တရားစွဲခဲ့သည်။ ၁၉၀၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၂၀) ရက်နေ့တွင် ရုံးတင်စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ဘာမင်ဂမ် တရားရုံးရာဇဝင်တွင် ဂျော့အက်လာဂျီ၏ အမှုသည် လာရောက်နားထောင်သူ အများဆုံးသော အမှုဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။

စစ်ဆေးသည့်အခါတွင် ရှေ့နေကလေး ဂျော့အက်လာဂျီက အချင်းဖြစ်ပွားသော အချိန်မတိုင်မီ သူသည် အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် မရှိပါကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုသည်။ ယင်းအချက်ကိုလည်း သက်သေများက တရားရုံးတော်တွင် သက်သေခံကြသည်။ တိရစ္ဆာန် ဆရာဝန်ကလည်း လူအများ ဓားခုတ်ခံရသည့် မြင်းကို တွေ့ရသည့်အခါ မြင်းဓားခုတ်ခံရသည်မှာ လေးနာရီလောက် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဟု ထွက်ဆိုသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ သင်းအုပ်ဆရာကြီးကလည်း ထိုညက သူ့သား ဂျော့သည် ကိုးနာရီခွဲပြီးသည့်နောက် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ခြင်း မရှိတော့ကြောင်း၊ သူတို့သား အဖနှစ်ယောက် အတူတူ အိပ်ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အိပ်ရာဝင်သည်နှင့် အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ကာ သော့ကို မိမိယူထားကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ပုလိပ်အဖွဲ့တို့ သက်သေခံ ပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းယူထားသော မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓားများမှာ မိမိဓားများသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဂျော့၏ဓားများ မဟုတ်ပါကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

သို့သော် အစိုးရ ရှေ့နေကြီးကမူ တရားခံသည် နံနက်လင်းအားကြီး (၂) နာရီနှင့် (၃) နာရီကြားတွင် အပြင်သို့ ထွက်သွားကြောင်း၊ သူ့အင်္ကျီများပေါ်တွင် မြင်းမွေးများနှင့် သွေးစသွေးန အစွန်းများကို တွေ့ရကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ပွားသည့် နေရာတွင် တွေ့ရသည့် ဖိနပ်ရာသည် ဂျော့ ဖိနပ်ရာများသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ဂျော့အခန်းတွင်းက တွေ့ရသည့် ရွှံ့မြေအနက်များ ပေကျဲနေသည့် ဖိနပ်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရုံးတော်တွင် တင်ပြလျှောက်ထားခဲ့သည်။ ရုံးတော်က ဂျော့အက်လာဂျီကို ထောင်ခုနစ်နှစ် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့လေသည်။

ဤတွင် ဥပဒေပညာရှင်များ၊ ရှေ့နေများ၊ ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက တရားရုံးသို့ အယူခံတင်သွင်းခဲ့ကြသည်။ ဘဟားမားကျွန်းမှ အငြိမ်းစား

တရားသူကြီးတစ်ဦး ခေါင်းဆောင်သော ဥပဒေ ပညာရှင်ကြီးများတို့ကလည်း ပြန်လည်ကြားနာရန် လျှောက်ထားခဲ့ကြသည်။ လူတစ်သောင်းကျော် လက်မှတ် ရေးထိုးထားသော အသနားခံစာကို တင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ရုံးတော်က အရေး ယူဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိခဲ့တော့။ ဘာမင်ဂမ် သတင်းစာကြီး တစ်စောင်ကလည်း ပုလိပ်နှင့် တရားရုံးတော်ကြီးတို့၏ ပျော့ကွက်ဟာကွက်များကို ဆောင်းပါးရေး သား၍ ကန့်ကွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ရုံးတော်ကြီး၏ မှားယွင်းမှု၊ ပုလိပ်တို့၏ တရားခံအဖြစ် မတရားစွပ်စွဲမှုဟု စွပ်စွဲခဲ့သည်။ ဤသို့အတွင်း အလားတူ မြင်း တစ်ကောင်သတ်မှု ဂရိတ်ဝရိုင်လေ ကျေးရွာအနီးတွင် ဖြစ်ပွားလာသောအခါ စဉ်းစားရန် အကြောင်းပေါ်လာသည်။

၁၉၀၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် အကျဉ်းစံ ဂျော့အက်လာဂျီသည် ဆရာကြီး ကိုနင်ဒိုင်းထံသို့ စာရေး၍ သူ့အမှုအား တရားသဖြင့် ဖြစ်စေရန် ဆောင် ရွက်ပေးဖို့ တောင်းပန်ခဲ့လေသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်များက ဆရာကြီး ကိုနင်ဒိုင်း သည် နာမည်ကျော် စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းကို ဖန်တီးသူဟူ၍သာ မြင် ထားကြသည် မဟုတ်။ ရှားလော့ဟုမ်း (မောင်စံရှား) သည် ဆရာကြီး ကိုနင်ဒိုင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။ စာရေးဆရာ၏ စိတ်နေစိတ်ထားသည် သူ ဖန်တီး ပေးလိုက်သော ဇာတ်ကောင်၏ စရိုက်တွင် ထင်ဟပ်နေသည်မှာ မလွဲနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဂျော့အက်လာဂျီသည် ဆရာကြီးထံ အကူအညီ တောင်းပုံရသည်။

ဆရာကြီး ကိုနင်ဒိုင်းသည် ရုံးတော်မှ အက်လာဂျီ၏ အမှုတွဲများကို စနစ်တကျ လေ့လာသည်။ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဒေသသို့ သွားရောက်၍ ရုံးတော်တွင် သက်သေပါဝင်သူများကို သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ ထိုစဉ်က သတင်းစာများ တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် သတင်းဆောင်းပါးတွေကို လေ့လာသည်။ မှုခင်းဆရာဝန် ကြီးနှင့် ရုံးတော်တွင် သက်သေအဖြစ် တင်ပြခဲ့သည့် အက်လာဂျီ၏ ဖိနပ်၊ ဘောင်းဘီ၊ ကုတ်အင်္ကျီ၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓား စသည်များကို စစ်ဆေးသူများအား သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ သူကိုယ်တိုင် လေ့လာခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ လေ့လာ ခဲ့ပြီး အသေးစိတ် အစီရင်ခံစာ တစ်စောင်ကို ရုံးတော်ကြီးသို့ တင်သွင်းခဲ့ပြီး ပုလိပ်တို့၏ မှားယွင်းမှုများကို တစ်ချက်ချင်း ရှင်းလင်းသည့် ဆောင်းပါးတစ် စောင်ကိုလည်း သတင်းစာတိုက် အသီးသီးသို့ ပေးပို့ခဲ့လေသည်။

သတင်းစာကြီးများကလည်း ကိုနင်ဒိုင်း (ရှားလော့ဟုမ်း) ကြီး အမှု မှန်ပေါ်ပေါက်ရေး ဆောင်ရွက်ပြီဟူသော သတင်းများကို ဖော်ပြခဲ့ကြ၏။

ဆရာကြီး ကိုနင်ဒိုင်း တွေ့ရှိချက်များသည် ဤသို့ဖြစ်၏။ ပုလိပ်များ ဂျော့အက်လာဂျီ၏ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓားဟု သိမ်းသွားသော ဓားများမှာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ သုံးစွဲခြင်း မပြုရသေးသည့် ဓားများဖြစ်နေသည်။ ကုတ်အင်္ကျီပေါ်တွင်

၈ □ လှမိုး(ပညာရေး)

တွေ့ရသည့် မြင်းမွေးများမှာလည်း အစက မရှိပေ။ ပုလိပ်များက ရုံးတော်တွင် တင်ပြရန် သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သေဆုံးသော မြင်းရေကို လှီးပြီး ဂျော့အင်္ကျီ ဖြင့် ထုတ်ယူလာခဲ့ရာမှ မြင်းမွေးများ ကပ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရတော့ သည်။

ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီနှင့် ဖိနပ်များတွင် တွေ့ရသည့် ရွှံ့စက်များ သည် အချင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့က ဂျော့အင်္ကျီ လျှောက်လည်ခဲ့သည့် ရွာနီး ချုပ်စပ်မှ ရွှံ့မြေများ ဖြစ်နေပြီး မြင်းသေနေသည်ကို တွေ့ရသည့်နေရာတွင် ရှိသည့် မြေများမှာ ဝါကြန့်ကြန့် ဖြစ်ပြီး၊ အနီရောင်နှင့် ရောထွေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဂျော့အင်္ကျီအား ပုလိပ်တို့က သက်သေအထောက်အထား ခိုင်လုံ ခြင်း မရှိ။ အပေါ်ယံကိုသာ ကြည့်ပြီး သက်သေများဆင်၍ အမှုတင်သွင်း ကြောင်း ဆောင်းပါးကြီးတစ်ပုဒ်ကိုလည်း သတင်းစာက အပြည့်အစုံ ဖော်ပြထား ခဲ့လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ တရားရုံးတော်ကြီးက မှားယွင်းမှုဟုဆိုကာ ရှေ့နေကလေး ဂျော့အင်္ကျီကို ထောင်မှ လွတ်ပစ်လိုက်ရလေတော့သည်။

ကျမ်းကိုး

1. Conan Doyle: By J.D. Carr
2. The man who was sherlock holmes.

၁၈၈၉ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၂၈ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့။ ပြင်သစ်ပြည်၊ ပါရီမြို့ နာမည်ကျော် ဆူရီတေး စုံထောက်ဌာနချုပ်မှ အကြီးအကဲဖြစ်သူ ဖရန်စစ်ဂိုရမ် သည် ရုံးပိတ်ရက် ဖြစ်သော်လည်း အနားမယူနိုင်။ သူမှန်ပြတင်းမှ သူ့ရုံးခန်း ပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ စူးရှသော နေရောင်ခြည်သည် ပိုးစာ ပင်များ၊ ဝက်သစ်ချပင်တန်းများကို ထိုးဖောက်၍ လူသွားလမ်းပလက်ဖောင်း ပေါ်သို့ ကျရောက်လျက် ရှိနေပေသည်။ အားလပ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် လမ်းမကြီး ပေါ်တွင် လူသွားလူလာ ကင်းမဲ့လျက်ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ခပ်ပြင်းပြင်း မောင်းသွား သော မြင်းလှည်းတစ်စီးတလေ၏ အသံကိုသာ ကြားရသည်။

ပါရီမြို့၏ အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဂါဒီလီယွန်ဘူတာရုံကြီးမှ မီးရထား ဥသြသံ၊ တွဲချိတ်သံများကိုသာ ကြားရသည်။ အမှန်အားဖြင့် စုံထောက်ကြီး ဂိုရမ်သည် ၂၇ ရက်၊ စနေနေ့ညကပင် အိမ်သို့ မပြန်။ သူ့ရုံးခန်းတွင် အချိန်ကုန် ခဲ့သည်။ သူ့စားပွဲပေါ်တွင် ပြန်ကျလျက်ရှိသည့် ပါရီ ပုလိပ်အဖွဲ့၏ အစီရင်ခံစာ များ၊ ဆူရီတေးအဖွဲ့၏ အစီရင်ခံစာများ၊ သတင်းစာဖိုင်တွဲများ၊ ပြည်သူများထံ ပေးပို့သော တိုင်ကြားစာများ၊ ညတစ်ညလုံး တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ခဲ့ သည့် ခပ်ပြင်းပြင်း ဖျော်ထားသည့် ကော်ဖီခွက်များ၊ စီးကရက်တိုများနှင့် ရှုပ် ထွေးလျက် ရှိပေသည်။ ဂိုရမ်မှာ ချောင်းဆိုးပန်းနာရီ ခဲ့သဖြင့် သူ့မိသားစု ဆရာဝန် ကြီးက စီးကရက်ကိုသောက်ခြင်း မပြုရန် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပိတ်ပင်သည်။ သို့သော် စိတ်ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည့် စုံထောက်ကြီး ဂိုရမ်အဖို့ စီးကရက်ကို မသောက်ရ မနေနိုင်။

သူ့ရုံးခန်းရှိ ကမ္ဘာ့အကျော်အမော် မှုခင်းပါရုဂ္ဂကြီး ဖြစ်ခဲ့သူ သူ့ဆရာ ဘဲတီယွန်၏ ဓာတ်ပုံကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဘဲတီယွန်သည် ပြင်သစ်ပြည်၊ စုံထောက်သမိုင်းတွင် သိပ္ပံနည်းကို ပထမဆုံး အသုံးပြုသည့် စုံထောက် ပါရဂူ ကြီးအဖြစ် မှတ်တမ်းတင် ထားသူဖြစ်လေသည်။

ဂိုရမ်၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိသည် အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီး သတင်းစာတစ်စောင်မှ လူတစ်ဦးပျောက်ဆုံးနေသည့် သတင်းတစ်ပုဒ်ကို တင်ပြ ခဲ့လေသည်။ အသက် ၄၉ နှစ်ခန့်ရှိ ပါရီမြို့မှ ဘီလစ်ရုံးစာရေး ကြီး ဂု(ဖ်) ရုံးမှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်ခြင်း မရှိဘဲ ပျောက်ဆုံးနေသည့် သတင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင် သည်မှာ လူ့အသတ်ခံရခြင်း၊ သို့မဟုတ် မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဇူလိုင်လ ၂၇ ရက်နေ့ညကပင် ပျောက်ဆုံးနေသူ ဘီလစ်ရုံး စာရေးကြီး ဂု(ဖ်)၏ ယောက်ဖတော်သူ လန်ဒရီသည် ရုံးမှ အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခြင်း မရှိကြောင်း၊ ပုလိပ်ဌာနတွင် တိုင်ချက်ဖွင့်ခဲ့လေသည်။ ဂု(ဖ်)မှာ ဇနီးကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သမီးငယ်များနှင့် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ အသက် ၄၉ နှစ်ရှိသူဖြစ်သော်လည်း ဂု(ဖ်)မှာ အမျိုးသမီးများနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး နေထိုင်သူ ဖြစ်၏။ ကြေးစား အမျိုးသမီးအချို့နှင့်လည်း မကင်းသူဖြစ်လေသည်။ ပုလိပ် အဖွဲ့သည် ဇူလိုင်လ ၃၀ ရက်နေ့အထိ စောင့်ဆိုင်းလျက် ဂု(ဖ်)အား တတ်နိုင် သလောက် ရှာဖွေခဲ့လေသည်။ သူ့သွားလာတတ်သည့် ပျော်ပွဲစားရုံများ၊ သူ့ မိတ်ဆွေများ၏ အိမ်များ၊ သူ့ရုံးအမှုထမ်းများအား စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း ပြုခဲ့သော် လည်း ဂု(ဖ်)အား တွေ့ရှိခြင်း မရှိတော့။ သတင်းအစအန ပျောက်နေသဖြင့် ပုလိပ်အဖွဲ့သည် ပါရီမြို့ ဆူရီတေး စုံထောက်အကြီးအကဲ ဖရန်စစ်ဂိုရမ်ထံ အစီ ရင်ခံ တင်ပြခဲ့လေသည်။

ဂိုရမ်သည် ချက်ချင်းဆိုသလို ပြင်သစ်ပြည်၊ ပုလိပ်ဌာန အသီးသီးသို့ ပျောက်ဆုံးနေသူ ဂု(ဖ်) ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်၊ အသက်အရွယ်၊ အရပ်အမောင်း၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ၊ သူ့အကျင့်စရိုက်စသော အသေးစိတ် အချက်အလက်များ၊ ဂု(ဖ်)၏ ဓာတ်ပုံတို့ကို ပေးပို့၍ သတင်းအစအနရရှိက အမြန်ဆုံး အကြောင်း ကြားရန် ညွှန်ကြားခဲ့လေသည်။

ဩဂုတ်လ၊ ၁၇ ရက်နေ့ထုတ်သတင်းစာများတွင် လျှင်အင်မြို့အနီး ဂုမ်းမြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ထူးခြား၍ ပျက်စီးနေသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးနှင့် အလောင်းတစ်လောင်း တွေ့ရှိရကြောင်းကို ဂိုရမ်သည် ဖတ်ရှုခဲ့လေသည်။ သူ့ အဖို့ ယင်းအလောင်းသည် ပျောက်ဆုံးနေသော ဂု(ဖ်)၏ အလောင်းများ ဖြစ်နိုင် သလောဟု ထင်မြင်ယူဆခဲ့သည်။ ဂု(ဖ်) ပျောက်ဆုံးစကလည်း ဂု(ဖ်)၏ ရုံးခန်း သို့ ရှာဖွေခဲ့ရာတွင် မီးခံသေတ္တာကြီးမှာ ခြေရာလက်ရာမပျက် တွေ့ရှိရပြီး မီးခံ

သေတ္တာအနီးတွင်မူ မီးခြစ်ဆံများ အများအပြားကို တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။ ဂု(ဖိ)၏ ရုံးခန်းကို ပိုင်ဆိုင်သည့် အမျိုးသမီး အိမ်ရှင်မကြီးကမူ ဇူလိုင်လ ၂၇ ရက်ညက ရုံးခန်းအတွင်းမှ ပစ္စည်းများ ရွှေ့ပြောင်းသံများ ကြားရသဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ရာ ရုံးခန်းကို အတွင်းမှ ကလန်ထိုး၍ ပိတ်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ဘီလစ်ကြီး ဂု(ဖိ) အချိန်ပို အလုပ်ဆင်းသည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့မိကြောင်း၊ သို့သော် မကြာမီ မမြင်ဖူးသော လူစိမ်းတစ်ဦး ကတိုက်ကရိုက် လှေကားမှ ဆင်းသွားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်ဟု သတင်းပေးခဲ့လေသည်။

စုံထောက်အတတ်ပညာဆိုသည်မှာ ရာဇဝတ်မှုတစ်မှု ဖြစ်ပွားရာတွင် တရားခံအစစ်အမှန်ကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မရရအောင်ရှာဖွေခြင်း၊ မည်သို့ မည်ပုံ ပြစ်မှုကျူးလွန်ပုံကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းသည့် ပညာဖြစ်၏။ ယင်းအတတ်ပညာမှာ ရဲအဖွဲ့နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့တို့၏ အဓိကကျသော လုပ်ငန်းကြီး ဖြစ်လေသည်။ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများကို သက်သေထွက်ချက် ထင်ရှားမှသာ အပြစ်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ မျက်မြင်သက်သေ မရှိသဖြင့် အဆက်ပြတ်၍နေတတ်ရာ စုံထောက်ပညာအဖို့ ယင်းကဲ့သို့ ပြတ်၍နေ တတ်သော ကွင်းဆက်ကို ဆက်စပ်ရေး ဖြစ်လေသည်။

ဂု(ဖိ)ပျောက်ဆုံးမှုတွင် မျက်မြင်သက်သေနှင့် သဲလွန်စများ ရှာဖွေမတွေ့သဖြင့် ပါရီဆူရီတေး စုံထောက်ကြီး ပိုရမ်အဖို့ အခက်အခဲ ဖြစ်နေသည်။ ယခုကဲ့သို့ သတင်းစာများတွင် ပါလာသော သတင်းအစအနသည် ပျောက်ဆုံးနေသော ဘီလစ်ကြီးဂု(ဖိ) အမှုနှင့် သက်ဆိုင်နိုင်သည်ဟု ယူဆခဲ့လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယောက်ဖတော်သူ လန်ဒရီနှင့်အတူ အလောင်းကို တွေ့ရှိရသည့် လွိုင်အင်မြို့မှ ၁၀ မိုင်ကွာ၊ မီလာရီဟူသော ရွာကလေးသို့ သွားရောက်၍ တွေ့ရှိရသော အလောင်းကို စစ်ဆေးခဲ့ကြလေသည်။ အလောင်းမှာ ရက်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် အနံ့အသက်ဆိုးဝါးပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်း ပျက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အိတ်ကြီးတစ်လုံးတွင် ထည့်ထားခဲ့ပြီး အနီးတွင် ပျက်စီးနေသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ဂု(ဖိ)၏ ယောက်ဖတော်သူ လန်ဒရီမှာ အနံ့အသက် ဆိုးဝါးနေသဖြင့် အလောင်းကို ကောင်းစွာ ကြည့်ရှုခြင်း မပြုတော့ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် ကြည့်ရှုကာ ဂု(ဖိ)၏ အလောင်းမဖြစ်နိုင်ပါဟု ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့လေသည်။ ဆူရီတေး စုံထောက်ကြီးအဖို့ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ သို့သော် အလောင်းအနီးတွေ့ရသော သေတ္တာပျက်ကြီးပေါ်တွင် မီးရထားဌာနမှ ကပ်ထားသော ကတ်ပြားအမှတ်သေတ္တာကို ပါရီမြို့မှ ဇူလိုင်လ ၂၇ ရက်နေ့စွဲဖြင့် ပေးပို့သည့် အထောက်အထားကို တွေ့ရသည်။ ဘူရီတေးစုံထောက်ကြီးအဖို့ ပြတ်နေသော

၁၂ □ လှမိုး(ပညာရေး)

သဲလွန်စကွင်းဆက်ကို ဆက်စပ်နိုင်ဖို့ လမ်းပွင့်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
ပျောက်ဆုံးနေသော ဂု(ဖိ)၏အလောင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆသည်။

စုံထောက်ကြီး ဂိုရမ်၏ အယူအဆကို ခိုင်မာစေသည့် အချက်တစ်ချက်
မှာ သတင်းပေးတစ်ဦး၏ သတင်းပေးချက်အရ ဘီလစ်ကြီး ဂု(ဖိ)သည် မပျောက်
ဆုံးမီ နှစ်ရက်ခန့်က မိုက်ကယ်အီရပ်ဆိုသူနှင့်အတူ တွေ့ရကြောင်း၊ ၎င်းတို့နှစ်ဦး
နှင့်အတူ ဘွန်ပက်ဆိုသူ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရပါကြောင်း၊
ဘွန်ပက်မှာ ပျက်စီးနေသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ
လည်း ဇူလိုင်လ ၂၇ ရက်နေ့ကပင် မတွေ့ရကြောင်း သိရှိလာခဲ့သည်။

စုံထောက်ကြီး ဂိုရမ်သည် သေတ္တာပျက်ကြီးတွင် တွေ့ရသည့် ပါရီမြို့၊
မီးရထားအမှတ်ကတ်ပြားအရ ယင်းသေတ္တာကြီးကို ၂၇.၇.၁၈၈၉ နေ့ကပင် ပါရီ
အမြန်ရထား အမှတ် (၃) ဖြင့် လွိုင်အင်မြို့သို့ ပေးပို့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိလာ
ခဲ့ရသည်။

ပျောက်ဆုံးနေသော ဘီလစ်ကြီး မတွေ့ရတော့သော မိုက်ကယ်အီရပ်
နှင့် ဘွန်ပက်စုံတွဲ၊ အလောင်းအနီးတွင် မတွေ့ရသော သေတ္တာကြီးနှင့် မီးရထား
ဌာန၏ စာရွက်ကတ်ပြား အထောက်အထားများသည် ဆူရီတေး စုံထောက်ကြီး
အဖို့ ဂု(ဖိ) ပျောက်ဆုံးမှုကို ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ လမ်းပွင့်သွားခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး အလက်ဇန္ဒားလာကစင်း စစ်ဆေးချက်အရ လွိုင်
အင်မြို့မှ ၁၀ မိုင်အကွာ၊ မိလာရီရွာအနီးတွင် တွေ့ရှိရသော အလောင်း၏ လည်
ပင်းတွင် ညိုမည်းနေသော အထောက်အထားများအရ သေဆုံးသူ လည်ပင်းကို
ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်သတ်ဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောဆိုခဲ့လေသည်။
ပြင်သစ်ပြည် မှုခင်းသမိုင်းတွင် ယင်းဂု(ဖိ)၏ အမှုသည် ပထမဆုံးအကြိမ်
မှုခင်း ဆရာဝန်ကြီး၏ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းဖြင့် အမှုဖြစ်ပွားပုံကို ခိုင်ခိုင်မာမာ
တင်ပြခဲ့သော အမှုကြီးဖြစ်သည်ဟု ကျွန် တော်တို့ ဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည်။

မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးသည် ပျောက်ဆုံးနေသော ဂု(ဖိ)၏ ယခင် ဆေး
မှတ်တမ်းများ၊ ကိုယ်အတိုင်းအတာများ၊ သွားများ၊ ကိုယ်အမှတ် အသားများကို
တိတိကျကျ စစ်ဆေးခဲ့ပြီး အလောင်းမှာ ပျောက်ဆုံးနေသူ ဂု(ဖိ) အလောင်း
ဖြစ်ကြောင်း တိတိကျကျ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသဖြင့် ဆူရီတေးစုံထောက်ကြီး ဂိုရမ်
အဖို့ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်သူမှာ ပျောက်ဆုံးနေသော အီရပ်နှင့် ဘွန်ပက်တို့သာ
ဖြစ်ရမည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့လေသည်။ ပါရီမြို့ထုတ် သတင်းစာကြီးများတွင်
မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး လာကစင်း၏ အလောင်းကို စစ်ဆေးပုံ၊ ပျောက်ဆုံးနေသူ
ဂု(ဖိ)၏ မိသားစုဆရာဝန်ကြီးများနှင့် သွားဆရာဝန်တို့ကလည်း မှုခင်းဆရာဝန်
ကြီး ယူဆသည့်အတိုင်း အလောင်းသည် ပျောက်ဆုံးနေသော ဘီလစ်ကြီးဂု(ဖိ)

ဖြစ်ပါသည်ဟု ထောက်ခံကြပုံ၊ ပြင်သစ်ပြည်၏ မှုခင်းသမိုင်းတွင် ပထမဆုံး အကြိမ် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ပါဝင်၍ တရားခံဖော်ထုတ်နိုင်ရေး ကူညီပုံကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ မှုခင်းပညာရပ်၏ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းပုံကိုလည်း တခမ်းတနား ချီးကျူး ရေးသားကြသဖြင့် မေလျော့နေသော ဂု(ဖ်)၏ အမှုသည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပြီး ပါရီလူထုကြီးက စိတ်ဝင်စားလာခဲ့လေသည်။

နိုဝင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ပါရီမြို့မှ သေတ္တာလုပ်ငန်း ပြုလုပ်သူ တစ်ဦးကလည်း ဆူရီတေးဌာနချုပ်သို့ လာရောက်၍ ဂု(ဖ်)အလောင်းနှင့်အတူ တွေ့ရသော သေတ္တာမှာ ၎င်းသေတ္တာလုပ်ငန်းမှ ပြုလုပ်သောဆိုင်မှ ပြုလုပ်သော သေတ္တာဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသေတ္တာကို မိုက်ကယ်အီရပ်ဆိုသူနှင့် အသက် ၂၀ ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးလာရောက်၍ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်းကို သတင်းပေးခဲ့လေသည်။

ဆူရီတေးစုံထောက်ကြီးအဖို့ တရားခံကို တွေ့အောင်ရှာရန်သာ ရှိတော့သည်။ ဂု(ဖ်)ကို သတ်ခဲ့သူတရားခံသည် မိုက်ကယ်အီရပ်နှင့် ဘွန်ပက်တို့ ဖြစ်မည်မှာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်ဖြစ်နေတော့သည်။ သို့သော် တရားခံစုံတွဲမှာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ အနှံ့သွားစေဦး ဆူရီတေးစုံထောက်ကြီး ဂိုရမ်အဖို့ ရှာဖွေဖမ်းဆီးရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည်။ ပါရီပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးနှင့် ဆူရီတေးစုံထောက်တို့သည် နိုင်ငံ အသီးသီးသို့ ပျောက်ဆုံးနေသော မိုက်ကယ်အီရပ်နှင့် ဘွန်ပက်တို့ ပုံသဏ္ဍာန်များကို ဖော်ပြ၍တွေ့လျှင် ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် အကြောင်းကြားခဲ့လေသည်။ တရားခံများအဖို့ ပြေးစရာ မြေမရှိ ဖြစ်နေတော့သည်။

ဤသို့အတွင်း ပါရီမြို့ ဆူရီတေးဌာနချုပ် စုံထောက်ကြီး အကြီးအကဲ ဂိုရမ်သို့ ဟူ၍ လိပ်စာတပ်ထားသော ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ပါဆယ်တစ်ခု အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးယောက်မြို့မှ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ ယင်းပါဆယ်အား စုံထောက်ကြီး ဂိုရမ်သည် ချက်ချင်းဖောက်၍ ကြည့်ရှုခဲ့ရာ ပါဆယ်အတွင်းတွင် ထူးခြားသော စာရွက် ၂၀ ခန့်ပါဝင်သော အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ကို တွေ့ခဲ့ရလေတော့သည်။ စာကို ၁၈၉၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၆ ရက်နေ့စွဲဖြင့် ရေးသားထားပြီး စာရေးသူမှာ စုံထောက်ကြီး ဂိုရမ်ရှာဖွေနေသည့် ဂု(ဖ်)ကို သတ်ခဲ့သူဟု ယူဆထားသော လူသတ်သမား မိုက်ကယ်အီရပ်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

အီရပ်စာအရဆိုလျှင် အဘယ်ကြောင့် စုံထောက်ကြီး ဂိုရမ်သည် ဒုက္ခခံပြီး ရှာဖွေနေသနည်း။ အမှန်အားဖြင့် သူတရားခံ မဟုတ်ကြောင်း၊ တရားခံမှာ ပါရီမြို့မှ မိန်းမပျက် ဘွန်ပက်သာဖြစ်ကြောင်း၊ ဘွန်ပက်သည် ဘီလစ်ကြီး ဂု(ဖ်)အား ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းဖြင့် သတ်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ သူယခုလို ပါရီမြို့မှာ တိမ်းရှောင်နေခြင်းသည် ဘီလစ်ကြီး လူသတ်မှုနှင့်

မဆိုင်ပါကြောင်း၊ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်သာလျှင် ဖြစ်ပါကြောင်း၊ အမှန်အားဖြင့် သူ့အား ပါရီတွင် ကြွေးရှင်များ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသဖြင့် ခေတ္တရှောင် တိမ်းနေရခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းထားခဲ့လေသည်။

လူသတ်သမား အီရပ်သည် နောက်ထပ် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးယောက်မြို့မှပင် စာနှစ်စောင် စုံထောက်ကြီးထံ ထပ်မံပေး ပို့၍ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်သူမှာ မိန်းမပျက် ဘွန်ပက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ထပ်လောင်း၍ ရေးသားခဲ့ လေသည်။

အမှန်မှာ အီရပ်နှင့် ဘွန်ပက်တို့သည် နယူးယောက်မြို့တွင် နေထိုင်စဉ် မသင့်မတင့် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သတင်းစာကြီးများတွင် ပါသော ဂု(ဖ်) လူသတ်မှု သတင်းသည် သူတို့နှစ်ဦးအား စိတ်ချောက်ချားစေတော့သည်။ ပြေးစရာမရှိ ဖြစ်လာသည်။ အီရပ်အပေါ်တွင်လည်း ဘွန်ပက် အချစ်ပျက်ပြယ်လာခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘွန်ပက်သည် အီရပ်အား စွန့်ခွာခဲ့တော့သည်။ အီရပ်သည် ပါရီသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ထွက်ပြေးသွားသူ ဘွန်ပက်အား စိတ်နာလာခဲ့ပြီး ပါရီမြို့ ဆူရီတေး စုံထောက်ကြီးထံ စာပေးပို့၍ ဖော်ကောင်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဇန်နဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ပါရီဆူရီတေးအဖွဲ့သည် ဘွန်ပက် ယခင် နေခဲ့ဖူးသောအိမ်များ၊ တည်းခိုခန်းများ၊ သွားလာလေ့ရှိသော ညကပွဲရုံများတွင် စုံထောက်အဖွဲ့ဝင်များအား စောင့်၍ ကြည့်ရှုစေခဲ့လေသည်။ ပါရီဆူရီတေး စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးအဖို့ နာမည်ကျော်ကြားဖို့ ဖန်လာသည်။ ညကပွဲရုံအနီးတွင် ဘွန်ပက်ကို အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် တွဲလာစဉ်တွင် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့တော့သည်။ ဘွန်ပက်အား ပါရီဆူရီတေးအဖွဲ့ချုပ်ကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီး မည်ကဲ့သို့ လူသတ်မှု ကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့ပုံကို ဖရန်စစ်ဂိုရမ် ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးခဲ့လေသည်။

ဘွန်ပက်ကမူ ဂု(ဖ်) လူသတ်မှုအား သူ့ချစ်သူဟောင်း အီရပ်အပေါ်သို့ ပုံချခဲ့လေသည်။ အီရပ်မှာ ပါရီတွင်နေထိုင်စဉ် ဖရန်ဇွေ ၅၀၀၀၀၀ ကျပ်ခန့် ကြွေး တင်နေခဲ့သည်။ ယင်းကြွေးများကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ရန် အကြံအမျိုးမျိုး ထုတ်ခဲ့ လေသည်။ နောက်ဆုံး ဘွန်ပက်၏ အကြံပေးချက်အရ ဘီလစ်ကြီး ဂု(ဖ်)အား လေ့လာခဲ့သည်။ အီရပ်သည် ဂု(ဖ်) နေထိုင်သည့်နေအိမ်၊ သူ့သွားလာတတ်သည့် နေရာများ၊ သူ့တွင် စုဆောင်းထားနိုင်သည့် ငွေပမာဏစသည်တို့ကို လေ့လာ သည်။

ဂု(ဖ်)မှာ မုဆိုးဖိုတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မိန်းမလိုက်စားသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိရှိလာခဲ့သည်။ ဘီလစ်ကြီးသည် ညဉ့်ငှက်ကလေးပေါင်းစုံနှင့် တွဲသည်။ အီရပ် သည် ဘွန်ပက်အား တည်ကြက်အဖြစ် အသုံးပြုရန် ကြံရွယ်လာခဲ့လေသည်။ ဘီလစ်ကြီးနှင့် ဘွန်ပက်တို့ နီးစပ်ရန် ဖန်တီးခဲ့လေသည်။ ဘီလစ်ကြီးသည်

အသက် ၂၀ အရွယ် ဘွန်ပက်အား တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်လာသည်။ အီရပ်အဖို့ သူ ပိုက်ကွန်အတွင်း ဝင်လာပြီဖြစ်သော ဘီလစ်ကြီးကို အလွတ်မခံနိုင်။ သူ့ကို အစ ဖျောက်၍ သူ့ရုံးခန်းမှ ငွေများကို ယူဆောင်ပြီး ဘွန်ပက်နှင့်အတူ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုသို့ ထွက်ပြေးရန် စီမံကိန်းချထားခဲ့သည်။ ဘီလစ်ကြီးအား သတ်ဖြတ်ခဲ့ ပြီးလျှင် အစဖျောက်နိုင်ရန် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကိုလည်း သူတို့နှစ်ဦး နေထိုင် သည့် နေအိမ်သို့ ပို့ဆောင်ထားခဲ့သည်။

ဘွန်ပက်သည် ဇူလိုင်လ ၂၇ နေ့ညတွင် ကပွဲရုံတစ်ရုံမှ ဘီလစ်ကြီး ၇(ဖိ)အား သူမနေအိမ်သို့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ခေါ်ယူခဲ့လေသည်။ ယင်း အချိန်တွင် လူသတ်သမားအီရပ်မှာ အိပ်ခန်းအတွင်း ပုန်းအောင်းနေခဲ့လေသည်။ ဘွန်ပက်သည် ၇(ဖိ) အား အိပ်ခန်းအတွင်းခေါ်ယူခဲ့ပြီး ဝိုင်အရက် သောက်စေ သည်။ အိပ်ခန်းလိုက်ကာနောက်မှ ပုန်းအောင်းနေသော အီရပ်သည် မနီလာကြီး ကွင်းဖြင့် ၇(ဖိ)၏ လည်ပင်းအား ရစ်ပတ်လိုက်ပြီး သတ်လိုက်သည်။

ဘွန်ပက်နှင့် အီရပ်သည် သေဆုံးသူ ၇(ဖိ) ထံမှ ဖရန်ဇွေ ၁၅၀ နှင့် မီးခဲသေတ္တာသေ့နှင့် သူ့ရုံးခန်းသေ့ကို ယူဆောင်ခဲ့ကြပြီး ဘီလစ်ကြီး ရုံးခန်းကို သွားရောက်၍ မွေနှောက်ရှာဖွေကြသည်။ မီးခဲသေတ္တာကို ဖွင့်လှစ်ရန် ကြိုးပမ်း ကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အထင်အမြင် လွဲသွားသည်။ မီးခဲသေတ္တာအတွင်း ဖရန် ဇွေ ၁၈၀၀၀ ကိုသာ တွေ့တော့သည်။

ဤသို့ ရှာဖွေမွေနှောက်နေစဉ် ရုံးခန်းပြင်ပမှ ခြေသံကြားခဲ့ရသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး ထွက်ပြေးခဲ့ကြပြီး သေတ္တာအတွင်း ထည့်ထားခဲ့သော ၇(ဖိ) အလောင်းကြီးကို လျှိုင်အင်သို့ အမြန်ရထားနှင့် တင်ဆောင်ကာ ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ ကြသည်။

ဘွန်ပက်နှင့် အီရပ်တို့သည် အမေရိကသို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် ခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော် ရာဇဝတ်ဘေးသည် လွတ်ကင်းဖို့ မလွယ်၊ ပြေးမလွတ် နိုင်။ ချီကာဂိုမြို့တွင် ခေတ္တနေထိုင်စဉ် ဘွန်ပက်သည် ပြင်သစ်သံရုံးမှ အမှုထမ်း တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရာမှ ချစ်ခင်စုံမက်ခဲ့လေသည်။ အီရပ်သည် သူတို့နှစ်ဦးအား အစတုံးရန် ကြံဆောင်နေစဉ် ဘွန်ပက်သည် ပါရီသို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့ရ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အီရပ်အဖို့ နယ်ကျဉ်းလာသည်။ နိုင်ငံတကာ သတင်းစာများတွင် ဘီလစ်ကြီး(၇(ဖိ) အမှုအကြောင်း ပါနေသည်။ သူ့ကိုလည်း ပါရီဆူရီတေး အဖွဲ့ဝင် တို့ လိုက်နေသည်ကို သိနေသည်။ ပြေးစရာမြေမရှိ ဖြစ်လာတော့သည်။ ချီကာ ဂိုမြို့မှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများတွင် ဘွန်ပက်အား ပါရီတွင် ဖမ်းမိ ကြောင်း၊ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးတွင် ဖြောင့်ချက်ပေးကြောင်းများ ဖတ်ရှုရသော အီရပ်အဖို့

၁၆ □ လှမိုး(ပညာရေး)

တုန်လှုပ်လာသည်။ ချီကာဂိုမှ ကျူးဘားကျွန်း၊ ဟာဗာနာမြို့တော်သို့ ကူးခဲ့သည်။ သို့သော် သူမလွတ်နိုင်တော့။ ပါရီဆူရီတေးအဖွဲ့၏ ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားချက်အရ အီရပ်အား ဟာဗာနာပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးက ဖမ်းဆီးလိုက်တော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦးအား ရုံးတင်စစ်ဆေးရာတွင် ငါးရက်သာ ကြာမြင့်ခဲ့လေသည်။ ပါရီ ဆူရီတေးစုံထောက်အဖွဲ့ကြီးအဖို့ သက်သေစုံစုံလင်လင် အထောက်အထား တင်ပြနိုင်ခဲ့ပြီး တရားခံများကိုယ်တိုင် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ကြသဖြင့် ပါရီ တရားရုံးတော်ကြီးသည် အီရပ်အား သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့လေသတည်း။

ကျမ်းကိုး

1. Dead Men Tell Tales By J. Thorwold
2. The Murderer's Who's Who.

“၁၂ နာရီ ထိုးပါပြီ ခင်ဗျာ။ အားလုံး ကောင်းပါသည် ခင်ဗျာ။”
အထက်ပါ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံသည် တဖွားဖွား ကျနေသော လန်ဒန် မြို့
နှင်းကန်လန်ကာကြီး ဖုံးလွှမ်းနေသည့်ကြားမှ ကြားနေရသည့်အသံ ဖြစ်ပါသည်။
ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၂၇ ခုနှစ်ခန့် လောက်က ဖြစ်ပြီး လန်ဒန် မြို့သူမြို့သားများအဖို့
ယင်းအသံသည် ကြားနေကျအသံ ဖြစ်ပါသည်။ လန်ဒန်မြို့လမ်းများပေါ်တွင်
ညစောင့်အဘိုးကြီးများ၏အသံများ ဖြစ်ပါ သည်။

စာရေးဆရာ လူထုဦးလှသည် သူ၏ နာမည်ကျော် ထောင်ထဲတွင်
တွေ့ခဲ့ရသည့် အကျဉ်းသား ချစ်သဲအကြောင်း ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အခြေခံသည့်
ထောင် ဝတ္ထုကြီးကို “အားလုံးကောင်းကြရဲ့လား” အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။
အမှန်မှာ အကျဉ်းသားများက အော်ရသည့်အသံကို ဝတ္ထုအမည်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

လန်ဒန်မြို့ လမ်းများပေါ်တွင် မီးအိမ်ကြီးများကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး
လမ်းကြိုလမ်းကြားအတွင်း သွားလာဝင်ထွက်ကာ တစ်နာရီတစ်ကြိမ်ကျ
အထက်ပါအတိုင်း အော်ရသော အဘိုးကြီးများမှာ လခပေးထားရသော အစောင့်
များ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုစဉ်က လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးတွင် ပုလိပ်အဖွဲ့ မပေါ်ပေါက်
သေး။ နောင်တွင် နာမည်ကျော်သည့် စကော့တလန်ယားဒ် အဖွဲ့ကြီးဖွဲ့ရန် အိပ်မက်
မျှပင် မမက်ကြသေးပေ။

လန်ဒန်မြို့ လမ်းမကြီးများတွင် အော်ရသည့် အဘိုးကြီးအားလုံးသည်
အသက် ၅၀ ကျော် ၆၀ နီးပါးရှိကြပြီး သူခိုး၊ ဓားပြတို့အား ကာကွယ်ရန် နေ
ထိုင်သူများက စုပေါင်းငှားရမ်းထားရသော အစောင့်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ သို့သော်
ယင်းအော်သံကို သူခိုး၊ ဓားပြတို့ကမူ လှောင်ပြောင်ကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်

ဆိုသော် ယင်းညစောင့်အဘိုးကြီးများ၏ “အားလုံး ကောင်းပါသည် ခင်ဗျား” ဟု အော်သံမဆုံးခင်မှာပင် “ကယ်တော်မူကြပါခင်ဗျား”ဟု အကူအညီ တောင်းသည့် အော်ဟစ်သံ ပေါ်လာစမြဲ ဖြစ်သည်။

လန်ဒန်မြို့လမ်းများပေါ်တွင် ထိုစဉ်က ရာဇဝတ်မှုများမှာ အချိန်တိုင်း လိုလို ဖြစ်ပွားနေသည်။ ထိုခေတ်က ဝတ္ထုရေးဆရာကြီးများဖြစ်သော ချား(လ်) ဒစ်ကင်း၏ ဝတ္ထုကြီးများ၊ ဝေါတီကောလင်း၏ ဝတ္ထုကြီးများတွင် ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ဆရာကြီး ဒစ်ကင်းဦးစီးထုတ်ဝေသော ဟောက်(စ်)ဟိုးဝါး (Household World) ခေါ် မဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် လန်ဒန်မြို့ လမ်းများပေါ်တွင် ညစဉ်ညတိုင်း ဖြစ်ပွားနေသည့် မှုခင်းကြီးများအကြောင်းကို ဖတ်ရှုခဲ့ရလေသည်။ လန်ဒန်မြို့တော် လူထုအဖို့ စိတ်လက် မချမ်းမြေ့၊ “အားလုံး ကောင်းကြပါပြီ” ဟူသော ညစောင့်အဘိုးကြီးများ၏ အော်သံသည် ပြက်လုံးသဖွယ် ဖြစ်နေတော့ သဖြင့် တာဝန်ရှိသူများသည် နည်းလမ်းကြံဆကြရသည်။ ၁၈၂၉ ခုနှစ်တွင် ဆာရောဘတ်ဖီးလ်သည် ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဖြစ်လာပြီး လန်ဒန်မြို့တော် ပုလိပ် အဖွဲ့ကြီးကို စတင်ဖွဲ့စည်းရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

လူထု၏ ရယ်မောစရာ ပြက်လုံးသဖွယ်ဖြစ်နေသော ညစောင့် အဘိုး ကြီးများ၏ နေရာတွင် လူထုတကယ်အားထားရမည့် သတ္တိ၊ စွမ်းအားနှင့် စာရိတ္တ ခိုင်လုံသည့် ပုလိပ်အဖွဲ့အစည်းကြီးကို စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့တော့သည်။ ဆာရောဘတ် ဖီးလ်၏ လူများ (ဖီလ်မင်း) ဟူသော ဝေါဟာရကိုပင် လူထုက ပုလိပ်မင်း (Police Man) ပုလိပ်ဟု ခေါ်ဝေါ်လာခဲ့တော့သည်။ လန်ဒန်နေပြည်တော် ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးနှင့်အတူ စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးကို တည်ထောင်ရန်လည်း စဉ်းစားကြ သည်။ ထိုအဖွဲ့ကြီးကို လန်ဒန်မြို့ ဂရိတ်စကော့တလန်ယာဒ် ခြံဝင်းနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွင် ရှိသော ဝိုက်ဟောလ်ပဲလေ(စ်) နံပါတ် (၃) တွင် ရှိ အဆောက် အအုံတွင် ဖွင့်လှစ်ထားခဲ့လေသည်။

လန်ဒန်လူထုကလည်း ယင်းစကော့တလန်ယာဒ် ခြံဝင်းအနီးတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးကို လွယ်လွယ်ကူကူပင် စကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြရာမှ ယနေ့ ကမ္ဘာကျော် စုံထောက်အဖွဲ့၊ စကော့တလန်ယာဒ် ဖြစ်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က စကော့တလန်ယာဒ်၏ နာမည်ကျော် စုံထောက်ကြီးများမှာ တန်နား၊ ကဗာနား၊ ဝိချာဆိုသူတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့ သုံးဦး၏ အမှုအခင်း ကြီးများ ဖော်ထုတ်ပုံများကို “London Under World” ခေါ် လန်ဒန်မြေ အောက်ကမ္ဘာဟူသော စာအုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့သည့် ဒစ်ကင်းတို့၏ ဝတ္ထုများ၊ ဂျာနယ်များ၊ သတင်းစာများတွင် ဝေဝေဆာဆာ ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

လန်ဒန်လူထုသည် ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ လူထုကဲ့သို့ မှုခင်းဂျာနယ်၊ ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းများကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ထိုစဉ်က ယင်းမဂ္ဂဇင်းများမှာ အရောင်းရ အတွင် ကျယ်ဆုံးသော ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။

လန်ဒန်လူထုကလည်း ပုလိပ်အဖွဲ့၏ စွမ်းရည်ကို စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ညစောင့် အဘိုးကြီးများနေရာတွင် အစားထိုးဝင်ရောက်လာသည့် ပုလိပ်နှင့် စုံထောက်များ၏ စွမ်းရည်ကို သဘောကျသည်။ ချီးမွမ်းကြလေသည်။

ယခု ကျွန်တော်ရေးသားတင်ပြမည့် အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းမှာ လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးနှင့် စကော့တလန်ယားဒ် အဖွဲ့ကြီးမှ နာမည်ကျော် စုံထောက်ကြီး တန်နာ (Tanner) ၏ ပထမဆုံးဖော်ထုတ်ခဲ့သော လူသတ်မှုကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ စကော့တလန်ယားဒ် အဖွဲ့ကြီး၏ ဆာဂျင်ဂျွန်ဒ်တန်နာ၏ လက်စွမ်းပြမှုကြောင့် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရသော မှုခင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ဖွားမြင်စ စကော့တလန်ယားဒ်အဖို့လည်း နာမည်ကျော် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးအဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

၁၈၆၄ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၉ ရက်နေ့သည် ရာသီဥတု ထူးထူးခြားခြား စွတ်စိုသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်လေသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံးတွင်လည်း မိုးသားတိမ်တိုက်ကြီးများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ခါတွင် မိုးချုန်းသံများကိုပင် ကြားရသည်။ လန်ဒန်မြို့ ဝိတိုရိယား ဘူတာရုံကြီးသည် လူသွားလူလာ နည်းပါးလျက် ရှိလေသည်။ ညနေခင်းကပင် ရွာသွန်းခဲ့သော မိုးကြောင့် လမ်းများပေါ်တွင်လည်း လူသွားလူလာ ခါတိုင်းထက် နည်းလေသည်။ ဘူတာရုံကြီး၏ ပလက်ဖောင်းများပေါ်တွင် ခရီးမသွားလျှင် မဖြစ်တော့မည့် ခရီးသည်အချို့သာ တွေ့ရသည်။

လန်ဒန်မြို့ ဆင်ခြေဖုံးများသို့ ထွက်ခွာသော ရထားများတွင်လည်း ချိန်ခါမဟုတ် ရွာသွန်းခဲ့သော မိုးကြောင့် တွဲများတွင် ခရီးသည် အနည်းငယ်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

ဘဏ်စာရေးကြီး သောမတ်(စ)ဘရစ်ချ် (Thomas Briggs) သည် သူ့မိတ်ဆွေများက တားသည့်ကြားမှပင် ဘရိုက်တန်သို့ သွားရန် ဝိတိုရိယားဘူတာရုံကြီးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘရစ်(ချ်)မှာ လန်ဒန်ဘဏ်တိုက်ကြီး၏ ငွေကိုင်စာရေးကြီးဖြစ်ပြီး အသက် ၇၀ ခန့်ရှိပြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ဘရစ်(ချ်) မှာ အရွယ်တင်သည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး လူငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ဖျတ် လတ်နေဆဲဖြစ်သဖြင့် စိတ်ဆောင်နေသည်။ ဘူတာရုံသို့ ရောက်သောအခါ ညနေ ၆ နာရီထိုးပြီး ဖြစ်နေသည်။ သူဝတ်ပုံစားပုံမှာ လူကြီးလူကောင်း၊ သူဌေး တစ်ဦး၏ ပုံပေါက်နေသည်။ သူ့ဦးထုပ်၊ သူဝတ်စုံမှာလည်း လန်ဒန်မြို့

နာမည် ကျော် ဝတ်စုံချုပ်ဆိုင်ကြီးဖြစ် သည့် စပိုင်လီရီးမှ ဝတ်စုံဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုကြည့်လျှင် တကယ့်သူဌေးဂိုက် ပေါက်နေတော့သည်။

ဘရစ်(ချ်) သည် လန်ဒန်မှ ဘရိုက်တန်သို့ ပထမတန်း လက်မှတ်ကို ဝယ်ယူလိုက်ပြီး ပလက်ဖောင်းနံပါတ် (၈)တွင် ဆိုက်ထားသော မီးရထား ပထမ တန်းတွဲပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။ သူ ပထမတန်းလက်မှတ် ဝယ်ယူနေစဉ်က မလှမ်းမကမ်းမှ ဗြိတိသျှလူမျိုး ဟုတ်ဟန်မတူသော အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်ဟန်ကြွား ကြွား အမျိုးသားတစ်ဦးက စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထိုသူမှာ ဦးထုပ် ခပ်မြင့်မြင့်ကို ဆောင်းထားပြီး ထူးထူးခြားခြား သန်စွမ်းပုံရသည်။ ထိုအမျိုးသားသည်လည်း ပထမတန်း လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီး ဘရစ်(ချ်) နေရာယူထားသည့် တွဲပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ထိုလူသည် ဘရစ်(ချ်)နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ထိုင်ခုံ ပေါ်တွင် နေရာယူလိုက်သည်။ သူ့တွင်လည်း ဘဏ်စာရေးကြီး ဘရစ်(ချ်) ကဲ့သို့ ပင် အပို ပစ္စည်းမပါ။ လက်ထဲတွင်လည်း ညနေထုတ် သတင်းစာ တစ်စောင်သာ ပါသည်။ ဘဏ်စာရေးကြီး ဘရစ်(ချ်) ကမူ တုတ်ကောက်ကြီးကို သူ့ထိုင်ခုံအနီး တွင် ထောင်ထားခဲ့သည်။ တွဲထိန်းသူငယ်လေးသည် ပထမတန်းတွဲတစ်တွဲလုံး ခရီးသည်နှစ်ဦးသာ ရှိနေသဖြင့် အခြားတွဲတစ်တွဲဘက်သို့ ကူးသွားခဲ့လေသည်။

မီးရထားသည် ဝိတိုရိယား ဘူတာကြီးမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ‘ဆိုး’ ဘူတာ သို့ နီးလာခဲ့သည်။ ဘရစ်(ချ်) နေရာယူထားသော ထိုင်ခုံဘက်သို့ ခရီးသွားဖော် သည် ထလာခဲ့ပြီး ဘရစ်(ချ်)၏ ရွှေအိတ်ဆောင်နာရီနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို အမှတ်မဲ့ လုယူလိုက်သည်။ ဘရစ်(ချ်)ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ခုခံသည်။ လူဆိုးသည် ဘရစ်(ချ်)ကို အထင်ကြီးနေပုံရသည်။ ဘရစ်(ချ်) ပါသမျှကို ရွှေငွေပစ္စည်းများကို အမိအရလုယူပြီး ဇွတ်အတင်း ခုခံအော်ဟစ်နေသည်။ ဘရစ်(ချ်)ကို အနီးရှိ သူ့တုတ်ကြီးဖြင့်ပင် ဦးခေါင်း ကြေမွသည့်တိုင်အောင် ရိုက်သည်။ ဘရစ်(ချ်)၏ မသေမရှင် အလောင်းကြီးကို ရထားပြတင်းပေါက်မှ ပစ်ချလိုက်ပြီး ဟတ်နေ့ ဘူတာအဝင် မီးရထား အရှိန်လျှော့လာသော နေရာတွင် လူသတ်သမားသည် ခုန်ချထွက် ပြေးသွားခဲ့လေသည်။

ဟတ်နေ့ဘူတာသို့ မီးရထား ဆိုက်ရောက်သောအခါတွင် အထက် တန်းစီး ခရီးသည်နှစ်ဦးသည် ဘဏ်ငွေစာရင်းကိုင်ကြီး စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့သည့် အထက်တန်းတွဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ခရီးသည်နှစ်ဦးစလုံး အံ့ဩသွားခဲ့ သည်။ ထိုင်ခုံတွင် သွေးများပေနေပြီး လန်ဒန်မြို့ထုတ် ညနေသတင်းစာ တစ် စောင်မှာလည်း သွေးအိုင်ထဲတွင် နစ်လျက်သားရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ သော် အသတ်ခံရဟန်ရှိသည့် အလောင်းမှာလည်း ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိပြီး အခြား တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရပေ။

သွေးအိုင်နှင့် မနီးမဝေး ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင်မူ ဦးထုပ်တစ်လုံးကို တွေ့ ရလေသည်။ ခရီးသည်နှစ်ဦးသည် ချက်ချင်းဆိုသလို မီးရထားတွဲစောင့်နှင့် တာဝန်ရှိသူများအား အကြောင်းကြားခဲ့လေသည်။

ဟတ်နေေးဘူတာမှ လန်ဒန်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည့် လန်ဒန်မြို့ ဆင် ခြေဖုံးသွား ရထားမောင်းသမားသည် ဆိုးဘူတာနှင့် ဟတ်နေေးဘူတာကြားရှိ လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် လဲနေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု သတင်းရရှိသဖြင့် လန်ဒန် ပုလိပ်အဖွဲ့သည် ချက်ချင်းမူခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ သွား ရောက်စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

မီးရထားလမ်းဘေးတွင် တွေ့ရှိရသော အလောင်းမှာ ဘဏ်စာရင်း ကိုင်ကြီးအလောင်း ဖြစ်နေပြီး သူ့အနီးတွင်မူ အခြား မည်သည့်သံလွန်စမှ ရရှိခြင်း မရှိပေ။

စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့ကြီးကမူ နာမည်ကျော် မစ္စတာတန်နာအား တာဝန်ပေးခဲ့လေသည်။ ထူးဆန်းနေသည်မှာ အသတ်ခံရသူ ဘဏ်ငွေစာရင်း ကိုင်ကြီး၏ ဦးထုပ်မှာ ပျောက်ဆုံးနေပြီး မီးရထားတွဲအတွင်းမှ တွေ့ရှိရသည်။ ဦးထုပ်မှာ သေဆုံးသူ ဘဏ်ငွေစာရင်းကိုင်ကြီး ဘရစ်(ချ်) ဦးခေါင်းထက်ကြီးနေ သဖြင့် လူသတ်သမား၏ ဦးထုပ်ဖြစ်ရမည်ဟု စုံထောက်ကျော်တန်နာက ကောက် ချက်ချသည်။

လူသတ်သမားသည် ဘရစ်(ချ်)အား ဦးခေါင်းကြေမွသည်အထိ ရိုက် နှက်ပစ်လိုက်ပြီး အလောင်းကို မီးရထားပြတင်းပေါက်မှ စွန့်ပစ်ခဲ့ဟန် ရှိသည်။ သေဆုံးသူ ငွေစာရင်းကိုင်ကြီး၏ ပိုက်ဆံအိတ်၊ နာရီကြိုးတို့မှာ ပျောက်ဆုံးနေပြီး ကွယ်လွန်သူ၏ အလောင်းတွင် စိန်လက်စွပ်နှင့် သူ့အမြဲတမ်း ဆောင်ထားလေ့ ရှိသော ရွှေနှာရှူဘူးတို့ကို တွေ့ရသဖြင့် လူသတ်သမားသည် ကြိုတင်ကြံထား ခြင်း ရှိဟန်မတူ။ ကြံသဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ဟန်ရှိပြီး သေဆုံးသူ ငွေစာရင်းကိုင် ကြီးက ခုခံကာကွယ်သဖြင့် လက်လွန်သွားဟန်ရှိသည်ဟု တန်နာက ကောက် ချက်ချသည်။ လူသတ်သမားသည် မီးရထား ဟတ်နေေးဘူတာသို့ နီးလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူ့ဦးထုပ်ကိုပင် မယူနိုင်၊ အဆောတလျင် မီးရထားအရှိန်လျှော့ခိုက် ခုန်ဆင်းသွားဟန် ရှိလေသည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လူသတ်သမား၏ဦးထုပ်မှာ အဆမတန် ကြီးမားနေသဖြင့် လူသတ်သမားသည် အတော်ထွားကျိုင်းပုံရသည် ဟု စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်ကြီး တန်နာက ကောက်ချက်ဆွဲသည်။ အသတ်ခံရသူ၏ ဦးထုပ်ကို လူသတ်သမားသည် ယူဆောင်းသွားသည်ဟုလည်း ယူဆသည်။

အသတ်ခံရသူ ဘရစ်(ရ်)၏ ဦးထုပ်မှာ လူသတ်သမား၏ ဦးထုပ်နှင့် စာလျှင် အဆမတန် သေးနေပေသည်ဟူ၍လည်း စုံထောက်ကြီး တန်နာက တွက်ဆသည်။

ထိုစဉ်က ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများတွင် ဘဏ်စာရင်းကိုင်ကြီး ဘရစ်(ရ်) အသတ်ခံရမှုကို အသားပေး၍ ရေးခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ မှုခင်း များတွင် မီးရထားပေါ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ပထမဆုံးလူသတ်မှုကြီးဖြစ်သဖြင့် လူအများစိတ်ဝင်စားကြသည်။ မီးရထားဌာနမှလည်း လူသတ်သမားကို ဖမ်းဆီးပေးနိုင်လျှင် ဆုငွေမည်မျှပေးပါမည်ဟု ကြော်ငြာသည်။

စလော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးအဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် လက်စွမ်းပြရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြီးစားကြသည်။ စုံထောက်ကြီး တန်နာသည် လူသတ်သမား၏ ဦးထုပ်တွင် ဦးထုပ်ပြုလုပ်သည့် ဆိုင်အမည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သဲလွန်စရာသွားသည်။ ဦးထုပ်ကို လန်ဒန်မြို့ ကရော့ဖို့လမ်းက ဝေါ့ကား (Wallker) ကုမ္ပဏီမှ အထူးပြုလုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်သဖြင့် တန်နားသည် လူသတ်သမား၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို သိရလိုသိရငြား လန်ဒန်မြို့ ကရော့ဖို့လမ်းက ဝေါ့ ကားဦးထုပ်ကုမ္ပဏီသို့ သွားရောက်စုံစမ်းသည်။ ဝေါ့ကား ဦးထုပ်ကုမ္ပဏီကလည်း လူသတ်သမားသည် ကိုယ်ဟန် ဖိုင်းဖိုင်း ထွားကျိုင်းသည်။ ဝသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားပြောရာတွင် အသံဝဲဝဲနှင့် ပြောသဖြင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ် ဟန်မတူဟု သတင်းပေးခဲ့သဖြင့် တန်နာအဖို့ လူသတ်သမားနောက်လိုက်ရန် လမ်းပွင့်သွားသည်။

လူသတ်သမားနောက်သို့ ကွယ်လွန်သူ ဘဏ်ငွေစာရင်းကိုင်ကြီး၏ ရွှေထည်အချို့ ပါသွားသည်။ လူသတ်သမားသည် ယင်းရွှေထည် ပစ္စည်းအချို့ ကို လက်ဝယ်တွင်ကြာရှည်စွာ ထားမည်မဟုတ်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ထုခွဲ ရောင်းချမည်မှာ သေချာသည်ဟု စုံထောက်ကျော် တန်နာက တွက်ဆသည်။ သို့မှသာ လူသတ်သမားအဖို့ ရာဇဝတ်ဘေးမှ ပြေးရလွယ်မည်။

တန်နာသည် လန်ဒန်မြို့ရှိ ရွှေဆိုင်များ၊ အပေါင်ဆိုင်မှန်သမျှ ဝင်ရောက်စစ်ဆေးသည်။ အပေါင်ဆုံးပစ္စည်းများကိုလည်း မချန် သွားရောက်သတင်းယူသည်။ နောက်ဆုံး ချိပ်ဆိုက်လမ်းမှ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ဂျွန်ဒတ်ဆိုသူက သူထံသို့ လူခပ်ဝဝ ဦးထုပ်ခပ်သေးသေး ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်သည် ဇူလိုင်လ ၁၁ ရက်နေ့က လာရောက်၍ သူထံမှ အပေါစား လက်ပတ်ကြိုးတစ်ချောင်း၊ လက်စွပ်တစ်ကွင်းနှင့် သူ့အကောင်းစား လက်ပတ်ကြိုးနှင့် လဲသွားကြောင်း တန်နာအား သတင်းပေးခဲ့လေသည်။ ထိုသူသည် ဂျာမန်အမျိုးသား ဖြစ်ဟန်

ရှိကြောင်း ပြောကြားခဲ့သဖြင့် တန်နာအဖို့ လူသတ်သမား မည်သူနည်းဟု ဖော် ထုတ်ရန် လမ်းပွင့်သွားလေတော့သည်။

စုံထောက်ကြီး တန်နာသည် ရရှိထားသော သဲလွန်စများ၊ တရားခံ ဟု ထင်ရသူ၏ ပုံစံများကို လေ့လာသည်။ နောက်ယောင်ခံသည်။ နောက်ဆုံး လူသတ်တရားခံ လဲလှယ်ခဲ့သော နာရီကြောင့် ဂျာမန်အမျိုးသား စက်ချုပ်သူ ဖရန်စမူလာဆိုသူမှာ လူသတ်သမားဖြစ်ရမည်ဟု ကောက်ချက်ချမိသည်။ တန်နာ သည် မူလာအား ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် ဝရမ်းရရှိရေး ဆောင်ရွက်နေစဉ်တွင်ပင် မူလာ သည် ဗစ်တိုရီးယားအမည်ရှိ ရွက်သင်္ဘောကြီးဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ လွတ်ပြေးသွားခဲ့လေသည်။ သို့သော် စကော့တလန်ယားဒ် စုံထောက်ကြီး တန်နာ သည် မူလာကို မရ အရရှာဖွေ၍ ဖမ်းဆီးရန် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

တန်နာသည် အခြားစုံထောက်တစ်ဦးနှင့်အတူ အခြား အမြန်သင်္ဘော ကြီးဖြစ်သော စီတီးအော(ဖ) မန်ချက်စတာ The City Of Manchester ဖြင့် တရားခံ မူလာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေသည်။ မူလာ၏ သင်္ဘောမှာ ရွက် သင်္ဘောဖြစ်သဖြင့် တန်နာနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ စုံထောက်ကြီးတို့မှာ နယူးယောက် မြို့သို့ အချိန်စော၍ ရောက်ခဲ့လေတော့သည်။

တန်နာမှာ ထိုအချိန်တွင် အင်စပက်တော်ကြီးအဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ခံ ခဲ့ရပြီဖြစ်သဖြင့် စကော့တလန်ယားဒ် စုံထောက်အင်စပက်တော်ကြီး တန်နာ ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

နယူးယောက် ဆိပ်ကမ်းမှ တန်နာနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ စုံထောက်ကြီးတို့ သည် Victoria ‘ဗစ်တိုရီးယား’ ရွက်သင်္ဘောကြီးကို နေ့စဉ်သွားစောင့်သည်။ နောက်ဆုံး ‘ဗစ်တိုရီးယား’ ရွက်သင်္ဘောကြီး ဆိုက်လာသည့်နေ့တွင် လူသတ် သမား မူလာသည် အသတ်ခံရသူ ဘဏ်ငွေစာရင်းကိုင်ကြီး ဘရစ်(ချ်)၏ ပျောက် ဆုံးနေသော ဦးထုပ်ကို ပိုက်၍ သင်္ဘောမှ ဆင်းလာတာကို တွေ့ကြရတော့သည်။

အင်စပက်တော်တန်နာသည် မူလာ၏ရှေ့မှ တားပြီး “ဟေး... မူလာ ဦးထုပ်ဆောင်းလေကွာ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဦးထုပ်ကို ပိုက်ထားသော မူလာအဖို့ အံ့ဩသွားသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။ အမှတ်မဲ့ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းမိလိုက်သည်။ ဦးထုပ်မှာ သူနှင့် အလွန်သေးငယ်နေသည်။ ကွယ်လွန်သူ ဘဏ်ငွေစာရင်းကိုင်ကြီး ဘရစ်(ချ်) ၏ ဦးထုပ်ဖြစ်သည်မှာ သေချာနေသည်။

“ဟေ့ ... မူလာ၊ မင်း ဦးထုပ် ဟုတ်ရဲ့လား။ သေးငယ်လှပါကလား” ဟု တန်နာက ဆက်ပြောလိုက်သည်။ လူသတ်သမားကလည်း စိတ်ကိုတင်း၍ “ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ငါ ဦးထုပ် သေးသေးကြိုက်လို့ သေးသေး ဝယ်ဆောင်းထားပေါ့ ကွ” ဟု ဟန်ပါပါ ပြန်ပြောသည်။ “ခင်ဗျား ဘာလဲ” ဟု ဆက်မေးသည်။

၂၄ □ လှမိုး(ပညာရေး)

တန်နာသည် “မူလာ၊ မင်းလက်ထဲက လက်စွပ်နဲ့ ဘရစ်(ချ်)ရဲ့ ဆွဲကြီး ထုတ်ကွာ၊ မင်း မငြင်းနေတော့နဲ့၊ မင်းသားဆီက ငွေစာရင်းကိုင်ကြီး ဘရစ်(ချ်) ရဲ့ နာရီ မိထားပြီ။ ငါ စကော့တလန်ယာဒ်က အင်စပက်တော် တန်နာပဲကွာ” ဟု ပြောလိုက်ပြီး မူလာကို ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။

မူလာအဖို့ ရှောင်ကွင်း၍ မရနိုင်မှန်းသိသည့် နောက်ဆုံး ဖြောင့်ချက် ပေးခဲ့တော့သည်။ မူလာအား အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပြီး အိုးဘိုင်လာ (Old Bacley) ရာဇဝတ်တရားရုံးကြီးတွင် တရားစွဲဆိုခဲ့လေတော့သည်။

နောက်ဆုံး မူလာခမျာ ကြီးဒဏ်ခံခဲ့ရလေသည်။ အင်စပက်တော်ကြီး တန်နာ ပထမဆုံး မီးရထားပေါ်တွင် လူယက်သတ်ဖြတ်မှုကြီးကို ပြောင်မြောက်စွာ ဖမ်းနိုင်ခဲ့သဖြင့် စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့မှာ ပို၍ ဂုဏ်တက်လာခဲ့လေသည်။ ကမ္ဘာကျော်စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့ရလေတော့သည်။

ကျမ်းကိုး

1. The Story Of Scot Land Yard.
2. The Century Of The Detective - By J.Thorwald.

၁၉၄၈ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၆) ရက်၊ တိုကျိုမြို့တော် ဆင်ခြေဖုံးရှိ တိုက်ကိုကု ဘဏ်ခွဲမှ ငွေစာရင်းကိုင်ကလေး အေတာမိုတာဆန်သည် သူ့ရုံးခန်း ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ စစ်ပြီးစ တိုကျိုမြို့တော်၏ မြင်ကွင်းသည် လွမ်းမောတသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ တောက်လောင်ခဲ့ရသည့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ၏ မီးလျှံကြောင့် ပြာပုံဖြစ်ခဲ့ရသည့် မြို့တော်ကြီးကို မြင်ရသည်။ ပြိုကျပျက်စီးနေ သည့် နံရံများ၊ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသည့် သံယက်မကြီးများ၊ မီးလောင် တိုင်ငုတ်များ၊ အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲ့များ၊ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ဖြစ် နေသည့် တွင်းကြီးများ အားလုံး ကြည့်ရှုရက်စရာပင် မရှိတော့။ ပြန်လည် ထူထောင်ရေး လုပ်ငန်းများ စ၊ နေသော်လည်း စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး ဒဏ်ရာဒဏ် ချက်ကို ကုသဖို့က မလွယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်အာသာ ခေါင်းဆောင်သော ပြည်သိမ်းတပ်ဖွဲ့တို့ကလည်း စစ်ကြီးအတွင်း လူသားတစ်ရပ်လုံး မျိုးပြုန်းအောင် ကြံဆောင်ခဲ့သည့် ဓာတုဗေဒ လက်နက်များ လျှို့ဝှက်စွာ ပြုလုပ်ခဲ့သည့် စစ်တရား ခံများ၊ အပြစ်မဲ့ ပြည်သူတွေ၊ စစ်သုံးပန်းတွေအား ညှဉ်းပန်းခဲ့သည့် စစ်တရား ခံများကို ခုံရုံးတွင် စစ်ဆေးနိုင်ရန် ဆောင်ရွက်နေသည်များကို စဉ်းစားမိသည်။

ဘဏ်ပိတ်ရန် အချိန်နီးကပ်လာပြီဖြစ်သည်။ ဆိုးရွားသော ရာသီဥတု ကြောင့် လမ်းများပေါ်တွင်လည်း လူအသွားအလာ နည်းပါးလျက်ရှိသည်။ လောင်စာဆီ ရှားပါးနေသည့်အတွက်လည်း ကားအသွားအလာ နည်းပါးလျက် ရှိသည်။ ငွေထုတ်ကောင်တာတွင်သာ ငွေလာထုတ်သူ တစ်ဦး နှစ်ဦး ရှိနေသည်။

၂၆ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ဤသို့အတွင်း ဟိတ်ဟန်ဝင့်ဝါခြင်းမရှိ၊ အေးဆေးငြိမ်သက်သော အမှုအရာရှိ သော အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ အမျိုးသားတစ်ဦး ဝင်လာသည်။

ထိုအမျိုးသားသည် ငွေစာရင်းကိုင်ကလေးအား သူ၏ ဒေါက်တာ ဂျီရိုးယာမာဂူချီ (M.D) တိုကျိုမြို့တော်ကူးစက်ရောဂါ ကာကွယ်ရေးဌာနဟူ သော လိပ်စာကတ်ပြားကလေးကို ပေးလိုက်ပြီး ဘဏ်တိုက်ကြီးရှိ အမှုထမ်းများ နှင့် ငွေလာရောက်ထုတ်သူများအား အရေးပေါ် ကာကွယ်ဆေးတိုက်ရန် လိုအပ် နေကြောင်း၊ ဤဘဏ်တိုက်ကြီးရှိသည့် ရပ်ကွက်တစ်ဝိုက်တွင် လျင်မြန်စွာ ကူး စက်နိုင်သော ဝမ်းကိုက်ရောဂါပြန့်ပွားလျက် ရှိနေပါကြောင်း သို့ဖြစ်၍ ဆေးတိုက် ခြင်းကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ခွင့်ပေးဖို့ တောင်းပန်ခဲ့လေသည်။

အတာမိုတိုဆန်သည် ငွေလာထုတ်သူလေးဦးနှင့် ဘဏ်ရှိ အမှုထမ်း အရာထမ်းအားလုံးစု၍ ဆေးသောက်ရန် စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ အတာမိုတိုဆန် အပါအဝင် လူစုစုပေါင်း ၁၆ ဦးရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ဆရာဝန် ယာမာဂူချီသည် တစ်ဦးချင်းအား ဆေးလုံးကလေးတစ်လုံးနှင့် သောက်ဆေးကို သောက်စေခဲ့ သည်။

အတာမိုတိုဆန်အဖို့ ချက်ချင်းဆိုသလို မူးဝေလာခဲ့သည်။ သတိထား နေသော်လည်း နောက်ဆုံး သတိမရတော့။ သူ ပြန်လည်သတိရလာသောအချိန် တွင် အရေးပေါ်ဆေးပေးခန်းတစ်ခန်းတွင် ရောက်ရှိနေသည်ကို သတိပြုမိခဲ့လေ တော့သည်။

ထိုနေ့က ဘဏ်ငွေစာရင်းကိုင်ကလေး အပါအဝင် လူ (၁၆) ဦးအား ဆေးပေးဆေးတိုက်ပြုခဲ့သူ ဒေါက်တာ ယာမာဂူချီဆိုသူသည် လူအားလုံး သတိ လက်လွတ်သည်နှင့် ဘဏ်ခွဲအတွင်းမှ ယန်းငွေ ၁၈၀၀၀ (ထိုခေတ်က ငွေလဲ နှုန်းအရ ပေါင် ၁၄၀၀) ခန့်ကို ယူဆောင်သွားခဲ့သည်။ သူတိုက်သည့် ဆေးကို သောက်ခဲ့ရသူ ၁၆ ဦးအနက် ၁၂ ဦးမှာ ချက်ချင်း ကွယ်လွန်ခဲ့ရလေသည်။ ငွေ စာရင်းကိုင်ကလေး အပါအဝင် (၄) ဦးသာ အသက်ချမ်းသာခဲ့ရသည်။

စစ်ပြီးစ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရသော အမှုကြီး တစ်မှု ဖြစ်သည်။ တိုကျိုရဲ့အဖွဲ့၊ တိုကျိုစုံထောက်အဖွဲ့တို့မှာလည်း ပျားပန်းခပ် အလုပ် များခဲ့သည်။ နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာကြီးများဖြစ်သော အဆာဟီရှင်ဗွန်းနှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသည့် မိုင်နိချီ (Mainichi) သတင်းစာကြီးများတွင် သတင်းအပြည့်အစုံ ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။

တိုကျိုရဲ့အဖွဲ့အနေဖြင့် မသင်္ကာဖွယ်ရာ လူများကို စုံစမ်းထောက်လှမ်း ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ တိုကျိုရဲ့အဖွဲ့၏ သတင်းထုတ်ပြန်ချက်အရဆိုလျှင် ယင်းပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့သူ ယာမာဂူချီဆိုသူသည် တိုက်ကိုကု ဘဏ်တိုက်

ကြီး၏ ဘဏ်ခွဲကို လုယက်ခြင်း မပြုမီက မစ်ဆူဘီရို ဘဏ်ခွဲတစ်ခုသို့ ဝင်ရောက်
၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့ဟု ဆိုလေသည်။

တိုကျိုရဲအဖွဲ့နှင့် စုံထောက်များအဖို့ အထူးအခက်အခဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။
တရားခံ၏ သဲလွန်စကို ရှာဖွေရန် ခက်နေသည်။ ဘဏ်အမှုထမ်းများ၏ မှတ်မိ
သလောက်ဆိုရလျှင် တရားခံသည် အသက် (၅၀) ကျော်ခန့် ဖြစ်ပြီး အရပ်မှာ
ငါးပေ၊ သုံးလက်မခန့်သာရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ နှာခေါင်း ချွန်ပြီး ဖျော့တော့သော
အသားအရောင် ရှိသည်။ ဆံပင်တိုတို ညှပ်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်
စဉ်က အညိုရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်ဟူသော အချက်အလက်
လောက်သာ ခန့်မှန်းနိုင်ကြသည်။

ယာမာဂူချီ ဟူသော အမည်မှာ ဂျပန်အမျိုးသားများ၊ အများအတွင်း
ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိသည့် နာမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရဲအဖွဲ့အဖို့ အမှုကွင်းစကို ဖော်
ထုတ်ဖို့ခက်သည်။ စစ်ကြီးပြီးစ ဖြစ်သဖြင့် ပျက်သိမ်းခဲ့သော တပ်ဖွဲ့များမှ အလုပ်
လက်မဲ့ရောက်များ၊ စစ်ပြန်များ၊ စီးပွားရေး ဒုက္ခကြောင့် တောရပ်ဒေသမှ တိုကျို
မြို့တော်သို့ တက်ရောက်လာခဲ့သူများ၏ အရေအတွက်ကလည်း ဒုနဲ့ဒေး၊ ရဲအဖွဲ့
နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့တို့၏ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများမှာလည်း စစ်ဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီး
ခဲ့ရပြီ။

သို့သော် ယင်းအမှုကြီးအား ဖော်ထုတ်ရန် တာဝန်ပေးခံရသူ တပ်ကြပ်
ကြီး တာမဂူရိုအိကီ ကမူ ယင်းအမှုကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်းမရှိပါက သူ့ကိုယ်သူ
(ဟရကိရို) သတ်သေမည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသည်ဟု ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး ကာမဂူရိုအိကီသည် ယင်းအမှုကြီးကို ရေဆုံးရေဖျားထိ
လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ ဒေါက်တာယာမာဂူချီဟူသော လိပ်စာကတ်ပြား ကလေးသည်
သူ့အဖို့ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သော သဲလွန်စတစ်ခု ဖြစ်သည်။ တိုကျို မြို့တွင်
လူသိထင်ရှားသော ဆရာဝန်ကြီး ယာမဂူချီ ရှိသည်။ ဆရာဝန်ကြီးမှာ
လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယခု အမှုကြီးတွင် ဆရာဝန်ကြီး ယာမဂူချီ
ပါဝင်ပတ်သက်နိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာသော သတင်းအစအန
ရရှိကောင်းရနိုင်သည်ဟု တွက်ဆမိသော တပ်ကြပ်ကြီး အိကီသည် ဆရာဝန်ကြီး
ယာမဂူချီထံ သွားရောက် စုံစမ်းခဲ့သည်။

ဆရာဝန်ကြီးအနေဖြင့် သတင်းစာကြီးများတွင် ပါဝင်ခဲ့သော
အကြောင်းအရာ လောက်သာလျှင် သိခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဆရာဝန်ကြီးထံမှ
သူ၏လိပ်စာကတ်ပြားပေးခဲ့မိသော လူများကို မှတ်မိသလောက် စာရင်းပြုစုပေး
ခဲ့သဖြင့် ရဲတပ်ကြပ်ကြီး အိကီအဖို့ အမှုကြီး၏ တရားခံ ပေါ်ပေါက်နိုင်ရေး
လမ်းပွင့်သွားခဲ့လေသည်။ ဆရာဝန်ကြီး၏ အမည်ပါ ကတ်ပြားပေးခဲ့သည့်

၂၈ □ လှမိုး(ပညာရေး)

လူများမှာလည်း အနည်းငယ်မျှသာ ရှိခဲ့သဖြင့် အိကီသည် မနေမနား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတင်းထောက်လှမ်းခဲ့သည်။ အိကီသည် ထောက်လှမ်းရာတွင် ကုန်ကျခဲ့ရသည့် စရိတ်စကကို မိမိပိုင် ပရိဘောဂများ ရောင်းချရသည့် ငွေကို သုံးစွဲခဲ့ရသည်။

အိကီသည် တရားခံဖြစ်သူ၏ ကိုယ်နေကိုယ်ဟန် အထောက်အထား တို့ကိုလည်း စနစ်တကျ လေ့လာထားခဲ့သည်။ အမှုကြီးဖြစ်ပွားပြီး ၄ လအကြာတွင် ဟိုကိုင်ခိုးကျွန်းတွင် တရားခံ ပန်းချီဆရာ ဆဒါမိချီဟိရဆဝကို ဖမ်းဆီးရမိခဲ့လေသည်။ ပန်းချီဆရာ ဆဒါမိချီဟိရဆဝမှာ ရေဆေးဘုရင်ဟု ကျော်ကြားသော ရေဆေးပန်းချီကျော်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

အိကီ၏ သတင်းဖော်ပြချက်အရ အဆာဟိရရှင်ဗွန်းသတင်းစာကြီးနှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော (Mainichi) မိုင်နိချီ သတင်းစာကြီးများကမူ ယင်းအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အသေးစိတ်ဖော်ပြခဲ့သည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် ထုတ်ဝေသော နယူးရော့တိုင်း(စ) သတင်းစာကြီးကလည်း ယင်းအမှုကြီးအကြောင်းကို အသေးစိတ်ရေးသား ဖော်ပြပေးခဲ့သည်။

သတင်းစာများပါ သတင်းအရဆိုလျှင် ပန်းချီဆရာ ဟိရဆဝသည် အမှုကြီးကို မကျူးလွန်ခင် အာဆန်နစ် အဆိပ်အမြောက်အမြား ဝယ်ယူခဲ့သည်ဟု ဟိရဆဝ၏ သမီးက ထွက်ဆိုခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ရဲတပ်ကြပ်ကြီး အိကီရရှိသည့် သတင်းအရ ပန်းချီဆရာ ဟိရဆဝသည် သူ့ဇနီးအား ယန်း ၈၀၀၀ ပေးခဲ့သည်ဟူ၍လည်း သတင်းရခဲ့သည် ဆိုသည်။ အထက်ဖော်ပြပါအချက် နှစ်ချက်သည် ခိုင်လုံသော သက်သေခံများ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ ရဲတပ်ဖွဲ့က ဟိရဆဝကို ၁၉၄၈ ခု ဩဂုတ်လ (၂၁) ရက်နေ့တွင် ဖမ်းဆီးခဲ့လေသည်။

ပန်းချီဆရာ ဟိရဆဝသည် သူ့ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေရန်လည်း ကြိုးစားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ရဲတို့ကမူ ဟိရဆဝသည် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့သည်ဟု ဆို၍ သတင်းစာကြီးများမှ သတင်းထောက်များကို ထုတ်ဖော်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အချို့သတင်းစာများမှ ဆောင်းပါးရှင်များသည် ယင်းရဲတို့ တရားခံပါဟု စွပ်စွဲခဲ့ရသူ ဟိရဆဝကို တရားခံဟု မထင်။ မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆသည်။ ဟိရဆဝသည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လူတစ်ယောက်ကို သေစေနိုင်သည့် အဆိပ်ဆေးကို မည်ကဲ့သို့ ရရှိနိုင်သနည်း။ အဆိပ်ဆေး စားသောက်ခဲ့ရသူများမှာလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဒနာခံစားခြင်းမရှိ သေလွန်ခဲ့ကြရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း နာဇီဂျာမနီ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်များ၊ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများအတွက် နာဇီသမားတော်ကြီးများက ဝေဒနာ

ပြင်းထန်စွာ ခံစားခြင်းမရှိ သေဆုံးစေနိုင်သည့် အဆိပ်ဆေးကို ဖော်စပ်ပေးခဲ့သည် ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံတွင်လည်း ဓာတုလက်နက်များ ထုတ်ရေး၊ ရောဂါပိုးမွှား လက်နက်များ ထုတ်ဝေရေးကို စစ်ကြီးအတွင်းက လျှို့ဝှက်စွာ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပြီး အဆိပ်ဆေးတစ်မျိုးကိုလည်း ဖော်စပ်ခဲ့သည်ဟု သတင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံး၍ ဂျပန်တပ်မတော်ကို ဖျက်သိမ်းခဲ့ရသောအခါတွင် ယင်း ဓာတုလက်နက်နှင့် ရောဂါပိုးမွှားလက်နက်များ ထုတ်လုပ်ရေးဌာနအကြောင်း သတင်းတစ်စုံတစ်ရာ မကြားခဲ့ရတော့။ သို့ဖြစ်၍ ဟိရဆဝသည် ယင်းတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးများဖြစ်နေသလောဟု ယူဆကြသည်။ သို့သော် ဟိရဆဝသည် စစ်ကြီး အတွင်း အသက် ၅၀ ကျော် ဖြစ်နေသဖြင့် တပ်မတော်အတွင်း အမှုထမ်းခွင့်မရ ဟု ဆိုသည်။

ဟိရဆဝ၏ ဖခင်ကမူ သားဖြစ်သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် သိမ်မွေ့နူးညံ့ သူဖြစ်သည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဤမျှ ရက်စက်သော လူသတ်မှုကြီးများကို ကျူးလွန်မည်မဟုတ်။ အကယ်၍ ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဆိုပါက သူ့အနေဖြင့်လည်း သူတို့ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ် ထိခိုက်သဖြင့် ဟရဂီရိလုပ်၍ သတ်သေမည်ဟု ဆို သည်။

ဟိရဆဝ၏ အကြောင်းသည် မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များတွင် နေ့စဉ် ဖော်ပြနေ သည့် သတင်းများဖြစ်လာပြီး ဟိရဆဝ၏ အကြောင်းသည် လျှို့ ဝှက်နက်နဲ၍ ပြည်သူအများ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်လာသည်။ တရားရုံးတော်ကြီးတွင်မူ ဟိရဆဝ သည် သူ ရဲတို့ထံတွင် ဖြောင့်ချက်ပေးခြင်းသည် ရဲတို့ ညှဉ်းပန်းခဲ့သဖြင့် ပေးခဲ့ရပါ သည်။ ဤလူသတ်မှုကြီးကို သူ မကျူးလွန်ခဲ့ရပါဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ဟိရဆဝ၏ အမှုသည် ပိုမိုရှုပ်ထွေးလာသည်။ အကျဉ်းထောင်အတွင်း သူ အမှန်တကယ် မကျူးလွန်ခဲ့ရပါဟု ပြောဆိုပြီး ဟရဂီရိလုပ်ရန် ကြိုးပမ်း သည်။ သို့သော် အကျဉ်းထောင် အမှုထမ်းတို့နှင့် တွေ့ရှိသဖြင့် မအောင်မြင်။

ပန်းချီကားတွေ အကျဉ်းကျစဉ် နေ့စဉ်ဆွဲသည်။ သီချင်းစပ်သည်။ သူ ရေးသားစပ်ဆိုသည့် သီချင်းသည် နာမည်ကြီးလာသည်။ သူ့သီချင်းကို လူငယ်တွေက သီဆိုလာခဲ့သည်။ ဟိရဆဝ၏ ရှေ့နေကြီးကမူ ဟိရဆဝသည် ၁၉၂၅ ခုနှစ်ခန့်က ခွေးရူးကိုက်ခံရဖူးသည်။ ခွေးရူးပြန်ရောဂါကာကွယ်ဆေး ထိုး ရာမှ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ဖောက်ပြန်သူဟု ပြောပါသည်ဟု သတင်းစာတစ်စောင် တွင် သတင်းထောက်တစ်ယောက်က ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြန်သည်။

ပြည်သူအများစုကမူ လူသတ်တရားခံမှာ ဟိရဆဝ မဖြစ်နိုင်။ ရဲနှင့် တာဝန်ရှိသူတို့သည် တရားခံအစစ်အမှန်ကို သိရှိကောင်း သိရှိမည် ဖြစ်သော်

၃၀ □ လှမိုး(ပညာရေး)

လည်း ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိရဆဝမှာ ဓားစာခံသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်လာခဲ့ကြသည်။

သတင်းစာကြီးများကလည်း ဟိရဆဝသည် အမှန်အပြစ်ကင်းစင် သူဖြစ်သလောဟူ၍ သံသယဝင်လာသည်။ လူပေါင်း ၁၅၀၀ ကျော်ကို တရား ရုံးတော်ကြီးက ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ဟိရဆဝ၏ အမှုသည် ပိုမိုရှုပ်ထွေးလာခဲ့ပြီး ပြည်သူ့အများစုက ရဲတို့အား မတရား အမှုဆင်မှုအတွက် အရေးယူ တောင်းဆိုလာခဲ့ကြသည်။

၁၉၅၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် တရားရုံးတော်ကြီးက တရားခံ ဟိရဆဝ အား သေဒဏ်ပြစ်မှု ချမှတ်လေတော့သည်။ တစ်ပြည်လုံး ဆူပူတုန်လှုပ်ခဲ့ရသော အမှုကြီးဖြစ်လာသည့် ဟိုကိုင်ဒိုကျွန်းသား၊ သာမန် ရေးဆေးပန်းချီဆရာ ဟိရ ဆဝသည် ကမ္ဘာ့သတင်းစာကြီးများ၏ မျက်နှာဖုံးတွင် နေ့စဉ်ပါနေသော ဇာတ် ဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

ဟိရဆဝသည် သက်ဆိုင်ရာသို့ အယူခံတက်ခဲ့သည်။ အယူခံ တတ် နေစဉ်အတွင်း ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ကဗျာတွေ သီကုံးသည်။ သူ့ ကိုယ်ရေးအတ္ထု ပတ္တိကြီးကို ရေးသားခဲ့သည်။ သတင်းထောက်အများကမူ တရားခံအစစ်မှာ ဖျက်သိမ်းခဲ့သော ဓာတုပိုးမွှား စစ်ဆင်ရေး သုတေသနတပ်ဖွဲ့မှ ဗိုလ်မှူးဟောင်း တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့အနေဖြင့် ယင်းဓာတု ပိုးမွှားစစ်ဆင်ရေး နည်းပညာများကို အမေရိက အာဏာပိုင်တို့နှင့် အပေးအယူ လုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ယင်းဗိုလ်မှူးမှာ ထိုစစ်ပြန်အဖွဲ့ ရန်ပုံငွေအတွက် ကျူး လွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဗိုလ်မှူးနှင့် ဟိရဆဝတို့ ရုပ်ချင်းတူညီသဖြင့် ရဲတို့က ဟိရဆဝကို လူသတ်သမားအဖြစ် အကွက်ဆင်၍ဖမ်းဆီးခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။

တရားရုံးတော်ကြီး၏ စီရင်ချက်အပေါ် သက်ဆိုင်ရာမှ စိစစ်ခဲ့ပြီး လူ သတ်တရားခံ ဟိရဆဝအား ထောင်ဒဏ်အနှစ် (၄၀) ချမှတ်ခဲ့လေသည်။ ဤကဲ့ သို့ အယူခံတက်နေစဉ်အတွင်းမှာပင် ရဲတို့သည် အမှားမှား အယွင်းယွင်း ပြုလုပ် ခဲ့ကြပြန်သည်။ အပြစ်ကင်းစင်သူ လယ်သမားတစ်ဦးအား ဘဏ်ကြီးတွင် လူ သတ်မှု ကျူးလွန်စဉ်က လူသတ်သမားဝတ်ဆင်ခဲ့သည့် အနီရောင် မြင်းစီးဘွတ် ဖိနပ်ရှည် (Top Boot) နှင့် အညိုရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိ သဖြင့် လူသတ်သမားကို တွေ့ရပြီဟု ဖမ်းဆီးခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော် မှားယွင်းမှု ဆိုကာ ပြန်လွှတ်ခဲ့ရသည်။

ပြည်သူလူထုအဖို့ ဟိရဆဝ မဖြစ်နိုင်ဟု ပိုမိုယုံကြည်လာခဲ့ပြီး ဟိရဆဝ အား လွှတ်ပေးရန် တောင်းဆိုလာခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း အာဏာပိုင်တို့ ကမူ အနှစ် (၄၀) အပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်ကို ပြောင်းလဲခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးစတွင် ထောင်ဒဏ် အနှစ် (၄၀) ခံရသူ နှစ်ဦးသာရှိခဲ့လေသည်။ တစ်ဦးမှာ နာဇီပါတီ ဒုတိယခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်သူ နာမည်ကျော် ရူးဒေါ့ဟက်(စ) ဖြစ်ပြီး တစ်ဦးမှာ ယခု ကျွန်တော် ရေးသား တင်ပြခဲ့သည့် ရေဆေးပန်းချီဆရာ ဆဒါမိချီဟိရဆဝတို့ ဖြစ်သည်။

ဆဒါမိချီဟိရဆဝ ခမျာ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် တိုကျိုဆင်ဒိုင် အကျဉ်း ထောင်ကြီးတွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာသည်။ သူ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်း ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဟိရဆဝ၏ သားဖြစ်သူနှင့် ရှေ့နေဖြစ်သူတို့ကမူ အားမလျှော့၊ တရားကို နတ်စောင့်သည်။ တစ်နေ့တွင် အမှန်တရား ပေါ်လာရမည်ဟူ၍ ဆက် လက် စုံစမ်းထောက်လှမ်းလျက်ရှိသည်ဟု ဆိုကြလေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. The Hirasawa case By J.M Murdoch.
2. The New Murderers' who's who.

(၅)

ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူတို့အဖို့ မိမိတို့ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှု မပေါ်ပေါက်စေရန် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပိရိစ္ဆာစီစဉ်၍ လျှို့ဝှက်ကျူးလွန်လေ့ရှိတတ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း မျက်ကွယ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ရာဇဝတ်မှုခင်းကြီးများကို စုံစမ်းထောက်လှမ်း အတတ်ပညာဖြင့် ပြစ်မှု ထင်ရှားစေရန် သာမန်ပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာစုံစမ်းသော နည်းဖြင့်သာမက သိပ္ပံပစ္စည်းကိရိယာနှင့် ကျွမ်းကျင်သူတို့၏ အကူအညီကိုရယူခြင်းဖြင့်လည်း ဖော်ထုတ်ရ၏။

မှုခင်းကြီးတစ်မှုတွင် မည်မျှပိရိစ္ဆာ ကြံစည်ကျူးလွန်သော်လည်း သဲလွန်စတစ်ခု ကျန်ရစ်မြဲဖြစ်သည်။ ဤသဲလွန်စများတွင် အခိုင်အမာ သဲလွန်စမှာ မှုခင်းကျူးလွန်သူတို့၏ လက်ဗွေရာပင်ဖြစ်၏။ လူတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရာသက်ပန်ကွဲပြားသော မတူညီနိုင်သော အချက်မှာ လက်ဗွေပင် ဖြစ်သည်။ လက်ဗွေသည် အမြင်အားဖြင့် တူညီယောင်ရှိသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း စနစ်တကျ စိစစ်လေ့လာသောအခါ၌ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကွဲပြားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လက်ဗွေမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူညီနိုင်သည့်အပြင် သက်တမ်းအလိုက်လည်း ပြောင်းလဲခြင်းမရှိပေ။ လူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏသဘောတရားအရ ပြောင်းလဲခဲ့သော်လည်း လက်ဗွေများမှာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ ခိုင်မြဲနေသည်။ လူများကွယ်လွန်သည်အထိ လက်ဗွေမှာ တစ်သမတ်တည်း ရှိသည်ဟု ဆိုကြ၏။ အချို့ရာဇဝတ်ကျူးလွန်သူတို့သည် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် လက်ဗွေကို ပြောင်းလဲရန် ကြံဆောင်ခဲ့ကြ၏။ လက်ထိပ်များကို

ရေးနွေးဖြင့်စိမ်ခြင်း၊ ခွဲစိတ်ကုသခြင်းအားဖြင့် ရှောင်လွှဲရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် လက်ဗွေက မူရင်းအတိုင်း မပြောင်းလဲခဲ့ပေ။

လူတစ်ယောက်၏ လက်ဗွေပုံကို အမျိုးအစား ခွဲခြားနိုင်သည့် အချက်ပေါင်း ၃၂ ခု တွေ့ရှိခဲ့ကြရသည်။ လူတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ဗွေပုံစံချင်း တူမတူ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရာ၌ အဆိုပါ အချက်အလက်များကို အဓိကထား၍ လေ့လာကြည့်ရှုကြရသည်။ ဥပမာအားဖြင့် လက်ဗွေတစ်လုံးသည် ယေဘုယျအားဖြင့် ဘဲဥပုံစံ၊ စက်ဝိုင်းပုံစံစသဖြင့် ပုံစံအမျိုးမျိုးရှိသော်လည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်နေသော အရေးအကြောင်းများ၊ ဖြာ၍ခွဲထွက်သွားသော အရေးအကြောင်းများ၊ ဖြတ်နေသော အရေးအကြောင်းများ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးအစားစား ကွဲပြားနေကြ၏။

လူတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး လက်ဗွေပုံစံ မတူညီနိုင်ခြင်းကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုတ္တိဗေဒနည်းဖြင့် တင်ပြခဲ့သူမှာ ဆာဟင်နရီဖြစ်၏။ သိပ္ပံပညာရှင် ဆာဖရန်စစ်ဂဲလ်တန်ကလည်း သိပ္ပံပညာနည်းကျကျ ခွဲခြားနိုင်ခဲ့သဖြင့် ထိုနည်းနှစ်ခုကိုပေါင်း၍ 'ဂဲလ်တန်ဟင်နရီ' နည်းဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ကြသည်။

ဤနည်းဖြင့် ဖော်ထုတ်ခဲ့သော မူခင်းကြီးများတွင် ယခု ဖော်ပြမည့် ဖြစ်ရပ်မှန် မူခင်းကြီးသည် အထင်ရှားဆုံးဖြစ်၏။ အမှုဖြစ်ပွားခဲ့သော မြို့ကလေးတစ်မြို့လုံးရှိ အမျိုးသားမှန်သမျှတို့၏ လက်ဗွေများကို စစ်ဆေး၍ စုံထောက်အဖွဲ့က တရားခံအစစ်အမှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ မူခင်းသမိုင်းတွင် မှတ်သားဖွယ်ရာ မူခင်းကြီးအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ထားရ၏။ မူခင်းသုတေသီများသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဂန္ထဝင်မူခင်းကြီးပေါင်း ၈၁ မှုကို (Notable British Trials) ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုမူခင်းကြီးများတွင် ယခုဖော်ပြမည့် မူခင်းကြီး ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်(က)ရိုင်ရာပြည်နယ် ဘလက်ဘန်း (Black-Bum) မြို့ကလေးသည် လူဦးရေနည်းပါး၍ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော မြို့ကလေးတစ်မြို့ဖြစ်၏။ မြို့နေလူအများမှာလည်း စက်ရက်ကန်းပညာရှင်များ၊ ရက်ကန်းစက်ရုံအလုပ်သမားများသာ ဖြစ်၏။ ထိုမြို့ကလေး၏ သမိုင်းတွင် လူသတ်မှုဆိုသည် မကြားဖူးသလောက် ဖြစ်၏။ မြို့ငယ်ကလေးဖြစ်သဖြင့် နေ ထိုင်သူအများမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြင့် ခေတ်အဆက် ဆက် စက်ရက်ကန်းလုပ်ငန်းဖြင့်သာ အသက်မွေးခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် ၁၉၄၈ ခု၊ မေလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ် မှုကြီးသည် ဘလက်ဘန်းမြို့ကလေးသာမက အင်္ဂလန်နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံး ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်ခဲ့ရသော မူခင်းကြီးဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုမြို့ကလေးရှိ တစ်ခုတည်း

သော ဆေးရုံကြီး (Queen's Park Hospital) ရှိ ကလေးများ ကုသဆောင် အမှတ် (၃) တွင် ဆေးကုသမှု ခံယူနေသော အသက်လေးနှစ်အရွယ် ဂျွန်အန်နီ ဒီဗနေ (John Anne Devaney) ဆိုသူ ကလေးမလေးတစ်ဦး ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့၏။ ထိုကလေးမလေးနှင့်အတူ ဆေးကုသမှု ခံယူနေသူ အခြားကလေး ၀ ငယ် (၅) ဦးရှိခဲ့သည်။ ဂျွန်အန်နီမှာ အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။

(Queen's Park Hospital) ဘုရင်မကြီး ပန်းခြံဆေးရုံကြီးမှာ ဘလက်ဘန်းမြို့ကလေးမှ တစ်မိုင်ခန့်ကွာဝေးသော ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် တည်ရှိပြီး ဆေးရုံဝင်းကြီး၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ဧက ၇၀ ခန့်ရှိ၏။ ကာရံထားသော အုတ် နံရံအမြင့်မှာ ၆ ပေခန့် မြင့်သည်ဆိုသည်။ ကလေးများ ကုသဆောင် အမှတ် (၃) သည် မြေညီထပ်ဖြစ်သဖြင့် အပြင်မှ တစ်စုံတစ်ဦး လွယ်ကူစွာ ဝင်ထွက် သွားလာနိုင်သည်။ ထိုနေ့က တာဝန်ကျ သူနာပြုဆရာမနှင့် တံခါးစောင့် ဖြစ်သူ တို့ကမူ ဆေးကုသဆောင်သို့ လူစိမ်းတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ လာရောက်ခြင်း မရှိဟု ထွက်ဆိုခဲ့ကြ၏။

ပျောက်ဆုံးသွားသူကလေးမှာ နှစ်ရက်ခန့်က အဆုတ်အအေးမိသော ရောဂါဖြင့် ဆေးကုသမှုခံယူနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ မေလ (၁၅) ရက်နေ့တွင် ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ရမည်ဖြစ်၏။

ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ဆင်းရဲသော ကျောက်မီးသွေးတွင်း အလုပ်သမား တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံကြီးမှ တာဝန်ရှိသူများနှင့် သူနာပြုဆရာမများသည် ဆရာမများနားနေခန်းများ၊ ဆေးရုံဝင်းကြီးအတွင်းရှိ အခြား အဆောင်များတွင် ရှာဖွေခဲ့ကြ၏။ ဒီဗနေ၏ အိပ်ရာခုတ်အနီးတွင် တစ်စုံတစ်ရာ သဲလွန်စ ကျန်ရစ် ခြင်း ရှိမရှိကိုလည်း စနစ်တကျ ရှာဖွေကြသည်။

ပျောက်ဆုံးနေသူ ဒီဗနေ၏ ခုတ်အနီးတွင် ထူးခြားသည့် လူကြီး တစ်ဦး၏ ခြေရာကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ကြရ၏။ ကြမ်းပြင်ကို ဖယောင်းတိုက် ထားသဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ ခြေရာကို တွေ့ရှိခြင်းဖြစ်၏။ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ကလေးမကလေး၏ ခြေရာများကိုမူ မတွေ့ကြရ။

လူကြီးခြေရာမှာ ကလေးများကုသဆောင် ပြတင်းပေါက်မှ စတင် တွေ့ ရှိရခြင်းဖြစ်၍ ဝင်လာသူသည် ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ ဒီဗနေအား အပြင် သို့ ခေါ်ယူသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆကြသဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် သူနာပြုဆရာမများသည် ဆေးရုံဝင်းကြီးအတွင်း ရှာဖွေခဲ့ကြရာ ချုံပုတ်တစ်ခု အောက်တွင် ကလေးမကလေး၏ အလောင်းကို တွေ့ကြရသည်။ တွေ့ရသည့် အချိန်မှာ နံနက် (၂) နာရီထိုးနေပြီ ဖြစ်၏။

ကလေးမလေးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ထားပြီး လူသတ်သမားသည် လူမဆန်သော လိင်ဖောက်ပြန်ကျူးလွန်မှု ရှိခဲ့သည်ဟု ဆရာဝန်ကြီးများက စစ်ဆေးတွေ့ရှိကြရ၏။ တာဝန်ရှိသူများသည် စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့နှင့် ပုလိပ် (ရဲ) အဖွဲ့သို့ ချက်ချင်း အကြောင်းကြားခဲ့ကြသည်။

စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့မှ နာမည်ကျော် လက်ဗွေပါရဂူ အင်စပက်တော်ကြီး ကင်းဘဲလ်ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် စနစ်တကျ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပြီး သဲလွန်စ ရှာဖွေခဲ့ကြ၏။ တရားခံသည် ကလေးမလေးအား ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်ရောက်၍ သေဆုံးသွားသူ ကလေးမလေးအား ပွေ၍ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု စုံထောက်အဖွဲ့က ကောက်ချက်ချသည်။

ဒီဗနေ၏ ခုတင်အောက်တွင် ပေါင်းခံရေနှွေးပုလင်းတစ်လုံးကို တွေ့ ရသည်။ သူနာပြုဆရာများ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ထိုပုလင်းမှာ သေဆုံးသူ ကလေး၏ ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ပုလင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုကြသဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ထိုရေပုလင်းကို ယူ၍ ရွှေ့ပြောင်း ထားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု စကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက် အဖွဲ့က ယူဆကြ၏။ ထိုရေပုလင်းပေါ်တွင် လက်ဗွေရာများတွေ့ရသဖြင့် ဆေးရုံကြီးရှိ သူနာပြုဆရာမ များ၏ လက်ဗွေများနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေး ကြည့်ရှုရာ သူနာပြုဆရာမ တစ်ဦး တစ်ယောက်၏ လက်ဗွေရာများနှင့် တူညီခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထို လက်ဗွေရာသည် လူမဆန်သော လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်သူဖြစ်ရမည်ဟု ကောက် ချက်ချခဲ့ကြပြီး လူသတ်သမားသည် ဆေးရုံကြီးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိနေသူတစ်ဦး သို့မဟုတ် ဝင်ထွက်သွားလာလေ့ရှိသူ ဖြစ်ရမည်ဟူ၍လည်း ယူဆကြ၏။

တွေ့ရှိရသည့် လက်ဗွေမှာ ယခင်စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့မှ မှတ်တမ်းပြုစုထားသည့် လက်ဗွေပုံစံများနှင့် လုံးဝမတူ။ သို့ဖြစ်၍ လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူသည် ယခင်က ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ မဟုတ်နိုင်။ စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့အဖို့ အခက်အခဲ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဘလက်ဘန်းမြို့တော်ဝန် ဖြစ်သူကလည်း ဤမြို့ကလေးတွင် ထိုမျှ ရက်စက်လူမဆန်သော မှုခင်းကြီး ဖြစ်ပွားရခြင်းသည် မြို့နေလူထုအဖို့ ပထမဆုံး ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်ရသည့်အတွက် မြို့သူ မြို့သားများအနေဖြင့် စုံထောက်နှင့် ပုလိပ်(ရဲ)အဖွဲ့အား အကူအညီပေးရန် တိုက်တွန်းခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတော့ စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့၏ အကြံပေးချက်အရ ဘလက်ဘန်း မြို့ကလေးတွင် နေထိုင်သော အမျိုးသားအားလုံး၏ လက်ဗွေရာများကို စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။

၃၆ □ လှမိုး(ပညာရေး)

လက်ဗွေရာပေါင်း ၄၆၀၀၀ ကျော်ကို စစ်ဆေးမှတ်တမ်း တင်ခဲ့ကြသည်။ အမှတ် ၄၆၂၅၃ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ပီတာဂရပ်ဖ်စ်ဆိုသူ၏ လက်ဗွေအမှတ်များသည် သေဆုံးသူ ဒီဗာနေ၏ ရေပုလင်းပေါ်တွင် တွေ့ရသည့် လက်ဗွေရာများနှင့် ထပ်တူညီနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် တွေ့ရသည့် လက်ဗွေရာများနှင့်လည်း ထပ်တူညီနေသည်။

ပီတာဂရပ်ဖ်စ်မှာ စစ်ပြန်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပီတာသည် ယခင်က ထို ဆေးရုံကြီးသို့ တက်ရောက်၍ ဆေးကုသခံယူခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ဆေးရုံကြီး၏ ဆေးကုသဆောင်များ၏ အနေအထားကို သိရှိထားသူဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ပီတာ ဂရပ်ဖ်စ်သည် စုံထောက်အဖွဲ့နှင့် ပုလိပ် (ရဲ) တို့ထံတွင် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ရ၏။

ပီတာဂရပ်ဖ်စ်အား ရုံးတော်ကြီးမှ သေဒဏ်အပြစ်ပေးခဲ့သည်။

ကျမ်းကိုး

1. The Trial of Peter Griffiths By G. Goolwin

၁၉၅၉ ခု၊ ဇူလိုင်လ (၁၃) ရက်။

နံနက်စောစောစီးစီး မိုးသားများ အုံ့ဆိုင်းမှိုင်းပျ၍ သည်းလိုက် ဖွဲလိုက်ဖြင့် ထူးထူးခြားခြား မိုးများရွာသွန်းနေ၏။ ရာသီဥတု အစဉ်အလာအရ သာယာကြည်လင်ရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် မိုးလေဝသ အထူးသတင်း ကြေညာချက်အရ မိုးသားများ အုံ့ဆိုင်းပြီး မိုးတစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက်ရွာမည်ဟု သိရှိထားကြသော လန်ဒန်မြို့သူမြို့သားများသည် မိမိတို့ နေအိမ်များ၌သာ ရာသီဥတုကြည်လင်သာယာလာမည့်အချိန်ကို ငံ့လင့်နေကြ၏။

ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင် နံနက်စောစောက ရွာခဲ့သော မိုးသည် လုံးဝ တိတ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်တွင် မိုးသားတိမ်တိုက်များလည်း လုံးဝ ကင်းစင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ လန်ဒန်မြို့ကင်စင်တန်စကွဲယားရှိ လမ်းမကြီးသည် သာယာကြည်လင်သည့် နေရောင်အောက်တွင် တောက် ပလျက်ရှိသည်။

စတော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့မှ စုံထောက်တပ်ကြပ်ကြီး ဂျွန်ဆင်ဖို့အိုဖို့ သူတစ်သက်တာတွင် ဘယ်သောအခါမှ မေ့ရက်စရာ မရှိသော မြင်ကွင်းကြောင့် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူနှင့်ဘဝတူ ခရီးတူ တစ်ခရီးတည်း လျှောက်ခဲ့ကြသည့် သူ့သူငယ်ချင်းစုံထောက်တပ်ကြပ်ကြီး ရေမွန်ပယ်ဒီခမ္မာ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် လဲကျနေလေပြီ။

သူနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း တပ်ကြပ်ကြီးပယ်ဒီတို့သည် လန်ဒန်မြို့ကင်စင်တန်ရပ်ကွက် အမှတ် ၁၀၅ တွင် နေထိုင်သူ မစ္စစ်ဗာနေရှစ်မင်းဆိုသူ အဘွားကြီးတစ်ဦး နေထိုင်သည့်နေအိမ်အား ဖောက်ထွင်း၍ ထိုစဉ်က ကာလ

၃၈ □ လှမိုး(ပညာရေး)

တန်ကြေး ပေါင် ၂၀၀၀ ခန့်တန်သော လက်ဝတ်ရတနာများကို ယူဆောင်သွား ခဲ့သူဟု သင်္ကာမကင်းဖြစ်သူ ဂျာမန်အမျိုးသား အာဝင်ဖိုဒိုလာဆိုသူအား လာရောက်စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့ကြ၏။

အာဝင်သည် ခြေစလက်စရှိသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ အလွတ် စုံထောက်တစ်ဦးအမည်ဖြင့် ငွေညှစ်ခြင်း စသည့် အသေးအမွှားအမှုများမှစ၍ ဖောက်ထွင်းမှုများအထိ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တစ်ကိုယ်တော်ကျူးလွန်နေသည့် စောရမင်းသား တစ်ဦး ဖြစ်၏။ စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့သည် မစွပ်စာနေရှစ်မင်း၏ လျှို့ဝှက်စွာ တိုင်ကြားမှုကြောင့် အထက်ဖော်ပြပါ ဂျာမန်အမျိုးသား ခြေစလက်စ ရှိသူ အာဝင်အား စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့မှ တပ်ကြပ်ကြီး ရေမွန်ပါဒီ နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးဂျွန်ဆင်ဖိုတို့နှစ်ဦးသည် စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။

တပ်ကြပ်ကြီး ရေမွန်ပါဒီနှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ဂျွန်ဆင်ဖိုတို့ နှစ်ဦးသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ပွားမီကပင် နာမည်ကျော် လန်ဒန်ပုလိပ်(ရဲ) အဖွဲ့ကြီး သို့ သာမန်ရဲသားကလေးများအဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့ကြရာမှ သူတို့နှစ်ဦး၏ ရိုးသားကြိုးစား တာဝန်ကျေပွန်မှုတို့ကြောင့် တပ်ကြပ်ကြီးများအဖြစ် ရာထူး တိုးပေး၍ စကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက်အဖွဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းခဲ့ကြရသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ မိသားစုများမှာလည်း အထူး ခင်မင်ကြသည်။ ရိုးသား ကြိုးစားသူများဖြစ်သဖြင့် အထက်အရာရှိများကလည်း သဘောကျကြ၏။ ယခု အာဝင်ကျူးလွန်သည့် ဟန်ဆောင်မှု၊ ငွေညှစ်မှု၊ ဖောက်ထွင်းမှုများကို အသေး စိတ်လေ့လာ၍ အာဝင်အား ဖမ်းဆီးရန် ညွှန်ကြားထားခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ထိုနေ့ နံနက်စောစောကပင် ကင်စင်တန်ရပ်ကွက် အမှတ် ၁၀၅ နှင့် ခပ်လှမ်း လှမ်းမှနေ၍ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြ၏။

အလွတ်စုံထောက်ဟန်ဆောင်လေ့ရှိသူ အာဝင်သည် မစွပ်စာနေ ရှစ်မင်းထံသို့ သူ့အိမ် ဖောက်ထွင်းခိုးယူခံရမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းရထားသူ အလွတ်စုံထောက်အဖြစ် ငွေထပ်မံညှစ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လာရောက်မည့် သတင်းကို တင်ကြိုရထားသောကြောင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ တစ်နေ့လုံး မိုးရွာ သွန်းနေခြင်းကြောင့် အာဝင် ရောက်လာခြင်းမရှိခဲ့။

ညနေ ရာသီဥတုကြည်လင်သည့် အချိန်ရောက်လာမှ အာဝင် ရောက် လာခဲ့သည်။ သူ့အဖို့ ပြေးလမ်းမရှိတော့။ တပ်ကြပ်စုံထောက်ကြီး နှစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးနှစ်ဦးကလည်း အာဝင်အား နီးစပ်ရာ ရဲစခန်းသို့ စစ်ဆေးရန် လိုက်ခွင့်ရန် ခေါ်ဆိုခဲ့သည်။ အာဝင်ကလည်း ဟန်ဆောင် ကောင်းသူတစ်ဦး ပီသစွာ လိုက်ခွင့်မည်ဟု အေးအေးဆေးဆေး သဘောတူခဲ့ သဖြင့် စုံထောက်တပ်ကြပ်ကြီးဆင်ဖိုသည် အာဝင်ကို ခေါ်ဆောင်သွားရန် ကား

သွားရောက်ယူနေစဉ် တပ်ကြပ်ကြီး ပယ်ဒီနှင့် အာဝင်အား အိမ်အမှတ် ၁၀၅ ရှေ့ရှိ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေစေခဲ့သည်။

‘ဒိုင်း’ဟူသော သေနတ်သံကြောင့် တပ်ကြပ်ကြီးဆင်ဖို့သည် အိမ် အမှတ် ၁၀၅ ရှေ့ဆီမှဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း တပ်ကြပ် ကြီးပယ်ဒီမှာ တစ်စုံတစ်ရာ လက်နက်မပါရှိသူ ဖြစ်သဖြင့် ဆင်ဖို့သည် သူ့ မိတ်ဆွေတော့ သေနတ်အပစ်ခံရပြီဟု ချက်ချင်းတွေးမိကာ အိမ်အမှတ် ၁၀၅ ရှေ့ရှိ ပလက်ဖောင်းဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း အိပ်မက်ပမာ ယုံနိုင်ဖွယ်ရာမရှိသော ကြေကွဲ စရာကောင်းသည်နှင့်အမျှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှသည့် အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းကြီးကို မြင်လိုက်တွေ့လိုက်ရသော ဆင်ဖို့ခမျာ မှင်တက်မိသွားသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို အသုံးချလိုသော လူသတ်သမားအာဝင်သည် လမ်းမဘက်သို့ ဖြတ်ပြေးသွားခဲ့သည်။

စုံထောက်တပ်ကြပ်ကြီး ဆင်ဖို့သည် ပြေးသွားသူ အာဝင်နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရှုပ်ထွေးလှသည့် ယာဉ်အသွားအလာ ကြောင့် လူသတ်သမားကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားသည်။ ကင်စင်တန်ရပ်ကွက်မှ ထွက်ကြည့်သူများအားလုံးမှာ လူသတ်သမား၏ မျက်နှာကို မမှတ်မိကြ။

အာဝင်မှာ ကနေဒါနိုင်ငံမှ လန်ဒန်မြို့သို့ ရောက်လာသည်မှာ မကြာ သေး။ သို့ဖြစ်၍ သူ့မှတ်တမ်းမှတ်ရာများ စကော့တလန်ယာဒ်တွင် မရှိ ဖြစ်နေ ခဲ့၏။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ သတင်းစာကြီးအာလုံးသည် လက်နက်မဲ့ စကော့ တလန်ယာဒ် စုံထောက်တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး အသတ်ခံရမှုကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကြ သည်။ တာဝန်ရှိသူများကိုလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ကြ၏။ အသတ်ခံရသူ တပ်ကြပ်ကြီး ရေမွန်ပယ်ဒီမိသားစုအား အကူအညီ ပေးခဲ့ကြ၏။

အာဝင်ပိုဒိုလာ၏ ဓာတ်ပုံမှာလည်း မရှိ။ သို့ဖြစ်၍ သူ့ခြေရာနောက်သို့ လိုက်ရသည်။ ရဲနှင့် စုံထောက်များအဖို့ အခက်အခဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ယခင် အာဝင် နေထိုင်ခဲ့သည့် ကနေဒါနိုင်ငံရဲအဖွဲ့ထံမှ ဓာတ်ပုံနှင့် သူ့အသေး စိတ်အချက်အလက်များ၊ လက်ဗွေအထောက်အထားများ ရရှိခဲ့၏။ အာဝင်သည် ကနေဒါနိုင်ငံ၌ ခေတ္တနေထိုင်စဉ် ဖောက်ထွင်းမှု၊ ခိုးမှု၊ လိမ်လည်မှုများကို ကျူး လွန်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ယခု တပ်ကြပ်ကြီး ရေမွန်ပယ်ဒီအသက်ခံရမှုတွင် ကျူးလွန်သည့် တရားခံသည် အာဝင်ဖြစ်သည်ဆိုသည့်အချက်မှာ မည်သူမျှ သံသယ မရှိ။ သူ့ အား ဖမ်းဆီးနိုင်ရေးသာလျှင် အဓိက ဖြစ်နေသည်။ စကော့တလန်ယာဒ်

စုံထောက်အဖွဲ့နှင့် ရဲအဖွဲ့တို့သည် ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေခဲ့သည်။ အာဝင်၏ ဓာတ်ပုံကို သတင်းစာများတွင် ပြည်သူ့အများသိရှိနိုင်ရန် ထည့်သွင်းကြော်ငြာ ပေးခဲ့၏။

အာဝင်အား စကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက်အဖွဲ့သည် ခြေရာခံမိသည်။ ကင်စင်တန်ရပ်ကွက် ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တည်းခိုနေထိုင်သည့် အာဝင်ကို ဖမ်းဆီး မိခဲ့၏။ ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီးရာတွင် စုံထောက်အဖွဲ့အား ခုခံသဖြင့် လုံးထွေးသတ် ပုတ်၍ ဖမ်းဆီးခဲ့ရသဖြင့် သူ့ဦးခေါင်းတွင် ထိခိုက်မိသည်ဟု ဆိုကြ၏။

လန်ဒန်မြို့ အိုးဘိုင်လေ ရာဇဝတ်တရားရုံးကြီးတွင် အာဝင်ပိုဒိုလာ အား တပ်ကြပ်ကြီး ရေမွန်ပယ်ဒီအား သတ်မှုဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ အာဝင်အား စစ်ဆေးရာတွင် အတိတ်မေ့ရောဂါ ရရှိနေသူတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ သက်သေအထောက်အထား အပြည့်အစုံ၊ သူ့လက်ဗွေ ရာ၊ သူ့ထံမှ ဖမ်းမိသည့် သေနတ်၊ သေနတ်တွင် တွေ့ရသည့် ကျည်ဆန်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ရေမွန်ပယ်ဒီ အသတ်ခံရသည့်နေရာမှ တွေ့ရှိရသည့် ကျည်ဆန်ခွဲ စသည့်သက်သေခံ အချက် အလက်များတို့သည် အာဝင်သည် လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သူဖြစ်သည်မှာ သံသယဖြစ်ရာမလို။

သို့သော် တရားခံဖြစ်သူမှာ အတိတ်မေ့ရောဂါရနေသူ တစ်ဦးဖြစ်သည် ဟု စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ကြီးများက ရုံးတော်တွင် ထွက်ဆိုခဲ့ကြ၏။ ရုံးတော် ကြီးတွင် တရားစွဲဆိုခြင်းမပြုမီ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဟာဗေး ခေါင်းဆောင်သော စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ကြီး ၆ ဦးက စနစ်တစ်ကျ စစ်ဆေး ခဲ့ကြသည်။ ဆရာဝန်ကြီးလေးဦးက အာဝင်အား အတိတ်မေ့ရောဂါရှိသူဟု ထောက်ခံခဲ့သော်လည်း ဆရာဝန်ကြီးနှစ်ဦးကမူ ရောဂါရှိဟန်ဆောင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်ပေးခဲ့၏။

အာဝင်၏ အမှုအား တရားရုံးတော်ကြီး၌ ၁၄ ရက်တိတိ စစ်ဆေး ခဲ့၏။ အာဝင်အား အကျဉ်းထောင်တွင် ဖမ်းဆီးထားစဉ် ထောင်အတွင်းမှ သူ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံ ပေးပို့သည့်စာကို ရဲတို့က သက်သေခံအဖြစ် ရုံးတော်ကြီးတွင် တင်ပြခဲ့သည်။ ထိုစာတွင်ရေးသားဖော်ပြချက်များသည် အတိတ်မေ့ရောဂါ ဝေဒနာ ခံစားသူတစ်ဦး ဖြစ်နိုင်သူ မဟုတ်နိုင်ဟု တရားသူကြီးနှင့် ဂျူရီ လူကြီး များက ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။

အာဝင်အား တရားရုံးတော်ကြီးက သေဒဏ်အပြစ်ချမှတ်ခဲ့သည်။ အာဝင်သည် အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့သော်လည်း သူ့အယူခံအား ပယ်ချခြင်းခံရ၏။ တရားသူကြီးတို့ကမူ တရားခံသည် အတိတ်မေ့ရောဂါ ရသည်ဟု ဆိုစေကာမူ စိတ် ကစဉ့်ကလျား ရူးသွပ်နေသူမဟုတ်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

အာဝင်အား ၁၉၅၉ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့တွင် ကြိုးဒဏ် စီရင် ခဲ့သည်။ အာဝင်ပိုဒိုလာကို ဂျာမနီနိုင်ငံ ဘာလင်မြို့၌ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ကနေဒါနိုင်ငံသို့ သွားရောက်ခဲ့ပြီး ဆံသလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးခဲ့သည်။

အာဝင်သည် စောရနကွတ်သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ဆံသလုပ်ငန်းကို တစ်ဖက်က ပြုလုပ်၍ ခိုးမှု၊ ဖောက်ထွင်းမှုများကိုလည်း အခါအားလျော်စွာ ကျူးလွန်ခဲ့သဖြင့် ကနေဒါအစိုးရသည် သူ့အား မိခင်ဂျာမနီနိုင်ငံသို့ ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခဲ့၏။ ဂျာမနီနိုင်ငံမှ လန်ဒန်မြို့သို့ လာရောက်ပြီး ဆံသလုပ်ငန်းနှင့် အသက်မွေးနေစဉ် လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. Famous Criminal Cases by R. Fumeaux.

(၇)

၁၉၄၄ ခု မတ်လ ၈ ရက်။

ပြင်သစ်ပြည် ပါရီမြို့ အမှတ် ၂၁၊ ရူးလာဆိုလမ်းရှိ နာမည်ကျော် ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ပီတွတ် (Dr. Marcel Petlot) အိမ်ဝိုင်းကြီးမှာ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသော ပိုးစာပင်များ၊ ဝက်သစ်ချပင်များကြောင့် အလင်းရောင် ကင်းမဲ့နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ကာရံထားသည့် အုတ်တံတိုင်းကြီးများလည်း ဆေးရောင်ကင်းမဲ့လျက်ရှိပြီး ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း လေကြောင်းဘေးအန္တရာယ်များကြောင့် ကွဲအက်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ အိမ်ကြီးကို ရှုမြင်ရသူအပေါင်းသည် ညမဖတ်ရ တစ္ဆေပုံပြင်များ၊ စာအုပ်များ ဖတ်ရှုခဲ့ကြရသည့် တစ္ဆေခြောက်သော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်နှင့် တူနေသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ထိုအိမ်ကြီး၏ မူလပိုင်ရှင်မှာ နာမည်ကျော် ပြင်သစ်ပြဇာတ် မင်းသမီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထို မင်းသမီးထံမှ ရုရှားဇာတုရင်၏ ဆွေတော်မျိုးတော် မင်းသမီးကြီးတစ်ဦးက ဝယ်ယူထားခဲ့၏။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ စစ်ရိပ်စစ်ငွေများ ယှက်သမ်းလာသောအခါ၌ ထိုအိမ်ကြီး၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ရုရှအမျိုးသမီးကြီးသည် ဆက်လက် နေထိုင်ခြင်း မပြုတော့။ ထိုအချိန်မှစ၍ နေထိုင်သူ ကင်းမဲ့ခဲ့သည်မှာ ၁၀ နှစ်ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ထိုအိမ်ကြီးကို ဒေါက်တာပီတွတ်သည် ဖရန့် ငွေ ၅၀၀၀၀ ခန့်ဖြင့် ရရှိခဲ့သဖြင့် ဝယ်ယူပြင်နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

မတ်လ ၈ ရက်နေ့သည် ရာသီဥတု ကြည်လင်သောနေ့ ဖြစ်သဖြင့် ရူးလာဆိုလမ်းတစ်လျှောက် လူသွားလူလာ ပျားပန်းခပ်သွားလာလျက် ရှိသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ဒေါက်တာ ပီတွတ်၏ နေအိမ်မှာ ပါရီမြို့၏ နာမည်ကျော် အောင်ဗီမာန်နှင့် ကိုက် ၂၀၀ ခန့်သာ ကွာဝေးသဖြင့် လူများ ဖြတ်သန်းဖြတ်လာ များလှ၏။ နံနက် ၁၀ နာရီခန့်၌မူ ဒေါက်တာ ပီတွတ်နေအိမ်မှ မီးခိုးများ ထွက် လာပြီး ရပ်ကွက်နေလူထုအဖို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် အသားကို မီးလောင်သည့် အနံ့ဆိုးများ ထွက်လျက်ရှိနေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ရပ်ကွက်မှ တာဝန်ရှိသူများသည် ပါရီမြို့မီးသတ်ဌာနနှင့် ပုလိပ်(ရဲ) ဌာနသို့ အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ မီးသတ် အဖွဲ့နှင့် ပုလိပ်(ရဲ) အဖွဲ့တို့ ရောက်လာသည့်အခါ ဒေါက်တာ ပီတွတ်၏ မီးဖိုမှ မီးခိုးများထွက်နေပြီး စူးရှသော အသားမီးလောင်သည့် ညှော်နံ့ကြောင့် ခြံဝင်း တံခါးကို ဖျက်ဆီး ဝင်ရောက်ခဲ့ကြရသည်။

အိမ်ပိုင်ရှင်ကြီး ဒေါက်တာ ပီတွတ်ကိုမူ မတွေ့ကြရ။ ခရီး ထွက်နေ သည်ဟု ဆိုသည်။ မီးသတ်အဖွဲ့ဝင်များ၊ ပါရီဘူရီတေး စုံထောက်အဖွဲ့ဝင်များနှင့် ပုလိပ် (ရဲ)အဖွဲ့တို့သည် ညှော်နံ့ထွက်နေသည့် အခန်းများကို ဖွင့်၍ စနစ်တကျ ရှာဖွေခဲ့ကြရာ ပြင်သစ်ပြည်မှခင်းသမိုင်းတွင်သာမက ကမ္ဘာသမိုင်းတွင် စံတင် ရသည့် လူအများအား အစုလိုက်အပြုံလိုက် မရဏနိုင်ငံသို့ ပို့ခဲ့သည့် မှုခင်းကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရသည်။

မီးဖိုဟောင်းကြီးတစ်ခုတွင် မည်သူမည်ဝါဟု ဖော်ပြနိုင်စွမ်းခြင်း မရှိ သည့် မီးလောင်ထားသော လူသေအလောင်း ၄၀ ခန့် တွေ့ကြရ၏။ အခြား ပေ ၂၀ ပတ်လည်ရှိသည့် တွင်းတစ်တွင်း၌ ထုံးမှုန့်များဖြူးထားသည့် လူသေ အလောင်းအချို့ကိုလည်း တွေ့ကြရ၏။ အိမ်ကြီးအောက်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်း အတွင်း၌ အမျိုးသမီးဝတ်စုံများ၊ အမျိုးသမီးဖိနပ်များ၊ အမျိုးသမီး အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းများကို တွေ့ကြရသည်။

အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းအား ရုံးခန်းအဖြစ် အသုံးပြုထားသည်ဟု စုံထောက်နှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့တို့က ယူဆထားကြသည်။ ရုံးခန်းအတွင်းရှိ ဗီရိုများ အတွင်း မှုခင်းမဂ္ဂဇင်းများ၊ ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းစာအုပ်များ သတင်းစာများမှ ဖြတ်ယူ ထားသည့် မှုခင်းသတင်းဖိုင်တွဲများကိုလည်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ကြရ၏။ သို့ သော် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ပီတွတ်ကို အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ကြရပေ။

စုံထောက်နှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့တို့သည် ဒေါက်တာ ပီတွတ်၏ ဆေးခန်း ဖွင့်ထားသည့် ပါရီမြို့ အမှတ် ၆၆ ရူးကုမာတင်လမ်းသို့လည်း သွားရောက်ရှာ ဖွေခဲ့ကြရာ အထုပ်အပိုးသေတ္တာများကို ပြင်ဆင်နေသည့် ဒေါက်တာ ပီတွတ်၏ အသက် ၁၇ ခန့်ရှိ သားနှင့်ဇနီးကိုသာ တွေ့ကြရ၏။ အိမ်နီးချင်းများ၏ သတင်း ပေးပို့ချက်အရဆိုလျှင် ဒေါက်တာပီတွတ်သည် နံနက်စောစောကပင် ဆိုင်ကယ် တစ်စီးဖြင့် ထွက်သွားသည်ဟု ဆိုကြ၏။ သူနေထိုင်ခဲ့သည်ဆိုသည့် အမှတ်

၂၁ ရူးလာဆိုလမ်းရှိ နေအိမ်မှ သေတ္တာ ၄၇ လုံး အပြည့် အဝတ်အစားများ တွေ့ကြရသည်ဟု ဆို၏။ တန်ဖိုးမှာ ပြင်သစ်ဖရန်ဇွေ သန်းပေါင်းများစွာ တန် သည်ဟု စုံထောက်နှင့် ပုလိပ်(ရ) တို့က ခန့်မှန်းခဲ့ကြသည်။

ဒေါက်တာပီတွတ်မှာ နာဇီဂတ်စတာပိုအဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်များနှင့် ရင်းနှီးသဖြင့် စုံထောက်အဖွဲ့နှင့် ပုလိပ်တို့အဖို့ ဒေါက်တာပီတွတ်ကို ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်း မရှိဟု ဆိုခဲ့ကြ၏။ သူ့ကို ရှာမတွေ့ကြဟု ဆိုကြ၏။ အချို့ကမူ ဒေါက်တာ ပီတွတ်ကို ပါရီမြို့ ဂါဒီလီယွန်ဘူတာကြီး၌ တွေ့ရသည်။ ရှောင် အလေ့လမ်းမကြီးပေါ်၌ တွေ့ရသည်။ စိန်းမြစ်သင်္ဘောပေါ်၌ တွေ့ရသည် စသည်ဖြင့် သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သော်လည်း နာဇီဂျာမန်တို့သည် ပါရီ မြို့မှ ဆုတ်ခွာရန် ပြင်ဆင်နေကြပြီဖြစ်၍ ရဲနှင့် စုံထောက်တို့က ဒေါက်တာ ပီတွတ် အမှုကို ယာယီပိတ်ခဲ့ကြရ၏။

အထက်ဖော်ပြပါ လူပေါင်း ၆၃ ဦးကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် မှုခင်းကြီး ကား ဤသို့ဖြစ်၏။ ပါရီမြို့ အမှတ် ၆၆ ရူးကုမာတင်လမ်းရှိ ဒေါက်တာ ပီတွတ် ဆေးခန်းသို့ ဂျူးလူမျိုးအုပ်ချုပ်သမား ဂေါချင်းနော်သည် လာရောက်တွေ့ဆုံ သည်။ ထိုစဉ်က နာဇီဂတ်စတာပိုတို့သည် ပါရီတစ်မြို့လုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ဂျူးလူမျိုးများကို ဖမ်းဆီးကာ ချွေးတပ်စခန်းသို့ ပို့ဆောင်နေသည့် အချိန်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဂျူးလူမျိုးဂေါချင်းနော်သည် ဂက်စတာပိုများနှင့် ခင်မင်သူ ဒေါက်တာ ပီတွတ်၏ အကူအညီနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် ကြံရွယ်ထား၏။

ထိုစဉ်က ဒေါက်တာပီတွတ်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးလိုပါက ဖရန်ဇွေနှစ်သန်းပေးလျှင် မိသားစုပါ လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင် သည်ဟု သတင်းကြီးနေ၏။ ဒေါက်တာပီတွတ်ကမူ ဂေါချင်းနော်တို့ မိသားစု သည် တစ်စုတစ်ဝေးတည်း တစ်ချိန်တည်း ထွက်ခွာရန် မဖြစ်နိုင်၊ တစ်ဦးချင်း ပါရီမြို့မှ ထွက်ခွာ၍ တစ်နေရာတွင်စုကာ ကျူးဘားနိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေး တိမ်း ရှောင်ရန် စီစဉ်ပေးမည်ဟု ဒေါက်တာပီတွတ်က ဆိုခဲ့၏။

သို့ဖြစ်၍ ဂျူးအမျိုးသားဂေါချင်းနော်သည် သူတို့မိသားစုအား နာဇီတို့ လက်မှ လွတ်ကင်းအောင် စီစဉ်ပေးမည့် ဒေါက်တာပီတွတ် လက်သို့ ဖရန်ဇွေ နှစ်သန်း ပေးခဲ့ရသည်။ ကျူးဘားနိုင်ငံသို့ မထွက်ခွာမီ ဂေါချင်းနော်တို့ မိသားစု ဝင်အားလုံးအား ကာကွယ်ဆေးထိုးရန် လိုအပ်သဖြင့် မိသားစုအားလုံးအား ဒေါက်တာပီတွတ်သည် သူ့အလုပ်ရုံကြီးတည်ရှိရာ အမှတ် ၂ ရူးလာဆိုလမ်းသို့ ချိန်းဆိုထား၏။

ချိန်းဆိုထားသောနေ့တွင် ဂေါချင်းနော်နှင့် မိသားစုတို့သည် လျှို့ဝှက် စွာ ဒေါက်တာပီတွတ်၏ အထက်ဖော်ပြပါ အလုပ်ရုံကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ

သည်။ ဒေါက်တာပီတွတ်၏ စေတနာဖြင့် ထိုးပေးသည့် ကာကွယ်ဆေး အထိုးခံကြရ၏။ အမှန်အားဖြင့် ထိုးပေးသည့်ဆေးမှာ ကာကွယ်ဆေးမဟုတ်။ မရဏလမ်းသို့ ချက်ချင်းပို့ဆောင်သည့်ဆေး ဖြစ်၏။ ထိုဆေးထိုးပြီးပါက မည်မျှဝေဒနာခံကြရ၍ သေဆုံးရသည်ကို ဒေါက်တာ ပီတွတ်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ မသိပေ။

ထိုဆေးထိုးပေးသည့် လူများကို ဒေါက်တာပီတွတ်သည် သူ့ အလုပ်ရုံရှိ မီးဖိုအတွင်း ထည့်သွင်း မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်လေတော့သည်။ ဂျူးလူမျိုး ဂေါ်ချင်းနော် မိသားစုပျောက်ကွယ်ပြီးနောက် ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လိုသူတို့သည် ဒေါက်တာပီတွတ်နှင့် လျှို့ဝှက်စွာ လာရောက်တွေ့ဆုံကြ၏။ ကျူးဘားသို့ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်သည်ဟူသော သတင်းသည် တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။

နာဇီတပ်စတာပိုတို့၏ ရန်ကို ကြောက်ရွံ့သော ဂျူးလူမျိုးမိသားစုများအဖို့ ဒေါက်တာပီတွတ်၏ လျှို့ဝှက်လူသတ်ရုံသို့ မိမိတို့ ရှိသမျှ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေး၍ အသတ်ခံကြရန် လာရောက်သူတွေ ဒုနှင့်ဒေး ဖြစ်လာ၏။ သူ့လူသတ်ရုံကိုလည်း မည်သူမျှ သင်္ကာမကင်းမရှိကြ။ ပါရီမြို့မှ ဂတ်စတာပိုထိပ်သီးများကို ဒေါက်တာပီတွတ်သည် သူ့အိတ်တွင်း ထည့်ထားသူဖြစ်၏။

နာဇီတပ်စတာပိုများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းခဲ့သလို မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများနှင့်လည်း ရင်းနှီးသည်။ မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများအား နာဇီတပ်စတာပိုကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို သတင်းပေးလေ့ရှိ၏။ လူ သတ်ရုံသို့ ဝင်သွားကြသူတိုင်းကလည်း သူ့အား ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာများကို ရက် ရက်ရောရော ပေးခဲ့ကြသဖြင့် သူ့အိမ်ကြီးမှာ ရတနာ ရွှေငွေများနှင့် ပြည့်နေသလို သူ့အိမ်ရှိ မြေအောက်ခန်းမကြီးမှာလည်း လူသေအလောင်းများ ထပ်နေတော့ သည်။

ဒေါက်တာပီတွတ်သည် လူသတ်ရာတွင် သွေးအေးအေးဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ ချမ်းသာမပေး။ သို့သော် ပီတွတ်သည် ဆေးကုသရာ၌ ငွေကြေးချမ်းသာသူများကိုသာ ချမ်းသာသလို အခကြေးငွေ ယူခဲ့သော်လည်း လူ့ဆင်းရဲလောကတွင် နာမည်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့မိတ်ဆွေ ငယ်သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာပေါ(လ်)ဘရွန်ဘာဂါဆိုသူကိုပင် ချမ်းသာ မပေးခဲ့။

ဒေါက်တာပေါ(လ်)ဘရွန်ဘာဂါအား တော်လှန်ရေးသမားများအား သတင်းပေးသည်ဟု နာဇီတပ်စတာပိုတို့က တကောက်ကောက် လိုက်နေသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ခေတ္တထွက်ခွာရန်လို၍ သူ့မိတ်ဆွေ ပီတွတ်အား ထွက်ခွာရန် အကူအညီတောင်းခဲ့၏။ ဒေါက်တာပေါ(လ်) ချောမှာလည်း ဒေါက်တာ ပီတွတ်၏ လူသတ်စက်ရုံအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ရရှာတော့သည်။

၄၆ □ လှမ်း(ပညာရေး)

ပီတွတ်အား အမှုခေတ္တပိတ်ထားစဉ် မဟာမိတ်တို့သည် နော်မန်ဒီ ကမ်းခြေကို အောင်မြင်စွာ တက်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြပြီး ဂျာမန်တပ်များမှာလည်း ပြင် သစ်မှ ဆုတ်ခွာနေကြရသည်။ မဟာမိတ်များနှင့် ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးသမား များ ပါရီမြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သောအခါ ဒေါက်တာပီတွတ်အား တော်လှန်ရေး သမား ဗိုလ်ကြီးဗာလာရီအဖြစ် တွေ့ကြရတော့သည်။

ပါရီပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့တို့က ဗိုလ်ကြီးဗာလာရီ အမည်ခံ ဒေါက်တာပီတွတ်ကို လူသတ်သမားအဖြစ် သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံဖြင့် တရားစွဲဆို ခဲ့ကြ၏။ သူ့အား မှုခင်းသုတေသီတို့က နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်တွင် အရက်စက်ဆုံး လူသတ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြ၏။

ပါရီပုလိပ်နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့သည် ပီတွတ်၏ အမှုကို ၁၈ လ တိုင်တိုင် ပမာဏစစ်ဆေးမှုများ ပြုခဲ့ကြရ၏။ ဒေါက်တာ ပီတွတ်ကမူ လူသတ်မှုများကို ဝန်မခံ။ သူ့လူသတ်စက်ရုံတွင် တွေ့ရသော အလောင်းများမှာ ဂျာမန်ဂတ်စတာ ပိုများ လာရောက်ပို့ထားသော အလောင်းများသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့၏။ သို့သော် ပုလိပ်(ရဲ) အဖွဲ့ကမူ အမှုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ တည်ဆောက်၍ သက်သေခံ အထောက် အထား အများအပြား တင်ပြခဲ့၏။

သူ့အမှုကို ၁၉၄၆ ခု ဇန်နဝါရီလတွင် စတင်၍ စစ်ဆေးသောအခါ ရုံးတော်ကြီးတစ်ရုံးလုံး လာရောက်နားထောင်သူများနှင့် ပြည့်နေခဲ့သည်။ ပြင် သစ်ပြည်ထုတ် နေ့စဉ်သတင်းစာများတွင်သာမက နိုင်ငံတကာ စာနယ်ဇင်းများ တွင်လည်း သူ့အား စိတ္တဇလူသတ်သမားဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြ၍ အသေးစိတ် သူ့ အကြောင်းကို ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ ပီတွတ်ကို ၁၈၉၇ ခု၊ ပြင်သစ်ပြည် ဩဇယ်မြို့၌ ဖွား မြင်ခဲ့သည်။ သူ၏ဖခင်ဖြစ်သူမှာ စာတိုက်စာရေးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် တိရစ္ဆာန်များကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့သူ၊ ကာမကြူးသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

သူ့အား တရားရုံးတော်ကြီးက သေဒဏ်ပေးလိုက်သောအခါ တရားသူ ကြီးနှင့် ဂျူရီလူကြီးများအား “ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို သေရာမှ လာ၍ ကလဲ့စားချေပြ မယ်” ဟု ကြိမ်းဝါးသွားခဲ့၏။

၁၉၄၆ ခု မေလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ဒေါက်တာပီတွတ်ကို သေဒဏ် စီရင်ခဲ့သည်။

ကျမ်းကိုး

1. Famous European Crimes By. D. Power
2. Fron Parls to Eternity By. K.Singer

(၈)

၁၉၉၁ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ (၅) ရက်။

ဆားပုလင်း ဂျိမ်း(စ်)ဘားရက် (James Berrett) သည် ရှေ့မှ ခပ် သုတ်သုတ် သွားနေသည့် ခြံအလုပ်သမား ကိုးဝယ် နောက်သို့ လိုက်နေရသည်။ ယမန်နေ့က သဲသဲမဲမဲ ရွာထားသောမိုးကြောင့် ကားလမ်းမပေါ်တွင် ရေအိုင် ကလေးများ ဖြစ်ထွန်းနေပြီး လမ်းဘေးရှိ မိုးမခပင်များ၊ ပိုးစာပင်များနှင့် ရေသဖန်း ပင်များမှ အကိုင်းအခက်များသည် မိုးဒဏ်ကြောင့် ကိုင်းညွတ်နေပေတော့သည်။

ဝင်ခါနီး နေ၏ ဖျော့တော့သော ရောင်ခြည်များသည် လမ်းမကြီးဘေးရှိ တောအုပ်များ၊ ယာတောအိမ်များနှင့် အမိုးနီနီနှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေး ပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိ၏။ မကြာမီ အခင်းဖြစ်ပွားသည့် လန်ကစ်စတာ လမ်း ဆုံသို့ သူတို့နှစ်ဦး ရောက်ရှိရပေတော့မည်။

ခြံအလုပ်သမား ကိုးဝယ်၏ သတင်းပေးချက်အရဆိုရလျှင် သေဆုံး နေသူ အမျိုးသမီးသည် စက်ဘီးပေါ်မှ လဲကျသေဆုံးရခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိသည်ဟု ဆို၏။ မကြာခင် နေဝင်တော့မည်ဖြစ်၍ အမှုနှင့် သက်ဆိုင်သည့် သဲလွန်စများ ရှာဖွေခြင်း၊ သေဆုံးသူ၏ အလောင်းကို စစ်ဆေးခြင်း၊ သက်ဆိုင်ရာသို့ ပို့ခြင်း စသည်များကို ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်၍ ဆားပုလင်း ဂျိမ်း(စ်)ဘားရက်အဖို့ စိတ် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ဦး မှုခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသော အချိန်တွင် အခင်းဖြစ်ပွားသည့် နေရာနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော ယာတောများမှ လာရောက်ကြည့်ရှုသူများနှင့် ဒေါက်တာ ဝီလီယံကို တွေ့ရသည်။

ဒေါက်တာ ဝီလီယံ၏ တင်ပြချက်အရ သေဆုံးသူမှာ အသက် (၂၁) နှစ်ခန့်သာ ရှိမည်ဟု ယူဆကြောင်းနှင့် သေဆုံးသူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့ရှိရခြင်းမရှိသဖြင့် စက်ဘီး မတော်တဆ လဲကျရာမှ ဦးခေါင်း တွင် ထိခိုက်မိသဖြင့် သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်မည်ထင်သည်ဟု ဆို၏။ ဆားပုလင်း ဂျိမ်း(စ်)ဘားရက်အဖို့ ဒေါက်တာဝီလီယံ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို အမှန်ဟု မယူဆနိုင်။ တာဝန်ရှိသည် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး၏ စစ်ဆေးချက်ကိုသာလျှင် အမှန် ဟု ယူဆ၍ သက်ဆိုင်ရာသို့ အစီရင်ခံရမည် ဖြစ်သည်။ မှောင်စပျိုးနေပြီဖြစ်၍ ဒေါက်တာ ဝီလီယံအဖို့ သေဆုံးသူ အမျိုးသမီးကို မြင်မြင်ထင်ထင် စစ်ဆေးနိုင် ခြင်း မရှိပေ။

ဆားပုလင်း ဂျိမ်း(စ်)ဘားရက်သည် အလောင်း၏ အနီးအနား တစ်ဝိုက် သဲလွန်စများ ရှိလိုရှိငြား လိုက်လံရှာဖွေရသည်။ သူ့တွင် ပါလာသည့် မီးအိမ်ဖြင့် သဲသဲမဲမဲ ရှာဖွေခဲ့ရ၏။ အမှန်အားဖြင့် စုံထောက်နှင့် ရဲအဖွဲ့ဝင်တို့အဖို့ အခင်းဖြစ်သည့်နေရာ၌ တွေ့ရသော ဆေးလိပ်တစ်တို၊ အပ်တစ်ချောင်း၊ ကြယ် သီးတစ်ခု၊ လက်ပုံစံတစ်ခုသည် အရေးကြီးလေသည်။ သာမန်လူတစ်ဦးအဖို့ အသုံးမဝင်၊ တန်ဖိုးမရှိသော ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာသည် စုံထောက်တစ်ဦးအဖို့ အရေးကြီး၍ တန်ဖိုးရှိလာတတ်သည်။

သေဆုံးသူ အမျိုးသမီးနှင့် (၁၀) ပေခန့်အကွာတွင် သွေးများ စွန်းပေ နေသည့် တောကျီးကန်းသေတစ်ကောင်ကို အမှတ်မထင် တွေ့ရှိရသဖြင့် အရေး ကြီးသော သဲလွန်စအဖြစ် သိမ်းဆည်းထားလိုက်၏။ သေဆုံးသူ အမျိုးသမီးနှင့် တောကျီးကန်းသေတို့ အနီးတွင် ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရှိရ၏။

အမှန်အားဖြင့် မှုခင်းကြီးများ ဖြစ်ပွားရာတွင် သက်ရှိသက်သေများ သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အမြင်အကြား မှားခြင်း၊ အသိချွတ်ယွင်းခြင်း၊ ထင်ယောင်မြင်ယောင် ပြောဆိုခြင်းတို့ ရှိတတ်ဖြစ်တတ်သည်။ သက်မဲ့သက်သေ သည်ကား တိကျခိုင်မာသော အထောက်အထားကို သိပ္ပံနည်းကျသော ဆန်းစစ် မှုတို့နှင့် ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်းကြောင့် ပိုမိုတည်တံ့ခိုင်မာမြဲသော သဘောရှိသည်။

ဆားပုလင်း ဂျိမ်း(စ်)ဘားရက် တွေ့ရှိထားသည့် ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးနှင့် တောကျီးကန်းသေတို့သည် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သက်မဲ့သက်သေတို့ ဖြစ်နေ သည်။ ဂျိမ်း(စ်)ဘားရက်သည် အလောင်းကို သက်ဆိုင်ရာသို့ ပို့ခြင်းစသည့် ရဲတို့ ဆောင်ရွက်ရမည့် ဝတ္တရားများကို ဆောင်ရွက်ပြီးသည်နှင့် နောက်တစ်နေ့ တွင် ပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာစစ်ဆေးမှုများကို တာဝန်ရှိသူ စကော့တလန်ယာဒ်၌ အဖွဲ့မှ စုံထောက်များနှင့် စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။

အမှုဖြစ်စဉ်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ အသက် (၂၁) နှစ်ခန့်သာရှိသော ဘယ် လာရိုက် အမည်ရှိသော အမျိုးသမီးကလေးမှာ စိန့်မေရီ ရာဘာစက်ရုံတွင် စာရေးမလေးတစ်ဦးအဖြစ် အမှုထမ်းနေသူ ဖြစ်၏။ သူမိဘနှင့် အတူ နေထိုင်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ မှုခင်းဖြစ်ပွားသည့် လန်ကစ်စတာ လမ်းဆုံရှိ သူဦးလေး အိမ်တွင် သွားရောက်နေထိုင်လေ့ရှိ၏။

၁၉၁၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ (၄) ရက်နေ့ အလုပ်ဆင်းချိန်တွင် ဘယ်လာ ရိုက်သည် သူဦးလေး အိမ်သို့ သွားရောက်ရန် စက်ဘီးဖြင့် သူ အလုပ် လုပ်သည့် စိန့်မေရီရာဘာစက်ရုံမှ ညနေ (၄:၃၀) နာရီခန့်တွင် ထွက်လာခဲ့၏။ သူဦးလေး ဖြစ်သူမှာ လမ်းဌာနမှ အမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် လန်ကစ်စတာ လမ်းဆုံရှိ လမ်းဌာန ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေး အိမ်ရာတွင် နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။

လမ်းတွင် ဘယ်လာရိုက်သည် အစိမ်းရောင် စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် သူနှင့် ရွယ်တူ အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်ဟု ဆို၏။ ထိုသူသည် ဘယ်လာ ရိုက်နှင့် လမ်းတစ်လျှောက် စကားပြောဆိုလာခဲ့ပြီး လန်ကစ်စတာ လမ်းဆုံ အရောက်တွင် ဘယ်လာရိုက်အား စောင့်နေမည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။

သေဆုံးသူ ဘယ်လာရိုက်သည် သူဦးလေးဖြစ်သူအား အစိမ်းရောင် စက်ဘီးစီးလာသည့် လူငယ်အကြောင်း ပြောပြခဲ့ပြီး သူ့အိမ်အပြန်တွင် ထို လူငယ်က လိုက်ပို့မည်ဟု ဆို၏။ ဦးလေးဖြစ်သူ မစ္စတာမဲရှားသည် သူ့တူမ အပြန်တွင် လန်ကစ်စတာ လမ်းဆုံသို့ လိုက်ပို့ခဲ့၏။ လမ်းဆုံတွင် စက်ဘီးအစိမ်း ရောင်နှင့် လူငယ်အား တွေ့ရပြန်သည်။ လူငယ်သည် ဘယ်လာရိုက်ကို စောင့် နေဟန်ရှိသည်ဟု ထင်သည်။ သူဦးလေးဖြစ်သူ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ လူငယ်မှာ မွန်ရည်သူ ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားပြီး စကား ပြောရာတွင်လည်း သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးသူတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ သူတို့နှစ်ဦးအတူ စက်ဘီးစီး၍ ထွက်သွားခဲ့ကြပြီး လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် လန်ကစ် စတာ လမ်းဆုံ၌ ဘယ်လာရိုက်၏အလောင်းကို တွေ့ရှိရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သတင်းပေးခဲ့၏။

သေဆုံးသူနှင့် အစိမ်းရောင် စက်ဘီးစီးလာသူ လူငယ်သည် အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောသွားသည်ကို ယာတောအချို့မှ အလုပ်သမားများက လည်း မြင်လိုက်ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုကြ၏။ စက်ဘီးအစိမ်းရောင်နှင့် သူငယ်၏ လက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ လက်နက်ကိုင်စွဲထားခြင်းကို မမြင်ရပါဟူ၍လည်း ထွက် ဆိုသွားကြ၏။

မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး၏ ဆေးမှတ်တမ်းတွင် သေဆုံးသူ၏ ဦးခေါင်း တွင် သေနတ်ဒဏ်ရာ တွေ့ရသည်ဟု ဖော်ပြထားသဖြင့် ပထမဆုံး

၅၀ □ လှမိုး(ပညာရေး)

အလောင်း အား စစ်ဆေးသူ ဒေါက်တာဝီလီယံ စစ်ဆေးခဲ့စဉ်က အလင်းရောင် မရှိ။ မှောင် မည်းနေသဖြင့် ထိုသေနတ်ဒဏ်ရာကို တွေ့ရှိခြင်း မရှိ ဖြစ်ပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘယ်လာရိုက်သည် စက်ဘီးလဲကျသဖြင့် ဦးခေါင်းတွင် ထိခိုက်၍ သေဆုံးခြင်း မဟုတ်။ သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ကွယ်လွန်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှုမှာ လူသတ်မှု ဖြစ်ပေတော့၏။

ဆားပုလင်း ဂျိမ်း(စ်) ဘားရက်သည် နောက်နေ့တွင် လန်ကစ်စတာ လမ်းဆုံ အလောင်းတွေ့ရသည့် နေရာတစ်ဝိုက် သဲလွန်စများ ရှာခဲ့ပြန်သည်။ အလောင်းတွေ့ရှိရသည့်နေရာနှင့် မနီးမဝေးတွင် သွေးများစွန်းနေသည့် ကျီးကန်း ခြေရာများကို တွေ့ရသည်။ ကျီးကန်းသေကောင်တွေ့ရသည့် ခြံတံခါးဝသည် ဘယ်လာရိုက် အလောင်းနှင့် (၁၀) ပေကျော်ခန့်သာ ကွာဝေးသည်။ တောကျီး ကန်းသည် အလောင်းတွေ့ရသည့်နေရာမှ ထိုခြံတံခါးဝအထိ သွားခဲ့ပုံရ၏။ လမ်း တစ်လျှောက်တွင် သွေးစွန်းနေသော ကျီးကန်း၏ခြေရာများမှတစ်ပါး အခြား သဲလွန်စ ရှာမရ။

သေဆုံးသူ၊ ဘယ်လာရိုက်၏ ဦးခေါင်းတွင် သေနတ်ကျည်ဆန် ဒဏ်ရာ မတွေ့ရခင်ကမူ နှလုံးရောဂါကြောင့် စက်ဘီးမှ လဲကျသေဆုံးရသည်ဟူ၍ သာ ကောက်ချက်ချခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအခါတွင် လူသတ်မှုအဖြစ် ပုဒ်မ ပြောင်းလဲသတ်မှတ်ခဲ့ပြီး အစိမ်းရောင်စက်ဘီးတစ်စီးအား တွေ့ရှိသူ (သို့မဟုတ်) သတင်းပေးနိုင်သူကို ထိုက်တန်သော ဆုပေးမည်ဟု စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့မှ ကြေညာချက် ထုတ်ပြန်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ သတင်းပေးပို့နိုင်ခြင်း မရှိ။ အမှုကို စုံစမ်းစစ်ဆေးဆဲဟူ၍သာ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့၏။

ဤသို့အတွင်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေသော နာမည်ကျော် လျှို့ဝှက် သည်းဖို မဂ္ဂဇင်းကြီး (Strand Magazine) တွင် စာရေးဆရာတစ်ဦးက အထက်ဖော်ပြပါ ဘယ်လာရိုက် သေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်းပါးတစ်စောင် ရေးသားခဲ့၏။ ထိုဆောင်းပါးတွင် ဘယ်လာရိုက် သေဆုံးရခြင်းမှာ မတော်တဆ သေနတ်ပစ်ခံရခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိကြောင်း၊ သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်သူမှာ တောကျီးကန်း ကို ပစ်ဟန်ရှိကြောင်း မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရာမှ သေဆုံးရပုံရှိကြောင်း ရေးသားဖော်ပြခဲ့သဖြင့် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာခဲ့၏။

၁၉၂၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၃) ရက်နေ့တွင် ရေမြောင်းကြီး အတွင်းမှ အစိမ်းရောင်စက်ဘီးကို တွေ့ရှိခဲ့ရာမှ ဘယ်လာရိုက်၏ အမှုသည် လူအများ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ပြန်သည်။

စက်ဘီးအမျိုးအစားမှာ (B.S.A) အမျိုးအစားဖြစ်ပြီး စက်ဘီး၏ အမှတ်အသားများကို မသိရှိစေရန် ဖျက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် လက်ကိုင်တွင် တွေ့ရသော အမှတ်အသားအရ စက်ဘီး၏ နံပါတ် မှာ ၁၀၃၆၄၈ ဟု သိရှိရသဖြင့် ရဲတို့အတွက် တရားခံဖမ်းဆီးရမိရေးမှာ နီးစပ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုအစိမ်းရောင် စက်ဘီးဝယ်ယူခဲ့သူအား ရဲတို့သည် စုံစမ်းခဲ့ကြသည်။ စက်ဘီးနှင့် စက်ဘီးအပို ပစ္စည်းများ ရောင်းချသည့် ဆိုင်များမှ စုံစမ်းစစ်ဆေး ချက်အရ ထိုအစိမ်းရောင်စက်ဘီး ပိုင်ရှင်မှာ လန်ကစ်စတာ လမ်းဆုံအနီးတွင် နေထိုင်သူ အသက် (၃၄) နှစ်အရွယ် ကျောင်းဆရာ လူပျိုကြီး မစ္စတာ ရိုနယ် လိုက် ဆိုသူ ဖြစ်နေသည်။

စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့နှင့် ရဲအဖွဲ့တို့သည် မစ္စတာ ရိုနယ်လိုက် နေထိုင်သည့် နေအိမ်ကို ရှာဖွေခဲ့ရာ ခြောက်လုံးပူး သေနတ်အိတ်နှင့် ကျည်ဆန်အချို့ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသဖြင့် ၁၉၁၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၅) ရက်နေ့က သေဆုံးသူ ဘယ်လာရိုက်အား သတ်ခဲ့သည့် တရားခံအဖြစ် တရားစွဲဆိုခဲ့၏။

မစ္စတာရိုနယ်လိုက်မှာ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး (၁၉၁၄-၁၇) အဖြစ်ပွားမိက မီးရထားဌာနတွင် အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ် ပွားလာသောအခါတွင် အင်ဂျင်နီယာတပ်သို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့ရာ ဗိုလ်အဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ စစ်ကြီးပြီးဆုံးသောအခါတွင် အင်ဂျင်နီယာတပ်မှ ထွက်ခဲ့၍ ကျောင်းဆရာအဖြစ် အမှုထမ်းနေသူ ဖြစ်၏။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်၍ အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေထိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် မည်သူမျှ သူ့အား လူသတ်တရားခံဟု မထင်။

စကော့တလန်ယာဒ် အဖွဲ့နှင့် ရဲတို့ကမူ ရိုနယ်လိုက်သည် လူသတ် တရားခံ ဖြစ်ရမည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့၏။ အဘယ့်ကြောင့် အစိမ်းရောင် စက်ဘီး အား ဖျောက်ဖျက်ခြင်း ပြုခဲ့သနည်း။ သူ့အိမ်တွင် တွေ့ရသော ခြောက်လုံးပျိုး သေနတ်အိတ်အလွတ်နှင့် ကျည်ဆန်ကို ဘာကြောင့် သိမ်းဆည်းထားရသနည်း။ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။

ရိုးတော်ကြီးတွင်မူ တရားခံဖြစ်သူ ကျောင်းဆရာ ရိုနယ်လိုက်က အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့က သူနှင့် သေသူ ဘယ်လာရိုက်တို့ လန်ကစ်စတာ လမ်း ဆုံတွင် တွေ့ရကြောင်း၊ သေဆုံးသူ၏ စက်ဘီးချိန်းကြီး ချွတ်ယွင်းသဖြင့် သူထံ မှ စက်ဘီးပြင်ဆင်ရန် ခွဲတစ်ချောင်း ငှားခဲ့သဖြင့် စောင့်ဆိုင်းယူမိကြောင်း၊ နောင် ဘယ်လာရိုက် သေဆုံးသည်ဟု သတင်းရသည့်အခါ သူ့အပေါ်တွင် အမှုပတ် လာမည်ထင်သဖြင့် သူ့အစိမ်းရောင်စက်ဘီးအား ရေမြောင်းအတွင်း ဖျောက် ဖျက်မိခဲ့ကြောင်း၊ သူ့အိမ်တွင် တွေ့ရသည့် ခြောက်လုံးပျိုးအိတ်နှင့် ကျည်ဆန်

၅၂ □ လှမ်း(ပညာရေး)

များမှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း တပ်မတော်၌ အမှုထမ်းခဲ့ရ၍ အမှတ် တရအဖြစ် သိမ်းထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့၏။

ရုံးတော်ကြီးမှ သေနတ်ကျွမ်းကျင်သူ ရောဘတ်ချာချီအား သေဆုံးသူ ဘယ်လာရိုက်အနီး တွေ့ရသည့် ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးနှင့် ရိုနယ်လိုက် အိမ်တွင် တွေ့ရသည့် ကျည်ဆန်များကို စစ်ဆေးစေခဲ့သည်။ ရောဘတ်ချာချီကမူ သေဆုံး သူ အနီးတွင် တွေ့ရသည့် ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးမှာ ရိုင်ဖယ် ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူး ဖြစ်ကြောင်း၊ ရိုနယ်လိုက် အိမ်တွင် တွေ့ရသည့် ကျည်ဆန်များမှာ ခြောက်လုံးပူး ကျည်ဆန်များ ဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ရုံးတော်ကြီးမှ ဘယ် လာရိုက် သေဆုံးရခြင်းသည် တောကျီးကန်းအား ပစ်ခတ်သည့် သေနတ်ကျည် ဆန် ထိမှန်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆခဲ့ပြီး၊ ရိုနယ်လိုက်အား အပြစ် မရှိကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ယနေ့ထိ အစိမ်းရောင် စက်ဘီး လူသတ်မှု တရားခံကို ထုတ်ဖော် နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ကျမ်းကိုး

The green Bicycle case by D.Baren.

(၉)

၁၈၉၆ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ။

ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တစ်ယောက်သည် သူ၏ စိတ်တွင် စိုးရိမ်စိတ်က ထာဝစဉ် လွှမ်းမိုးထားခြင်း ခံရသည်။ ထို့ကြောင့် မည်မျှပင် ခေါင်းအေးအေးထား၍ ပိပိရီရီ သေသပ်စွာ ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ပါစေ။ သဲလွန်စကျန်စမြဲဖြစ်သည်။ မှုခင်းတစ်ခု၏ အတိမ်အနက်သည် ‘သဲလွန်စ’ ပေါ်တွင် လုံးဝ အခြေခံသည်။

စုံထောက်ပညာသည် ‘သဲလွန်စ’ ရှာခြင်းပင်ဖြစ်၏။ နာမည်ကျော် စုံထောက်ဖြစ်ရန်ကား မလွယ်။ ‘သဲလွန်စ’ ရှာဖွေတတ်ပါမှ အမှုမှန် ရနိုင်သည်။ ‘သဲလွန်စ’ ရှာရာတွင် သေသပ်၍ ဉာဏ်သွားသည့် စုံထောက်တစ်ယောက်မှာ ကမ္ဘာကျော်ရန် မခဲယဉ်း။

စကော့တလန်ယားဒ် အဖွဲ့ကြီး၏ နာမည်ကျော် စုံထောက်ကြီး မာရှယ် (Marshall) နှင့် အင်စပက်တော်ကြီး နတ်ကင်စ် (Nutkins) တို့သည် ‘သဲလွန်စ’ ရှာဖွေရာတွင် မယှဉ်နိုင်အောင်တော်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ မည်မျှ ရှုပ်ထွေးခက်ခဲသော အမှုဖြစ်စေ၊ သူတို့နှစ်ဦးသည် ပိပိရီရီနှင့် သဲလွန်စရအောင် ရှာဖွေနိုင်ကြသည့် စုံထောက်ကြီးများ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လည်း အမှတ်မထင် ကလေးများ ကစားသည့် မီးအိမ် ကလေးမှ လူသတ်မှုကြီးတစ်မှု ဖော်ထုတ်နိုင်သဖြင့် မှုခင်းသမိုင်းတွင် ထူးခြားသည့် ဂန္ထဝင်မှုခင်းဖြစ်၏။ အမှုဖြစ်စဉ်ကား ဤသို့ဖြစ်သည်။

ဟင်နရီစမစ်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းသဖြင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေလေသည်။ အမှန်တော့ ခြံစိုက်ပျိုးခြင်း လုပ်ငန်းသည် ပင်ပန်းလှသည်။ ထိုသို့ ပင်ပန်းသည့်အလုပ်ကို ဟင်နရီစမစ်သည် တပ်မက်သည်။ သူသည် အငြိမ်းစား အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ အငြိမ်းစားလစာဖြင့် တစ်ဦးတည်းကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေထိုင်နိုင်သည်။ သူ့တွင် မှီခိုသူမရှိ။ အင်ဂျင်နီယာဌာနမှ အငြိမ်းစားပေးခဲ့ပြီး ဟင်နရီစမစ်သည် လန်ဒန်မြို့နှင့်မနီးမဝေး လူနေနည်းပါးသည့် မတ်စ်ဝဲလ် (Muswell Hill) တောင်ကုန်းတွင် ခြံစိုက်ပျိုးနေခဲ့၏။ သူ့၌ သားသမီး မရှိ။ အိမ်သူသက်ထား မရှိ။ ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိ။ အဖော်အလှော်မထား။ တစ်ကိုယ်တည်း နေသည်။

ထိုညသည် ၁၈၉၆ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့ည ဖြစ်သည်။ အချိန်ကား ည ၁၂:၀၀ ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အလင်းရောင်သည် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေသော ဟင်နရီစမစ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်လာသဖြင့် သူသည် အနည်းငယ် လူးလွန်းလိုက်သည်။ လူဆိုးနှစ်ဦးကမူ သူမနီးစေရန် ဂရုပြုရင်း ရှာဖွေနေကြ၏။ သို့သော် လူဆိုးတစ်ဦးမှ ချောင်းဆိုးမိသဖြင့် ဟင်နရီစမစ် နိုးလာသည်။ လူဆိုးတစ်ဦးကို အမှတ်မဲ့ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျန်လူဆိုးတစ်ဦးက သံတုတ်ဖြင့် ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ခေါင်းကို ရိုက်လိုက်သဖြင့် စမစ်ခမျာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေလျက်သား ကျသွားတော့၏။

သေဆုံးနေသော မစ္စတာစမစ်ကို ဦးဆုံး တွေ့ရသူမှာ သူ့ဥယျာဉ်မှူး ဖြစ်သည်။ သေဆုံးသူမှာ ညဝတ်ရှုပ်အင်္ကျီ၊ ခြေထောက်တွင် ခြေအိတ်စွပ်လျက် ရှိပြီး စားပွဲခင်းမှ ဆုတ်ပြထားသော အနီရောင် အဝတ်စများဖြင့် ခြေနှင့် လက်တို့ကို တုပ်ထားသည်။ လေးသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် ရိုက်နှက်ထားသဖြင့် ဦးခေါင်းခွဲကွဲနေပုံရ၏။

ဥယျာဉ်မှူးသည် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် အော်ဟစ်ပြီး အိမ်နားနီးချင်းများသို့ အကြောင်းကြားသည်။ ထိုနောက်မှ ရဲအဖွဲ့သို့ သွားရောက် သတင်းပို့ခဲ့သည်။ စုံထောက်ရဲမှူးကြီး မာရှယ်နှင့် အင်စပက်တော်ကြီး နတ်ကင်စ်တို့သည် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပြီး အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေရာကို စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးကြသည်။ အနီးအနားရှိ ဥယျာဉ်သမားများကို စုံစမ်းမေးမြန်းကြ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာချက်များအရ ယမန်နေ့ည နေဝင်ချိန်ခန့်တွင် လူနှစ်ယောက်ကို မစ္စတာဟင်နရီစမစ်၏ ဥယျာဉ်အနီးတွင် တွေ့ရကြောင်း၊ ထိုသူ တို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ ညစ်ပေနေသည့် အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် မသင်္ကာဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ညဉ့်သန်းခေါင်ချိန်လောက်တွင် အော်သံလိုလို ကြား ကြရကြောင်း၊ နံနက်မိုးလင်းမှ သူ့ဥယျာဉ်မှူး

မစ္စတာအီဖော်စတာ သွားရောက် ကြည့်ရှုရာမှ ယခုကဲ့သို့ တွေ့ ရကြောင်း သိရှိခဲ့ကြရ၏။

မစ္စတာ စမစ်၏ အိမ်အနီးအနားတွင် ထူးထူးခြားခြား သဲလွန်စ ရရှိ ခဲ့သည်။ ထိုသဲလွန်စမှာ ကလေးများ ကစားသည့် မီးအိမ်ကလေးတစ်လုံး ဖြစ် နေသည်။ အိမ်အထက်ထပ်ရှိ မီးခံသေတ္တာမှာ ပွင့်လျက်ရှိပြီး မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မတွေ့ရ။ မစ္စတာစမစ်၏ အိပ်ခန်းမှာလည်း မွှေနှောက် အရှာခံထားရသည်။ ဥယျာဉ်အတွင်း ခြေရာကြီးတစ်ခုနှင့် ခြေရာသေးသေးတို့ကို တွေ့ရ၏။ ဝင်းထရံ မှာလည်း တစ်စုံတစ်ယောက် ကျော်လွှားထားသည့် အနေအထားကို တွေ့ရ၏။

စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်မှူးကြီး မာရှယ်သည် ဌာနချုပ်သို့ ရောက်သောအခါ ထောင်မှ လွတ်နေသော ရာဇဝင်လူဆိုးများ စာရင်းကို စေ့စေ့ စပ်စပ် လေ့လာသည်။ လူဆိုးတို့ လေ့လာကျက်စားလေ့ရှိသည့် နေရာများသို့ လည်း နတ်ကင်စံနှင့်အတူ သွားရောက်လိုက်လံစုံစမ်းကြသည်။ လူဆိုးစာရင်း အရ အချို့မှာ ခြေချုပ်၊ အချို့မှာ ရဲစခန်းသို့ လက်မှတ် မှန်မှန်လာထိုးနေကြခြင်းဖြင့် အထိန်းခံ နယ်မြေအတွင်း ရှိနေကြသည်။

ထိုသူတို့ အနက် ... ရာဇဝင်လူဆိုး ဟင်နရီဖောင်လာနှင့် အဲလဘတ် မီလ်ဆမ်တို့နှစ်ဦး အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အတူတွဲ၍တွေ့ရသည် ဟူသော သတင်းကို ရလာခဲ့သဖြင့် စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်ကြီးများအဖို့ လမ်းပွင့် သွားခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်၍ စုံစမ်းခဲ့ရာ အခင်းမဖြစ်မီ ဖေဖော်ဝါရီ လ ၁၂ ရက်နေ့ကပင် သူတို့နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်တွင် မတွေ့ရဟု သတင်းရလာ သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် မလွဲမသွေ လူသတ်တရားခံများ ဖြစ်နိုင်သည်ဟူ၍ စုံထောက်ကြီး မာရှယ်က အတတ်တွေ့မိသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ကျက်စားသော နေရာများသို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မီလ်ဆမ်မှာ အိမ်ထောင်ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ စုံထောက် ကြီး မာရှယ်နတ်ကင်စံတို့သည် လန်ဒန်မြောက်ပိုင်းရှိ မီလ်ဆမ် နေထိုင်သည့် အိမ်ကို လိုက်သွားသည်။ သူ့ဇနီးကမူ သူ့ခင်ပွန်း အိမ်ကို ပြန်မရောက်သည်မှ ရက် အနည်းငယ် ကြာပြီဟုဆိုသည်။ သူ၏ ယောက္ခမဖြစ်သူကမူ သူ့သမက် မီလ်ဆမ် ဖောင်လာဆိုသူနှင့် တွေ့၍ သွားလာနေထိုင်ခြင်းကို နှစ်သက်ဟန်မတူ။ သို့ဖြစ်၍ စုံထောက်ကြီးများကို သူသိသမျှ မကွယ်မထောက် ပြောခဲ့သည်။

ထိုပြောဆိုချက်များ အနက် အရေးကြီးသည့် အချက်မှာ ယခု ရက် များအတွင်း သူတို့နှစ်ဦးငွေအလွန်ဖောနေသည်ဆိုသည့် အချက်ပင် ဖြစ်၏။ အင်စပက်တော်ကြီး နတ်ကင်စံသည် ဒုတိယအကြိမ် မီလ်ဆမ် နေထိုင်သည့် ယောက္ခမ၏ အိမ်သို့ သွားခဲ့ပြန်သည်။ ယခုအကြိမ်တွင် သေဆုံးသူ မစ္စတာ

၅၆ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ဟင်နရီစမစ် အိမ်ပိုင်းအတွင်းမှ တွေ့ရသည့် ကလေးများ ကစားသည့် မီးအိမ်ငယ် လေးကို ယူသွား၏။

မိလ်ဆမ် ယောက်ဖကလေးသည် မီးအိမ်ငယ်ကလေးကို တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း - “ဟာ ... ဦးလေး။ ကျွန်တော့် မီးအိမ်ကလေးပါလား။ ဘယ်က ရသလဲဟင်”

“ကဲ ... ဒီမှာ ကျွန်တော် မှတ်ထားတဲ့ အမှတ်ကလေးဗျ”

“မီးစာက ကျွန်တော့်နမ သက္ကလတ်ဘောင်းဘီစုတ်ကို ဖြုပြီး ထည့် ထားတာ”

ကလေးသည် သူ့မီးအိမ်ဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားခိုင်လုံစွာ ပြော လာပြီဖြစ်၍ မိလ်ဆမ်နှင့် ဖောင်လာတို့မှာ လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူများ ဖြစ်သည်ဟု စုံထောက်များက ကောက်ချက်ချခဲ့တော့သည်။

မိလ်ဆမ်နှင့် ဖောင်လာတို့နောက်သို့ စုံထောက်ကြီး နှစ်ယောက် လိုက် လံရှာဖွေခဲ့ကြသောအခါ သူတို့နှစ်ဦးမှာ စုပုံစမြုပ်စ ပျောက်နေခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ဦး သည် မစ္စတာစကော့နှင့် မစ္စတာဘောကာ အမည်များသို့ ပြောင်းလဲ၍ ဝေလပြည် နယ်သို့ ထွက်ပြေးသွားသည်ဟု သတင်းရကြ၏။

စုံထောက်များက သူတို့နှစ်ယောက်နောက်သို့ လိုက်ကြ၏။ မိလ်ဆမ် နှင့် ဖောင်လာတို့သည် မခွဲဘဲနှင့် တွဲ၍ပြေးကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူဆိုးနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မယုံကြချေ။ အင်္ဂလန်ပြည်မြောက်ပိုင်း ဘတ်သ် (Bath) မြို့တွင် ရောက်ရှိနေသည်ဟု သတင်းအနံ့ရလာခဲ့၏။

ဤသို့အတွင်း ဖောင်လာပေးခဲ့သည့် ၁၀ ပေါင်တန် ငွေစက္ကူမှာ ကွယ် လွန်သူ မစ္စတာဟင်နရီစမစ်၏ မီးခံသေတ္တာတွင်းမှ ငွေစက္ကူများမှ တစ်ရွက် ဖြစ်ကြောင်း ... စုံထောက်တို့ တွေ့ရှိသွား၏။ ငွေစက္ကူနံပါတ်မှာ မစ္စတာစမစ် ဘဏ်မှ မကွယ်လွန်မီ ထုတ်ယူထားသည့် ငွေများနှင့် နံပတ် တူညီနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မီးအိမ်ကလေး သဲလွန်စနှင့် ၁၀ ပေါင်တန် ငွေစက္ကူတို့၏ သဲလွန်စ သည် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နေသူ ဖောင်လာနှင့် မိလ်ဆမ်တို့သည် လူသတ် သမားဖြစ်သည်မှာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် သေချာနေပြီ ဖြစ်၏။

စုံထောက်ကြီးနှစ်ယောက်သည် ဘတ်မြို့သို့ လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် လူသတ်သမား နှစ်ဦးကား မစ္စတာစကော့နှင့် မစ္စတာ ဘောတာတို့ ဖြစ်နေလေပြီ။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ဘတ်သ်မြို့ မှန်ဟောက်လမ်းရှိဆင်ကလဲယား ဆို သူ၏ အိမ်တွင် နေထိုင်နေသည်ဟု တိတိကျကျ သတင်းရလာခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ဦး ကို ဖမ်းဆီး၍ တရားရုံးသို့ လူသတ်မှုနှင့် ရုံးတင်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

မာရှယ်နှင့် နတ်ကင်စ်တို့သည် ဘတ်သ်မြို့မှ ရဲသားများ၏ အကူအညီ နှင့် လူဆိုးနှစ်ဦးတို့ ပုန်းခိုနေသည့် ဆင်ကလဲယား၏ အိမ်အား ဝိုင်းထားခဲ့ကြ သည်။ ဖောင်လာမှာ ဗလကောင်းသူဖြစ်၍ ရဲများကို ပြန်ခုခံခဲ့၏။ မိလ်ဆမ်နှင့် ဆင်ကလဲယားတို့မှာမူ အသာတကြည် အဖမ်းခံခဲ့သည်။ လူသတ်တရားခံ နှစ်ဦး အနက် မိလ်ဆင်မှာ စိတ်ဓာတ်ပျော့ပျောင်းသူ ဖြစ်သဖြင့် ဖော်ကောင်ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဖောင်လာကမူ တရားရုံးတွင် ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ တရားရုံးတွင် ဖော်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သော မိလ်ဆမ်ကို ဖောင်လာသည် စိတ်ဆိုးလာခဲ့သည်။ တရား ရုံးတော်ကြီးတွင် အမှုစစ်ဆေးနေစဉ် မိလ်ဆမ်၏ လည်မျိုအား ညှစ်သတ်ရန် ဖောင်လာက ကြိုးစားခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ထောင်အမှုထမ်းတို့က သူတို့နှစ်ဦး ထိပ် တိုက် မတိုးမိစေရန် ဂရုပြုထားခဲ့ရ၏။

ရုံးတော်ကြီးမှ သူတို့နှစ်ဦးအား သေဒဏ်အပြစ်ပေးခဲ့သည်။ ကြိုးဒဏ် စီရင်မည့် ၁၈၉၆ ခု၊ ဇွန်လ ၉ ရက်နေ့တွင် ကြိုးပေးစင်အနီး၌ ဖောင်လာသည် မိလ်ဆမ်အား ခုန်အုပ်ခဲ့ပြန်သဖြင့် ကြိုးပေးမည့် အစီအစဉ်ကို နောက်တစ်နေ့ ရွှေ့ဆိုင်းခဲ့ရပြန်သည်။ နောက်တစ်နေ့ ကြိုးစင်တွင် ဆီးမင်း (Sea man) ဆိုသူ ကြိုးပေးခံရမည့် လူသတ်သမားတစ်ဦးကို သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ထား၍ ကြိုးဒဏ် စီရင်ခဲ့သည်။

ကျမ်းကိုး

1. 'Celebrated Crimes' by 'G.Dilnot'
2. 'Stories of Famous Detectives' by 'L.Gribble'

၁၉၃၆ စက်တင်ဘာလ။

တရားရုံးခန်းတစ်ခုလုံး လူတွေပြည့်နေသည်။ ရုံးခန်းကြီးအတွင်းရှိ ထိုင်ခုံ ၅၀၀ ကျော်တွင် နံနက်စောစောကပင် လူတွေ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ထိုင်စောင့်နေကြသည်။ ရုံးခန်းစင်္ကြံများပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ရုံးတော်ကြီး၏ အပြင်ဘက်တွင်လည်းကောင်း ထောင်သောင်းမကသော လူထုကြီးသည် စိတ်ဝင်စားစွာ လာရောက်နားထောင်နေကြသည်။

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင်သာမက တစ်ကမ္ဘာလုံးက စိတ်ဝင်စားခဲ့သော ပြန်ပေးဆွဲလူသတ်မှုကြီးပင် ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာ့သတင်းစာကြီးများတွင်လည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဖော်ပြခဲ့သော မှုခင်းကြီးလည်းဖြစ်၏။ အမေရိကန် အက်ဖ်ဘီ အိုင်စုံထောက်အဖွဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဆူရီတေး စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးနှင့် စကော့တလန် ယာဒ်စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးတို့မှ တာဝန်ရှိသူများကိုယ်တိုင် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည့် မှုခင်းကြီးပင်တည်း။ ပြန်ပေးဆွဲ လူသတ်သမား ဘာရိုနိုဟော့မန်းသည် အဖော်မပါတစ်ကိုယ်တော် ပီပီရီရို ကျူးလွန်ခဲ့သဖြင့် နှစ်နှစ်ခွဲကျော် ကြာမြင့်အောင် ဖမ်းဆီးမိခြင်း မရှိခဲ့သည့် ပြန်ပေးဆွဲလူသတ်မှုကြီးလည်း ဖြစ်၏။

အစိုးရရှေ့နေကြီး ဝီလင်ဇီသည် အောင်မြင်ပီသသော အသံကြီးဖြင့် ဤသို့ စွဲချက်တင်သွင်းလိုက်၏။

“ပညာရှိ တရားသူကြီးမင်းနှင့် ဂုဏ်သရေရှိ ဂျူရီလူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား ... ၁၉၃၂ ခု မတ်လ (၁) ရက်နေ့က အသက်အရွယ်အားဖြင့် အင်မတန်

နနယ်တဲ့ (လ- ၂၀) ချားလ်ဂျူနီယာလင်းဘတ်ဟာ အသတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ သူ ဖခင်ကတော့ အားလုံးသိကြတဲ့ ၁၉၂၇ ခုနှစ်က ပထမဆုံး အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်၍ လေယာဉ်ဖြင့် ... တစ်ဦးတည်း မောင်းနှင်ခဲ့သည့် သူရဲကောင်း ဗိုလ်မှူးကြီးလင်းဘတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ရုံးတော်ရှေ့မှောက်ရောက်နေသော တရားခံ ဘရိန်ဟော့မန်းသည် ဗိုလ်မှူးကြီးလင်းဘတ်ရဲ့ အခန်းကို ချိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့ ပြီး သူတို့ရဲ့ ကလေးငယ်ကလေးကို ခိုးယူခဲ့ပါတယ်။ သူ ပြတင်းပေါက်က ပြန်အဆင်းမှာ လှေကားထစ်က ကျိုးသွားခဲ့ပါတယ်။ ကလေးငယ်ကလေးကို ခိုးယူပြေးသွားခဲ့ပြီး တွင်းငယ်ကလေးထဲမှာ ပစ်ထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် နေခဲ့ပါတယ်။ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့သဖြင့် ကလေးငယ်ကလေး သေဆုံးခဲ့ရ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တရားခွင်ရှေ့မှောက်ရှိ ဂျာမန်အမျိုးသား ဘရိန်ဟော့မန်းကို သေဒဏ်ပေးဖို့ရန် ... အထောက်အထား ခိုင်လုံစွာနှင့် တင်ပြ၍ စွဲချက်တင်သွင်း ပါသည်”

ရုံးခန်းအတွင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ တရားခံ၏ အကျိုး ဆောင် ရှေ့နေကြီး၏ စာရွက်လှန်သည့်အသံ၊ ရုံးတော်ကြီး၏ရှေ့ လမ်းမပေါ်မှ ထိုင်နားထောင်နေသည့် လူထုကြီး၏ တီးတိုးပြောသံ၊ ရုံးတော်ကြီးအနီး သစ် အယ်ပင်တန်းများမှ ကျိုးတို့၏အသံသာ ကြားရသည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် ဝတ်ရုံနက်ကြီးကို ပြင်ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီးလျှင် ရုံးတော်ကြီးတွင် သက်သေခံအမှတ် (၁) အဖြစ် တင်ပြထားသည့် သေဆုံးသူ ဂျူနီယာလင်းဘတ်၏ အင်္ကျီကို တင်ပြ ရာ ဖခင်ဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီး လင်းဘတ်က ကွယ်လွန်သူ သူ့သားကလေး၏ အင်္ကျီဖြစ်ပါကြောင်း အခိုင်အမာ ထွက်ဆိုသွားသည်။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ကလေး ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးလင်းဘတ်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန် ဆုံးခဲ့ရ၏။

ဤကမ္ဘာကျော် ပြန်ပေးဆွဲ လူသတ်မှုကြီးတွင် ကြားဝင်၍ စေ့စပ် ဆောင်ရွက်ပေးသူ နယူးယော့(ခ်)မြို့မှ နာမည်ကျော် ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ကွန်ဒွန် (Dr. Condon) အား နောက်နေ့တွင် ဆက်လက်စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။ ဒေါက်တာ ကွန်ဒွန်ကမူ တရားခံသည် သူ့ထံ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်၍ ကလေးအတွက် ဒေါ်လာ ၁၀ သောင်းပေးရန်နှင့် ပေးရမည့် ငွေ အဆင်သင့်ဖြစ် လျှင် သတင်းစာကြီးများတွင် ကြော်ငြာထည့်ရန်စီစဉ်ဖို့ ပြောဆိုခဲ့သည်။ ဤသို့ အသံကို နားထောင်ရခြင်းဖြင့် ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်သူသည် အမေရိကန် ပြည် ထောင်စုသား မဟုတ်နိုင်ဟု ထင်မိပါကြောင်း ထွက်ဆိုသွားခဲ့လေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ကမ္ဘာကျော်မူခင်းကြီး၏ ဖြစ်စဉ်ကား ဤသို့ ဖြစ်၏။ ၁၉၃၂ ခု မတ်လ ၁ ရက်နေ့ည ၈ နာရီ ၃၀ မိနစ်ခန့်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး လင်းဘတ်နှင့်

၆၀ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ဇနီးတို့သည် ဧည့်ခန်းအတွင်း စကားပြောနေစဉ် သားငယ်ကလေး အိပ်ခန်းမှ မသင်္ကာဖွယ်ရာအသံများ ကြားရသဖြင့် ဗိုလ်မှူးလင်းဘတ်သည် နားစွင့်မိ၏။ သို့သော် သူ့ဇနီးကမူ မည်သည့်အသံမှ မကြားရကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဆိုနေခဲ့ကြ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး လင်းဘတ် ဇနီး၏ မိဘများမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ခြံဝင်းကြီးမှာ ဧက ၅၀၀ ကျော် ကျယ်ဝန်းပြီး နေထိုင်သည့် အိမ်ကြီး မှာ ၁၀ ခန်းတွဲကြီးမားသည့် အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ နယူးယော့(ခ) မြို့ဆင်ခြေဖူး ရှိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ရပ်ကွက်ကြီးဖြစ်သဖြင့် လူဆိုးတို့အဖို့ သွားလာ လှုပ်ရှားရန် လွယ်ကူသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

လင်းဘတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် အိမ်ဖော် ၂၉ ဦးအား ငှားထားသည်။ လူဆိုးသူခိုးများအား စိုးရိမ်စရာမရှိဟု ယူဆထားခဲ့၏။ သူတို့နေထိုင်ကြသော အိမ်ကြီးမှာ ဆောက်လက်စသောရိပ် ပြင်ဆင်မွမ်းမံခံ ဖြစ်၏။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ၏ သားကလေးမှာ တစ်နှစ်နှင့် ရှစ်လခန့်သာရှိ သေးသည်။ အိမ်ကြီး၏ ပထမထပ် တွင် ကလေးထိန်းတစ်ဦးနှင့်အတူ ထားရှိသည်။

မစ္စလင်းဘတ်သည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ အိပ်ရာများပြင်ဆင်ရန် တက် သွားသည်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးလင်းဘတ်သည် စာကြည့်ခန်းတွင် သတင်းစာများ ဖတ်ရှုရန် ကျန်နေရစ်ခဲ့၏။ ည ၁၀:၀၀ နာရီခန့်တွင် ကလေးထိန်း အမျိုးသမီး သည် ကလေးထားသည့် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ကလေး အား မတွေ့ရတော့။ မစ္စလင်းဘတ်သည် ကလေးအား သူ့အိပ်ခန်းသို့ ခေါ် ဆောင်သွားခဲ့သည်ဟု ကလေးထိန်း အမျိုးသမီးက ထင်မှတ်ခဲ့၏။

သို့ဖြစ်၍ ကလေးထိန်း အမျိုးသမီးသည် မစ္စလင်းဘတ်ထံသို့ သွား ရောက်၍ ကလေးအား ခေါ်သွားခြင်း ပြုမပြု မေးမြန်းခဲ့၏။ မစ္စလင်းဘတ်သည် ကလေးကို ခေါ်သွားခြင်းမရှိဟု သိရှိရသောအခါ စာကြည့်ခန်းတွင် သတင်းစာ ဖတ်ရန် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ ဗိုလ်မှူးကြီး လင်းဘတ်သည် ကလေးအား ခေါ်ဆောင်သွား သည်ဟု ထင်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဗိုလ်မှူးကြီး လင်းဘတ်သည် သူ့သား ကလေးအား ခေါ်ဆောင်သွားလေ့ရှိသဖြင့် ယခုအခါတွင်လည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည် ထင်ကြ၏။ ကလေးအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ မရှိကြ။ ဗိုလ်မှူးကြီးလင်းဘတ်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ပထမဆုံး လူကြည်ညို များသော သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်ပြီး လူချစ်လူခင် ပေါများသူလည်း ဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးလင်းဘတ် စာဖတ်နေသည့် အခန်းတွင်လည်း ကလေးကို မတွေ့ရတော့။ အခြား အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးများအဖို့ ကလေးအား မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးဘဲ ခေါ်သွားခြင်းမျိုး မရှိ။ ဗိုလ်မှူးကြီး လင်းဘတ်နှင့် မစ္စလင်းဘတ်

တို့ စိတ်သောက ရောက်လာရတော့၏။ မကြာမီပင် ကလေးအိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်တွင် စာတစ်စောင်နှင့် မသင်္ကာဖွယ်ရာ ခြေရာများကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ရဲ့အဖွဲ့သို့ ချက်ချင်း တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်၍ တိုင်တန်းခဲ့၏။ ရဲ့အဖွဲ့ဝင်များနှင့် အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်အဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းနှင့် ခြံဝင်းကြီး၏ အတွင်း လိုက်လံရှာဖွေကြ၏။ ခြံကြီး၏အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှာဖွေခဲ့ကြသော်လည်း ကလေး၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရ။

ရဲ့တို့ကမူ သဲလွန်စ ရရှိလိုရရှိငြား ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ခြံကြီးတစ်ခြံလုံး ရှာဖွေကြည့်သည်။ ကလေးအိပ်ခန်းအောက်တည့်တည့်တွင် လှေကားထောင်ရာ ချိုင့်ကလေးနှစ်ခုကို တွေ့ရှိရသဖြင့် မသမာသူ လူဆိုးသည် ဤလှေကားဖြင့် ကလေးအိပ်ခန်းသို့ ထောင်တက်ခဲ့ပြီး ကလေးအား ခေါ်ယူသွားသည်မှာ ထင်ရှားနေပြီ ဖြစ်၏။ အိပ်ခန်းနှင့်ကိုက် ၂၀ ခန့်ဝေးသော နေရာတွင် လှေကားမှ ကျိုးနေသည့်အပိုင်းအစကို တွေ့ရပြန်၏။ ပြတင်းပေါက်မှ တွေ့ရသောစာမှာ ကလေးပြန်ပေးဆွဲသူ ရေးထားသည့်စာ ဆိုသည့်အချက်ကိုမူ ငြင်းစရာ မလိုတော့။

စာတွင် ဒေါ်လာငါးသောင်း အဆင်သင့် ရှာဖွေထားရန်၊ မည်သည့် နေရာတွင် လာပေးရန်ဆိုသည်ကို ထပ်၍အကြောင်းကြားမည်။ စာ၏ထောင့်တွင် ငွေတောင်းဆိုသူ၏ လက်မှတ်ကို ရေးထိုးထား၏။ လက်မှတ်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သော်လည်း အမည်ကို ရေးထိုးခြင်းမဟုတ်။ စက်ဝိုင်းနှစ်ခုနှင့် လေးထောင့် အပေါက်ကလေး သုံးပေါက်သာ ဖြစ်၏။ စာတွင် ရဲ့နှင့် လူထုအား အသိမပေးရန် သတိပေးထားခဲ့သည်။ စာတွင်လည်း စာလုံးပေါင်းအမှားများကို တွေ့ရပြီး အမေရိကန်အမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ်ဟန် မတူချေ။ အင်္ဂလိပ်စာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်သူတစ်ဦး ရေးသားသည်နှင့်မတူ။ အခြားနိုင်ငံသားတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟု ရဲ့တို့က ကောက်ချက်ချခဲ့၏။ လှေကားမှ အပိုင်းအစကလေး တွေ့ရှိသည့်နေရာတွင် ခြေရာ အများအပြားတွေ့ရှိရသဖြင့် ကလေးအား ပြန်ပေးဆွဲသူသည် တစ်ဦးတည်း မဖြစ်နိုင်။ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း ဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟု ရဲ့တို့က ယူဆခဲ့ ပြန်သည်။ ပြန်ပေးဆွဲသူများက ရဲ့တို့အား တိုင်ကြားခြင်းမပြုရန် သတိပေးခဲ့သော်လည်း ကလေးဖခင်ဖြစ်သူက အထက်ဖော်ပြပါစာကို မတွေ့ရှိစဉ်ကပင် ရဲ့တို့အား တယ်လီဖုန်းဖြင့် တိုင်ကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်သဖြင့် အခက်အခဲတစ်ခု ဖြစ်သွား၏။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးလင်းဘတ်၏ ဓာတ်ပုံ၊ ဂျူနီယာလင်းဘတ်၏ ဓာတ်ပုံ၊ မိသားစုဓာတ်ပုံနှင့်ဖြစ်ရပ်များကို မခြွင်းမချန် ဖော်ပြခဲ့ကြသဖြင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ထိုသတင်း ပျံ့နှံ့သွားခဲ့၏။

ပြည်သူ့အချစ်တော် သူရဲကောင်းကြီး၏ သားကလေး ပျောက်ဆုံး ရသော သတင်းဖြစ်နေသဖြင့် မိသားစုနှင့် ထပ်တူ ပူဆွေးသောက ရောက်ကြောင်း ဖော်ပြသည့်ကြော်ငြာများ၊ တယ်လီဖုန်းဖြင့် သတင်းမေးသူများမှာ မရေတွက်နိုင် အောင် များပြားသည်။ ဂျူလီယာလင်းဘတ်ကို ပြန်ပို့ပေးပါက အပြစ်မယူ၊ ဆုငွေပင် ပေးမည် ဟူသော သတင်းများမှာလည်း တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့၏။ ကလေး၏ နေ့စဉ်ကျွေးနေကျ အစားအစာ စာရင်းကိုလည်း နယူးယော့(ခ)တိုင်း သတင်းစာကြီးနှင့် ဝါရှင်တန်ပို့စ် သတင်းစာကြီးတွင် ဖော်ပြပါရှိလာခဲ့၏။ ဗိုလ်မှူး ကြီး လင်းဘတ်ကို ကြည်ညိုလေးစားသော လူထုသည် နေ့စဉ် သူ့အိမ်ရှေ့တွင် စုဝေးရောက်ရှိလာကြပြီး သတင်းစုံစမ်းကြ၏။

ပြန်ပေးသမားများအဖို့ တုန်လှုပ်လာခဲ့သည်။ ရဲနှင့် စုံထောက်အဖွဲ့တို့ မှာလည်း ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေထောက်လှမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့၏။ ရဲတို့ကမူ ဗိုလ်မှူးကြီး လင်းဘတ်အိမ်စေ ၂၉ ဦးမှ တစ်စုံတစ်ဦးသည် ပြန်ပေးမှုကြီးနှင့် ပတ်သက်နိုင်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် အိမ်စေများကို ခေါ်ယူ စစ်ဆေးခဲ့ကြ၏။

လူချစ်လူခင်ပေါများသော နယူးယော့(ခ)မြို့မှ ဆရာဝန်ကြီး ကွန်ဒွန် သည် နယူးယော့(ခ)တိုင်းသတင်းစာကြီးတွင် ကြော်ငြာတစ်စောင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့၏။ ယင်းကြော်ငြာတွင် ဤပြန်ပေးဆွဲမှုကြီးသည် ဗိုလ်မှူးကြီး လင်းဘတ် မိသားစုအတွက်သာ မဟုတ်။ တစ်မျိုးသားလုံးအတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေး ယူကျုံး မရ ဖြစ်ရကြောင်း။ သို့ဖြစ်၍ လူမှုရေးကို ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့် သူ့ထံသို့ တယ်လီဖုန်း သို့မဟုတ် စာဖြင့် ဆက်သွယ်စေလိုကြောင်း ဖော်ပြခဲ့၏။

ဤကဲ့သို့ ကြော်ငြာပါဝင်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့ထံသို့ ပြန်ပေး သမားသည် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့၏။ တယ်လီဖုန်းဆက်သူ၏ အသံမှာ ဝဲနေသဖြင့် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဒေါက်တာ ကွန်ဒွန်က ယူဆ၏။ မတ်လ (၄) ရက်နေ့တွင်မူ သူ့ထံသို့ စာတိုက်မှ စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့၏။

ထိုစာတွင် ကလေးကို သတင်းစာပါ စာရင်းအတိုင်း အချိန်တိတိ ကျကျ ကျွေးမွေးထားပါကြောင်း၊ အခြားလူပိုတစ်ဦး ဂိုဏ်းအတွင်းသို့ ပါဝင် လာခဲ့သဖြင့် ယခင်တောင်းဆိုခဲ့သည့် ဒေါ်လာငွေ ငါးသောင်း အစား ဒေါ်လာငွေ ခုနစ်သောင်းပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့၏။ စာတွင် ရေးသားထားသည့် စကားလုံး ပေါင်းများမှာ ဂျာမန်လူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟု ရဲတို့က ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။

ဒေါက်တာကွန်ဒွန်နှင့် ပြန်ပေးဆွဲသူ၏ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုသူတို့ ပထမ ဆုံးအကြိမ် လျှို့ဝှက်စွာ တွေ့ဆုံခဲ့ကြရာတွင် ပြန်ပေးသမား၏ ကိုယ်စားလှယ် ဆိုသူက သူ့အမည်ဝှက်ကို ဝှန်ဟု ပြောဆိုခဲ့ပြီး ကလေး၏အင်္ကျီကို ပြသခဲ့သည် ဟု ဆို၏။ ဒုတိယအကြိမ် ရဲတို့အား အသိပေးခြင်းမရှိဘဲ ပြန်ပေးသမားများနှင့်

တွေ့ဆုံခဲ့ကြ၏။ ဤအကြိမ်တွင်မူ ဗိုလ်မှူးကြီး လင်းဘတ်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့သည် ဟု ဆို၏။ သူ့သားလေးကို မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ် ကမ်းခြေတစ်နေရာရှိ လှေငယ်တစ်စင်းပေါ်တွင် ရှိသည်ဟု ဆိုသဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီး လင်းဘတ်ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ခဲ့သော်လည်း လှေနှင့် ကလေးကို မတွေ့ရ။ ပြန်ပေးသမားများ တောင်းဆိုသော ငွေတိတိကျကျကို ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း ကလေးသတင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရ။

မေလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး လင်းဘတ်၏ အိမ်နှင့် မနီးမဝေး တွင် ကလေးငယ်၏ အလောင်းကို တွေ့ရှိခဲ့ရတော့သည်။ မိသားစုနှင့်အတူ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တစ်ဝန်းလုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရတော့၏။ ပြန်ပေး သမားများမှာလည်း ငွေကိုလက်ခံရယူခဲ့ပြီးမှ ကလေးကို သတ်ပစ်ခဲ့သည်ဟူ၍ အများကယူဆခဲ့ကြ၏။ ရဲနှင့် အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးအား သတင်း စာကြီးများမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ခဲ့ကြ၏။

ဤသို့အတွင်း ဓာတ်ဆီရောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဓာတ်ဆီ လာ ဝယ်သူတစ်ဦးထံမှ ရရှိသည့် ဒေါ်လာငွေများ၏ အမှတ်အသားသည် ပြန်ပေးဆွဲ သူများထံ ပေးခဲ့သည့် ငွေစက္ကူနံပါတ်များနှင့် တူညီနေသည်။ ထိုဓာတ်ဆီ လာ ဖြည့်သည့်ကားနံပါတ်ကို ရဲတို့ထံ သတင်းပေးခဲ့သဖြင့် ရဲတို့အဖို့ တရားခံကို ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် လမ်းပွင့်သွားခဲ့လေသည်။

ကားနံပါတ်မှ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဂျာမန်အမျိုးသား ဘရိန်ဟော့မန်းကို ဖမ်း ဆီးခဲ့သည်။ သူ့ကားရုံအတွင်းမှ ဒေါ်လာ ၁၁၀၀၀ ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသဖြင့် ရဲနှင့် စုံထောက်တို့ကမူ ဟော့မန်းသည် ပြန်ပေးဆွဲလူသတ်သမား ဖြစ်ရမည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။

ဟော့ မန်း သည် ဂျာမန် အမျိုးသား တစ် ဦး ဖြစ် ၏ ။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်း စစ်သားအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သူဖြစ်၏။ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့ လာရောက်နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ဤလူသတ်၊ ပြန်ပေးဆွဲမှုကြီး မဖြစ်ပွားမီကမူ အခြားမည်သည့်ဖြစ်မှုကိုမျှ ကျူးလွန်ခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ ဟော့မန်း သည် ဖြောင့်ချက်ပေးခြင်းမရှိ။ ကားရုံအတွင်းမှ တွေ့ရသည့် ငွေများမှာ သူနှင့် လုပ်ငန်းတူ လုပ်ခဲ့သူတစ်ဦးက ပေးသော ငွေများဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ရဲတို့ကမူ ဗိုလ်မှူးကြီးလင်းဘတ်ထံ စာတိုက်မှ ပေးပို့သော စာပါလက်ရေးနှင့် ဟော့မန်း လက်ရေး တူညီပါသည်ဟု ထုတ်ဖော်စွပ်စွဲခဲ့ကြ၏။ ၁၉၃၅ ဇန်နဝါရီလတွင် ဟော့မန်းအား ပြန်ပေးဆွဲ လူသတ်တရားခံအဖြစ် တရားရုံးတွင် တရားစွဲဆို စစ်ဆေးခဲ့ကြလေသည်။ တရားရုံးတော်ကြီးကမူ ဟော့မန်းက ဝန်ခံခြင်း

၆၄ □ လှမ်း(ပညာရေး)

မရှိသော် လည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု ယူဆခဲ့၍ ဟော့မန်းအား ၁၉၃၆ ခု ဧပြီလတွင် သေဒဏ် စီရင်ခဲ့၏။

ဟော့မန်း၏ ဇနီးဖြစ်သူကမူ သူမယောက်ျားမှာ အပြစ်ကင်းစင်သူ ဖြစ်သည်။ အမှုမှန် မဖော်ထုတ်နိုင်သော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ အဖွဲ့ကြီးနှင့် အက်ဖ်ဘီအိုင်အဖွဲ့တို့မှ အမှုကိုဆင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြော ဆို၏။

၁၉၇၆ ခုနှစ်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ စာရေးဆရာ (Anthony Scaduto) အန်သော်နီစကတ်ဒူတို ရေးသားသည့် “The Lonesome Death of Bruno-Richard Hauptmann” တွင်မူ ဟော့မန်းသည် ယင်းပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်သူ မဟုတ်ကြောင်း အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံဖြင့် ဖော်ပြ ထားခဲ့ပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့အဖွဲ့၊ စုံထောက်အဖွဲ့နှင့် တရားစီရင်အဖွဲ့တို့ ကို သရော်ထားခဲ့သည်ကို ဖတ်ရှုခဲ့ရလေသည်။ ဟော့မန်း၏ အရိုးတွန်လေရော သလား။

ကျမ်းကိုး

1. ‘Crimes And Other Disasters’ by ‘Irving Wallace.’
2. ‘Guilty Or Not Guilty’ by ‘F. Busch’.

၁၈၉၂၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ဖောက်ထွင်းလိုက်သည့် စူးရှသော မီးရထား ဥသြသံကြောင့် စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့မှ နာမည်ကျော် တပ်ကြပ်ကြီးဝါး(ဒ်) (ward) သည် အိပ်မောကျနေရာမှ နိုးလာသည်။ လန်ဒန်မြို့ ဝိတိုရိယဘူတာ ရုံကြီးမှ နံနက် ၄:၃၀ တွင် ထွက်ခွာမည့် မီးရထားဥသြသံသည် တပ်ကြပ်ကြီး ဝါးဒ်၏ နှိုးစက်သံ ဖြစ်နေလေ့ရှိသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး ဝါး(ဒ်)သည် ခေတ္တမျှသာ အိပ်ပျော်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူ့ စိတ်သည် လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိပြီး အိပ်ရေးမဝသဖြင့် ခေါင်းက အုံ့နေသည်။

ဝါး(ဒ်)သည် ယမန်နေ့ (နိုဝင်ဘာလ ၁၅) က မြင်ကွင်းကြောင့် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဝိတိုရိယဘူတာရုံကြီးမှ အလုပ် သမားများ၏ အော်ဟစ်သံ၊ ကာလေသို့ ထွက်ခွာမည့် အမြန်ရထားကြီး ဥသြ မှုတ်သံ၊ သူ့အိမ်အပေါ်ထပ်မှ သံစုံနာရီကြီး၏ မြည်သံ၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှ မြင်း လှည်းများ၏ ခေါင်းလောင်းတီးသံတို့သည် ပျံလွင့်လာကြသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး ဝါး(ဒ်)အဖို့ သေဒဏ် အပြစ်စီရင်သည့် မြင်ကွင်းများကို ကြည့်ရှုရသည်မှာ အခါပေါင်းမရေတွက်နိုင်တော့။ သို့သော် နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့က နယူးဂိတ်(New-gate) ထောင်ကြီးအတွင်း ကြိုးဒဏ်စီရင်ခြင်း ခံရ သည့် စိတ္တလူသတ်သမားဟု စွပ်စွဲခြင်းခံရသူ ဆရာဝန် ကြီးနီး(လ်)ကရင်ကို တပ်ကြပ်ကြီး ဝါး(ဒ်)အဖို့ တစ်သက်မေ့နိုင်မည် မထင်။ ဝါး(ဒ်)သည် ကြိုးဒဏ် ပေးခံရသည့် တရားခံပေါင်းများစွာကို တွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။

လူသတ္တဝါတို့သည် သေခြင်းကို ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ သေခြင်းကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်၍ အသေခံသွားသူများလည်း ရှိသည်။ ကြီးမိန့်ဆိုသည်မှာ သေရမည့် သေခြင်းတရားပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ကြသူများထဲ၌ အမျိုးမျိုး ရှိကြသည်။ အချို့ ကြီးမိန့်စီရင်ချက် ချမှတ်သည့် အချိန်မှစ၍ မစားနိုင် မသောက်နိုင် မအိပ်နိုင် ဖြစ်ကြရသည်။ ကြီးစင်ပေါ် တက်ရန် ခေါ်သည့်အချိန်တွင် ရုန်းကန်၍ ငြင်းဆန်နေသူများလည်း ရှိကြသည်။ ကြီးမိန့်ကျပြီး သေရတော့မည် ကို သိလျက်နှင့် အစားမပျက် အအိပ်မပျက် နေနိုင်သွားသူများလည်း ရှိကြသည်။

ဤကဲ့သို့ လူစားများတွင် ဒေါက်တာ နီး(လ်) ကရင်သည် ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်သည်ဟု တပ်ကြပ်ကြီး ဝါး(ဒ်)က ယူဆသည်။ ဆရာဝန်ကြီး နီး(လ်)ကရင် သည် ပြည့်တန်ဆာအမျိုးသမီးများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အဆိပ်ကျွေး၍ အဆုံးစီရင်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ကမ္ဘာမှခင်းသမိုင်းတွင် ထူးဆန်းသည့် စိတ္တဇ ဂန္ထဝင် လူသတ်မှုကြီးဟု တရားဥပဒေသမားများက ဆိုကြသည်။

၁၈၉၂ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေသော သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် သူ့ဓာတ်ပုံနှင့် သူ့အကြောင်းမပါလျှင် ခေတ်မမီ။ သူ့အကြောင်း ရေးထားသည့် စာအုပ်ရေပေါင်း ယနေ့ထိ ၁၉ အုပ် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သူ့အား လန်ဒန်မြို့ နယူးဂိတ်ထောင်ကြီးအတွင်း သေဒဏ်စီရင်မည့်နေ့ကမူ ဒေါက်တာ နီး(လ်)သည် ဝတ်စုံအနက်ကို ကျကျနန ဝတ်ထားသည်။ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ကို တပ်ထားပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးများကိုလည်း ကောစမတစ်ဖြင့် လိမ်းကျံထား၏။ ထိုစဉ်က လူကြီး လူကောင်းများ ဆောင်းသည့် ပိုးအနက် ဦးထုပ်ကြီးကို ကျကျနန ဆောင်းထား သည့်အပြင် တေးသီချင်း တစ်ပုဒ်ကိုလည်း ခပ်အေးအေး ညည်းတွားသည်။

နယူးဂိတ် အကျဉ်းထောင်ကြီးအတွင်း ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။ လှုပ်ရှားနေကြသည်မှာ ဒေါက်တာ နီး(လ်)ကရင်ကို ကြီးဒဏ်စီရင်မည့် ပတ်ဝန်းကျင်၌သာ ဖြစ်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးဝါး(ဒ်) အပါအဝင် အကျဉ်းထောင် အမှုထမ်းများ၊ တရားရေးဌာနမှ တာဝန်ရှိသူများ၊ အကျဉ်းထောင် ဆရာဝန်ကြီး တို့အားလုံး နီး(လ်)ကို ကြည့်ရှုနေကြသည်။ အကျဉ်းထောင် အပြင်ဘက် မက်မွန်ပင်တန်းများမှ ကျီးအုပ်သည် အော်မြည်ကာ ထပျံသွားကြသည့် အသံမှ တစ်ပါး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက် လျက်ရှိသည်။

ဒေါက်တာ နီး(လ်)သည် မတုန်လှုပ်သည့် အမူအရာဖြင့် ကြီးစင်ပေါ် သို့ တက်သွားပြီး “ကျွန်တော့်ကို စကားပြောခွင့်ပြုပါ” ဟု ဒေါက်တာ နီး(လ်)က သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များထံ ခွင့်တောင်းလိုက်ပြီး “ဒီမယ် ကိုယ့်လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ပေါင်းများစွာခြေရာခံလို့မရတဲ့ လူသတ်သမား ဂျက် (Jack) ဆိုတာ ကျုပ်” ဟု စကားမဆုံးခင် ဒေါက်မြတ်ချလိုက်သည်။

မူခင်းသမိုင်း ရာဇဝင်တွင် ၁၈၈၈ ခုနှစ်က လန်ဒန်မြို့ ရိုက်ချက်ပယ် ရပ်ကွက်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည့် မူခင်းကြီးအား ယနေ့ထိ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော် ခဲ့သော်လည်း လူသတ်တရားခံ ဂျက်ဆိုသူအား ခြေရာမခံနိုင်ခဲ့။ ပဟောဠိ မူခင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရသူများမှာလည်း ပြည့်တန်ဆာမများ ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ နီး(လ်)သည် သူ သေဒဏ်စီရင် ခံရခါနီး သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်ပျောက်လူသတ်တရားခံ ဂျက်ပါဟု ပြောခဲ့ခြင်းသည် အမှန်ကို ဝန်ခံခဲ့ခြင်း လော မည်သူမျှ မပြောနိုင်။ မူခင်းပါရဂူအချို့ကလည်း လန်ဒန်မြို့ ရိုက်ချက်ပယ် ရပ်ကွက်တွင် ကိုယ်ပျောက်လူသတ်သမားဂျက် ပြည့်တန်ဆာမများကို တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး ရက်ရက်စက်စက် သတ်နေစဉ်တွင် ဒေါက်တာ နီး(လ်)မှာ အမေရိကန် နိုင်ငံတွင် ရှိနေသည်ဟု ဆိုကြသဖြင့် ဒေါက်တာ နီး(လ်)သည် မူခင်းပါရဂူတွေကို မျက်စိလည်အောင် လုပ်ခဲ့လေခြင်းလော မည်သူမျှ မရှင်းနိုင်တော့ပေ။

နီး(လ်)ကရင်ကို ၁၈၅၀ ခုနှစ်တွင် ဂလပ်စကိုမြို့တွင် ဖွားမြင်သည်။ မိဘမျိုးရိုးမှာ လူလတ်တန်းစားများ ဖြစ်ကြ၏။ နီး(လ်)အသက် (၄) နှစ်တွင် မိဘများသည် ကနေဒါနိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ကနေဒါနိုင်ငံ တွင် စီးပွားရေး အဆင်ပြေလာသဖြင့် နီး(လ်)ကို ထိုစဉ်က နာမည်ကျော် မွန်ထရီ အော်မြို့ရှိ မက်ဂေးကောလိပ်တွင် ပညာသင်ကြားစေခဲ့သည်။ ထိုကောလိပ်မှာပင် ဆေးပညာဘွဲ့ရရှိလာခဲ့သည်။ နီး(လ်)မှာ ငယ်စဉ်ကပင် ဉာဏ်ပညာထက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း တစ်ဦးတည်းနေလိုခြင်း၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလိုခြင်း စသော ဆန္ဒများလွန်းသည် ဟု သူ့ဆရာများက ဆိုကြသည်။ အရပ် ၅ ပေ ၈ လက်မခန့် ရှိပြီး ကျန်းမာရေး အလွန်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။ သူ ဆရာဝန်ဖြစ်ရခြင်း သည် လူအများ၏ အသက်ကို ကယ်တင်ရန်ထက် လူအများအား အသက်ဆုံး ရှုံးစေလိုသော စိတ်ဆန္ဒရှိသူဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဖွံ့ဖြိုးသော်လည်း မျက်လုံးများ၏ အနေအထားမှာ သူ့ရုပ်ရည်ကို ပျက်စေသည်။ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ စွေစောင်းနေသည့် အနေ အထားရှိသဖြင့် ထာဝစဉ် မျက်မှန်တပ်ထားရ၏။ သူ့ဆေးခန်းမှာလည်း မိန်း ကလေးများအား သန္ဓေလျှောပေးသည်ဟု နာမည်ကြီးလာသည်။ ဤသို့ တရား မဝင် သန္ဓေဖျက်ပေးခြင်း ပြုသည့်သတင်း ကျော်ကြားလာသဖြင့် ရဲက ဒေါက်တာ နီး(လ်)အား စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြ၏။

ပဋိသန္ဓေ ဖျက်ပေးခဲ့ရသည့် ဖလော်ရာဘာရတ်(ခ)အား လက်ထပ်ခဲ့ပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့သို့ထွက်ခွာလာသည်။ လန်ဒန် တက္ကသိုလ်တွင် ဆေး ပညာ ဘွဲ့လွန်သင်တန်း တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ဒေါက်တာ နီး(လ်)သည် အမေရိကန်

၆၈ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ပြည်ထောင်စု ချီကာဂိုမြို့တွင် ဆေးခန်းဖွင့် လှစ်ခဲ့သည်။ သူ့ဇနီးဖြစ်သူ ဖလော်ရာ မှာလည်း အဆုတ်ရောဂါဖြင့် ကွယ် လွန်ခဲ့ရသည်။

၁၈၈၀ ခုနှစ်တွင် ဂျူလီရာဖော(က)နားဆိုသူ အမျိုးသမီးကလေး တစ်ဦး၏ ပဋိသန္ဓေအား ဖျက်ပေးရာမှ သေဆုံးရသဖြင့် ရဲက ဒေါက်တာ နီး(လ်) အား ဖမ်းဆီးခဲ့ပြီး အာမခံဖြင့် လွတ်ပေးထားခဲ့သည်။ ဤသို့အတွင်း ဝက်ရူးပြန် ရောဂါ စွဲကပ်သူ ဒင်နီရယ်စတော့ဆိုသူ မီးရထား အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ဇနီးနှင့် ဒေါက်တာနီး(လ်)တို့ မရှင်းမလင်း ဖြစ်လာသည်ဟု အများက စွပ်စွဲခဲ့ကြ၏။ ဒင်နီရယ်စတော့မှာလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။ ရဲတို့ကမူ ဒင်နီရယ်စတော့ ကွယ် လွန်ရခြင်းကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒေါက်တာနီးလ်၏ ဆေးလုံးများကို မှီဝဲရာမှ ကွယ်လွန်ရသည်ဟု အများက ယူဆကြသည်။ ကွယ်လွန်သူ ဒင်နီရယ် စတော့၏ အစာအိမ်အတွင်းမှ အဆိပ်များ တွေ့ရှိရသဖြင့် ချီကာဂိုမြို့တရားရုံးတွင် ဒေါက်တာနီး(လ်)အား လူသတ်မှုနှင့် တရားစွဲဆိုခဲ့လေသည်။

ချီကာဂို တရားရုံးတော်ကြီးက ဒေါက်တာ နီး(လ်)အား ယခင် ပြစ်မှု ဟောင်းလည်း ရှိခဲ့သဖြင့် ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ချမှတ်ခဲ့လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ချီကာဂို အကျဉ်းထောင်ကြီးတွင် ကျွန်းဒဏ်ခံနေချိန်တွင် လန်ဒန်မြို့ ရိုက်ချက်ပယ်အရပ်တွင် ကိုယ်ပျောက်လူသတ်သမား ဂျက် (Jack the Ripper) သည် ပြည့်တန်ဆာအမျိုးသမီးများအား တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ရင်ခွဲ၍ သတ် မှုများ ကျူးလွန်နေချိန်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လူသတ်သမား ဂျက်ဆိုသည်မှာ ဒေါက်တာနီး(လ်) မဖြစ်နိုင်ဟု အာဏာပိုင်များက ယူဆကြသည်။

ဒေါက်တာနီး(လ်)အား အကျဉ်းထောင်အတွင်း ကောင်းမွန်စွာ နေ ထိုင်ခဲ့သဖြင့် သူ၏ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည့် ဟန်အမူအရာတို့ကြောင့် အပြစ်ဒဏ် ကို သက်ဆိုင်ရာမှ လျော့ပေါ့၍ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ပြုခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်မှာလည်း ကွယ် လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဒေါက်တာနီး(လ်)သည် အမွေ ဒေါ်လာ ၁၆၀၀၀ ခန့်ရရှိခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ငွေတန်ဖိုးမှာ မြင့်မားလာသဖြင့် ဒေါက် တာနီး(လ်)အဖို့ ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်နိုင်သည်။ သို့သော် မွေးရာပါ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်လိုသူ နီး(လ်)အဖို့ အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာလာသည်။ လန်ဒန်မြို့ လင်ဘတ်လမ်းတွင် ဖရက်အမည်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူ လန်ဒန်တွင် ဆေးကျောင်းသားဘဝက နေထိုင်ခဲ့သော လမ်းဖြစ်သည်။ ဖရက်တစ်ဖြစ်လဲ ဒေါက်တာ နီး(လ်)သည် ကျွန်တော် အထက်တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့် ကိုယ် ပျောက် လူသတ်သမား ဂျက် (Jack) ကို အားကျသည်။ ဂျက်အကြောင်း ရေးသားဖော်ပြထားသည့် ရဲတပ်ဖွဲ့၏ ဂျာနယ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဂျက်အကြောင်း ရေးသားထားသည့် စာအုပ်တွေကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဖတ်သည်ဟု ဆိုကြ

သည်။ ဝတ်ဆင်ရာတွင်ပင် ဝတ်စုံနက်ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ပိုးအနက် လည်စီး၊ ပိုး အနက် ဦးထုပ်ကို ထာဝစဉ် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသဖြင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို ကောင်းကောင်း သိနေကြ၏။

၁၈၉၁ ခုနှစ် မာစတားနှင့် မေဟုခေါ်ဝေါ်နေသည့် မိန်းမပျက်လေး နှစ်ဦးနှင့် ဖရက်တို့ သွားလာနေကြသည်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က တွေ့ရှိ နေကြသည်။ ကလိုဗာဆိုသူ ပြည့်တန်ဆာမကလေး တစ်ဦးနှင့်လည်း အရက်ဆိုင်များ၊ ကပွဲ ရုံများတွင် သွားလာနေသည်ကို အများက သတိထားမိကြသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖရက်အမည်ခံ ဒေါက်တာနီး(လ်)နှင့် တပူးတွဲတွဲ သွားလာနေသည့် ကလိုဗာ ဆိုသူ ပြည့်တန်ဆာမကလေးမှာ ချက်ချင်း သေဆုံးခဲ့ရသည်။ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ကမူ ကွယ်လွန်သူ၏အစာအိမ်အတွင်း အဆိပ်များတွေ့ရသဖြင့် အဆိပ်သင့် သေ ဆုံးရသည်ဟု အမှုဖွင့်ခဲ့လေသည်။

၁၈၉၁ ခု ဧပြီလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် လန်ဒန်မြို့ စတင်းဖိုလမ်းရှိ ပြည့် တန်ဆာများ နေထိုင်သည့် အိမ်များ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝတ်စုံနက်၊ ပိုးဦးထုပ်၊ ပိုးအနက်လည်စီး၊ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်တပ်ထားသော လူတစ်ဦးကို ရဲတို့က တွေ့ရ သဖြင့် ထိုသူအား စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။

အောက်တိုဘာလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် အသက် ၁၉ နှစ်ခန့်ရှိ ပြည့်တန် ဆာ အီလန်ဆိုသူမှာ ဗိုက်အောင့်သော ဝေဒနာဖြင့် လန်ဒန်ဆေးရုံကြီးသို့ ရောက် လာခဲ့သည်။ သူမကွယ်လွန်မီ သူ့အား ဒေါက်တာ ဖရက်ဆိုသူက ဝက်ခြံများ ပျောက်ကင်း၍ အသားအရေ ချောမွေ့စေသော ဆေးလုံးများ သောက်စေရာမှ ဤကဲ့သို့ ဝေဒနာ စွဲကပ်လာသည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ယင်းပြည့်တန်ဆာ ကလေးမှာလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ရပြန်သည်။ သူ့အစာအိမ်အတွင်းမှ အဆိပ်များ တွေ့ခဲ့ရာမှ ပြည့်တန်ဆာများအား ပျော်ပါးပြီး အဆိပ်ကျွေး၍ သတ်သည့်သတင်း ပေါ်လာခဲ့သည်။ တစ်ချိန်က နာမည်ကျော်ခဲ့သော ကိုယ်ပျောက်လူသတ်သမား ဂျက် ပြန်ပေါ်လာခဲ့သလော။ သတင်းစာကြီးများ၊ ဂျာနယ်များနှင့် မဂ္ဂဇင်းကြီးများ တွင် ဖော်ပြပါရှိလာသဖြင့် လန်ဒန်တစ်မြို့လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာခဲ့ပြန် သည်။

အသတ်ခံရသူများမှာ ပြည့်တန်ဆာမများသာ ဖြစ်ကြပြီး သတ်ရာတွင် ယခင်ကိုယ်ပျောက် လူသတ်သမား ဂျက်ကဲ့သို့ ဓားကို အသုံးမပြု၊ အဆိပ်ပါ သည့် ဆေးကိုသာ သုံးစွဲသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ လန်ဒန်ရဲအဖွဲ့ကြီးနှင့် စကော့ တလန်ယာဒ်အဖွဲ့ကြီးအဖို့ စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်လာသည်။ သတင်းစာကြီးများက လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ထုတ်ဝေသော လန်ဒန် တိုင်း(မ) သတင်းစာကြီးကမူ ယခင် ပျောက်ကွယ်နေသော လူသတ်သမား

၇၀ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ဂျက် ဆန်းသစ်လာသလောဟု ခေါင်းကြီးပိုင်းမှ ရေးသားဖော်ပြလာသည်။ တာဝန်ရှိသူများအား ရာထူးမှ ထွက်ပေးရန် တောင်းဆိုသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

လန်ဒန်ရဲအဖွဲ့ကြီးကလည်း အဆိပ်ဆောင် လူသတ်သမား သွားလာ လှုပ်ရှားသည့် ကပွဲရုံများ၊ အရက်ဆိုင်များ၊ ပြည့်တန်ဆာအိမ်များသို့ ရဲသားများ အား အထူးတာဝန်ချထားကြသည်။ လန်ဒန်မြို့ ကပွဲရုံတစ်ရုံမှ ထွက်လာသော အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ ပိုးအနက် လည်စီး၊ ပိုးအနက် ဦးထုပ်၊ အနက်ရောင်ဝတ်စုံ၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်တပ်ထားသော လူတစ်ယောက်အား ရဲတို့က တွေ့ လိုက် ကြ ရသည်။ ထွက်လာသည့် လူသည် ကပွဲရုံမှ ပြည့်တန်ဆာမကလေး အဲလစ်(စ)နှင့် မကြာခဏ သွားလာနေသူဟု ဆိုကြသည်။ အဲလစ်မှာလည်း ရက် အနည်းငယ်အတွင်း အစာအိမ်ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်လာခဲ့သည်။ ဆိုးဆိုးဝါး ဝါး ခံစားလာခဲ့ရသဖြင့် လန်ဒန်ဆေးရုံကြီးသို့ တက်ရောက်ကုသရာမှ ဒေါက်တာ ဖရက်ဆိုသူသည် သူ့အား မျက်နှာပေါ်ရှိ အဖုအပိမ့်များ ပျောက်ကင်းစေသည့် ဆေးလုံးများ ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုဆေးလုံးများကိုသုံးစွဲရာမှ ယင်းသို့ ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်လာကြောင်း ရဲတို့ထံ ထွက်ဆိုခဲ့၏။ အဲလစ်ထံမှ တွေ့ရသည့် ဆေးလုံးများ တွင် အဆိပ်များ တွေ့ရှိရသည်ဟု မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးများက ထုတ်ဖော်ခဲ့ကြ သည်။

ဒေါက်တာ နီး(လ်)သည် လန်ဒန်မြို့ ဘရိုက်ကန်ရပ်ကွက်တွင် နေထိုင် သူ လူဝီဆာဆိုသူ အသက် ၁၉ နှစ်ခန့်ရှိ ပြည့်တန်ဆာတစ်ဦးနှင့်အတူ သွားလာ နေထိုင်ခဲ့ပြန်သည်။ လူဝီဆာသည် ဒေါက်တာနီး(လ်)ကို တွေ့ရစဉ်ကပင် လူသတ် သမား ဖရက်ဆိုသူလောဟု သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ့အားပေး သည့် ဝက်ခြံပျောက်ကင်းစေ၍ အသားအရေ ချောမွေ့စေသော ဆေးလုံးများကို လုံးဝ သုံးစွဲခြင်းမရှိ၊ သိမ်းထားခဲ့သည်။

ဒေါက်တာနီး(လ်)အဖို့ ကြမ္မာဆိုး ဝင်လာခဲ့လေတော့သည်။ တစ်နေ့ တွင် လူဝီဆာနှင့် နီး(လ်)သည် လန်ဒန်မြို့ ချဲရင်းကရော ဘူတာရုံအနီးရှိ ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ရုံမှ ထွက်လာတွင် စကော့တလန်ယာဒ် ဖုံထောက်အဖွဲ့မှ တပ် ကြပ်ကြီး ဝါး(ဒ်)နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဝါး(ဒ်)သည် နီးလ်၏ အသွင် သဏ္ဍာန်နှင့် အဝတ်အစားကို တွေ့ရလျှင် တွေ့ရချင်း လူသတ်သမား ဖရက်ဆိုသူ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆသည်။ ဒေါက်တာ နီး(လ်)အား ခြေရာခံမိသွားခဲ့သည်။ လူဝီဆာကလည်း သူ့ထံမှ ဒေါက်တာ နီး(လ်) ပေးထားသော ဆေးလုံးများကို ရဲအဖွဲ့အား ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ရဲအဖွဲ့သည် ဒေါက်တာနီး(လ်)အား ဇွန်လ ၃ ရက်နေ့တွင် ဖမ်းဆီးခဲ့ပြီး လန်ဒန်မြို့ အိုးဘိုင်လေ တရားရုံးချုပ်ကြီးတွင် တရားစွဲ ဆိုခဲ့လေတော့သည်။ လူအများ စိတ်ဝင်စားသော အမှုကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒေါက်တာ နီး(လ်)ကို ဩစတေးလျတိုက် ဆစ်ဒနီမြို့၊ အကျဉ်းထောင်ကြီးတွင် တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ဆစ်ဒနီ ထောင်မှူးကြီးက ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပြန်သဖြင့် ဒေါက်တာ နီး(လ်)မှာ ပဟေဠိ ဆန်သူ ဖြစ်လာသည်။ အမှန်အားဖြင့် သူ ဩစတေးလျသို့ မရောက်ခဲ့။ လူတူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ သူ့အား ကြိုးပေးစဉ်က သူ ကိုယ်ပျောက် လူသတ်သမား ဂျက် ဆိုသည်မှာ အမှန် ဖြစ်ပါသလော၊ မည်သူမျှ မရှင်းနိုင်သော ကြောင့် သူ လူသတ်သမား ဂျက် ဟု ပြောခဲ့သလော။ ထူးဆန်းသည့် ဂန္ထဝင် မူခင်းကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. The world Most in Famous Muders
2. Crime Flashblack By naines.

၁၉၀၆ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၁ ရက်။

နံနက်စောစောဖြစ်သဖြင့် မြူတွေက ဆိုင်းနေသည်။ သို့သော် အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်တွင် ရောင်နီပျံလာသဖြင့် အရှေ့ကောင်းကင် တစ်ခွင်လုံး နီနေလေသည်။ နယူးယော့(ခ) မြို့တော်ကြီး ဆင်ခြေဖုံးရှိ၊ နာမည်ကျော် (Big Moose) ကန်တော်ကြီးပေါ်တွင် တက်သစ်စ နီရဲသော နေရောင်ခြည်များသည် အနီရောင် ပိုးချည်မျှင်များသဖွယ် ခုန်ပေါက်မြူး ထူးနေသလို ဖြစ်နေ၏။

တဖြည်းဖြည်း အမှောင်ထုသည် ရှဲသွားသည်။ ကန်တော်ကြီး ဘေးရှိ မက်မွန်ပင်များ၊ ပိုးစာပင်အုပ်များသည် လင်းစပြုလာလေသည်။ သို့သော် အမှောင်ထုသည် ပျောက်ကွယ်သွားသေးသည် မဟုတ်ပေ။ အဝေးရှိ တောအုပ်များတွင် ခိုနားနေဆဲဖြစ်သည်။ ယမန်နေ့က ရွာထားသော မိုးကြောင့် မိုးစက် မိုးပေါက်ကလေးများသည် ပိုးစာပင်များ၊ သစ်အယ်ပင်များပေါ်တွင် တွဲလွဲခိုလျက် ရှိကြသေးသည်။

တဖြည်းဖြည်း နေရောင်ပွင့်လာသဖြင့် ကန်တော်ကြီး အဝေးရှိ အဆောက်အအုံများ၊ သစ်ပင်များ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ စုလစ်မွမ်းချွန်များသည် ဆေးသုတ်ထားပြီးခါစကဲ့သို့ ပြောင်လက်တောက်ပလျက် ရှိနေသည်။ တောဘဲအုပ်များသည် အိပ်တန်းမှထကာ ရေပြင်ပေါ်တွင် ဝဲပျံလျက်ရှိပြီး၊ ကျီးကန်း တစ်အုပ်ကလည်း ကန်စပ်ရှိ သစ်ပင်များထက်မှ တအာအာ အော်မြည်လျက် ရှိသည်။ နယူးယော့(ခ)မြို့တော်သို့ အပျော်ခရီးထွက်လာသည့် လူငယ်တစ်စုသည် ဆူဆူ

ညံ့ညံ့ အော်ဟစ်ကာ ရေစပ်သို့ ဆင်းလာကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် မြင်ကွင်းကြောင့် တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ ဆူညံနေသည့် စကားပြောသံများလည်း မီးကို ရေဖျန်းလိုက်သလို ငြိမ်သွား၏။

တက်သစ်နေ၏ အနီရောင် လွှမ်းနေသော ကန်ရေပြင်တွင် မျောပါနေသည့် အမျိုးသားဆောင်း ကောက်ရိုးဦးထုပ်တစ်လုံး၊ အဖြူရောင် အမျိုးသမီးခြုံထည်တစ်ထည်နှင့် မှောက်နေသည့် အပျော်စီးလှေငယ်ကလေး တစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့၊ အနီးဆုံး ရဲစခန်းတစ်ခုသို့ အကြောင်းကြားရန်သာ ရှိသည်။ လူငယ်ကလေးများမှာ ကျေးလက်ဒေသမှ လာရောက်ကြသူများဖြစ်သဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို နား မလည်၊ သို့သော် သူတို့ ကံကောင်းသွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက်လာကြသည့် အဘိုးအိုစုံတွဲကို သူတို့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အပြေးအလွှား သွားကာ ပြောပြကြသည်။ အဘိုးအိုစုံတွဲ၏ အစီအစဉ်ဖြင့်ပင် နီးရာ ရဲစခန်းတစ်ခုသို့ အကြောင်းကြားနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ရဲသားများ၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု F.B.I အဖွဲ့မှ စုံထောက်များ၊ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးနှင့် အဖွဲ့သားများသည် ကန်တော်ကြီး ရေပြင်တစ်ဝိုက်ကို အသေးစိတ်ရှာဖွေခြင်းများ ပြုကြသည်။

နာရီပိုင်းအတွင်း သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော အမျိုးသမီးအလောင်း တစ်လောင်းကို တွေ့ရှိရလေသည်။ အမျိုးသမီးအလောင်းအား မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးနှင့် အဖွဲ့တို့၏ စစ်ဆေးချက်အရ အသက် ၂၀ ခန့်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့၏။ ချောမောလှပ သူကလေးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ သူ့တွင် ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိနေသည်ဟု ဆိုသည်။ အမျိုးသမီးကလေးသည် ရေနစ်သေဆုံးသည့် လက္ခဏာ မတွေ့ရ။ ဦးခေါင်းတွင် ထိခိုက်ထားသည့် ဒဏ်ရာကို တွေ့ရသဖြင့် ယင်းဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးရသည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုကြသည်။ သေဆုံးသူသည် မည်သူဖြစ်သည်ဆိုသည့်အချက်ကို မသိရှိရ။ အခြားသဲလွန်စ တစ်စုံတစ်ရာမှ ရရှိခြင်း မရှိသဖြင့် ရဲအဖွဲ့နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့တို့အဖို့ အခက်အခဲ တွေ့လေသည်။

ထိုစဉ်က ထုတ်ဝေလျက်ရှိသည့် သတင်းစာကြီးများတွင် ယင်းမှုခင်း သတင်း ပါဝင်လာသဖြင့် လူတွေ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ကြသည်။ ရဲအဖွဲ့ကလည်း သတင်းပေးနိုင်ရန် ကြေညာချက်များ ထုတ်ဝေခဲ့သဖြင့် ကန်တော်ကြီးအနီးရှိ ဂလင်းမိုးဟိုတယ် မန်နေဂျာ၏ သတင်းပေးပို့ချက်အရဆိုလျှင် သေဆုံးသူမှာ ဂရေ(စ်)ဘရောင်းဆိုသူ အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ခန့်က အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ချောမောလှပသူ၊ ကား(လ်)ဂရေဟန်ဆိုသူနှင့် လာရောက်၍ ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုခဲ့ကြောင်း သူတို့နှစ်ဦး ညနေခင်းတွင် လှေစီးထွက်သွားခဲ့ပြီး ဟိုတယ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ရဲအဖွဲ့က

သိရှိလာခဲ့ရသည်။ ဝါရှင်တန်ပို့(စ်)နှင့် နယူးယော့(ခ်)တိုင်း (စ) သတင်းစာကြီး တွင် ယင်းသတင်း ပါဝင်လာခဲ့သဖြင့် လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားသော သတင်းဖြစ်လာ ခဲ့၏။

ပျောက်ဆုံးနေသော ကား(လ်)ဂရေဟန်ကို တွေ့ရှိသတင်းပေးနိုင်ပါက ဆုငွေပေးမည်ဟု ရဲအဖွဲ့က ကြေညာခဲ့သည်။ သေဆုံးသူ အမျိုးသမီးကလေးကိုမူ ရဲအဖွဲ့က ခြေရာခံမိသည်။ သေဆုံးသူ အမျိုးသမီးကလေး ဆွေမျိုးများ၏ ထွက်ဆို ချက်အရ အမျိုးသမီးကလေး၏အမည်မှာ ဂရေ(စ်)ဘရောင်း ဆိုသူဖြစ်ပြီး ဂစ် လက်အထည်ချုပ်စက်ရုံမှ အလုပ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း၊ မိဘများမှာ ဆင်းဆင်း ရဲရဲ အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဖြစ်ကြပြီး ဂရေ(စ်) မှာ သဘောကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် လူချစ်လူခင်ပေါများကြောင်း သတင်းရရှိလာခဲ့ကြ၏။

ဂရေ(စ်)ဘရောင်းမှာ အထည်ချုပ်စက်ရုံ ပိုင်ရှင်နှင့် တူတော်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သူ ချက်စတာဂစ်လက်နှင့် ချစ်ခင်နေကြသည်မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုး ရှိခဲ့ပြီဟု ဆို သည်။ မကြာမီ လက်ထပ်ကြလိမ့်မည်ဟု ဆွေမျိုးသားချင်းများက သတင်းပေးခဲ့ ကြ၏။ ချက်စတာဂစ်လက်မှာ ချောမောလှပ၍ ယောက်ျားပီသသည့် ရုပ် လက္ခဏာရှိပြီး သူပြောဟန်ဆိုဟန်တို့သည် အမျိုး သမီးများ ကျလောက်သည်ဟု ဆိုကြလေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် လအနီးငယ်အတွင်းက ဧည့်ခံပွဲတစ်ပွဲတွင် တွေ့ရ သည့် ဂုဏ်ကြီးရှင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်အတူ ထာဝစဉ် တွေ့လာရသည်။ ချက် စတာဂစ်လက်သည် သူ့ချစ်သူ ဂရေ(စ်)ဘရောင်းအား ရှောင်လာခဲ့သည်။

ရဲတို့အဖွဲ့ဖို့ သဲလွန်စ အပြည့်အစုံ ရသွားသည်။ ပျောက်ဆုံးနေသော အမျိုးသားမှာ ချက်စတာဂစ်လက် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့၏။ ချက် စတာဂစ်လက်မှာ ရှောင်နေသည်။ သတင်းစာကြီးများကလည်း ချက်စတာဂစ် လက် ဓာတ်ပုံနှင့် သေဆုံးသူ ဂရေ(စ်)ဘရောင်း၏ ဓာတ်ပုံကို ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားသည့် သတင်းဖြစ်လာသည်။ ရဲတို့က ချက်စတာ ဂစ်လက်အား ခြေရာခံလိုက်ကြသည်။ နောက်ဆုံး ချက်စတာဂစ်လက်ကို အထည်ချုပ် စက်ရုံပိုင်ရှင်ကြီး၏ အိမ်တွင် ဖမ်းဆီးရမိလေတော့သည်။

ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများကလည်း သေဆုံးသူ ဂရေ(စ်)ဘရောင်းနှင့် အတူ လာရောက်ခဲ့သူမှာ ချက်စတာဂစ်လက် ဖြစ်ပါသည်ဟု တညီတညွတ်တည်း ရဲတို့ထံ ထွက်ဆိုခဲ့ကြ၏။ ချက်စတာဂစ်လက်ကမူ သူ မဟုတ်ပါ။ သူ ထိုနေ့က သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့်အတူ ကပွဲရုံတစ်ရုံသို့ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်ဟု ရဲတို့ထံတွင် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဂလင်းမိုးဟိုတယ်တွင် သေဆုံးသူ ဂရေ(စ်) ဘရောင်းနှင့်အတူ တည်းခိုခဲ့သူမှာ မည်သူဖြစ်သနည်း။ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာခဲ့၏။ ရဲတို့သည် တတ်နိုင်သလောက်ပဲ သဲလွန်စရာဖွေကြသည်။ နောက်ဆုံး ဂလင်းမိုး

ဟိုတယ် ဧည့်သည်မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ကာလ်ဂရေဟန်အမည်ဖြင့် ရေးသားထားသည့် ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ ကား(လ်)ဂရေဟန်၏ လက်ရေးနှင့် ဂက်လက် လက်ရေးသည် တစ်ထပ်တည်း တူညီနေသဖြင့် တစ်ဦးတည်းပင် ဖြစ်ကြောင်း ရဲတို့ထံသို့ အကြောင်းကြားခဲ့သဖြင့် ဂစ်လက်မှာ မငြင်းနိုင်တော့ ကား(လ်)ဂရေဟန်မှာ ဂစ်လက်တစ်ဖြစ်လဲ ဖြစ်ရတော့သည်။

နောက်ဆုံး ဂစ်လက်သည် ရဲတို့ထံတွင် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ရတော့ သည်။ သို့သော် သူသည် ဂရေ(စ်)ကို သတ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ မတော်တဆ သေဆုံးခဲ့ရာမှ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်ကြောင်း တင်ပြခဲ့သည်။ ၁၉၀၆ ခုနှစ်ဝင်ဘာလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ချက်စတာဂစ်လက်အား လူသတ်မှုဖြင့် နယူးယော့(ခ်)မြို့ ရာဇဝတ် တရားရုံးတော်ကြီးတွင် တရားစွဲဆိုခဲ့လေသည်။ သက်သေပေါင်း ၁၀၆ ဦး ခေါ် ယူစစ်ဆေးခဲ့ရသည့် အမှုကြီး ဖြစ်သည်။ လူအများ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည့် အမှုကြီး ဖြစ်သဖြင့် သတင်းစာကြီးများကလည်း ယင်းအမှုကြီးအကြောင်း ဦးစားပေး၍ ဖော်ပြခဲ့ကြ၏။

အမှုကြီး စစ်ဆေးနေစဉ်အတွင်း သတင်းစာကြီးများမှ သတင်းထောက် များ၊ မှုခင်းမဂ္ဂဇင်းကြီးများမှ သတင်းထောက်များ၊ အလုပ်သမား အသင်းအဖွဲ့ များမှ တာဝန်ရှိသူများ တက်ရောက်နားထောင်ခဲ့ကြ၏။ ယင်းအမှုကြီးအား စစ် ဆေးနေစဉ် မှန်မှန်လာရောက်နားထောင်၍ အသေးစိတ် မှတ်သားခဲ့သူမှာ အမေရိ ကန်ပြည်ထောင်စု၏ နာမည်ကျော်စာရေးဆရာ ကြီး သီယိုဒိုဒရေဇာ ဖြစ်လာ သည်။

ဆရာကြီးသည် တရားခံဖြစ်သူအား ထောင်ဝင်စာယူ၍ တွေ့ဆုံသည်။ သက်သေ ၁၀၆ ဦးတို့၏ ထွက်ဆိုချက် အသေးစိတ်များကို မှတ်သားသည်။ တရားခံဖြစ်သူ ဂစ်လက်ကမူ သူသည် သေဆုံးသူ ဂရေ(စ်)အား လက်ထပ် ထိမ်းမြားရေးကိစ္စ ဆွေးနွေးရန်ဟု အကြောင်းပြ၍ ဂလင်းမိုးဟိုတယ်သို့ ခေါ် ဆောင်ခဲ့၏။ ဟိုတယ်တွင် ဂရေဟန်အမည်ဖြင့် တည်းခိုခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့ကမူ ချက်စတာဂစ်လက်သည် ဂရေ(စ်) ဘရောင်းအား လှေစီးရင်း အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြရန် ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ လူသူကင်းဝေးသော နေရာသို့ လှေဖြင့် သွားခဲ့ကြပြီး ဂရေ(စ်)၏ ဦးခေါင်းကို တင်းနစ်ရက်ကက်ဖြင့် ရိုက်ခဲ့လေသည်။ ဒဏ်ရာမှ ပြင်းထန်သဖြင့် မသေမရှင် ဖြစ်နေစဉ် လှေကို မှောက်ပစ်ခဲ့သည်။ ဂစ်လက်မှာ ရေကူးကျွမ်းသူတစ်ဦး ဖြစ် သဖြင့် ကမ်းသို့ အရောက်ကူးခဲ့ပြီး သဲလွန်စမှာ ခြေရာပျောက်ခဲ့တော့သည်။ အဖြစ်မှန်ကို ဂစ်လက်သည် တရားသူကြီးနှင့် ဂျူရီလူကြီးများ ရှေ့တွင် ရုံးတော် ကြီး၌ ထွက်ဆိုခဲ့၏။

သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များမှာလည်း ကွဲလွဲခြင်း မရှိ တညီ တညွတ်တည်း ထွက်ဆိုခဲ့ကြသဖြင့် ဂျူရီလူကြီးများနှင့် တရားသူကြီးအဖို့ ကြာရှည်စွာ စဉ်းစားနေရန် မလိုတော့။ တရားခံကိုယ်တိုင် ဝန်ခံထွက်ဆို၍ ရုံးတော်ကြီးက လူသတ်တရားခံ ချက်စတာဂစ်လက်အား လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ဖြင့် သေဒဏ်စီရင်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

ချက်စတာဂစ်လက်နှင့် ဂရေ(စ်)ဘရောင်းတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ စာရေးဆရာများအတွက် အကောင်းဆုံးသော ရေးကွက်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ၁၉၀၇ ခုနှစ် မတ်လတွင် ချက်စတာဂစ်လက်အား လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ဖြင့် သေဒဏ်စီရင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ချက်စတာဂစ်လက်သည် မသေ။ ယနေ့ထိ အသက်ရှင်လျက် ရှိသည်။ ကမ္ဘာစာပေဂန္ထဝင်တွင် ဂစ်လက်နှင့် ဂရေ(စ်)တို့၏ ဇာတ်လမ်းကို တသသ ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။

ချက်စတာဂစ်လက်နှင့် ဂရေ(စ်)ဘရောင်းတို့၏ အမှုကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သူ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ စာရေးဆရာကြီး သီယိုဒိုဒရေဇာသည် ချက်စတာဂစ်လက်နှင့် ဂရေ(စ်)ဘရောင်းတို့၏ ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းကို အခြေခံ၍ အမေရိကန် လွမ်းပုံပြင် (American Tragedy) ကို ရေးသားခဲ့ ပြီး ၁၉၂၅ ခုနှစ်တွင် ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ နှစ်တွဲခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ဂန္ထဝင်မြောက် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်လာသည်။ သီယိုဒိုဒရေဇာသည် သူ့ဇာတ်ဆောင်၏ အမည်ကိုလည်း ကလိုက်ဂရစ်ဖစ်ဟု ပြောင်းလဲရေးသားခဲ့ပြီး၊ ဇာတ်လမ်းအဆုံးတွင်မူ မတော်တဆ လှေမှောက်ခဲ့ရာမှ ဇာတ်ဆောင်အမျိုးသမီး သေဆုံးခဲ့ရာတွင် ကလိုက်ဂရစ်ဖစ်အား သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရပုံဖြင့် အဆုံးသတ်ထားခဲ့သဖြင့် ကမ္ဘာစာဖတ်ပရိသတ်ကြီးသည် တသသ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဝေဖန်ရေးဆရာတို့ကမူ စာရေးဆရာကြီး သီယိုဒိုဒရေဇာသည် အမေရိကန် အရင်းရှင်စနစ်အောက်တွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်သည် မည်သည့်အခါမှ ရှင်လန်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟူသော ယူဆချက်ကို ဖော်ပြထားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဆင်းရဲမွဲတေနေသည့် အမေရိကန် လူထု၏ ဘဝကိုလည်း စာဖတ်သူကို တသသဖြစ်စေရန် ဖော်ပြခဲ့သည်ဟု ဆိုလေသည်။

လူသတ်တရားခံ ကလိုက်ဂရစ်ဖစ်ကို အခြားသော သေဒဏ်စီရင်မည့် အကျဉ်းသား ၃၀ နှင့်အတူ ထားသည်။ နေ့စဉ် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဒဏ်ခံသွားရသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။ သေဒဏ်စီရင်ခံရမည့် ကလိုက်ဂရစ်ဖစ် ရင်မောပုံကို စာရေးဆရာကြီး သီယိုဒိုဒရေဇာသည် သူ၏ ဝတ္ထုအတတ်ပညာဖြင့် ရေးသားထားခဲ့သဖြင့် ဖတ်ရှုရသူများ တသသ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘အမေရိကန် လွမ်းပုံပြင်’ ဝတ္ထုကြီးကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး ပြသခဲ့ရာ သောက်သောက်လဲ ဝင်ငွေရရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုရုပ်ရှင်ကြော်ငြာတွင် ဂရေ(စ်)ဘရောင်းနှင့် စတာဂစ်လက်တို့၏ ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းကြီးဟု ထည့်သွင်း ကြော်ညာခဲ့သည်ဟု ဆိုလေသည်။ ယင်းရုပ်ရှင်ကို ကျွန်တော်တို့ မကြည့်လိုက်ရ။ ကွယ်လွန်သူ၊ စာရေးဆရာ၊ အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာ ဆရာသာခုသည် ယင်းဖြစ် ရပ်မှန် ‘မှုခင်း’ ‘အမေရိကန် လွမ်းပုံပြင်’ ကို မိုး၍ ‘ဇာတ်လမ်းပမာ’ အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုရေးခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်က ဖြစ်သဖြင့် ကောင်းစွာ မမှတ် မိတော့ပြီ။

ဤဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်မှု ဝတ္ထုကြီးနှင့် ရုပ်ရှင်ကိုပင် မှီငြမ်း၍ ‘ချစ်သက်ဝေ’ ဟူသော အမည်ဖြင့်ပင် ၁၉၅၂ ခုနှစ်ခန့်က မြန်မာရုပ်ရှင် ရိုက်ကူး၍ ပြသခဲ့ လေသည်။ မင်းသား မင်းသမီးများကို မမှတ်မိတော့ပါ။ ဇာတ်လမ်းအဆုံးတွင် ဂရေ(စ်)ဘရောင်း ချက်စတာဂစ်လက်တို့ကဲ့သို့ မင်းသားနှင့် မင်းသမီး အင်းလျား ကန်အတွင်း လှေမှောက်ခြင်းဖြင့် ပြီးဆုံးခဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကျမ်းကိုး

1. The Fabulous Originals By Irving Wallace
2. An American Tragedy. By. T. Dreiser
3. Mirror of Murder By C. Franklin

တဒေါက်ဒေါက် လျှောက်လာသော ဖိနပ်သံ။ တချွင်ချွင် မြည်လာသော သော့တွဲသံကြောင့် အကျဉ်းသား အမှတ် ၁၇၊ ရောဘတ်အက်(ဖ)စထရောက်သည် အိပ်မောကျရာမှ နိုးလာသည်။ ခေတ္တမျှ အိပ်မောကျနေသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း နံနက် ၅:၀၀ နာရီ ထိုးနေလေပြီ။ အယ်ကာထရက် (Robert - F Stroud) အကျဉ်းထောင်မှ တာဝန်ရှိသူများသည် အကျဉ်းသားများကို နံနက်စောစော ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ရန် လိုက်၍ ခေါ်နေကြလေပြီ။

ရောဘတ်စထရောက်သည် ဤအကျဉ်းထောင်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရသည်မှာ ၂၆ နှစ်ရှိခဲ့လေပြီ။ သူ့အား ထူးခြားသည့် အကျဉ်းသမားတစ်ဦး၊ စာအုပ်တွေ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဖတ်နေရသည့် အကျဉ်းသမားတစ်ဦးဟု ထောင်အာဏာပိုင်တွေက မြင်သည်။ သူရေးသားသည့် ငှက်အကြောင်း ဆောင်းပါးတွေကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ထုတ်ဝေသော ငှက်များသုတေသနဂျာနယ် (Roller Canary Journal) တွင် လစဉ်ဖော်ပြခဲ့ပြီး အခြားသိပ္ပံမဂ္ဂဇင်းများတွင်လည်း အကျဉ်းသားကြီး ရောဘတ်စထရောက်သည် ငှက်သုတေသနဆောင်းပါးများ ရေးလေ့ရှိသည်။

ထောင်အာဏာပိုင်တို့သည် ရောဘတ်စထရောက်အား သီးသန့်အခန်းတစ်ခန်း ပေးထားခဲ့ရသည်။ သူ့အတွက် လက်နှိပ်စက်၊ သူဖတ်လိုသည့် စာအုပ်စာတမ်းတွေ၊ သူမွေးထားသည့် စာကလေး၊ ကြက်တူရွေး၊ ပျံလွှားစသော ငှက်ကလေးများ လှောင်ထားသည့် လှောင်အိမ်တွေ၊ ငှက်ကလေးတွေ ကျွေးဖို့

အစာ၊ ငှက်ကလေးများအတွက် ဆေးဝါးကမကျန် ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်တင်းပေးရသည်။ သူတို့ အကျဉ်းခန်းလေး၏ သံတိုင်များကြားမှ တက်သစ်စ နေရောင် ခြည်သည် တိုးဝင်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တက်သစ်စ နေရောင်ခြည်သည် သံတိုင် များကြားမှ ရွှေမြားတန်းများလို ကြည့်၍ကောင်းလှသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် လုံခြုံရေးအရ နာမည်ကျော်သော အယ်(လ်)ကာထရက် အကျဉ်းထောင်သည် ပင်လယ်ကမ်းစပ် ကျောက်ဆောင်ကြီးများပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် အမှုကြီးများ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အကျဉ်းသမားများကိုသာ ထားလေ့ရှိသည်။ အကျဉ်းသမား အမှတ် ၁၇ ရောဘတ်အက်(ဖ)စထရောက်အား တစ်သက်တစ်ကျွန်း စီရင်ချက်ချ မှတ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ သူ့အဖို့ လွတ်လမ်းမမြင်တော့။

တသုန်သုန်တိုက်နေသော လေပြည်တွင် မက်မွန်ပင်တို့၏ အနံ့နှင့် အကျဉ်းထောင်ယာတောမှ သစ်ဆွေး၊ သစ်ခြောက်အနံ့များကို စထရောက်သည် ရှူရှိုက်မိသည်။ ယမန်နေ့က နာမည်ကျော် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု စုံထောက်အဖွဲ့ကြီး (F.B.I) အက်(ဖ)ဘီအိုင်၏ တာဝန်အရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သော ဟူးဗားထံမှ သူ့မွေးထားသည့် ငှက်ကလေးများအတွက် အကြံတောင်းလွှာကို တစ်ကြိမ် ပြန်လည်ဖတ်ရှုမိသည်။ ဟူးဗားသည် ငှက်များ မွေးမြူရေးကို ဝါသနာပါသူဖြစ်ပြီး နှစ်ကြီးအကျဉ်းသမား အမှတ် ၁၇ စထရောက်၏ ငှက်များအကြောင်း ဆောင်းပါးများကို မဂ္ဂဇင်းများတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြနိုင်ရန် ပို့ပေးလေ့ရှိသည်။

လူသတ်သမား စထရောက် မွေးမြူထားသော ငှက်များကို ဟူးဗားသည် ဝယ်ယူလေ့ရှိသူ ဖြစ်သဖြင့် ဟူးဗားမှာ စထရောက်၏ ဖောက်သည်ကြီးဖြစ်သည်။ စထရောက်ဝါသနာပါသည့် (Ornithology) ငှက်အမျိုးမျိုးကို လေ့လာသည့် ဘာသာရပ်ကို အက်(ဖ)ဘီအိုင်အကြီးအကဲ ဟူးဗားကလည်း ဝါသနာပါသည်။ စထရောက် ရေးသားပြုစုသည့် (Digest on the Diseases of Birds) ငှက်တို့၏ အစာမကြေရောဂါအကြောင်း စာအုပ်မှာ ငှက်အမျိုးမျိုးလေ့ လာသည့် ပညာရှင်များကိုယ်တိုင် ချီးမွမ်းရသည့် စာအုပ်ကြီးဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်ကြီးများက သုတေသန ပညာရှင်ကြီးများ ကိုယ်တိုင် ယင်း ဘာသာရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ရေးသားရန် ခဲယဉ်းသောအကြောင်းအရာကို အခြေခံ ပညာသာ တတ်မြောက်သည့် လူသတ်သမား အကျဉ်းသား စထရောက်က ပြုစုခဲ့သည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်တော့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်က ကျွန်တော်သည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ကြည့်ရှုခဲ့ရသည်။ ထိုရုပ်ရှင်ကားသည် (The Bird-

man of Alcatraz) အယ်(လ)ကထရက် အကျဉ်းထောင်မှ ငှက်လူသား ဟု သော ရုပ်ရှင်ကားဖြစ်သည်။ သရုပ်ဆောင်မှာ ဘတ်လန်ကတ်စတာ (Burt Lancaster) ဖြစ်သည်။ အထက်ဖော်ပြခဲ့သော လူသတ်သမား ငှက်ချစ်သူ ရောဘတ်စထရောက်၏ ဘဝကို ရိုက်ကူးခဲ့သည့် ရုပ်ရှင်ကား ဖြစ်သည်။ အခြား သရုပ်ဆောင်များ၏ အမည်ကို မမှတ်မိတော့ ပြီ။ ရုပ်ရှင်ကားကြီးကို ကျွန်တော် နှစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်ခဲ့သည်။ အကျဉ်းသားတစ်ဦး၏ ဘဝနှင့် ငှက်မွေးမြူရေးပညာ ကို ပရိသတ်ကြီး ပျင်းရိခြင်း မရှိစေရန် ရိုက်ကူးပြသခဲ့သည့် ဇာတ်ကားကြီး ဖြစ်သည်။

ဤရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ရှုပြီး ကျွန်တော်သည် အကျဉ်းသမား ရောဘတ် စထရောက်ကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ အံ့ဩလာခဲ့သည်။ သူနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာ၊ မှတ်တမ်းများကို ရှာဖွေခဲ့သည်။ အထက်ဖော်ပြပါ ရုပ်ရှင် ကားကြီး ကြည့်ရှုခဲ့ရပြီး လေးငါးနှစ်ခန့်ရှိမှ (Thomas Gaddis) ဆိုသူ ရေးသား သည့် (Birdman of Alcatraz) ဟူသော စာအုပ်ကို ရရှိခဲ့လေသည်။

ရောဘတ်စထရောက်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကား စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်း သလောက် ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ဘဝသည် မှောင်ထဲက စခဲ့သည့်ဘဝ ဖြစ်ပြီး အမှောင်နှင့်ပင် အဆုံးသတ်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာမှခင်းသမိုင်းတွင် ထောင်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျပြီး ထောင်ထဲတွင် အရိုးထုတ်သေဆုံးခဲ့ရသူ နှစ်ဦး သာ ရှိသည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။ တစ်ဦးမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက နာမည်ကျော် နာဇီပါတီဒုတိယခေါင်းဆောင်ကြီး ရူဒေါ့ဟက်(ခ) ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘာလင်မြို့ရှိ စစ်အကျဉ်းသမား များထားသော စပင်ဒါအကျဉ်းထောင်ကြီးတွင် အသက်ထက်ဆုံး နေသွားပြီး ထောင်တွင်းမှာပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယက ကျွန်တော်တို့၏ ငှက်အမျိုးမျိုး ပါရဂူ၊ လူသတ်သမား ကြီး ရောဘတ်စထရောက် ဖြစ်ပြီး အကျဉ်းထောင်အတွင်း ၅၄ နှစ်တိတိ နေထိုင် ခဲ့ရပြီး အသက် ၇၆ နှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ရောဘတ်စထရောက်သည် ငယ်စဉ် သူ့မိခင်ကို အလွန်မြတ်နိုး တွယ် တာသူ ဖြစ်သည်။ သူ့မိခင်နောက် တကောက်ကောက် လိုက်သွားနေသူ ဖြစ် သည်။ ငယ်စဉ်ကမူ သူ့မိခင်၏ဂါဝန်စကို ထာဝစဉ်ဆွဲ၍ လိုက်နေသူ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ တစ်ဦးတည်းနေလေ့ရှိပြီး မတရားမှုကို စက်ဆုပ်ရွံရှာသူ ဖြစ်၏။ ကစားဖော်များအပေါ် မတရားအနိုင်ကျင့်မှုကို ကြည့်နေနိုင်သူ မဟုတ်။ ထာဝစဉ် အားငယ်သည်။ ကစားဖော်များဘက်မှ ဝင်ရောက် ခုခံကာကွယ်လေ့ရှိသဖြင့် စထရောက်ကို အချို့က ဆူဆူပူပူ ပြုလုပ်လေ့ရှိသူ၊ ရန်လိုသူကလေးတစ်ဦးဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။

သူ့ဖခင်မှာ လူပေါ်ကြော့၊ အရက်သမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ့မိခင်အား ထာဝစဉ် အနိုင်ကျင့်လေ့ရှိသဖြင့် ယင်းဖြစ်ရပ်သည် နုနယ်သည့် အရွယ်ဖြစ်သော စထရောက်အား စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ထိခိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ စထရောက် ကျောင်း နေစာရွယ်တွင် သူ့ဖခင်သည် သူတို့သားအမိနှစ်ဦးအား စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီးနောက် ဇနီး တစ်ယောက်ဖြင့် ထွက်ပြေးသွားခဲ့ရာ တတိယတန်းကျောင်းသားကလေးသာ ဖြစ်သော စထရောက်သည် သူ့ မိခင်အား လုပ်ကျွေးရန် ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့ရရှာ သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု (Seattle) မြို့ဆိပ်ကမ်းတွင် ကျပန်းသမား ကလေးအဖြစ် မိခင်ကို လုပ်ကျွေးခဲ့ရရှာသည်။

အသက် ၁၈ နှစ်တွင် အလာစကာ (Alaska) သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ပြီး မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရာတွင် အလုပ်ကြမ်းသမားအဖြစ် အသက်မွေးခဲ့ရ သည်။

အလာစကာတွင် သူ့အတွက် ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးဖြစ်သော အမျိုး သမီးတစ်ဦး ဖြစ်သော ကစ်တီအိုဘရင်း (Kitty Obrian) နှင့် တွေ့ရတော့သည်။ ကစ်တီသည် ရောဘတ်(စ်)ထရောက်ထက် အသက်နှစ်နှစ်ခန့် ကြီးသည်။ အတွေ့အကြုံများသူ၊ အမျိုးသားပေါင်းစုံနှင့် တွဲခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ညကလပ်တွင် ဖျော်ဖြေသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ အတွေ့အကြုံမရှိသူ လူငယ် စထ ရောက်အဖို့ ကစ်တီကို တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကစ်တီမှာ ယခင်ချစ်သူဟောင်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ လူဆိုးလူရမ်းကား စဉ်းလဲကောက်ကျစ်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ကစ်တီ၏ချစ်သူဟောင်းမှာ ချာလီဒါးမားဆိုသူ အလုပ်မရှိ လမ်းပေါ် က လူမိုက်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကစ်တီနှင့် စထရောက်တို့ နှစ်ဦးသည် ချာလီဘေးမှ ကင်းဝေးရန် တစ်နေရာသို့ ရှောင်သွားကြဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ ဤသို့အတွင်း စထရောက် အလုပ်သွားနေစဉ် ချာလီသည် ကစ်တီအား လာရောက်တွေ့ဆုံ သည်။ သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရန် ဇွတ်သွေးဆောင်သည်။ အနိုင်အထက် ပြုသည်။ ကစ်တီ၏ရွှေလော့ကတ်သီးကို ဖြုတ်ယူသွားခဲ့သည်။

ရောဘတ်စရောက်အဖို့ ယမ်းပုံမီးကျသည့်အလား ဖြစ်ရတော့သည်။ သူ့ချစ်သူကစ်တီနှင့် သူ့ကြား နှောင့်ယှက်သည့် ချာလီအား အပျောက်ရှင်းရန်မှ တစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ပြီ။ ထိုစဉ်က လက်နက်များလည်း ပေါ်သည်။ ငွေပေးလျှင် မိမိကြိုက်ရာလက်နက် ရရှိနိုင်သည်။ စထရောက်သည် ပစ္စတို တစ် လက်ကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီး ချာလီ သွားတတ်သည့် ကပွဲရုံ၊ အရက်ဆိုင်တွေ မြေလှန်ရှာ သည်။ ချာလီနေသည့် အိမ်ကို သွားစောင့်သည်။ နောက်ဆုံး ချာလီနှင့် စထ ရောက်တို့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းခဲ့ကြသည်။ ပစ္စတို အသင့်ယူလာခဲ့သော စထ

၈၂ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ရောက်သည် နာမည်ကျော် လူဆိုးကြီး ချာလီ ကိုယ်တွင်းသို့ ကျည်ဆန် ငါး
တောင့် ပစ်သွင်းပြီး ရဲတို့ထံတွင် အဖမ်းခံခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က အလာစကာပြည်နယ်သည် ဥပဒေစိုးမိုးရေး ခက်ခဲသည့်
ပြည်နယ်ဖြစ်သဖြင့် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်အမှုကြီးများကိုလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်
အရေးယူခဲ့လေ့ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရောဘတ်စထရောက်အား ထောင်ဒဏ် ၁၂
နှစ် အပြစ်ပေးခဲ့သည်။ ရောဘတ်စထရောက်အား ထိုစဉ်က နာမည်ကျော်
မက်နီး(လ်)ကျွန်း အကျဉ်းထောင်ကြီး တိုက်ပိတ်အကျဉ်းသမားအဖြစ် အစောင့်
အထပ်ထပ်ချ၍ ထားခဲ့သည်။

ရောဘတ်စထရောက်သည် သူ့တိတ်တိတ်ပုန်းချစ်သူထံမှ စာကို ထာဝစဉ်
မျှော်သည်။ ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် စာရေးခဲ့သည်။
ထောင်အာဏာပိုင်တို့ကလည်း စထရောက်နှင့် ကစ်တီတို့ ထောင်ဝင်စာကို နှောင့်
နှေးအောင် ပြုလုပ်သည်ဟု ချစ်စိတ်မွန်နေသည့် ရောဘတ်စထရောက်က ထင်
သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထောင်ဝင်စာဌာနမှ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးအား သူ တိတ်
တဆိတ် ပြုလုပ်ထားသည့် သံပြားစားဖြင့် အဆုံးစီရင်ခဲ့သည်။ ဒုတိယအကြိမ်
လူသတ်မှုသည် သူ့အား နာမည်ကျော် သွားစေခဲ့သည်။ သူလူသတ်မှု ကျူးလွန်
သည့်ရက်မှာ ၁၉၁၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၆ ရက်ဖြစ်သဖြင့် သူ့အဖို့ အကျဉ်း
ထောင်မှလွတ်ရန် ရက်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်ဟု ဆိုသည်။

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် လူသတ်မှုတွင် ရုံးတော်ကြီးက သူ့အား သေ
ဒဏ်အပြစ်ပေး စီရင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မိခင်သည် သမ္မတကြီး
ရုရီးဝီလဆင်ထံ သူ့သားအတွက် သေဒဏ်မှ လျှော့ပေါ့၍ တစ်သက်တစ်ကျွန်း
ဒဏ်သို့ လွှဲပြောင်းပေးရန် အသနားခံတင်ပြခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အမေရိကန် ပြည်
ထောင်စုမှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ရောဘတ်စထ
ရောက်၏ အကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြသည်။

သူ၏ချစ်မေတ္တာကြောင့် ကျူးလွန်ခဲ့ရသည့် လူသတ်မှုကြီးများကို လူထုက
စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။ သမ္မတကြီး ဝီလဆင်သည် ရောဘတ်စထ ရောက်အား
သေဒဏ်မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်းသို့ ပြောင်းလဲပေးခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရောဘတ်စထရောက်မှာ ကင်ဆပြည်နယ် လီဗင်ဝါ(ဒ်)
အကျဉ်းထောင်ကြီးတွင် ရာသက်ပန်စံမြန်းရတော့မည်ဖြစ်၏။ သူ့အား အန္တရာယ်
ပေးနိုင်သည့် အကျဉ်းသမားတစ်ဦးအဖြစ် ယူဆထားသော ထောင်အာဏာပိုင်
များသည် ပထမပိုင်း တိုက်ပိတ်ခဲ့ပြီး မည်သူနှင့်မျှ တွေ့ဆုံခွင့်မပေးခဲ့။

ထောင်ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် အဆက်ပြတ်ခဲ့ရသည်။ ပြင်ပတွင် ပြောင်းလဲနေ
သည့် လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးပြီး တိုးတက်ပြောင်းလဲနေ

သည့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မသိရတော့။ သူ့မိခင်မှာလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ရပြီ။ သူ့ချစ်သူ ကစိတ်မှာလည်း သတင်းအစအန မရတော့။ ရောဘတ်စထရောက် အဖို့ လူ့ဘဝသည် ဘာမျှအဓိပ္ပာယ် မရှိတော့။

ထပ်တလဲလဲမြင်နေရသည့် အုတ်နံရံ ကျဉ်းမြောင်းသည့် ပြတင်းပေါက် သံတိုင်ကြားက မြင်နေရသည့် ဝင်းလက်သည့် ကြယ်ကလေးများ၊ သံတိုင်ကြားမှ တိုးဝင်လာသည့် လှပသော ဆည်းဆာရောင်၊ မိုးသက်နံ့နှင့် တောင်ယာတောမှ သစ်ရွက်ဆွေးနံ့ အားလုံးတို့သည် ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦး ရေးဆွဲသည့် သက် ငြိမ် ပန်းချီကားချပ်တစ်ချပ် ဖြစ်လာသည်။

သူ့အဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ အကျဉ်းသမားများ နေ့စဉ် ခေတ္တကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်စဉ် အမေနှင့် ဖော်ကွဲနေသော စာ ကလေးနှစ်ကောင်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ့အခန်းသို့ယူဆောင်လာခဲ့ပြီး ကျွေးမွေးပြုစု ထားသည်။ ငယ်စဉ်ကပင် မိခင်မေတ္တာကို လေးစားခဲ့သော စထရောက်သည် မိခင်မဲ့စာကလေးများကို ကျွေးမွေးထားရာ၊ ငှက်တို့၏ သဘာဝကို လေ့လာ သည်။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း စာကလေးတွေနှင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့သဖြင့် စာ ကလေးများ၏ သဘာဝကို အတော်အသင့် နားလည်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း နှင့် စာကလေးများသည် ယဉ်ပါးလာခဲ့ကြပြီး အခြားစာကလေးများသည်လည်း သံတိုင်ပေါက်မှ ရောဘတ်စထရောက်၏ အခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလာသောအခါတွင် စာကလေးများသာမက အခြားငှက်တို့ကိုလည်း လေ့လာခဲ့သည်။ ထောင်အာဏာပိုင်များသည် အေးအေး ဆေးဆေး ငှက်များ၏ သဘာဝကို လေ့လာသူ ရောဘတ်စထရောက်အား စိတ် ဝင်စားလာသည်။ သူ လိုအပ်သည့် အကူအညီများ ပေးလာခဲ့ကြသည်။ သူ လေ့လာနေသည့် (Omithology) ခေါ် ငှက်အမျိုးမျိုး အကြောင်း လေ့လာသော ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုခွင့်ပြုခဲ့သည်သာမက သူရေးသည့် ဆောင်းပါးများ၊ ငှက်အမျိုးမျိုး မွေးမြူသည့် ဘာသာရပ်ကို မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များ တွင် ထည့်သွင်းခွင့်ပြုခဲ့၏။

နိုင်ငံတကာမှ ငှက်အမျိုးမျိုး မွေးမြူသူများနှင့် စာအဆက်အသွယ် ပြုခွင့်ပေးခဲ့သဖြင့် အခြေခံပညာ သုံးတန်းမျှသာ တတ်မြောက်သော လူသတ် သမားနှစ်ကြီးသမား ရောဘတ်စထရောက်သည် ကမ္ဘာကျော်လာသည်။ သူ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို (Thomas Gaddis) က အယ်(လ်)ကာထရက် အကျဉ်းထောင်မှ ငှက်လူသားအမည်ဖြင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံး စာအုပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ယင်းစာအုပ်ကို ကျွန်တော် အထက်တွင် ဖော်ပြရေးသားခဲ့သလို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ အောင်မြင်သည့် ရုပ်ရှင်ဖြစ်ခဲ့၏။

၈၄ □ လှမိုး(ပညာရေး)

အယ်(လ်)ကာထရက် အကျဉ်းထောင်သို့ ပြောင်း၍ လာခဲ့ရသောအခါ တွင် ထောင်အာဏာပိုင်များသည် ရောဘတ်အား သီးသန့် အခန်း၊ လက်နှိပ်စက်၊ ငှက်လှောင်အိမ်များ၊ သူလိုအပ်သည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ပေးခဲ့သည်။ သူ့အား လည်း လူထုက စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သူ့ထံ မိတ်ဆက်စာရေးသူတွေ များလာ ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ငှက် ဝါသနာပါသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ထောင်တွင်းမှ ပင် လက်ထပ်ခဲ့လေသည်။

သူရေးသည့် စာအုပ်များ ဆောင်းပါးများကို တက္ကသိုလ်ကြီးများမှ ပညာရှင်ကြီးများကိုယ်တိုင် ချီးမွမ်းခဲ့ရသည်။ ပြင်သစ်ဘာသာကိုလည်း ထောင် တွင်းမှာပင် စာပေးစာယူဖြင့် သင်ယူခဲ့ရာ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ဆောင်းပါးများ ရေးနိုင်သည်ထိ အောင်မြင်ပေါက်ရောက်ခဲ့သည်။ တရားဥပဒေကိုလည်း တစ်ဖက် မှ လေ့လာခဲ့၏။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် အသက် ၇၆ နှစ်ရှိသော အကျဉ်းသမားကြီးနှင့် ငှက်အမျိုးမျိုး မွေးမြူရေး ပါရဂူကြီး ရောဘတ်စထရောက်သည် အယ်(လ်)ကာ ထရက် အကျဉ်းထောင်တွင်းမှာပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရလေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. Birdman of Alcatraz By Thomas Gaddis
2. The New Murderers' who's who
3. World famous Crimes By Colin Wilson

တဖွားဖွားကျနေသော နှင်းပွင့်များအောက်တွင် ပါရီမြို့တော်အနီးရှိ ပါရီလာချွေးသုသာန်သည် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေပေသည်။ ထင်းရှူးပင်များ၊ ဝက် သစ်ချပင်တန်းများ ရှိသည်။ လေတိုးရေလိုက်တိုင်း တရဲရဲ မြည်နေသည့်အသံ၊ ပျင်းရိလေးတွဲတွဲ မြည်နေသည့် ပုရစ်တို့၏အသံ၊ တစ်ခါတစ်ရံ တအာအာ အော် နေသည့် ကျီးတို့၏အသံမှအပ မည်သည့် အသံကိုမျှ မကြားရချေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်း လမ်းမကြီးပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားသော ကားတစ်စင်း တလေ၏ ခပ်သဲ့သဲ့ အသံသာ ကြားရသည်။ ပါရီမြို့တော် ဂါဒီလီယွမ် ဘူတာ ကြီးမှ မီးရထားဥသြမှုတ်သံသည် တစ်ချက်တစ်ချက် ပျံလွင့်လာသည်။ တသုန် သုန် တိုက်နေသော အေးစိမ့်သည့် လေပြည်တွင် သစ်ရွက်ခြောက်အနံ့များ၊ မြေ သင်းနံ့များ ပျံလွင့်လျက် ရှိနေပေသည်။ နံနက် ၉ နာရီခွဲခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း နေရောင်ကို ကောင်းစွာ မမြင်ရ။ ပါရီသို့ ရောက်လာဟန်ရှိသော ကမ္ဘာလှည့်ခရီး သည် အဘွားကြီးနှင့် အဘိုးကြီး စုံတွဲသည် သုသာန်အတွင်းရှိ ဟောင်းနွမ်းနေ သော ဂူများကို တစ်ဂူပြီးတစ် ဂူ ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်ရှုနေကြသည်။ တစ်စုံတစ်ဦး၏ ဂူကို သဲသဲမဲမဲ ရှာနေကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦးလက်ထဲမှ သစ်ခွပန်းခွေများကို ကြည့်မြင် ရခြင်းအားဖြင့် ဂါရဝပြုအမှတ်တရပန်းခွေချရန် လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။

ကမ္ဘာကျော် ဂီတဆရာကြီးချောပင်၏ဂူ၊ ၁၉ ရာစု ပူရိသလောကကို တုန်လှုပ်စေခဲ့သည့် ညိုမင်းသမီး ဆာရာဘန်းဟတ်၏ဂူ၊ အဘိုးကြီး စုံတွဲသည်

၈၆ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ဆာရာဘန်းဟတ်ဂူနှင့် ကပ်နေသော ရေညှိများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့်ဂူကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကမ္ဘာကျော် အိုင်းရစ်အမျိုးသား စာရေးဆရာကြီး၊ ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီး အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)၏ဂူ ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးစုံတွဲသည် သူတို့ ယူဆောင်လာကြသည့် ရှားပါးလှသော သစ်ခွပန်းများကို စာရေးဆရာကြီး၏ ဂူပေါ်သို့ တင်၍ ဂါရဝ ပြုလိုက်ကြသည်။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးနှစ်ဦးစလုံး စိတ်ထိခိုက်သွားဟန် ရှိသည်။ ဂူကား ပြုပြင်ဂရုစိုက်မည့်လူ မရှိတော့ပြီ။ ဂူ၏တချို့နေရာများတွင် ကွဲအက်လျက်ရှိပြီး ဂူပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသော စာတန်းများကိုပင် ဖတ်ရှုရန် မလွယ်တော့။

လောကဓံကား လွန်စွာ သံဝေဂရဖွယ် ဖြစ်တော့သည်။ လူတော်လူကောင်း၊ ကြေးရတတ်၊ ကလောင်လက်နက်ဖြင့် ကမ္ဘာကို ကိုင်လှုပ်ခဲ့သူ၊ ယနေ့ထိ သူ့စာအုပ်တွေကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ထုတ်ဝေနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ကဗျာတွေကို လူတွေက တသသ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူ့ပြဇာတ်တွေကို မကြာခဏ ပြန်လည်ဆန်းသစ်ခဲ့ကြသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံများမှ အထက်တန်းလွှာလောက၊ ပညာတတ်လောကတွင် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)မှ အော်စကာဝိုင်း(ဒ်) ဖြစ်ခဲ့သူ၊ လူချောလူလှ၊ နှုတ်ခမ်းနိမိတ်လေးများ၏ အသည်းဆိုင်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဂမ္ဘီရပညာရှင်တစ်ဦးအဖြစ်လည်း လူတွေက အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြသည်။ သတင်းစာကြီးများတွင် သူ့သတင်းမပါလျှင် မပြည့်စုံဟု ဆိုရလောက်အောင် သတင်းကြီးခဲ့ရသူ၏ အုတ်ဂူသည် ထိန်းသိမ်းပြုပြင်သူ ကင်းဝေးသဖြင့် ပျက်စီးယိုယွင်းလျက် ရှိနေလေပြီ။

ဂူပေါ်တွင် နာမည်ကျော် ပန်းပုဆရာတစ်ဦး ထုလုပ်ခဲ့သည့် နတ်စေတမန်၏ ရုပ်တုကလေးကိုလည်း လူမသမာတို့က ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးထားခဲ့ဟန် ရှိသည်။ လူမသမာတို့ ရေးသားထားခဲ့ဟန်ရှိသည့် ညစ်ညမ်းသည့်စာများ၊ အကျဉ်းသမား အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)ဟု ရေးသားထားသည့် စာများကို အဘိုးအဘွားစုံတွဲက သူတို့တွင်ပါလာသည့် လက်ကိုင်ပဝါများဖြင့် သုတ်လိုက်ကြသည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် အဘိုးအိုစုံတွဲသည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သုသာန်တွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

စာရေးဆရာကြီး အော်စကာဝိုင်း(ဒ်) ကို ၁၈၅၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ၊ ဒါဗလင်မြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့လေသည်။ လူချမ်းသာ အသိုင်းအဝိုင်း၊ ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းမှ မွေးဖွားခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ပြီး စာပေပညာ သင်ကြားခဲ့သည့် သူ့ဖခင်ဆာဝီလီယံ ရောဘတ်ဝိုင်း(ဒ်)မှာလည်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူ ဖြစ်သဖြင့် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)မှာ အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝကပင်

အထက်တန်းလွှာအသိုင်းအဝိုင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါမှာလည်း ချောမောလှပသူဖြစ်သဖြင့် လူ့အထက်တန်းလွှာလောကတွင် ရေပန်းစားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်က သူ၏ ဝတ်ဆင်ဟန်၊ စားဟန်၊ သူ့အမူအရာ၊ သူ့အပြောအဆိုတို့ကို လန်ဒန် လူငယ်ထုက အတုခိုးကြရသည်။ ထိုစဉ်က မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ် များတွင် သူ့အကြောင်းမပါလျှင် မပြည့်စုံဟု ဆိုကြသည်။

အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်တွင် သူ့ဝတ်ပုံစားပုံ ဟန်အမူအရာတို့သည် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရသည်။ သူ့ကဗျာ၊ သူ့စာအရေးအသားမှာလည်း လူ့အများကို တသသစွဲလမ်းစေခဲ့သည်။ သူ၏တစ်အုပ်တည်းသော ဝတ္ထုဖြစ်သည့် (The picture of Dorian Gray) ဒိုရီရမ်ဂရေ၏ ရုပ်ပုံလွှာစာအုပ်မှာ အလွန်ကျော်ကြားသည့် စာအုပ် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဤစာအုပ်ဖြင့်ပင် ကမ္ဘာ့ ဂန္ထဝင် စာပေပညာရှင် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ စာပေလောကတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့သည်။ သူ့ကဗျာတွေကိုလည်း စာဖတ်ပရိသတ်က တသသ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ရေးသားခဲ့သည့် ပြဇာတ်တွေမှာလည်း အောင်မြင်ပေါက်မြောက်သည့် ပြဇာတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့၏။ သူ့ပြဇာတ်များကို လန်ဒန်နှင့် ပြင်သစ်ပြည် ပါရီမြို့များတွင် ပြသခဲ့ရာ သောက်သောက်လဲ ဝင်ငွေရခဲ့၏။ ပြဇာတ်လောကတွင်လည်း အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)သည် သရဖူဆောင်းခဲ့ရသည်။ သူ သွားလေရာ သူ့ဧည့်ခံပွဲများတွင် လူငယ်လူရွယ်တွေ၊ မိန်းမပျိုတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ခဲ့ရသည်။

အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)ကို မသိသူမရှိ။ အဘိုးကြီးတွေ၊ အဘွားကြီးတွေကလည်း အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)မှ အော်စကာဝိုင်း(ဒ်) ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ပြင်သစ်ပြည် ပါရီမြို့တွင်လည်း နာမည်ကျော်ပြဇာတ်နှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဆာရာဘန်းဟတ်နှင့် တပူးတွဲတွဲ နေခဲ့သဖြင့် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေက သူတို့နှစ်ဦး၏ အတင်းအဖျင်းတွေ၊ ကောလာဟလတွေကို ရေးခဲ့ကြ၏။ ၁၉ ရာစုနောက်ဆုံးနှစ်များသည် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)၏ ခေတ်ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ကြ၏။ နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသည်။ လက္ခဏာဆရာကြီး ကိုင်ရိုနှင့်လည်း အလွန်ခင်မင်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

၁၈၈၁ ခုနှစ်၊ ဧည့်ခံပွဲတစ်ပွဲတွင် ကွန်စတင်ဟူသော အမျိုးသမီးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြရာမှ ချစ်ကြီးသွယ်မိခဲ့ကြသည်။ ကွန်စတင်မှာလည်း လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းမှ ပေါက်ဖွားလာသူ တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်) မိသားစုကလည်း သဘောတူညီခဲ့ကြသည်။ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး လက်ထပ်ပွဲသည် ထိုစဉ်က သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် အထူး အသားပေးဖော်ပြခဲ့လေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် သာယာခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ အော်စကာဝိုင်း(ဒ်) ပါရီတွင် နေထိုင်စဉ် ပြည့်တန်ဆာများနှင့် ရောထွေးယှက်တင်

၈၈ □ လှမိုး(ပညာရေး)

နေထိုင်သည့် သတင်း၊ လိင်တူချင်း ဖောက်ပြန်သည်ဟူသော သတင်းများကို ပါရီသတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များတွင် ဖော်ပြပါရှိလာခဲ့သည်။ အော်စကာဝိုင်း(ဒ်) နှင့် ကွန်စတင်တို့တွင် သားကလေးနှစ်ဦးရနေချိန်တွင် ကြမ္မာဆိုး ဝင်လာခဲ့လေ သည်။ အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)သည် ငယ်ရွယ်သည့် လူငယ်ကလေးများကို သူ့အိပ် ခန်းတွင် နေစေသည်။ အတူတကွ ပူးတွဲသွားလာသည်။ ယင်းလူငယ်ကလေး များကို လိင်တူချင်း ဖောက်ပြန်သည်ဟူသော သတင်းတွေ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အား ချစ်ခင်လေးစားကြသည့် စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးအဖို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ခဲ့ကြရသည်။ သူပြဇာတ်ပရိသတ်ကလည်း အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)အတွက် စိတ် မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတော့သည်။

သတင်းထောက်များကလည်း အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)သွားလေရာ ဧည့်ခံ ပွဲတွေ၊ ကပွဲတွေ၊ ညကလပ်တွေ နောက်လိုက်၍ သတင်းတွေ ယူခဲ့ကြသည်။ ဤသို့အတွင်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် နာမည်ကျော် ကွင်းဘယ်ရီ (Queen berry) မြို့စားကြီး၏သား အသက် ၂၀ ခန့်ရှိပြီး မြို့စားကလေး ဒေါက်ကလပ်(ဒ်)နှင့် အတူသွား အတူလာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ မြို့စားကလေး ဒေါက်ကလပ်(ဒ်)မှာ သေး သေးသွယ်သွယ် မိန်းမဟန်အမူအရာရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ဒေါက်ကလပ်(ဒ်)သည် မိန်းမလျာတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်ဟုဆိုကြ၏။

အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)၏ ဇနီးဖြစ်သူ ကွန်စတင်ကလည်း အော်စကာ ဝိုင်း(ဒ်)နှင့် ဒေါက်ကလပ်(ဒ်)တို့သည် လင်မယားသဖွယ် နေထိုင်သည်ဟု စွပ် စွဲခဲ့သည်။ အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)အားလည်း လိင်ဖောက်ပြန်သူ ဖြစ်သည်ဟူ၍ ထုတ် ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံရာဇဝတ်မှု ပြင်ဆင်ချက် ဥပဒေအရ လိင်တူချင်း ဖောက်ပြန်လျှင် ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ်အထိ အပြစ်ဒဏ်ပေးနိုင်လေသည်။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများကလည်း ယင်းသတင်းများကို ဖော်ပြလာခဲ့၏။ အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)၏ ဇနီးဖြစ်သူမှာ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်း မရှိတော့။ ရင်သွေးငယ်နှစ် ဦးအား ခေါ်ယူ၍ သူမ၏မိခင် ဖခင်ဆွေမျိုးများရှိသည့် ဟော်လန်နိုင်ငံသို့ ထွက် သွားခဲ့တော့သည်။ ဤကဲ့သို့ ဇနီးဖြစ်သူ ကွန်စတင်နှင့် ကွဲကွာခြင်းသတင်းကို လည်း သတင်းစာကြီးများတွင် သတင်းထူးအဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့ကြသည်။ လျှမ်း လျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့သူတစ်ဦးအား လူထုက စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြသည်။ သတင်းစာများ၊ သတင်းထောက်များ၊ ဂျာနယ်များက မြို့စားကလေး ဒေါက် ကလပ်(ဒ်)နှင့် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)တို့ သွားလာနေထိုင်သည့် ကပွဲရုံများ၊ ဟိုတယ် များ၊ ပန်းခြံများ စသည့်နေရာများသို့ လျှို့ဝှက်စွာ လိုက်လံ၍ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ခဲ့ ကြသည်။

မြို့စားကြီး ကွင်းဘယ်ရီကလည်း အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)ထံသို့ စာတစ်စောင်ပေး၍ သူ့သားနှင့် အတူနေထိုင်ခြင်း မပြုရန်၊ အကယ်၍ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်း၊ အတူနေခြင်း ပြုခဲ့ပါက ရုံးတော်ကြီးမှ လိင်တူချင်း ဖောက်ပြန်သူကို ဤတရားဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည့်အကြောင်းများ ပါဝင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ လူ့လောကသည် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)အား ရှောင်ဖယ်စေပြုပြီ ဖြစ်သည်။ ယခင်က လျှမ်းလျှမ်းတောက် တစ်မိုးလုံး ဖျောက်ဆိပ်ဖြစ်ခဲ့သည့် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)ကို သူ့မိတ်ဆွေများကပင် အတွေ့ မခံကြတော့။ လိင်တူချင်း ဖောက်ပြန်သူဟု သတင်းတွေ ပျံလာသည်။

မြို့စားကြီး ကွင်းဘယ်ရီကလည်း ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ ယင်းသတင်းများကို ဖြန့်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ အချို့ကလည်း မြို့စားကြီး ကွင်းဘယ်ရီသည် အလွတ်စုံထောက်များ ငှားရမ်း၍ အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)နှင့် အခြားလူငယ်ကလေးများ လိင်တူချင်း ဖောက်ပြားသည့် ဓာတ်ပုံများရရှိထားသည်ဟု သတင်းတွေ ထွက်လာခဲ့ပြီး အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)သည် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးစေသည်ဟူ၍ မြို့စားကြီး ကွင်းဘယ်ရီကို တရားစွဲဆိုခဲ့လေသည်။ လန်ဒန်မြို့၊ အိုးဘိုင် လတရားရုံးတော်ကြီးတွင် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)နှင့် မြို့စားကြီး ကွင်းဘယ်ရီ အမှုကား လူအများစိတ်ဝင်စားဆုံး အမှုကြီးဖြစ်သည်။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်ကြီးများတွင် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်) ဓာတ်ပုံနှင့် မြို့စားကြီး ကွင်းဘယ်ရီ၏ ဓာတ်ပုံ၊ မြို့စားကြီး ကွင်းဘယ်ရီက အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)အား ပေးသည့် စာမိတ္တူများကို ဖော်ပြပြီး သတင်းဆောင်းပါးများ ရေးခဲ့ကြသည်။ အော်စကာဝိုင်း(ဒ်) ကျော်ကြားမှုကို မရှုစိမ့်သူတို့၏ လုပ်ကြံချက်ဟု ထင်ခဲ့သူများကပင် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)အပေါ် သံသယဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ကြမ္မာဆိုးသည် အပေါင်းအဖော်ပါလာလေ့ရှိသည် ဆိုသည့်အတိုင်း အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)အဖို့ ကြမ္မာငင်ခဲ့လေပြီ။ မြို့စားကြီးကွင်းဘယ်ရီသည် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)နှင့် သူ့သားဖြစ်သူ ဒေါက်ကလပ်(ဒ်)တို့၏ နေပုံ ထိုင်ပုံ၊ အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)နှင့် အခြားအမျိုးသမီး စိတ်ပေါက်နေသူ လူငယ်ကလေးများနှင့် အတူနေထိုင်ကြပုံ၊ ညကလပ်များ၊ ဟိုတယ်များတွင် နေထိုင်ကြပုံ ဓာတ်ပုံအထောက်အထားများနှင့် ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး၊ ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီး၊ ကဗျာစာဆိုကြီး အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)အား လိင်တူချင်း ဖောက်ပြန်သူဟု စွပ်စွဲ၍ ဆရာစွဲဆို ခဲ့သည်။

တရားရုံးတော်ကြီးကလည်း အမှုကို လက်ခံခဲ့ပြီး စာရေးဆရာကြီး အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)အား ဖမ်းဆီးရန် ဝရမ်းထုတ်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် အထက်တွင် ဖော်ပြသည့်အတိုင်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တရားရေးပြင်ဆင်ချက် ဥပဒေအရ

အကယ်၍ အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)သည် ကွင်းဘယ်ရီမြို့စားကြီး စွပ်စွဲသည့်အတိုင်း သာ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ထောင်ဒဏ်အပြစ်ဒဏ်ခံရမည် ဖြစ်သည်။ အော်စကာဝိုင်း(ဒ်) အား ဖမ်းဆီးရန် ဝရမ်းထုတ်သည်နှင့် လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့သည် အော်စကာ ဝိုင်း(ဒ်) သွားလေ့ရှိသည့် တည်းခိုခန်း များ၊ ပျော်ပွဲစားရုံများ၊ ညကပွဲရုံများသို့ လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်။

ဤကဲ့သို့ သူ့အား လိုက်လံရှာဖွေ ဖမ်းဆီးမည်၊ ဝရမ်းထုတ်လိမ့် မည်ဟု အော်စကာဝိုင်း(ဒ်) ကြိုတင်သိခဲ့ရသည်ဟု နောင်အခါတွင် သူ့ အတ္ထု ပုတ္တိုရေးသူများက အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)၏ အတ္ထုပုတ္တိုတွင် ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့ လေသည်။ အကယ်၍ အော်စကာဝိုင်း(ဒ်) ပြင်သစ်ပြည်သို့ တိမ်းရှောင်သွားမည် ဆိုပါက အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)၏ဘဝသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားမည် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)သည် တိမ်းရှောင်ခြင်းမပြုခဲ့။ ဝရမ်း ထုတ်ခဲ့ပြီး မကြာမီ အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)အား ကာဒိုဂင်ဟိုတယ်တွင် စကော့တလန် ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ အင်စပက်တော် ကြီးရစ်ချက် (Richards) နှင့် အဖွဲ့က ဖမ်းဆီးမိခဲ့သည်။ လောကခံကား များစွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်တော့သည်။ သူ့ အထင်ကြီးခဲ့သည့် ဂုဏ်လောက၊ သူ့စာဖတ်ပရိသတ်၊ သူ့မိတ်ဆွေပေါင်း အသင်း၊ သူ့စွမ်းအားထက်သည့်ကလောင်ကို အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)က ယုံကြည် စိတ်ချခဲ့ပုံရသည်။

သို့သော် သူ့အဖို့ တရားရုံးတော်ကြီးတွင် ရင်မဆိုင်ရမီ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံသည်ဆိုသည်နှင့် သူ့စာအုပ်တွေက စာအုပ်အရောင်းဆိုင်များတွင် မတွေ့ရ တော့။ ရုံတင်ပြသတင်ဆက်နေသည့် ပြဇာတ်တွေမှာလည်း ယခင်ကဲ့သို့ ရွှေပွဲ လာပရိသတ် မရှိတော့။ သူ့ယခင် ကြွေးရှင်များကလည်း သူ့အိမ်၊ သူ့ပစ္စည်း တွေကို ထုခွဲသိမ်းဆည်းဖို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လာသည်။ သူ့ မိတ်ဆွေတွေကလည်း စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြတော့သည်။ စာပေလောက အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ယခင်က ချီးကျူးခဲ့သည့် စာပေဝေဖန်ရေးဆရာတို့သည် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)အား ရက်ရက် စက်စက် ဝေဖန်ခဲ့ကြသည်။ ဤကဲ့သို့ အစွပ်စွဲအရေးယူခံနေရစဉ် အော်စကာ ဝိုင်း(ဒ်)အား လာရောက် တွေ့ဆုံအားပေးခဲ့သူမှာ လက္ခဏာဆရာကြီး ကိုင်ရို တစ်ဦးသာ ရှိသည်ဟု ဆိုခဲ့ကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ တွေ့ကြုံရမည့်အကြောင်းကို အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)အား ပါရီတွင်တွေ့စဉ်က လက္ခဏာဟောပြောခဲ့စဉ် သတိပေးခဲ့ သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစဉ်က အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော် ကြားနေချိန်ဖြစ်သဖြင့် လူအများက ပြက်လုံးဟု ထင်မြင်ခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါ တွင် ကိုင်ရိုပြောခဲ့သည့်အတိုင်း မှန်နေပေသည်။ ဒုတိယအကြိမ် လက္ခဏာအား စစ်ဆေးပေးရန် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)က ပြောသောအခါ ဆရာကိုင်ရိုက “လူကြီး

မင်းများ ကံကြမ္မာလမ်းကို ပြင်ဆင်ပေးမည့် လမ်းပြင်သမားမရှိပါ ခင်ဗျား” ဟု ဖြေကြားခဲ့သည်ဟု ဆိုကြ၏။

ဆရာကြီး ကိုင်ရို ဟောကြားခဲ့သည့်အတိုင်း အော်စကာဝိုင်း(ဒ်) အဖို့ ဘဝပျက်ကိန်းဆိုက်တော့သည်။ သူ့အမှုအား အိုးဘိုင်လေရာဇဝတ် တရားရုံးကြီးတွင် စစ်ဆေးခဲ့လေသည်။ လာရောက်နားထောင်သည့် ပရိသတ်မှာ ထောင်ချီရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ မြို့စားကြီးကွင်းဘယ်ရီ၏ အလွတ်စုံထောက်များကလည်း အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)နှင့် သူ့ချစ်သူ လူငယ်ကလေးများ၏ နေထိုင်ပုံများကို ဓာတ်ပုံများဖြင့် ရုံးတော်သို့ တင်ပြခဲ့ကြ သည်။ ဓာတ်ပုံများမှာ ညစ်ညမ်းသဖြင့် ထုတ်ဖော်ပြသရန် မသင့်ဟု သတင်းစာကြီးများက ရေးသားခဲ့ကြသည်။

မြို့စားကြီး ကွင်းဘယ်ရီ၏သား ဒေါက်ကလပ်(ဒ်)နှင့် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)တို့က ငြင်းဆိုခဲ့ကြသည်။ မြို့စားကြီးသက်သေအဖြစ် တင်ပြသည့် လူငယ်ကလေးတစ်ဦးဖြစ်သူ ချား(လ်)စာပါကာ (Charles Parkers)ကမူ သူနှင့် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)တို့ ဓမ္မတာ မဟုတ်သော လိင် ဆက်ဆံခဲ့ကြပါသည်ဟု ရုံးတော်ကြီးတွင် ထွက်ဆိုခဲ့၏။ အလားတူ အခြားသက်သေများကလည်း တစ်တစ်ခွခွ ခရေစေတွင်းကျ ထွက်ဆိုခဲ့သဖြင့် တရားရုံးတော်ကြီးက ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)အား အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင်ဒဏ် အပြစ်ပေးခဲ့လေသည်။ အယူခံဝင်ခဲ့သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိတော့။

၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပြင်သစ်ပြည်၊ ပါရီမြို့တွင် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ပြပွဲကြီး ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ ဆရာကြီး ကိုင်ရိုနှင့် ဇနီးတို့သည် သွားရောက်ခဲ့ကြ၏။ ဆရာကြီးကိုင်ရိုသည် တစ်နေ့မိတ်ဆွေများနှင့် ပြပွဲခန်းတစ်ခုကို ကြည့်ရှုနေစဉ် သူ့ရှေ့မှ အမှတ်မထင် ဖြတ်သွားသော ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့် ဟန်ပေါက်နေသည့် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေသူတစ်ဦးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ဆရာကြီး ကိုင်ရိုအဖို့ သူ့မျက်လုံးများ မှားနေရောသလား။ အိပ်မက်များ မက်နေသလားဟု ထင်မှတ်လိုက်သည်။ ဂုဏ်ပကာသန ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပြီး ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွင် သရဖူဆောင်းခဲ့သော အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)၊ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)၊ ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီး အော်စကာဝိုင်း(ဒ်) အစစ် ဖြစ်နေပေတော့သည်။ ဆရာကြီးကိုင်ရိုအဖို့ ဒုက္ခရောက်နေသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို လျစ်လျူမရှုနိုင်တော့။ ဆရာကြီးကိုင်ရိုသည် လမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်နေသော အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)ထံသို့ လိုက်သွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေသော အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)က “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုင်ရိုရယ်။ ခုအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို လူတွေက အဖက်မလုပ်တော့ ထောင်က လွတ်လာခဲ့ပြီး ကျွန်တော် ပါရီကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲလေ ... အတိတ်ဆို

၉၂ □ လှမိုး(ပညာရေး)

တာ ပြန်ဝယ်လို့ ရကောင်းသော အရာ မဟုတ်ဘူး” ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောဆိုခဲ့ကြပြီး လမ်းခွဲကြလေသည်။ သို့သော် ဆရာကြီး ကိုင်ရီနှင့် အော်စကာ ဝိုင်း(ဒ်)တို့ နောက်ထပ် မတွေ့တော့။

၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် လူ့လောက၏ လောက ဒဏ်၊ ဆင်းရဲဒဏ်နှင့် ကျန်းမာရေးဒဏ်ကို မခံနိုင်သော အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)သည် လူ့လောကမှ အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာသွားခဲ့သည်။ ပါရီမြို့၊ ပါရီလာရွေးသုသာန်သို့ ပို့ဆောင်သည့် အော်စကာဝိုင်း(ဒ်)၏ ဈာပနအခမ်း အနားတွင် လူ ၁၀ ဦးသာ တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ဆရာကြီးကိုင်ရီသည် တက်ရောက်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျမ်းကို

1. The world Greatest Trials
2. Predition မဂ္ဂဇင်း ၁၉၅၂ ခု မတ်လ။

(၁၅)

၁၉၂၂၊ မေလ ၃၁ ရက်၊ ဂလူစတာ အကျဉ်းထောင်ကြီး။

မေလ ၃၁ ရက်နေ့ အရုဏ်ဦးဖြစ်သည်။ ပူနွေးသော အရုဏ်ဦး၏ ရောင်ခြည်သည် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဂလူစတာ အကျဉ်း ထောင်ကြီးမှ ထောင်ပိုင်ကြီး၊ ထောင်ဆရာဝန်ကြီး၊ တရားရေးဌာနမှ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် နံနက် နေမထွက်မီ အပြီးဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းတစ်ခု အတွက် အမှားအယွင်း အတိမ်းအစောင်းမရှိရန် တိုင်ပင်နေကြသည်။ ယင်း လုပ်ငန်းကား အခြားမဟုတ်ပေ။ လူသတ်တရားခံ အမ်း(စ်)ထရောင်းကို H.R Armstrong ကို အချိန်မီ ကြီးမိန့်ပေးရန် အစီအစဉ်ပင် ဖြစ်၏။

အမ်း(စ်)ထရောင်းမှာ ပထမကမ္ဘာစစ် စစ်ပြန် ဗိုလ်မှူးဟောင်း တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ဝေလပြည်နယ် မြို့ကလေးတစ်မြို့မှ ရှေ့နေတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုနေ့သည် အမ်း(စ်)ထရောင်း၏ နောက်ဆုံးနေ့၊ နောက်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီး ခေါင်းဆောင်သော တာဝန်ရှိသူများသည် အမ်း(စ်)ထရောင်းထားရှိရာ ကြီးတိုက်သို့ ဆိတ်ငြိမ်စွာ လမ်းလျှောက်လာကြ သည်။

အမ်း(စ်)ထရောင်း၏ ကြီးတိုက်ကလေးမှာ အဝါရောင်မီးလုံးကလေး ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် လင်းလျက်ရှိနေသည်။ အကျဉ်းထောင်ကြီးရှေ့ရှိ မက် မွန်ပင်များနှင့် ပိုးစာပင်များမှ ကျီးတစ်အုပ်သည် တစ်ပြိုင်တည်း ဆူညံစွာ အော် လျက် ပျံဝဲနေကြသည်။ ထူးခြားသည့် နိမိတ်ဆိုးပေလော။

အမ်း(စ်)ထရောင်းကမူ တာဝန်ရှိသူများအား အပြုံးဖြင့် ကြိုဆိုသည်။ သူ့အဖို့ ဝတ်ပြုဆုတောင်းခြင်းလည်း ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အမ်း(စ်)ထရောင်းသည် ဝတ်စုံကို ကျကျနန ဝတ်ဆင်ထားပြီး တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်အေးအေး သီဆိုနေသည်။ တာဝန်ရှိသူများအဖို့ အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ တာဝန်ရှိသူများအဖို့ သေဒဏ်စီရင်ခြင်းခံရသူ အကျဉ်းသမားပေါင်းများစွာကို တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် အမ်း(စ်)ထရောင်းလောက် သတ္တိကောင်းသူကို တွေ့ရန် ခဲယဉ်းသည်။

အချို့ ရက်စက်ရာတွင် ကမ်းကုန်သည့် လူဆိုးကြီးများပင် ကြီးတိုက်မှ ကြိုးစင်သို့ ပွေခေါ်သွားရသူတွေ၊ ခြေထောက်တွေ တရွက်ဆွဲလာသဖြင့် တွဲ၍ ကြိုးစင်ပေါ်သို့ တင်ပေးရသူတွေက ဒုနှင့်ဒေး၊ အမ်း(စ်)ထရောင်းက တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။

တွေ့ရသော အကျဉ်းထောင်အမှုထမ်းနှင့် ဆရာဝန်ကြီးကို အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးကိုလည်း “လူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့် ကျောင်းနေဘက် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သော ဘားနပ်စပီလ်ဗြူရီ Bernard Spilsbury သာ ကျွန်တော်ကျူးလွန်ခဲ့သော အမှုကို စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း မပြုလျှင် ဘယ်လိုမှ ကျွန်တော့်အမှုဟာ ပေါ်စရာမရှိဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်တော့ ပီပီရီရီ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးမှ ကျူးလွန်ခဲ့တာ။ ဘယ်သာမန် စုံထောက်တွေ ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းထောက်လှမ်းလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နှင့် စပီလ်ဗြူရီဟာ အထက်တန်းကျောင်းကပင် ခင်မင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ တရားဥပဒေအရ ဆောင်ရွက်ရတာကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင်ပါဘူးလို့တော့ ဆက်ဆက်ပြောပါ ခင်ဗျား။”

အကျဉ်းသား အမ်း(စ်)ထရောင်းကို တာဝန်ရှိသူများ ဝဲယာ ညှပ်လျက် ကြိုးစင်ရှိရာသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ကြိုးစင်အား မြင်နေရပေပြီ။ အမ်း(စ်)ထရောင်းသည် ထောင်ပိုင်ကြီးခေါ်ရာ ကြိုးစင်ပေါ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် တက်သွားခဲ့သည်။ ထောင်ဆရာဝန်ကြီးက တရားခံအား ခေါင်းစွပ်အိတ်အဖြူကို စွပ်ပေးလိုက်တော့သည်။

အရုဏ်ဦး၏ နံနက်နေရောင်ခြည်သည် အမ်း(စ်)ထရောင်းနှင့် အတူ ကြိုးစင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် အမ်း(စ်)ထရောင်း ရပ်နေသည့် အောက်ခံသံပြားကြီးမှာ ဂျိုင်းခနဲ မြည်ဟိန်းလျက် ပွင့်ထွက်သွားသည်။ အကျဉ်းထောင်ရှေ့မက်မွန်ပင်အုပ်ကလေးမှ ကျီးကန်းတစ်သိုက်၏ ဝုန်းခနဲ ထပျံသည့် အသံသာ ကြားရတော့သည်။ အမ်း(စ်)ထရောင်းသည် ဘဝသစ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့လေပြီ။

အမ်း(စ်)ထရောင်းကို မှုခင်းဆေးပညာသမိုင်းတွင် အထူးထင်ရှားသည့် လူသတ်တရားခံတစ်ဦးအဖြစ် ဖတ်ရှုခဲ့ရလေသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေသော

ကျော်ကြားသည့် မှုခင်းကြီးများဟူသော မှုခင်းမှတ်တမ်းများ ဒုတိယတွဲတွင် လည်း အမ်း(စ်)ထရောင်းအကြောင်း အသေးစိတ် ရေးသားထားခဲ့သည်။ အခြား ထင်ရှားသည့် ဗြိတိသျှဂန္ထဝင်မှုခင်းများ Notable British Trials တွင်လည်း ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး ဆရာဝန်ကြီး ဘားနပ်စပီ(လ်)ဗြူရီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ တွင်လည်း အမ်း(စ်)ထရောင်းအကြောင်း အသေးစိတ် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။ အမ်း(စ်) ထရောင်း၏ ရာဇဝတ်မှုကြီးသည် ဗြိတိသျှမှုခင်းသမိုင်းတွင် ဂန္ထဝင်မှုခင်းကြီးတစ်ခု အဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။

၁၉၂၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဝေလပြည်နယ်၊ ဟေးမြို့ကလေးရှိ နာမည်ကျော် ပထမကမ္ဘာစစ် စစ်ပြန်အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးဟောင်း နှင့် ရှေ့နေကြီး အမ်း(စ်)ထရောင်းကို ထိုမြို့ကလေးရှိ သူ့မိတ်ဆွေရှေ့နေ အော့(စ်) ဝေါမာတင်အား အဆိပ်ပါသော လက်ဖက်ရည်ကို တိုက်၍ သေကြောင်းကြံစည် မှုဖြင့် ရဲတို့က ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခဲ့သည်။ အမှုဖြစ်စဉ်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

ဟေးမြို့ကလေးတွင် တရားခံဟု စွပ်စွဲခံရသူ အမ်း(စ်)ထရောင်းနှင့် မာတင်တို့မှာ နာမည်ကြီးရှေ့နေကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံး များတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် မကြာခဏ တရားယှဉ်ပြိုင်ရာတွင် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အကြိတ်အနယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မကြာခဏဆိုသလို ရုံးပြင်ပတွင်လည်း အငြင်းအခုံဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ အမ်း(စ်)ထရောင်း၏ ဇနီးမှာ လွန်ခဲ့သော ဖေဖော်ဝါရီလ က အစာအိမ်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် သူ့အိမ်ကြီးတွင် အိမ်ထောင်ထိန်း သိမ်းသည့် အဘွားကြီးတစ်ဦးနှင့်သာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၂၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလဆန်းတွင် အမ်း(စ်)ထရောင်းနှင့် သူ့ပြိုင်ဘက် ရှေ့နေကြီး မာတင်တို့သည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် စကားအချေအတင် ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ဤကဲ့သို့ စကားများခဲ့ကြပြီး ၂ ရက်ခန့်အကြာတွင် အမ်း(စ်)ထရောင်း မာတင် အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး သူ၏ဒေါသအလျောက် ပြောဆိုမိသည်ကို တောင်းပန် ခဲ့ကြောင်း၊ သူ့အိမ်သို့လည်း မိတ်ဆွေတို့၏ ဝတ္တရားအတိုင်း မပျက်မကွက် လက်ဖက်ရည်သောက်ကြရန် ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။ အမ်း(စ်)ထရောင်း၏ ဖိတ်ကြား ချက်အရ မာတင်သည် အမ်း(စ်)ထရောင်းအိမ်သို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် လာရောက်ခဲ့သည်။ အမ်း(စ်)ထရောင်းကိုယ်တိုင် လက်ဖက်ရည်ပွဲကို ပြင်ဆင်ဧည့် ခံသည်။ ဤကဲ့သို့ ရှေ့နေကြီး မာတင်သည် အမ်း(စ်)ထရောင်း၏ လက်ဖက်ရည် ပွဲမှ ပြန်လာသည်နှင့် အော့အန်ခြင်း၊ ဝမ်းသွားခြင်းများ ဖြစ်သဖြင့် ဟေးမြို့ကလေး မှ ဒေါက်တာဟစ် ဆိုသူထံ ပြသခဲ့ရသည်။ ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဆေးရုံသို့ မာတင်အား ချက်ချင်းတင်ခဲ့ရပြီး ဆရာဝန်ကြီးများက စစ်ဆေးခဲ့ကြရ လေသည်။

၉၆ □ လှမိုး(ပညာရေး)

မာတင်၏ဆီးတွင် အဆိပ် (Arsenic) များ တွေ့ရှိရသည်ဟု သတင်းဖြစ်ပွားလာခဲ့သည်။ မြို့နေလူထုကမူ ယင်းမှုခင်းကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိကြ။ မာတင်သည် သူ့ပြိုင်ဘက် ရှေ့နေဖြစ်သူ အမ်း(စ်)ထရောင်းအား လူ အကြည်ညို ကင်းစေရန် ဆရာဝန်နှင့် ပူးပေါင်းကြံစည်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ သို့ရာတွင် မာတင်မှာ ချက်ချင်း ဆေးရုံမှ မဆင်းနိုင်တော့။ အသက်အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးခဲ့သည့်တိုင် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်သွားသည်။ မြို့သူမြို့သားများ၏ အမြင်တွင် အမ်း(စ်)ထရောင်းသည် သဘောကောင်းသည်၊ ရိုးသားသည်၊ အား နာတတ်သည်၊ မိန်းမကြောက်ရသည်က လွဲ၍ လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးဟု မြင် သည်။

ရဲတို့ကမူ အမ်း(စ်)ထရောင်းအိမ်သို့ ရှာဖွေရာတွင် အဆိပ် (Ar-
senic) များကို တွေ့ရသည်။ အမ်း(စ်)ထရောင်း၏ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်အတွင်းမှပင် အဆိပ်မှုန့်ထုပ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရှေ့နေကြီး မာတင်အား သေ ကြောင်းကြံစည်မှုနှင့် အမ်း(စ်)ထရောင်းအား ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။

အမ်း(စ်)ထရောင်းကမူ ယင်းအဆိပ်များကို သူ့ခြံရှိ သစ်ပင်များ၊ ပန်း မန်များ ပိုးကျသဖြင့် ပက်ဖျန်းရန် ဝယ်ယူထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ငြင်းဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ရဲတို့က သူ့အား ရှေ့နေကြီးမာတင်ကို သေကြောင်းကြံစည်မှုနှင့် တရားစွဲဆိုခဲ့လေသည်။ ရဲတို့သည် ဟေးမြို့သူမြို့သားများ၊ ဟေးမြို့မှ ဆေးခန်း ဖွင့်ထားသူ ဒေါက်တာဟစ်တို့၏ သတင်းပေးချက်အရ ရှေ့နေကြီး အမ်း(စ်) ထရောင်း၏ဇနီး သေဆုံးခဲ့စဉ်ကလည်း သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ခဲ့သည်ဟူသော သဲလွန်စကို ရရှိသွားခဲ့ကြသည်။ အမ်း(စ်)ထရောင်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်ခဲ့ စဉ်ကလည်း တွေ့ရှိရသည့် ရောဂါလက္ခဏာများမှာ အဆိပ်ဆေးသောက်မိသည့် ဝေဒနာရှင်များ ခံစားရသည့် ရောဂါဝေဒနာများ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဆေးခန်းပိုင်ရှင် ဒေါက်တာဟစ်က ယူဆခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲတို့သည် မှုခင်းဆေးပညာပါရဂူ ဒေါက်တာ ဘားနပ်စပီး(လ်) ဗြူရီနှင့် တာဝန်ရှိသူများအား တိုင်ကြားခဲ့သဖြင့် ဒေါက်တာ ဘားနပ်စပီး(လ်)ဗြူရီသည် ဟေးမြို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သုသာန် အတွင်းမှ အမ်း(စ်)ထရောင်း၏ဇနီး ဂူသင်္ချိုင်းကို ဖွင့်လှစ်၍ အလောင်းအား စနစ်တကျ စစ်ဆေးခဲ့ရသည်။

ဤကဲ့သို့ စစ်ဆေးခဲ့ရာတွင် အလောင်း၏ ခေါင်းတွင်းမှရှိသော လွှစာ မှုန့်များကိုပါ စစ်ဆေးခဲ့တော့သည်။ အလောင်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်း အားလုံးအား ကြွေအိုး (၁၆) လုံးနှင့် ထည့်သွင်းစေခဲ့ပြီး မှုခင်းဆေးပညာဌာနတွင် စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ဒေါက်တာ ဘားနပ်စပီး(လ်)ဗြူရီမှာ ဥပဒေမှအပ မည်သည့် ဘက်ကိုမျှ မျက်နှာလိုက်သူ မဟုတ်ပေ။ ရှေ့နေကြီး အမ်း(စ်)ထရောင်းမှာ သူ့

ထက် (၇) နှစ်ခန့် ကြီးသော်လည်း မန်ချက်စတာမြို့ဂရမ်မာကျောင်းတွင် နေစဉ် က ကျောင်းနေဘက်များ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဥပဒေကိုသာလျှင် ပထမဦးစားပေး ခဲ့သည်။ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးသည် အမ်း(စ်)ထရောင်းဇနီး၏အလောင်းနှင့် ခေါင်း အတွင်းရှိ လွှစာမှုန်များမှာပင် အဆိပ် (Arsenic) ဓာတ်များ ပျံ့နှံ့နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အမ်း(စ်)ထရောင်း၏ ဇနီးသည် သွေးရိုးသားရိုး သေဆုံးခြင်း မဟုတ်။ အဆိပ်ကြောင့် ကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သက်ဆိုင်ရာသို့ တင်ပြ ခဲ့သဖြင့် ရဲတို့က ရှေ့နေကြီး အမ်း(စ်)ထရောင်းကို သူ့ဇနီးသတ်မှုဖြင့် ရုံးတော်သို့ တင်ခဲ့ကြတော့သည်။

ယခု မစွစ်အမ်း(စ်)ထရောင်းကို သတ်သူသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ရဲအဖွဲ့နှင့် ကမ္ဘာကျော် စကော့တလန်ယာဒ်စံထောက်အဖွဲ့တို့အဖို့ မှုခင်းဆေးပညာ အစွမ်း ထက်ပါပေသည်ဟူ၍ လက်ဖျားခါရသည့်အမှုဖြစ်သည်။ လူသတ်သမားသည် ဗိုလ်မှူးဟောင်းတစ်ဦး၊ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှ M.A မဟာဘွဲ့ကြီးနှင့် ဥပဒေဘွဲ့ရရှိခဲ့သူ နာမည်ကြီး ရှေ့နေကြီး၊ အမှုပေါင်းများစွာကို လေ့လာခဲ့ဖူးသူ၊ ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြား ရှောင်လွှဲနိုင်သူကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် မှုခင်းလောက တွင် ဂန္ထဝင်အဖြစ် စာတင်ခဲ့သည့် အမှုကြီးဖြစ်၏။

မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ဘားနပ်စပီး(လ်)ဗြူရီမှာလည်း သူ၏ မှုခင်းဆေး ပညာ အစွမ်းထက်ရောက်ပုံကို သက်သေပြနိုင်သဖြင့် မှုခင်းဆေးပညာဂန္ထဝင် မှုခင်းကြီး ဖြစ်ရသည်။ ဤအမှုကြီးတွင် တရားခံဖြစ်သူ အမ်း(စ်)ထရောင်းနှင့် တရားခံ၏ အကျိုးဆောင်ကြီး ဆာဟင်နရီကာတာသာနတ်ခံတို့မှာလည်း အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်လေ့လျော်ရွက်တိုက်အသင်းတွင် ထင်ရှားသူ သူငယ် ချင်းများ ဖြစ်သဖြင့် မလွဲမသွေ ဤမှုခင်းကြီးသည် အမ်း(စ်)ထရောင်းအဖို့ လွတ် ရပေလိမ့်မည်ဟု အများက ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် တရားရုံးတော်ကြီးတွင် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး၏ တိတိကျကျ အချက်အလက် ခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် တင်ပြနိုင်ခဲ့ပြီး ပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်သူ တရားခံ ၏ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ တွေ့ရှိရသော အဆိပ်ထုပ်ကိုလည်း တရားရုံးတွင် အခိုင်အမာအကျိုးအကြောင်း မတင်ပြနိုင်တော့ နောက်ဆုံးတွင် အမ်း(စ်) ထရောင်းမှာ သူ့ဇနီးကို အဆိပ်ကျွေး၍ သတ်ခဲ့ကြောင်း ရုံးတော်ကြီးတွင် ဝန်ခံရ တော့သည်။ ထို့ကြောင့် သေဒဏ်စီရင်ချက်ကို ရုံးတော်ကြီးမှ ချမှတ်ခဲ့လေသည်။ အယူခံခဲ့သော်လည်း သက်ဆိုင် ရာမှ ပယ်ချခဲ့သဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း သေဒဏ်ကို ခံခဲ့ရလေသည်။

လူသတ်သမား အမ်း(စ်)ထရောင်းကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဒီဗိုင်ရှင်ယာ ပြည်နယ်တွင် ၁၈၇၀ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့၏။ ငယ်စဉ်ကပင် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့သူ

၉၈ □ လှမ်း(ပညာရေး)

ဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သေးသွယ်လွန်းသည်။ စာဖတ် ဝါသနာပါခဲ့သဖြင့် အတန်းတိုင်း ကျောင်းစာတွင် ဗိုလ်စွဲခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာသေးလှိသော်လည်း အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ် လှေလှော်ရွက်တိုက်အသင်းတွင် နာမည်ကျော်ခဲ့၏။

အောက်(စ)ဖို့တွင် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိခဲ့ပြီး ဥပဒေ ပညာရှင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေလေ့ရှိသူ အမ်း(စ်)ထရောင်းခမျာ ပူပူဆူဆူ ဇနီးနှင့် တွေ့ရတော့သည်။ စကားပြော ညင်သာကာ သဘောကောင်းသော လူရိုးအမ်း(စ်)ထရောင်းအဖို့ ဝံပုလွေဇနီးနှင့် ရသည်ဟု မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက ဆိုကြသည်။ စိတ်သဘောထားနူးညံ့သူ အမ်း(စ်)ထရောင်းသည် သူ့ဇနီး ကက်သရင်း (Katharine) ၏ လက်ခုပ်တွင်းမှ ရေ ဖြစ်သည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာသောအခါ အမ်း(စ်)ထရောင်းသည် စစ်မှုထမ်းအဖြစ် ဝင်ရောက်လာခဲ့ရာ ဗိုလ်မှူး အဆင့်အထိ ရာထူးအဆင့်ဆင့် တိုးတက်လာခဲ့သည်။ သူတို့အိမ်ထောင်မှာလည်း သားသမီး (၃) ဦး ရရှိခဲ့သော်လည်း သူ့ဇနီးဖြစ်သူမှာ သဘောထား ပြောင်းလဲလာခြင်း မရှိခဲ့။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးခဲ့ပြီး ဟေးမြို့ကလေးတွင် အမ်း(စ်)ထရောင်းသည် ဥပဒေပညာရှင်အဖြစ် အသက်မွေးခဲ့လေသည်။

ဇနီးဖြစ်သူမှာ (Hypochodriac) ခေါ် စိတ်ညစ်သည့် ရောဂါ ဝေဒနာ စွဲကပ်လာသည်။ အမ်း(စ်)ထရောင်းမှာလည်း အခြားချစ်သူရှာသည်ဟု အများက ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ မကြာခဏဆိုသလို လန်ဒန်မြို့တွင် ငယ်ရွယ်သူ ချစ်သူတစ်ဦးနှင့်အတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြသည်ဟု စွပ်စွဲကြသည်။ ဇနီး မစွစ်အမ်း(စ်)ထရောင်းမှာလည်း စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံသို့ တက်ရောက်ကုသစေခဲ့ပြီး သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အမ်း(စ်)ထရောင်းအား သူတို့မိသားစုပိုင် ပစ္စည်းအရပ်ရပ်ကို လွှဲအပ်သည့် သေတမ်းစာကို ရေးသားစေခဲ့ပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် အစာအိမ်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်ဟု သတင်းလွှင့်ကာ ဇနီးဖြစ်သူအား အဆိပ်ခတ်၍ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. Famous Trials (2)
2. The New Murderers' who's who

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးယော့(ခ်)မြို့။

ဧပြီလ (၂၀) ရက်၊ ၁၉၇၁ ခု။

အပြင်တွင် အမှောင်ထုက ကြီးစိုးနေသည်။ ကြယ်ရောင်လရောင် လုံးလုံးမရှိပေ။ မိုးသားတိမ်တိုက်တွေက လဆုတ်လခြမ်းလေးကို ဖုံးအုပ်နေသည်။ တသုန်သုန်တိုက်နေသော လေတွင် မိုးသက်နဲ့ပင် ပါလာလေသည်။ တကယ်တော့ မိုးဦးသစ်ခဲပြီဖြစ်သည်။ နာမည်ကျော် ရှေ့နေကြီး ဗင်ဆင့်ဗူလီယိုဆီ (Vincent Bulliosi) သူ့အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ မိုးဖွဲ့ဖွဲကလေးများ ကျနေသည်ကို ကြည့်နေမိသည်။ မိုးက ပြင်းပြင်းထန်ထန် မရွာသေး။ ညက ထုတ်လွှင့်ခဲ့သော ရုပ်မြင်သံကြား မိုးလေဝသသတင်း အရဆိုလျှင် လေပြင်းပါ တိုက်ပေလိမ့်မည်။ မိုးသက်လေကြောင့် သူ့ခြံ တွင်းမှ မိုးမခပင်များ၊ ဝက်သစ်ချပင်များသည် ဟိုသည်ယိမ်းနွဲ့လျက် ရှိနေလေသည်။

ရှေ့နေကြီး ဗင်ဆင့်သည် အိမ်မပျော်။ အိပ်ပျော်နိုင်စရာလည်း မဟုတ်။ ယနေ့ တရားရုံးတော်ကြီးတွင် သူ့မြင်တွေ့ရသည့် မြင်ကွင်းနှင့် တရားခံဖြစ်သူ စိတ္တဇ လူသတ်သမား ချားလ်စ်မင်ဆန်၏ ရုပ်ပုံလွှာ၊ သူ ပြောသွားသည့်စကား၊ သူ့ဟန်အမူအရာတို့သည် ရှေ့နေကြီး ဗင်ဆင့်၏ မျက်လုံးထဲက မထွက်။

တကယ်တော့ စိတ္တဇလူသတ်သမားသည် လူသတ်သမား၏ ဟန်အမူအရာနှင့် မတူ။ တရားဟောဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ဦးဟန် ပေါက်နေလေသည်။ လူသတ်သမား၏ ပြောသံ၊ လေယူလေသိမ်း၊ ဟန်အမူအရာတို့သည်

ရှေ့နေကြီး ဗင်ဆင့်ကို ချောက်ချားစေတော့သည်။ သူ့အသံကို ရှေ့နေကြီးနားက မထွက်။

“ပညာရှိ တရားသူကြီးမင်းနှင့် ဂျူရီလူကြီးများ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်နှင့် ရုံးတော်ရှေ့မှာ ရှိနေကြတဲ့ လူသတ်သမား မိန်းမပျို (၃) ဦးဟာ ယခုလို သေဒဏ် အပစ်ပေးခံရမည်ဟု ကြိုတင်တွက်ဆထားကြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အမှန်က ကျွန် တော်မှာသာလျှင် တာဝန်အရှိဆုံးဖြစ်သဖြင့် အဓိက သေဒဏ်အပြစ်ကို ကျွန်တော် သာလျှင် ခံယူရထိုက်ပါတယ်။ ယခု ကျွန်တော်နှင့်အတူ သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရတဲ့ ကလေးမတွေဟာ ကျွန်တော် စီမံစေခိုင်းသဖြင့် ယင်းလူသတ်မှုကြီးကို ကျူးလွန် ခဲ့တဲ့ တရားခံများသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရုံးတော်ကြီးမှာ သူတို့ ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်ကို အပြစ်ကျစေလိုခြင်း မရှိခဲ့သည့်အတွက် ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ကြပါတယ်။ အမှန် အဓိကတရားခံသည် ကျွန်တော် ဖြစ်ပါတယ်။

ပညာရှိ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးပါတယ်။ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားခြင်းမရှိပါဘူး။ အသားအရောင် ခွဲခြားခြင်း မရှိ၊ လွတ်လပ် တရားမျှတပါတယ်ဆိုတဲ့ အမေရိကန် လူ့အဖွဲ့အစည်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ မွေးကတည်းက သေဒဏ်ခံခဲ့ရတဲ့သူတွေပါ။ ကျွန်တော်အမေက ပြည့်တန်ဆာ မပါ။ ကျွန်တော်အဖေ ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်သူကမှ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ခဲ့ကြပါဘူး။ ကျွန်တော် လူမမယ်ကလေး ဘဝက ခိုးမှုတွေ၊ ဖောက်ထွင်းမှုတွေ၊ ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။ ခါးပိုက်နှိုက်တယ်၊ လိမ် ပြောတယ်။ အို ... ကောင်းတာတွေ လုပ်ခဲ့တာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ပြုပြင်ရေးထောင်မှာ နေခဲ့ရတယ်။ ထောင်ကို အကြိမ်ကြိမ်ကျခဲ့တယ်။ အပြင်ရောက်တော့ ကျွန်တော်ကို ဘယ်သူကမှ လက်မခံဘူး။ ဒီတော့ ဒုစရိုက်လောကထဲကို ပြန်ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ကို စွန့်ပယ်ထားတဲ့ ခင်ဗျားတို့အလွှာကို တစ်နေ့မှာ ကောင်း ကောင်း လက်စားချေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်လို လူ့အဖွဲ့အစည်းကို မကောင်းမြင်နေတဲ့ လူငယ်တွေ၊ အမျိုးသမီးတွေကို ကျွန်တော် စည်းရုံးခဲ့တယ်။ နောက် ယခုလို ပြစ်မှုကြီးတွေကို ကျူးလွန်ဖို့ ကျွန်တော်က တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။ စီစဉ်ပေးခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော့်ဘဝက သေပြီးသားဖြစ်လို့ သေဒဏ်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ရှေ့နေကြီး ဗင်ဆင့်သည် ချားလ်စ်မင်ဆန်၏ စကားသံများကို နားထဲ က မထွက်တော့။ တဖျပ်ဖျပ် မီးတဝင်းဝင်းနှင့် ရိုက်နေသည့် သတင်းထောက်တွေ၊ ဓာတ်ပုံဆရာတွေကို စိတ္တဇ လူသတ်သမားဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည့် ချားလ်စ်မင်ဆန် က ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံသည်။ သတင်းထောက်တွေမေးသည့် မေးခွန်းတွေကို လေး

လေးစားစား စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ဖြေကြားခဲ့သည်။ သတင်းထောက်တွေ တရားခံ တွေကို ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ခဲ့ကြပြီး ရှေ့နေကြီး ဗင်ဆင့်ကိုလည်း ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြ၊ မေးခွန်းတွေ ထုတ်ကြသည်။

ဗင်ဆင့်အဖို့ ဤအမှုကြီးသည် တာဝန်အလေးဆုံးနှင့် အခက်ခဲဆုံးအမှု ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤအမှုကြီးကို အစမှအဆုံး အသေးစိတ်ရေးသားရန် ပြင်ဆင် ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ အမေရိကန် မှုခင်းသမိုင်းတွင်လည်း လူအများ စိတ်ဝင် စားဆုံးဖြစ်ခဲ့ပြီး သတင်းစာကြီးများကလည်း အထူး အရေးပေး ဖော်ပြခြင်း ခံ ရသည့် မှုခင်းကြီးဖြစ်လေသည်။

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီးဖြစ်နေသော နှစ်ဆင်ကပင် ဤ အမှုကြီးသည် အသတ်ခံရသူ မိသားစုများနှင့် လူသတ်သမား ချားလ်စ်မင်ဆန် အဖွဲ့သားများ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အမှုကြီးတစ်မှု မဟုတ်ပါ။ အမေရိကန် ပြည်ထောင် စုတွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသားများနှင့် စိတ္တဇ လူသတ်သမားများ ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည့် လူသတ်မှုကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု အိမ်ဖြူတော် သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲကြီးတွင် ကမ္ဘာ့သတင်းထောက်များ၊ သတင်းကိုယ်စား လှယ်များအား ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့သည်။ သတင်းစာများ၊ မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဂျာ နယ်များ၊ ရုပ်သံလွှင့်နှင့် ရေဒီယိုများမှ အလေးထား၍ ဖော်ပြရသော သတင်း ဖြစ်လေသည်။

အမှုကြီးဖြစ်ပွားခဲ့ရသော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လော့(စ်)အင် ဂျလီ(စ်) ပြည်နယ် မှုခင်းရာဇဝင်နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မှုခင်း ရာဇဝင်တွင် စာတင်လောက်အောင် လူအများ စိတ်ဝင်စားဆုံး အမှုကြီး ဖြစ်လေသည်။ အမေ ရိကန်ပြည်ထောင်စု တရားရေးရာဇဝင်တွင်လည်း စစ်ဆေးရာတွင် အရှည်ကြာဆုံး စစ်ဆေးခဲ့ရသည့် အမှုကြီးဖြစ်၏။ အမှုကြီးမှာ ၁၉၆၉ ခု၊ ဩဂုတ်လ (၉) ရက် နေ့တွင် စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့ရပြီး ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၂၀) ရက်နေ့ကျမှပင် တရားခံ အသီးသီးကို အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ရသည်။ ရက်အတိအကျ တွက်ရမည်ဆိုလျှင် (၉) လခွဲတိတိ စစ်ဆေးခဲ့ရသည့် အမှုကြီးဖြစ်သဖြင့် ရက်အကြာဆုံး စစ်ဆေး ရသော အမှုကြီးဖြစ်သည်ဟူ၍ စံချိန်တင်ခဲ့ကြလေသည်။

ယင်းအမှုကြီး စစ်ဆေးရာတွင်လည်း ငွေအကုန်အကျ အများဆုံး ဖြစ် ခဲ့သည်။ ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် ဒေါ်လာ တစ်သန်းခွဲနီးပါး ကုန်ကျခဲ့ကြရသည်ဟု အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တရားရုံးတော်ကြီးမှ တာဝန်ရှိသူများက ထုတ်ဖော်ပြော ဆိုခဲ့လေသည်။ တရားစစ်ဆေးရာတွင် သက်သေများ၏ ထွက်ချက်များ၊ ရဲအမှု ထမ်းများ၏ ထွက်ဆိုချက်များ၊ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသော ဆရာဝန်များ၊ တရားလို၊ တရားခံများ၏ သက်သေခံများ၏ ထွက်ဆိုစစ်ဆေးချက် မှတ်တမ်း

၁၀၂ □ လှမိုး(ပညာရေး)

များမှာပင် စာအုပ်ပေါင်း ၂၀၉ အုပ်နီးပါး ရှိခဲ့လေသည်။ စာမျက်နှာပေါင်း (၃၁၇၁၆) မျက်နှာ ရှိခဲ့၏။ ဤမျှလောက် စာမျက်နှာများများ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သော အမှုကြီးမျိုး အမေရိကန် မှုခင်းမှတ်တမ်းများတွင် မပေါ်ပေါက်ခဲ့သေးဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။ သတင်းစာကြီးများကလည်း အမျိုးမျိုး ရေးသားခဲ့ကြ၏။

သတင်းစာကြီးမှ အထူးအခန်းကဏ္ဍဖွင့်၍ ယင်းအမှုကြီးအကြောင်း ရေးသားခဲ့လေသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ကမ္ဘာကျော် (Life) မဂ္ဂဇင်းကြီးကလည်း တရားခံဖြစ်သူနှင့် ဘာသာရေးအစွန်းရောက် ဝါဒီချားလ်စ်မင်ဆန်ပုံကို မျက်နှာဖုံးမှ ဖော်ပြခဲ့သဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် လူသတ်တရားခံတစ်ဦးအား ယင်းမဂ္ဂဇင်းကြီးက မျက်နှာဖုံးတွင် ဖော်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ လော့(စ်) အင်ဂျလီ(စ်)မြို့မှ ထုတ်ဝေသော မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကမူ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၏ လူသိအများဆုံးသော အမျိုးသား Man of the Year ဟု ရွေးချယ်၍ ချားလ်စ်မင်ဆန်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ဖော်ပြခဲ့သည်။ အမှုကြီး စစ်ဆေးပြီးဆုံးပြီးနောက် ရှေ့နေကြီး ဗင်ဆင့်ဗူဂီယိုသည် ယင်းအမှုကြီးအကြောင်းကို Helter Skelter အမည်ဖြင့် စာအုပ်ကြီးကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့၏။ စာမျက်နှာပေါင်း (၇၀၀) ကျော်ရှိ ခဲ့ပြီး မှတ်တမ်းတင် ဓာတ်ပုံများကိုပင် မျက်နှာပေါင်း (၆၄) မျက်နှာဖော်ပြထားခဲ့၏။ ယင်းစာအုပ်ကြီးမှာလည်း ကမ္ဘာကျော် အရောင်းရအတွင် ကျယ်ဆုံးစာအုပ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကတ်ထုန်း တန်ဖိုးကြီး စာအုပ်အဖြစ် (၇) ကြိမ်တိတိ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လစဉ်ထုတ် စာအုပ်အသင်းကြီး (Book of the Month) မှပင် (၅) ကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။ နာမည်ကျော် (The New York Times) နယူးယောက်မြို့မှ ထုတ်ဝေသော တိုင်းစံသတင်းစာကြီးက အခန်းဆက်အဖြစ် တစ်နှစ်နီးပါး ဖော်ပြပေးခဲ့လေသည်။ ကြက်တံဆိပ်အဖုံးပြာ ထုတ်ဝေရေးစာအုပ်တိုက်ကြီးကမူ (၁၂) ကြိမ်တိတိ ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်ဟုဆိုသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးကလည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြသည်။ စာအုပ်၏အမည် (Helter Skelter) ဆိုသည်မှာ လူသတ်ခေါင်းဆောင် ချားလ်စ်မင်ဆန်၏ လူသတ်သမား များကို အချက်ပေးသည့် လျှို့ဝှက်စကားလုံး (Pass Ward) ဖြစ်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရသည့် လူသတ်မှုကြီးမှာ တရားခံများအပေါ်တွင် ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြသည်ထက် ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာကြီး ရိုမန်ပိုလန်းစကီး၏ နေအိမ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ရသော အပြစ်မဲ့အသတ်ခံရသူ တက်သစ်စရပ်ရှင်မင်းသမီး ရှာရွန်တီတီနှင့် အခြား အသတ်ခံရသူတို့ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့သည်။

အသတ်ခံရသူများတွင် မင်းသမီး ‘ရှာရွန်တီတီ’ ၏ ဘဝမှာ ပို၍ပင် ရင်နာဖွယ်ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူမတွင် ကိုယ်ဝန် ကိုးလ ရှိနေ

သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်က ဒါရိုက်တာကြီး ရိုမန်ပိုလန်းစကီးမှာ နေအိမ်တွင် မရှိခဲ့ပေ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန်အတွက် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ရောက်ရှိနေ ခဲ့၏။ ဒါရိုက်တာကြီး ရိုမန်ပိုလန်းစကီးမှာ ပိုလန်ပြည်သားဖြစ်သည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်ရှိလာကာ ဟောလီးဝုဒ်တွင် သည်းထိတ်ရင်သိမ်တုန် ရုပ်ရှင်များ ရိုက်ကူးခြင်းဖြင့် နာမည်ကျော်လာခဲ့၏။

ဒါရိုက်တာ ရိုမန်ပိုလန်းစကီး၏ ဘဝမှာ များစွာ ရင်နာစရာ ကောင်းလှ ပေသည်။ သူ့ကို ပြင်သစ်ပြည် ပါရီမြို့တွင် ၁၉၃၃ ခုနှစ်က မွေးဖွားခဲ့ပြီး သူ့ အသက်ကိုးနှစ်အရွယ်တွင် မိဘများနှင့်အတူ ပိုလန်ပြည်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားသောအခါတွင် ပိုလန်စကီးတို့ မိသားစုမှာ နာဇီကျားမန် တို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရပြီး မိခင်မှာ နာဇီကျားမန်တို့၏ ချွေးတပ်စခန်းတွင် ကွယ် လွန်ခဲ့ရရှာသည်။ အသက် ၂၀ အရွယ်တွင် ထိုသို့ ပြဇာတ်ခုံပေါ်တွင်နေရာမှ ပြဇာတ်ခုံပေါ်တွင် သရုပ်ဆောင် ဖြစ်လာခဲ့၏။ ရုပ်ရှင်ပညာသင်ကျောင်းသို့ တက် ရောက်ခွင့်ရခဲ့ပြီး ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူ၏ ရုပ်ရှင်ကားများမှာ လူ ကြိုက်များသည်။ အနုပညာလည်း မြောက်သည်။ တကယ့်သဘာဝနှင့် စိတ်ကူး တို့ ပေါင်းစပ်ရိုက်ကူးထားသော ရုပ်ရှင်ကားများသာ ဖြစ်၏။ ၎င်း ဇာတ်ညွှန်းရေး သား၍ ရိုက်ကူးခဲ့သော ရုပ်ရှင်ကားများမှာ ပိုလန်နိုင်ငံတွင် ကျင်းပသော ရုပ်ရှင်ပွဲ တော်တွင် ဆုများရရှိခဲ့သဖြင့် နာမည်ကျော်လာခဲ့သည်။ သူ့ရိုက်ခဲ့သည့် ရုပ်ရှင် ကားများမှာ အနုပညာအရရော ဝင်ငွေအရပါ အောင်မြင်သော ရုပ်ရှင်များ ဖြစ် သဖြင့် ဟောလီဝုဒ်က ခေါ်ယူခဲ့လေသည်။ သူ့ဇနီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ရှာရွန်တိတ် လူသတ်သမားများကြောင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည့်အချိန်မှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် The day of the Dolphin ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးနေချိန် ဖြစ်လေသည်။

ဤကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရသော လူသတ်မှုကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့ရုံမှာ ဤသို့ ဖြစ် သည်။ ရိုမန်ပိုလန်စကီးမိသားစု နေထိုင်သည့် အိမ်အမှတ် (၁၀၀၅၀) သို့ အိမ်စေ အမျိုးသမီးကြီး မစ္စစ်ချက်မင်း Mrs Chapman သည် နံနက် စောစော ၈:၀၀ နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အဘွားကြီးအဖို့ အိမ်ရှေ့ အဝင်ဝရှိ တယ်လီ ဖုန်းကြီးများ ပြတ်ကျနေသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် အံ့ဩခဲ့ရသည်။ ရှာရွန်တိတ်တို့ မိသားစုသည် ခါတိုင်းဆိုလျှင် နံနက်စောစော အိပ်ရာမှ ထကြသည့်အလေ့ ရှိ သည်။ အိမ်ဝင်းအတွင်း ကား (၃) စီးရပ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဧည့်သည်များ ရောက်ရှိနေပုံရသည်ဟု မစ္စစ်ချက်မင်းက ထင်မှတ်မိသည်။ အဘယ့်ကြောင့် အိမ်သားများသည် တယ်လီဖုန်းကြီးများ ပြတ်နေသည်ကို သိရှိ ခြင်း မရှိရသနည်း။ တယ်လီဖုန်းတိုင်သည် ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးအနီးမှာပင် ဖြစ်၏။ ဝင်းတံခါးရှိ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်ကြည့်မိသည်။ ခေါင်းလောင်း

မြည်သံ မကြားရ။ မစ္စစ်ချက်မင်းသည် လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းများ ပျက်နေ သလား၊ ခါတိုင်း ယခုကဲ့သို့ တစ်ခါမှ ပျက်ခြင်းမရှိ။ တံခါးအနီးရှိ သတင်းစာ များ ထည့်ထားရန် ထားရှိသော သေတ္တာကလေးထဲမှ Times တိုင်းစံသတင်းစာ ကို ယူလိုက်ပြီး ခြင်္စင်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ရပ်ထားသည့်ကားများတွင် တစ်စီးမှာ တစ်ခါမှ မြင်တွေ့ဖူးခြင်း မရှိသဖြင့် လူစိမ်းတစ်ဦး၏ကား ဖြစ်ဟန် ရှိသည်ဟု ထင်သည်။ သူ့တွင်ပါလာသော သေနတ် ထမင်းချက် ဆောင်ကလေး အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ထမင်းဟင်းချက်သော အဆောင်အတွင်းမှ အိမ်တွင် အသုံးပြုသော တယ်လီဖုန်းမှာလည်း ခေါ်မရ။ ပျက်နေသည်။

ယနေ့အဖို့ မစ္စစ်ချက်မင်း အံ့ဩစရာတွေသာ ဖြစ်သည်။ မီးဖိုဆောင်နှင့် အိပ်ခန်းများသွားသော စင်္ကြံပေါ်တွင် ထူးထူးခြားခြား သေတ္တာကြီးနှစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ယင်းသေတ္တာကြီးများမှာ သူမ မနေ့က အိမ်မပြန်ခင် ယင်းနေရာ များတွင် မရှိ။ ဘာကြောင့် ရောက်နေရသနည်း။ မစ္စစ်ချက်မင်း သေတ္တာကြီးများ အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ သွေးကွက်ကြီးတွေကို တွေ့ရသည်။ မစ္စစ်ချက် မင်းအဖို့ အသံကုန် ဟစ်မအော်မိရန် သတိထားလိုက်ရသည်။ အိပ်ခန်းအရှေ့ရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သွေးတွေ စွန်းနေသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါနှစ်ထည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

မစ္စစ်ချက်မင်းသည် မိမိစိတ်ကို ထိန်းသိမ်းရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်။ ဧည့် ခန်းအတွင်း၌လည်း သွေးအိုင်အတွင်း သေဆုံးနေကြသည့် ဧည့်သည် လေးဦး၏ အလောင်းများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဧည့်ခန်းဝင်ပေါက် မှန်တံခါးတွင် သေဆုံး နေသူများ၏ သွေးနှင့် ရေးထားဟန်ရှိသော ‘Pig and War’ ‘ဝက်နှင့် စစ်ပွဲ’ ဟူသော ထူးဆန်းသော စာတန်းကိုလည်း သတိထားမိလိုက်သည်။ မစ္စစ်ချက် မင်းသည် “လူသတ်သွားပါပြီ။ ကယ်တော်မူကြပါ” ဟု အသံကုန် ဟစ်အော် လိုက်မိသည်။ မစ္စစ်ချက်မင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် အိမ်နီးနားချင်းများ လာရောက်ခြင်း၊ ရဲအဖွဲ့ ရောက်လာခြင်းတို့ကိုပင် သတိမထားမိတော့။

ရဲအဖွဲ့ဝင်များကလည်း ဧည့်ခန်း၊ ဂျာရွန်တိတ်၏ အိပ်ခန်း စသည် တို့တွင် သဲလွန်စရာကြသည်။ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးများကလည်း သေဆုံးသူ၏ အလောင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြသည်။ သတင်းစာကြီးများမှ သတင်း ထောက်တို့ကလည်း ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြ၊ မေးကြမြန်းကြနှင့် ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိနေပေသည်။ ဧည့်ခန်းနှင့် ဂျာရွန်တိတ် အိပ်ခန်းများမှ မူးယစ်ဆေးဝါး ပါဝင်သော ဆေးပြားများ၊ ဆေးခြောက်များ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးပါဝင်သည့် ဆေးတောင့်များ တွေ့ရှိရသဖြင့် ပထမဆုံး ရဲအဖွဲ့ကမူ ဆေးဝါးသုံးစွဲထားသူတစ်ဦး ဆေးပေါက် သွားသဖြင့် လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု ယူဆကြသည်။

လူသတ်သမားသည် ဓား၊ တုတ်နှင့် သေနတ်ကို အသုံးပြု၍ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စုံထောက်တို့ကမူ လူသတ်သမား တစ်ဦးတည်း မဖြစ်နိုင်။ လေးငါးဦးဖြစ်နိုင်ပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရယူလိုသောကြောင့် လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခြင်း မဖြစ်နိုင်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ရှာရွှန်တိတ်၏ အလောင်းတွင် အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာများ ဝတ်ဆင်ထားလျက်ရှိပြီး ဧည့်သည်များ၏ ပိုက်ဆံအိတ်များ အတွင်းတွင်လည်း ပိုက်ဆံများနှင့်အတူ တွေ့ရှိရလေသည်။ အဖိုးတန် တီဗွီ၊ ကက်ဆက် စသည့် အိမ်သုံးပစ္စည်းများမှာလည်း ခြေရာလက်ရာ မပျက် တွေ့ရှိရ၏။ ရှာရွှန်တိတ်နှင့် ရိုမန်ပိုလန်းစကီးတို့ အိပ်ခန်းများအတွင်းမှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ၊ အဝတ်အစားများမှာလည်း လက်ရာမပျက် တွေ့ရှိရသဖြင့် လူသတ်သမားတို့သည် ပစ္စည်းကိုယူရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိ။ လူသတ်ရန်သာ ရည်ရွယ်သည်။ ရှာရွှန်တိတ်မိသားစုအား မုန်းတီးသဖြင့် သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်းလော။ သို့သော် အခြားဧည့်သည်များကိုပါ သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ရဲနှင့် စုံထောက်အဖွဲ့တို့ အတွေးရခက်သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် နာမည်ကျော်နေသည့် ကေသုံးလုံးဂိုဏ်းအဖွဲ့၏ လက်ချက်လည်း ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိ။ ဧည့်ခန်းတံခါးတွင် တွေ့ရှိရသည့်သွေးနှင့် ရေးထားသော (Pig and War) စာတန်းသာလျှင် အဓိက သဲလွန်စ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မင်းသမီး ရှာရွှန်တိတ် အသတ်ခံရမှုသည် ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင် အနုပညာရှင်များ လောကတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က လော့စ်အင်ဂျလီစ်ပြည်နယ်တွင်လည်း လူသတ်မှုတွေ နေ့စဉ်လို ဖြစ်ပွားနေသဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသာမက ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ကြသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ မင်းသမီးရှာရွှန်တိတ် အသတ်ခံခဲ့ရပြီး လော့စ်အင်ဂျလီစ် ပြည်နယ်တွင် လူသတ်မှုပေါင်း (၂၈) မှု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ပွားနေသော ရာဇဝတ်မှုများကြောင့် နာမည်ကျော် မင်းသား မင်းသမီးများမှာ ကျိုးလန့်စာစား ဖြစ်နေရတော့သည်။ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဖရင့်စီနာ ထရာမှာ သူ့နေအိမ်တွင် နေထိုင်ခြင်းမပြု။ မိတ်ဆွေများအိမ်တွင် ပုန်းနေရသည်။ ရှာရွှန်တိတ်၏ ဈာပနကိုပင် လိုက်လံပို့ဆောင်ခြင်း မပြုနိုင်။ စတိမက်ကွင်းခမျာမှာလည်း သွားလေရာ သေနတ်ကိုင်ဆောင်ထားရပြီး ဂျယ်ရီလူးဝီးစ်ကမူ သူ့နေအိမ်တွင် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းစနစ် ထားရှိခဲ့ရ၏။ မင်းသား မင်းသမီး နေအိမ်များမှာလည်း ရဲတိုက်များလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ပါတီတွေ၊ ညစာ စားပွဲတွေ၊ ဧည့်သည်တွေဆုံပွဲတွေ လျော့ပါးသွားသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သမိုင်းတွင် ရှာရွှန်တိတ်နှင့်အဖွဲ့အား သတ်မှုသည် တုန်လှုပ်ခဲ့ရသော အမှုကြီး ဖြစ်တော့သည်။ ရှာရွှန်တိတ် ကွယ်လွန်ခဲ့ရပြီး ရက်ပေါင်း ၃၀ နီးပါး အမေရိကန်ပြည်

၁၀၆ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ထောင်စု စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးနှင့် လော့စ်အင်ဂျင်နီယာရီအဖွဲ့ကြီးတို့သည် လူသတ် တရားခံများကို ခြေရာခံနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ဒါရိုက်တာ ပိုလန်းစကီးမိသားစုမှ ကြော်ငြာများကို လော့စ်အင်ဂျင်နီယာ ပြည်နယ်ထုတ် သတင်းစာများနှင့် နယူးယော့ခ်မြို့မှ ထုတ်ဝေသည့် နယူးယော့ခ် တိုင်းစံ သတင်းစာကြီးတွင် တွေ့ရှိကြရ၏။ ယင်းကြော်ငြာများတွင် မင်းသမီး ရှာရွန်တီတ် သတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းပေးနိုင်သူများကို ဆုငွေ ဒေါ်လာ (၂၅၀၀၀) ပေးမည်ဟု ကြော်ငြာထားခဲ့လေသည်။ သတင်းစာကြီးများကလည်း ရဲအဖွဲ့နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့အား ပြစ်တင်ပေးနိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် လော့စ်အင်ဂျင်နီယာရီ ရဲအဖွဲ့ သည် သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ ကျင်းပ၍ ပြည်သူချစ်သော မင်းသမီး ရှာရွန်တီတ် အပါအဝင် လူသတ်မှုအားလုံးအတွက် တရားခံများ ဖမ်းဆီးနိုင်ရေး နီးကပ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ များမကြာမီ လူသတ်တရားခံအမှန်ကို ဖမ်းဆီးနိုင်မည် ဖြစ်ပါ ကြောင်းဟု သတင်းထောက်များကို ရှင်းလင်းခဲ့၏။ သို့သော် ရဲအဖွဲ့ကမူ ရှာရွန် တီတ်နှင့် အပေါင်းအသင်းများ အသတ်ခံရမှုသည် မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲမှု၊ ရောင်း ဝယ်မှုများနှင့် သက်ဆိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။

(၁၉၆၉) ခုနှစ်အောက်တိုဘာလတွင် လော့စ်အင်ဂျင်နီယာပြည်နယ် ရဲအဖွဲ့ သည် ချားလ်စ်မင်ဆန်နေထိုင်သည့် အိမ်အား တရားမဝင် ဘာသာရေး အယူသီး ဝါဒဖြန့်ဝေခြင်းနှင့် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲသည့် သတင်းများအရ ဝင်ရောက်ရှာ ဖွေခဲ့သည်။ ချားလ်စ်မင်ဆန်နှင့်အတူ လမ်းသရဲ(ဟစ်ပီ) အဖွဲ့ဝင် နှစ်ဆယ့်လေးဦး အား တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။ ၎င်းချားလ်စ်မင်ဆန်၏ နေအိမ်မှပင် (Pig and War) ရေးသားထားသော စာရွက်စာတမ်းအချို့ကို သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့သဖြင့် လော့စ်အင် ဂျင်နီယာရီ ရဲတပ်ဖွဲ့အဖို့ ရှာရွန်တီတ်သတ်မှု၏ သံလွန်စကို ရရှိသွားခဲ့ကြသည်။

ဤကဲ့သို့ ချားလ်စ်မင်ဆန်၏ နေအိမ်အား ရဲတပ်ဖွဲ့တို့ ဝင်ရောက် စီးနင်းခဲ့စဉ်က ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့သူ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကလည်း လော့စ် အင်ဂျင်နီယာရီရဲတပ်ဖွဲ့အား အကာအကွယ်ပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့ပြီး ချားလ်စ်မင်ဆန် အဖွဲ့၏ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ဒုစရိုက်မှုများကို ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့လေသည်။ ဤကဲ့သို့ မထင်မမှတ်ဖြစ်ရပ်မှ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရသည့် လူသတ်မှုကြီးကို လော့စ်အင်ဂျင်နီယာရီ ရဲတို့သည် တရားခံ အစစ်အမှန်များကို ဖော်ထုတ်၍ တရားဥပဒေအတိုင်း အပြစ် ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

လူသတ်တရားခံ စိတ်ဝေဒနာစွဲကပ်နေသူဟု ယူဆထားသော ချားလ်စ်မင်ဆန်ကို (၁၉၂၄) ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ ပြည့်တန်ဆာမတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီး ချားလ်စ် မင်ဆန်၏ ဖခင်မှာ မည်သူဆိုသည်ကို သိရှိခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ကိုးနှစ်အရွယ်တွင်

ခိုးမှုနှင့် ဖောက်ထွင်းမှုများ ကျူးလွန်ခဲ့သဖြင့် လူငယ်ပြုပြင်ရေး အကျဉ်းထောင်တွင် သုံးနှစ်သုံးမိုး ထိန်းသိမ်းခံခဲ့ရသည်။ ထောင်မှ လွတ်လာသောအခါတွင်လည်း ကားခိုးမှု၊ ဖောက်ထွင်းမှု၊ လုယက်မှုများ ကျူးလွန်ခဲ့ပြန်သဖြင့် မကြာခဏ ထောင် နန်းစံခဲ့ရသည်။ အမှန်အားဖြင့် ချားလ်စ်မင်ဆန်၏ ဘဝအစသည် မှောင်ထဲကပင် စခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ နောက်ဆုံး ဟစ်ပီအဖွဲ့ဝင်များနှင့် ပူးပေါင်း၍ ဘာသာရေးအယူ သီးဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း ဖွဲ့စည်းခဲ့လေသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ပစ္စည်းမဲ့၊ လူ့အောက်ဆုံးလွှာများကို ကယ်တင်ရှင်နှင့် အထက်တန်းလွှာ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို စစ်ကြေညာ၍ ဖျက်ဆီးပစ်ရမည်ဟု ဟောပြောကာ လူငယ်များကို စည်းရုံးခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ စည်းရုံးခဲ့ပြီး လူသတ်မှုကြီးများကို ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လော့စ်အင်ဂျလိစ် တရားရုံးတော်ကမူ ချားလ်စ် မင်ဆန်အား ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. Helter Skelter By V.Bulliosi
2. A crimainal History Of Man Kind By Colin Wilson

ပါရီမြို့၊ ပြင်သစ်ပြည်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၆) ရက်၊ ၁၉၂၂ ခု။

အပြင်တွင် မှောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေပေသည်။ ကြယ်ရောင်
လရောင်များ လုံးလုံးမရှိပေ။ မိုးသားများ တက်နေပြီးလျှင် လေထဲတွင် မိုးနံ့ပင်
ပါလျက်ရှိသောကြောင့် ပြင်သစ်အစိုးရ၏ ရှေ့နေချုပ်ကြီး ဂေါဖရေသည် သူ၏
အိပ်ခန်းပြတင်းကို ဖွင့်လျက် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို အပြင်သို့ ထုတ်၍ မိုးဖွဲကလေး
များ ကျမကျကို ခံကြည့်လိုက်သည်။ မိုးက မရွာသေး၊ ရွာတော့မည် ဟန်ပြင်နေ
သည်။ သူ့အိပ်ခန်း ပြတင်းအနီးရှိ ပိုးစာပင်ကြီးသည် မိုးသက်လေကြောင့်
အရက်မူးနေသော လူတစ်ယောက်သဖွယ် ဟိုသည် ယိမ်းနွဲ့လျက်ရှိသည်။

ဂေါဖရေအဖို့ အိပ်မပျော်နိုင်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အိပ်ယံမျှော်စင်ကြီးသို့
လှမ်းကြည့်မိသည်။ နော်တာဒိန် ဘုရားကျောင်းကြီး၏ စုလစ်မွမ်းချွန်များကို လည်း
မြင်နေရပေသည်။ တစ်ချက်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိုးချုန်းသံများကို ကြားရ သည်။
တစ်ဖက်အိမ်မှ အိပ်ရာမဝင်ကြသေးသော အစေခံတို့၏ စကားပြောသံ များ၊
ခပ်သဲ့သဲ့ ခွေးဟောင်သံများ၊ သံတံခါးဆွဲပိတ်သံ၊ သံစုံနာရီ ထိုးသံများကို
ကြားနေရသည်။

ဂေါဖရေသည် သူ့စာကြည့်စားပွဲမှ စာတစ်စောင်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး
ဖတ်လိုက်ပြန်သည်။ ရှေ့နေကြီး ဂေါဖရေအဖို့ ယင်းစာကို ပဉ္စမအကြိမ်မြောက်
ဖတ်ရှုခြင်း ဖြစ်သည်။ စာမှာ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၅) ရက်နေ့က ပါရီမြို့ အကျဉ်း
ထောင်ကြီးအတွင်း အမျိုးသမီး ၁၀ ဦးနှင့် ကျောင်းသား၊ အရွယ်လူငယ်လေး

တစ်ဦးအား သတ်မှုနှင့် ခေါင်းဖြတ်အသတ်ခံခဲ့ရသည့် ကမ္ဘာကျော် လူသတ် သမား ဟင်နရီဒေဇီလောင်းဒရုတ်မှ နောက်ဆုံး ပေးခဲ့သောစာ ဖြစ်လေသည်။

“ရှေ့နေချုပ်ကြီး ခင်ဗျား ကျွန်တော်သည် မကြာမီ ခေါင်းဖြတ်စက်ဖြင့် အသတ်ခံရတော့မည့် လူသတ်မှုများကို လုံးဝမကျူးလွန်ခဲ့ရသည့် လူသတ်သမား အခေါ်ခံရသူ ဒေဇီလောင်းဒရု ဖြစ်ပါသည်။ (ထိုစဉ်က ပြင်သစ်ပြည်တွင် သေဒဏ် စီရင်ရာတွင် ခေါင်းဖြတ်၍ စီရင်ပါသည်။) ကျွန်တော် အသတ်ခံရမည်ကို လုံးဝ မကြောက်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် မကျူးလွန်ခဲ့ရသည့် ပြစ်မှုများအတွက် ခံရခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ဤစာကို ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့နေချုပ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အား အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခဲ့သည့်နေ့က မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေသည် ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အမှုစတင် စစ်ဆေးခဲ့သည့် စက်တင်ဘာလ (၂၁) ရက်နေ့ကပင် စတင်၍ ပါရီလိပ်အဖွဲ့နှင့် ရှေ့နေကြီးတို့သည် ရာပေါင်း များစွာသော အထောက်အထား သက်သေခံချက်များ၊ သက်သေခံပစ္စည်းများ၊ ကျွန်တော် အသုံးပြုခဲ့ပါသည်ဟု တင်ပြထားသည့် လူသတ်ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့ သည့် ပစ္စည်းများ ...

ဂေါဖရေသည် ဆက်မဖတ်လိုတော့၊ စီရင်ချက်ချသည့်နေ့က တရားခွင် မြင်ကွင်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်နေသည့် သတင်း ထောက်များ၊ ဓာတ်ပုံဆရာများ၏ ကင်မရာမီးသီးများ၏ ဝင်းခနဲ လက်နေပုံများ၊ လှုပ်ရှားဆူညံနေသည့် ပရိသတ်၏အသံများ၊ ထိုင်နားထောင်နေသည့် ခုံပေါ်မှ လဲကျသွားသည့် တရားခံ၏ဇနီး မိုရိုဂိုင်ရာဖာရီ၊ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာနှင့် ရှေ့နေ ချုပ်ကြီး ဂေါဖရေအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပုံတို့သည် ရုပ်ရှင်ကားသဖွယ် ပေါ်လာ ခဲ့သည်။

ဂေါဖရေသည် အသက် ၅၂ နှစ်အရွယ် တရားခံလောင်းဒရု၏ သဏ္ဍာန်ကိုလည်း မြင်ယောင်လာသည်။ လောင်းဒရု၏ အသွင်အပြင် ပုံပန်း လက္ခဏာသည် လူသတ်သမားနှင့် လားလားမှ မတူ၊ အေးဆေး တည်ငြိမ် သည်။ စကားပြောရာတွင် ညင်ညင်သာသာရှိသည်။ သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့မှတ် ဆိတ်များ၊ သူ့ဝတ်စားပုံတို့သည် ထိုခေတ်က နာမည်ကျော် ပါရီမြို့ ဆော်ဘွန်း တက္ကသိုလ်က ဒဿနိက ပါမောက္ခတစ်ဦးနှင့် တူနေသည်။

မျက်နှာအသွင်အပြင်သည် လူတစ်ယောက်၏ အတွင်းစရိုက်ကို ဖော်ကျူးသည်ဟူသော ရှေးသူဟောင်းတို့၏ အဆိုသည် မှားများနေရောသလား။ လောင်းဒရုသည် လုံးဝ လူသတ်တရားခံ အသွင်အပြင် မရှိ။ ပြင်သစ်ပြည်၏ တရားစီရင်ရေးသည် မှားများနေရောသလား။ ပုလိပ်တို့သည် မှုခင်းဆိုင်ရာ ဒဿနများသည်လည်း လမ်းလွဲနေပေရောသလား။ ပုလိပ်တို့သည် အချက်

အလက် မပြည့်စုံခင်လိုသလို ကောက်ချက်ချခဲ့၍ အမှုကို တင်ပြနိုင်ရေးကို ဆင်၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့သလားစသော မေးခွန်းပေါင်းများစွာသည် ရှေ့နေချုပ်ကြီး ဂေါဖရေ ခေါင်းထဲတွင် အစီအရင်ပေါ် လာခဲ့လေသည်။

ရာဇဝတ်မှုခင်းတစ်ခု ဖြစ်ပွားရာတွင် တရားခံအစစ်အမှန် မရရအောင် ရှာဖွေနိုင်ခြင်း၊ ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်းသည် ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် စုံထောက် အဖွဲ့ကြီးတို့ လုပ်ငန်းကြီးဖြစ်လေသည်။ ရာဇဝတ်မှုများကို သက်သေထွက်ချက် ထင်ရှားမှသာ လျှင် တရားရုံးမှ အပြစ်ပေးရမည် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မျက်မြင်သက် သေမရှိဘဲ အဆက်ပြတ်၍ နေပေသည်။ အပြစ်ကျူးလွန်သူ (၁၀၀) လုံးသော် လည်းကောင်း လွတ်မြောက်သွားလျှင် အရေးမကြီးဘဲ အပြစ်မဲ့သူ တစ်ဦး အပြစ် ခံရပါမူ လူတိုင်းလေးစားသည့် မွန်မြတ်သော တရားမှန်ကန်မှုကြီးမှာ အစွန်း အထင်းကြီးတစ်ခုအဖြစ် စွန်းထင်းသွားသည်နှင့် တူလေတော့သည်။

ယခု ကျွန်တော် တင်ပြထားခဲ့သော ဟန်နရီဒေဇီလောင်းဒရု၏ အမှု ကြီးမှာလည်း ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် ပြင်သစ်ပြည် ဆူရီတေးစုံထောက်အဖွဲ့ကြီးတို့က တင်ပြခဲ့သော တိုက်ရိုက်မျက်မြင်သက်သေ၏ သက်သေခံချက်များနှင့် သွယ်ဝိုက် ၍ရသော သက်သေခံချက် (Circumstantial Evidence) များသည် တစ်ခု နှင့်တစ်ခု ကွင်းဆက်ပြတ်နေသဖြင့် လူသတ်သမား လောင်းဒရုအား သေစားသေ စေ စီရင်မှုသည် ပြင်သစ်ပြည်တရားရုံးတော်ကြီး၏ မှားယွင်းမှုဟု အများက ထင်မြင်ယူဆခဲ့ကြသည်။ လောင်းဒရု၏ အမှုအား တစ်ကမ္ဘာလုံးကပင် စိတ်ဝင် စားခဲ့ပြီး ထိုစဉ်က ထုတ်ဝေခဲ့သော ပါရီမြို့ထုတ် လာဖစ်ဂါရို သတင်းစာကြီး၊ လန်ဒန် နေ့စဉ်သတင်းစာကြီး၊ ဝါရှင်တန်သတင်းစာကြီးနှင့် နယူးယော့ခံတိုင်း သတင်းစာကြီးတို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ခံခဲ့ရသော ပြစ်မှုကြီးဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာ့မှုခင်းသမိုင်းတွင်လည်း ယနေ့ထိ ယင်းအမှုကြီးအား တရားရုံး က မှားယွင်းစွာ စီရင်ခဲ့သည်ဟု အများက ယူဆခဲ့ကြလေသည်။ လောင်းဒရု၏ အမှုအကြောင်းကို ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းများ၊ မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဝတ္ထုများ၊ ရုပ်ရှင်များ ရိုက် ခဲ့ကြပေသည်။

လောင်းဒရုမှာ ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူ၊ စကားပြောကောင်းသူ၊ အမျိုးသမီး များအား ချက်ချင်း ကျလောက်အောင်၊ နှစ်သက်အောင် စကားပြောတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ငယ်စဉ် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်လောက်က ခိုးမှုကလေးတစ်ခုတွင် ပုလိပ် တို့က သင်္ကာမကင်းဖြစ်ခဲ့သဖြင့် စစ်ဆေးမေးမြန်းခံခဲ့ရသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူ့ဖခင်မှာ သံမဏိစက်ရုံတစ်ရုံတွင် နာမည်ကျော် အလုပ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီး လောင်းဒရုအား ပုလိပ်အဖွဲ့က စစ်ဆေးနေချိန်တွင် မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွား

ခဲ့သဖြင့် ပုလိပ်အဖွဲ့သည် လောင်းဒရကိုယ်တိုင် စိတ်ရောဂါ ရှိနိုင်သည်ဟု ကောက် ချက်ချထားခဲ့လေသည်။

ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ပွားခဲ့သော ၁၉၁၄ ခုနှစ်အထိ ပါရီပုလိပ် အဖွဲ့ကမူ လောင်းဒရအား စိတ်မချရသူ၊ ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်နိုင်သူတစ်ဦး ဟူ၍ စောင့်ကြည့်ခဲ့လေသည်။ လောင်းဒရသည် ပရိဘောဂများ၊ အခြား အိမ် သုံးပစ္စည်းများ၊ အဝတ်အစားများ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်များမှ စ၍ တစ်ပတ်ရစ် ပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်သူတစ်ဦးအဖြစ် ပါရီမြို့တွင် သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့လေသည်။ ပစ္စည်းရောင်းဝယ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့်လည်း အမျိုးသမီးများနှင့် ဆက်ဆံရေး များခဲ့သည်။ သူ၏ အပြောအဆိုညက်မှုနှင့် အမူအရာ သိမ်မွေ့မှုကြောင့် အမျိုး သမီးများ လောင်းဒရအား ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့လေသည်။

လောင်းဒရသည် ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝသော မုဆိုးမ မဒမ်ကူချေးဆိုသူ နှင့် တပူးတွဲတွဲ သွားလာခဲ့ပြီး ၁၉၁၄ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလကပင် ယင်းမုဆိုးမနှင့် သူ့သားအင်ဒရူးတို့အား ပတ်ဝန်းကျင်က တွေ့မြင်ခြင်း မရှိခဲ့တော့ပေ။ မဒမ်ကူ ချေးနှင့် သူ့သားပျောက်ဆုံးနေကြောင်းကို ဆွေမျိုးသားချင်းများက ပုလိပ်အဖွဲ့ အား တိုင်ကြားခဲ့သော်လည်း ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာသဖြင့် ယင်းအမှုမှာ ထုတ်ဖော်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့တော့ပေ။

၁၉၁၅ ခုနှစ်ခန့်တွင် ဗြူနိုအေရစ်မြို့မှ ပါရီမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသူ အသက် ၄၇ နှစ်ခန့်ရှိ မုဆိုးမတစ်ဦးနှင့် လောင်းဒရတို့ တပူးတွဲတွဲ သွားလာ နေကြသည်ကို အများတွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။ ယင်းမုဆိုးမကြီးမှာလည်း ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ပါရီမြို့တွင် လူသိများလှသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ၁၉၁၅ ခုနှစ် ဇွန်လတွင်မူ ထူးထူးဆန်းဆန်း ယင်းအမျိုးသမီးကြီးနှင့် လောင်း ဒရတို့ သွားလာနေထိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ လောင်းဒရကမူ ယင်းအမျိုးသမီးသည် အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံ ဗြူဂိုအေရစ်မြို့သို့ ပြန်သွားခဲ့ကြောင်း သတင်း ဖြန့်ခဲ့လေ သည်။

လောင်းဒရသည် ထိုနှစ်မေလတွင် ပါရီမြို့မှ ထုတ်ဝေသော သတင်း စာများတွင် ထူးထူးခြားခြား ဆန်းကျယ်သော ကြော်ငြာကို ထည့်သွင်းကြေညာ ခဲ့လေသည်။ ကြော်ငြာတွင် သူ့အိမ်နှင့်သားအား ထိန်းသိမ်းနိုင်ရေးနှင့် သူနှင့် လက်ထပ်ရန် အသက် ၄၀ ကျော်ခန့် မုဆိုးမတစ်ဦး အလိုရှိကြောင်း၊ သူ၏ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်များပါ ဖော်ပြထားခဲ့ရာ ပါရီမြို့ လူကုထံလောကမှ လူသိများခဲ့သော မုဆိုးမ (၃) ဦးက လောင်းဒရထံ လျှောက်လွှာများ တင်သွင်း ခဲ့သည်ဟု သိရှိခဲ့ရလေသည်။ သို့သော်လည်း ယင်းမုဆိုးမ (၃) ဦးမှာ ထူးထူး ဆန်းဆန်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် ပါရီဆူရီတေး စုံထောက်အဖွဲ့သည် လောင်း

၁၁၂ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ဒရုအပေါ် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာခဲ့ပြီး သူ၏သွားလာလှုပ်ရှားမှုများကို စောင့်ကြည့်ခဲ့လေတော့သည်။

လောင်းဒရုသည် ဤအတောအတွင်း ပါရီမြို့ရှိ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ၏ သားသမီးများအား အိမ်များတွင် သွားရောက်ပညာသင်ကြားပေးနေသည့် အလွတ်ပညာသင်ဆရာမ ဒေဇီရေးဆိုသူ အသက် (၅၀) ကျော်ခန့်ရှိ မုဆိုးမတစ်ဦးနှင့် သွားလာနေထိုင်သည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။ အမျိုးသမီးမှာ ယခင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ ဇနီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ယင်းအမျိုးသမီးမှာ လည်း ထူးထူးခြားခြား ပျောက်ဆုံးခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပစ္စည်းအဟောင်းဝယ်ရောင်းသမားဖြစ်သူ လောင်းဒရုနှင့် အတူတွဲခဲ့ကြသည့် မုဆိုးမအားလုံးလိုလို မတွေ့မမြင်ကြရတော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပုလိပ်တို့သည် လောင်းဒရုအား သံသယဖြစ်လာသည်။ စောင့်၍ ကြည့်ရှုလေ့လာကြတော့သည်။

လောင်းဒရုသည် ၁၉၁၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် ထူးထူးခြားခြား ၁၉ နှစ် အရွယ် ချောမောလှပသော အင်ဒရူဘာဘီလေဆိုသူ ဆင်းရဲသည့် မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးကို ပါရီမီထရို ဘူတာရုံတွင် တွေ့ဆုံခဲ့ရာမှ အတူ တပူးတွဲတွဲ ဖြစ်လာသည်။ ဘာတီလေမှာ ယခင်လောင်းဒရုနှင့် သွားအတူ လာအတူ နေထိုင် ကြသော မုဆိုးမများနှင့် များစွာ ခြားနားနေလေသည်။

ယခင် လောင်းဒရုနှင့် တွဲခဲ့သည့် အမျိုးသမီးအားလုံးလိုလိုသည် မုဆိုးမ၊ ပစ္စည်းချမ်းသာကြွယ်ဝသူများဖြစ်ပြီး ယခုဘာလီလေမှာမူ ဆင်းရဲ သည့် မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသော ပုလိပ်အဖွဲ့အဖို့ ထူးဆန်းနေပေတော့သည်။

ယင်းမိန်းပျိုကလေးမှာလည်း မကြာခင် တွေ့မြင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ လောင်းဒရုသည် အသက် ၄၄ နှစ်ခန့်ရှိ မုဆိုးမတစ်ဦးနှင့် တပူးတွဲတွဲ သွားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြရပြန်သည်။ မကြာခင်ပင် ယင်းမုဆိုးမ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် မုဆိုးမ၏အိမ်ဖြစ်သူက လောင်းဒရုနေ ထိုင်သည့် ဂန်ဗီယာရပ်ကွက် တာဝန်ရှိသူအား တိုင်ကြားခဲ့လေသည်။ သံသယဖြစ်နေသော ပုလိပ်အဖွဲ့သည် အမျိုးသမီး (၁၀) ဦးနှင့် လူငယ်တစ်ဦး ပျောက်ဆုံးနေမှုသည် လောင်းဒရုတွင် တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆခဲ့ပြီး ၁၉၁၉ ခုနှစ် ဧပြီလတွင် လောင်းဒရုအား ဖမ်းဆီးခဲ့ပြီး လောင်းဒရု၏အိမ်ကို စနစ်တကျ ရှာဖွေခဲ့လေသည်။

လောင်းဒရု အိပ်ခန်းအတွင်းမှ ဖယောင်းများ တိုက်ထားသော အရှည်တစ်ကိုက်ခန့်ရှိသော ထူးခြားသော မနီလာကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် လောင်းဒရု၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် ယင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ပျောက်ဆုံးနေသူ အမျိုးသမီး (၃) ဦး၏ နေရပ်လိပ်စာများကိုသာ တွေ့ရပြီး ကျန်အမျိုးသမီးများ၏ အမည် လိပ်စာများကို တွေ့ရှိခြင်း မရှိခဲ့ရပေ။

ပုလိပ်အဖွဲ့ကမူ လောင်းဒရု၏အိပ်ခန်းအတွင်းမှ တွေ့ရှိရသော ကြိုးမှာ အမျိုးသမီးများကို လည်ပင်းအား ရစ်ပတ်၍ သတ်ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သည့် ကြိုးဖြစ်ဟန်ရှိသည်ဟု ကောက်ချက်ချယူခဲ့ကြလေသည်။

အမျိုးသမီး အသုံးအဆောင် အမျိုးမျိုးကိုလည်း လောင်းဒရု၏ နေအိမ် တွင် တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။ ပုလိပ်အဖွဲ့ကမူ ယင်းအမျိုးသမီး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း များသည် ပျောက်ဆုံးနေသော အမျိုးသမီးများ၏ ပစ္စည်းများ ဖြစ်နိုင်သည်ဟူ၍ ယူဆသည်။

လောင်းဒရုမီးဖိုအတွင်းမှ တွေ့ရှိရသော ပြာများမှာ လူသေအလောင်း များကို မီးရှို့ရာမှ ပြာများဖြစ်နိုင်သည်ဟု ရုံးတော်အား သက်သေပစ္စည်းများ အဖြစ် တင်ပြခဲ့လေသည်။

လောင်းဒရုအမှုသည် ပါရီလူထုသာမက ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး စိတ်ဝင် စားခဲ့ရသော အမှုကြီးဖြစ်လေသည်။ ပါရီစိန်မြစ်ကမ်းအနီးရှိ ရာဇဝတ် တရားရုံး ကြီးမှာလည်း လောင်းဒရုအား စစ်ဆေးသည့်နေ့တွင် လာရောက် နားထောင် ကြသည့် ပရိသတ်ဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိနေပေတော့သည်။

တရားခွင်တွင် ပုလိပ်အဖွဲ့ကလည်း လောင်းဒရုနှင့် ပတ်သက်၍ တင် ပြထားသည့် သက်သေခံပစ္စည်းများမှာ ပျောက်ဆုံးနေသော အမျိုးသမီးများ၏ ပစ္စည်းများ ဖြစ်နိုင်ပြီး လောင်းဒရုအိမ်မှ တွေ့ရှိရသည့် ပစ္စည်းပေါင်း အမျိုးပေါင်း ထောင်ကျော်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည်။

လောင်းဒရုကမူ ဖြောင့်ချက်ပေးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သူ့နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် တွေ့ရှိသော အမျိုးသမီးများ၏ နာမည်များမှာ သူ့ထံ ပစ္စည်းအဟောင်း လာ ရောက်ရောင်းချသူ အမျိုးသမီးများ၏ နေရပ်လိပ်စာများသာ ဖြစ်ပါသည်ဟူ၍ ရုံးတော်တွင် ထွက်ဆိုခဲ့ပြီး၊ သူ့အိမ်မှာ တွေ့ရှိရသည်ဟူသော အမျိုးသမီး အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းအဟောင်းများမှာ သူဝယ်ယူထားသော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း၊ ပစ္စည်းဟောင်း ရောင်းသမားတစ်ဦးအဖို့ ယင်းပစ္စည်းများ တွေ့ရခြင်းသည် အထူး အဆန်း မဟုတ်ပါကြောင်း တင်ပြခဲ့သည်။ ပုလိပ်အဖွဲ့က တင်ပြသည့် အချို့ သက်သေခံပစ္စည်းများမှာ သူ့နေအိမ်မှ မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုခဲ့လေသည်။

တရားခွင်တွင်မူ လောင်းဒရု ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုများအတွက် မျက် မြင်သက်သေမရှိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပျောက်ဆုံးနေသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၏ ညီမဖြစ်သူကမူ သူမသည် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်ကြောင်း၊

အိပ်မက်တွင် လောင်းဒရသည် သူညီမအား ရုံးတော်တွင် သက်သေခံပစ္စည်း အဖြစ် တင်ပြထားသော ကြီးဖြင့် လည်ပင်းကို ရစ်၍ သတ်ပါကြောင်း ထွက်ဆို သည်။ သို့သော် တရားရုံးအဖို့ အိပ်မက် မက်ခြင်းကို သက်သေအမှန်အဖြစ် လက်မခံနိုင်။

လောင်းဒရအမှု စစ်ဆေးနေချိန်တွင် ယခင်က လောင်းဒရနှင့် အတူနေ ထိုင်ခဲ့ပြီး ပုလိပ်အဖွဲ့က တင်ပြသည့် ပျောက်ဆုံးနေသူ အမျိုးသမီး တစ်ဦးအား လစ်ဘာနွန်နိုင်ငံတွင် ပြင်သစ်ဘာသာစကားသင် ဆရာမ အဖြစ် အမှုထမ်းနေရာမှ တရားခွင့်သို့ လာရောက်နားထောင်သည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ပါရီလူထုနှင့် သတင်းစာလောကတွင် အယူအဆတစ်မျိုး ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

လောင်းဒရသည် ပုလိပ်အဖွဲ့က တင်ပြထားသကဲ့သို့ စိတ္တဇ လူသတ် သမားဖြစ်ခဲ့သလော။ ပျောက်ဆုံးနေသော အမျိုးသမီးများ၏ ပြဿနာကို မရှင်း လင်းနိုင်သော ပုလိပ်အဖွဲ့သည် အမှုဆင်၍ ဖြစ်သလော စသည်ဖြင့် သံသယများ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

လောင်းဒရ၏ ရှေ့နေဖြစ်သူ ရိုင်ဖရီကမူ လောင်းဒရတွင် လုံးဝ အပြစ် မရှိ။ လူသတ်မှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း မရှိဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ရုံးတော်ကြီးကမူ လောင်းဒရသည် ပုလိပ်အဖွဲ့က တင်ပြစွပ်စွဲခဲ့သလို လူသတ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လူသတ်မှုပေါင်းများစွာကို သွေးအေးအေးဖြင့် ကျူးလွန်ခဲ့သူတစ်ဦးဟု ထင်မြင်ယူဆခဲ့ပြီး သေဒဏ်စီ ရင်ချက်ချမှတ်ခဲ့လေတော့ သည်။

လောင်းဒရသည် ကျွန်တော်ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သူ့အား သေဒဏ်မစီရင်မီ အစိုးရရှေ့နေကြီးထံ သူ့ကျူးလွန်ခြင်း မရှိသည့် လူသတ်မှု အကြောင်း စာရေးသားခဲ့လေသည်။

လောင်းဒရအား ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၅) ရက်၊ ၁၉၂၂ ခုနှစ်တွင် သေ ဒဏ် စီရင်ခဲ့လေသည်။ လောင်းဒရသည် သေဒဏ်စီရင်ခြင်း မပြုမီ ဘုန်းတော် ကြီးထံ ဝန်ခံခြင်း မပြု။ အကျဉ်းထောင် တာဝန်ရှိသူများက ပေးခဲ့သည့် စီးကရက် နှင့် အရက်တစ်ခွက်ကိုလည်း လက်နှင့်တောင် မတို့တော့ပေ။ သူ့အား သေဒဏ် မစီရင်မီ အနီးနားတွင် ရှိနေသော သူ့ရှေ့နေ ရိုင်ဖရီအား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရိုင်ဖရီ။ အပြစ်မရှိသူတစ်ဦး သူ မကျူးလွန်ခဲ့ရတဲ့ ပြစ်မှု အတွက် သေဒဏ်ခံခဲ့ရတယ် ဆိုတာကိုတော့ လူထုသိစေချင်ပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြောခဲ့ပြီး ခေါင်းဖြတ်ခံခဲ့လေသည်။

ပြင်သစ်ပြည် တရားစီရင်ရေးသမိုင်းတွင် အများဆုံး ဝေဖန်ခံခဲ့ရသည့် မှုခင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ လောင်းဒရသည် အမှန်တကယ် အပြစ်ကင်းစင်သူ

တစ်ဦး ဖြစ်သလော။ တရားကို နတ်စောင့်သည်ဆိုလျှင် လောင်းဒရအမှုသည် နတ်မစောင့်တရားလော။ ယနေ့ မရှင်းလင်းနိုင်တော့ လောင်းဒရအမှုကို ရေးသား ခဲ့ကြသည့် ဝတ္ထုများ၊ ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းကြီးများတွင်ပင် အယူအဆအမျိုးမျိုး၊ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ စာရေးသူများက တင်ပြခဲ့ကြလေသည်။

လောင်းဒရသည် ငွေရေးကြေးရေးကြောင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မှုဆိုးမများကို သတ်ခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင် အဘယ်ကြောင့် ဆင်းရဲသည့် အင်ဒရူးဘီ ဘာလေကို သတ်ခဲ့သနည်းစသဖြင့် မေးခွန်းများ မေးခဲ့ကြသည်။ မည်သူမျှ ဖြေ ဆိုနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။ လောင်းဒရ သေဒဏ်စီရင်ခံရ ပြီး (၄၅) နှစ်ကြာ ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ပါရီမြို့ထုတ် သတင်းစာကြီး တစ်စောင်တွင် ယခင်လောင်းဒရ ငှား ရမ်းနေထိုင်ခဲ့သည့် အိမ်ခန်းအတွင်းမှ လူရိုးဟု ထင်ရသော အရိုးစုများ တွေ့ရှိရပြီး လောင်းဒရ သေဒဏ်စီရင်ခံရန် မိနစ်အနည်းငယ်အလိုတွင် သူပျောက်ဆုံးနေခဲ့ သော မိန်းမများကို သတ်ခဲ့ပါသည်ဟု ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့သည်ဟု ရေးသားခဲ့လေ သည်။

သို့သော် မကြာမီအတွင်းမှာပင် သတင်းစာပါ ဆောင်းပါးရှင်သည် လုပ်ကြံရေးခဲ့ပါသည်ဟု စွပ်စွဲချက်များ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီး ဆောင်းပါးရှင်မှာ သူ့စိတ်ကူးဖြင့် ရေးခဲ့မိပါကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ရလေသည်။

လောင်းဒရသည် သေဒဏ် အဆုံးစီရင်ခံရပြီးနောက်ပင် ပြင်သစ်ပြည် တရားစီရင်ရေးလောကကို တုန်လှုပ်စေခဲ့ရသည်။ သူ့အမည်သည် သူ သေဆုံး ခဲ့ရပြီး နှစ်ပေါင်း (၅၀) ကြာခဲ့သည်အထိ ပြင်သစ်အစိုးရကို ခြောက်လှန့်ခဲ့လေ သည်။ သူ့အရိုးတွန်ခဲ့လေရောသလားပင် မသိ။ ပြင်သစ် စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သူ ဖရင်ကိုဆာဂင်က လောင်းဒရဟူသော ဇာတ်ညွှန်းကို ရေးသားခဲ့ပြီး လောင်းဒရ၏ ရာဇဝတ်ကျူးလွန်ခဲ့ပုံများကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးပြသခဲ့လေသည်။ လောင်းဒရ၏ နောက်ဆုံးလက်ထပ်ခဲ့ပြီး အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူ ဖနန်ဒေးဆိုသူ အမျိုးသမီးက စာရေးဆရာကြီးအား သူ့ချစ်လင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးစေခဲ့ ပါသည်ဟု တရားစွဲခဲ့ရာ လောင်းဒရ၏ ဇနီးမှာ လျော်ကြေးအဖြစ် ဖရန့်ငွေ ၁၀၀၀၀ ရရှိသွားခဲ့လေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. Landru By W.H Russell.
2. The Murderer's Who's Who.

၁၉၁၁ ခု၊ နွေဦးရာသီ။

နွေဦးရာသီတွင် ပါရီမြို့ရှိ လုဗ်ရ်ပြတိုက်ကြီးသည် အလှတစ်မျိုး ဆင် လျက် ရှိလေသည်။ စိန်မြစ်ဆားတစ်လျှောက် 'ပလာတန်း' ပင် စိမ်းလဲ့လဲ့များ ကြားမှ အုတ်နီရောင်မှိုင်းသည့် ပြတိုက်ကြီးကို ပန်းချီကားဆန်ဆန် လှမ်း၍ မြင်ရလေ့ရှိသည်။ လုဗ်ရ်ပြတိုက်ကြီးကား ကမ္ဘာကျော် မိုနာလီဇာ ပန်းချီကားကြီး ကို အကြောင်းပြု၍ လူသိများခဲ့သည်။ ကမ္ဘာအကြီးဆုံး ပြတိုက်ကြီးများဖြစ်သော စပိန်ပြည်မှ ပရာဒိုပြတိုက်၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ဗြိတိသျှပြတိုက်ကြီး၊ ရုရှပြည်မှ ဟာမတ်တေ့(ဂျ)ပြတိုက်ကြီးများထက် လူသိပိုများလေသည်။

လုဗ်ရ်ပြတိုက်ကြီးတွင် ပြသရာဌာနကြီးပေါင်း (၇) ခုရှိသည့် အနက် ပန်းချီကားများပြသရာ ဌာနကြီးဖြစ်သော (Solon Carre) ဌာနကြီးတွင် အီတာ လျံ၊ စပိန်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ဒတ်(ချ်)၊ ဂျာမန်၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံများမှ ပန်းချီကားပေါင်း တစ်သောင်းကျော် ပြသထားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ယင်းပြခန်းတွင် ပန်းချီပုံကြမ်း ပေါင်း ရှစ်သောင်းကျော် စုဆောင်းထားရှိ ပြသခဲ့၏။ ထိုပြခန်းမှ မိုနာလီဇာ ပန်းချီကားကို လူကြည့်များကြသည်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ခရီးသည်များသည် ဤမိုနာလီဇာပန်းချီကားကို စိတ်အဝင်စားဆုံး ဖြစ်ကြသည်။ ပြတိုက်မှ တာဝန်ရှိ သူများကလည်း ပြတိုက်ကြီး၏ အဝင်ဝ လူများမြင်သာသော နေရာများတွင် မိုနာလီဇာပန်းချီကားကြီး မည်သည့်အထပ်မှာရှိကြောင်း မည်သို့သွားရကြောင်း ဆိုင်းဘုတ်များကို မြားပြု၍ လမ်းညွှန်ပေးထားခဲ့လေသည်။

လုမ်ရ်ပြတိုက်ကြီးမှာ ပြင်သစ်ပြည် မင်းအဆက်ဆက် နန်းတော်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ရာမှ (၁၄) ကြိမ်မြောက် လူဝီဘုရင်လက်ထက်တော်မှပင် တစ်စတစ်စ နှင့် ပြတိုက်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ရှေးခေတ် ဂရိနှင့် ရောမတို့၏ လက်ရာ ရုပ်တုပေါင်း (၃၀၀၀) ကျော်၊ နာမည်ကျော် ဂရိ အချစ်နတ်သမီးပုံတူ ကျောက် ဆစ်ရပ်လုံးဖြစ်သော ဗီးနပ်(စ်)ဒီမိုင်လိုကိုလည်း ပြတိုက်ကြီးအတွင်း တွေ့မြင် နိုင်သည်။

ထို့ပြင် ရှေးဟောင်းဖိုနီရှန်လူမျိုး၊ အဆီးရီးယန်းလူမျိုး၊ အီဂျစ်လူမျိုး တို့၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံများမှ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု ပစ္စည်းများကို အခန်းကြီး (၆) ခန်းပြည့် ပြသထားရှိလေသည်။ ထိုပြတိုက်ကြီး ၏ ပန်းချီပြခန်းတွင်းရှိ ခေတ်ဟောင်းပညာရှင်ကြီးများ၏ လက်ရာများကို တက် သစ်စ ပန်းချီပညာရှင်ကလေးများအား လေ့ကျင့်ကူး ယူရေးဆွဲခွင့်ပေးထားခဲ့၏။ ဤသို့ ကူးယူရေးဆွဲရာတွင် ပန်းချီကားကြီးများ၏ အတိုင်းအတာအတိုင်း ရေးဆွဲခွင့်ကိုမူ တားမြစ်ထားခဲ့သည်။

တက်သစ်စ ပန်းချီဆရာလေး လူဝီဘီရောသည် (၁၉၁၁) ခုနှစ် ဩဂုတ်လ (၂၁) ရက် နံနက်စောစောကပင် လုမ်ရ်ပြတိုက်ကြီး အဝင်ဝတွင် ရောက်ရှိနေသည်။ နံနက်စောစော ရွာထားသောမိုးကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စိန်မြစ် ကြီးမှ မြူခိုးတွေ ဝေနေသဖြင့် မမြင်နိုင်ပေ။ မိုးစက်ကလေးများသည် ပြတိုက်ကြီး ရှေ့ရှိ ပိုးစာပင်များ၊ ဝက်သစ်ချပင်များပေါ်တွင် ပုလဲများ စီခြယ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။ ယင်းအပင်များပေါ်တွင် မျိုးဆက်ပေါင်းများစွာ ကြောင့်ကြမဲ့ အသိုက်အအုံပြုလုပ်ခဲ့သော စာကလေးများသည် ဆူညံစွာ မာဂစတေးကို ကျူး ရင့်နေကြပေသည်။ ယမန်နေ့က ပြတိုက်ကြီးကို အထူးသန့်ရှင်းရေး ဆောင်ရွက်ရန် ပိတ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယနေ့ ဩဂုတ်လ (၂၁) ရက်နေ့မှ ပြည်သူလူထုသို့ ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ပြသခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပန်းချီဆရာလေး လူဝီဘီရောသည် လက်တစ်ဖက်တွင် သူ့ ပန်းချီ ရေးဆွဲမည့်ကိရိယာနှင့် ဆေးသေတ္တာလေးကို ကိုင်ဆွဲရင်း ပန်းချီကားကြီး ထား သည့် ပြခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ လူဝီဘီရောသည် နာမည်ကျော် မိုနာလီဇာ ပန်းချီကားကြီးကိုရေးဆွဲရန် မွန်မတ်(ရ်)ရပ်ကွက်၊ ပန်းချီအရောင်းဆိုင်ရှင် ဖိလစ်၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ လူဝီဘီရောသည် မကြာခဏ ဆိုသလို ရှေးခေတ်ပန်းချီဆရာကြီးများ၏ လက်ရာများကို ကူးယူရေးဆွဲပြီး ဖိလစ်၏ ပန်းချီကားအရောင်းဆိုင်တွင် ပြသထားလေ့ရှိသည်။ ရာသီမှာလည်း ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ ပျားပန်းခပ်လာရောက်သည့် ရာသီဖြစ်သဖြင့် နာမည်

ကျော် မိုနာလီဇာပုံတူ ပန်းချီကားများကို အများအပြား ရောင်းချရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။

ပန်းချီဆရာလေးသည် ပြခန်းအရာရှိကလေးနှင့်အတူ မိုနာလီဇာ ပန်းချီ ကားကြီး ချိတ်ဆွဲထားသည့်နေရာကိုရောက်လာခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး စိတ် ချောက်ချားသွားသည်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သားများ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန် ယူဆောင် သွားခဲ့ကြသလော။ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းရှိသဖြင့် မိုနာလီဇာပန်းချီ ကားကြီးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးရန် တစ်နေရာသို့ ယူဆောင်သွားသလော။ ပန်းချီ ကားပြခန်းကို စောင့်ရှောက်သည့် တာဝန်ခံနှစ်ဦးကလည်း မပြောနိုင်။ မိုနာလီဇာ ပန်းချီကားကို လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆရာလေး လူဝီဘီရောသည် နံနက် (၁၁:၀၀) နာရီ ထိုးလာပြီဖြစ်၍ မိုနာလီဇာပန်းချီကားကြီးကို မိတ္တူကူးရေးဆွဲရန် လက် လျှော့ရတော့မည်ဖြစ်လာသည်။ ပြခန်းတာဝန်ခံနှင့် ပန်းချီဆရာလေးတို့နှစ်ဦး စလုံး အချိန်ကြာလာသည်နှင့် အံ့ဩခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ချောက်ချားခြင်း တို့ ကြောင့် ချွေးတွေစိုလာသည်။ ပြင်သစ် အမျိုးသားအားလုံး၏ အဖိုးထိုက်ရှားပါး သော အနုပညာပန်းချီကားကြီး (မြန်မာငွေဖြင့် ၄၇ သိန်းတန် ပန်းချီကား) မတွေ့ ရတော့။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် အိပ်မက်များ မက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ခေတ်အဆက်ဆက် နှစ်ပေါင်း (၄၀၀) ကျော် ထိန်သိမ်းထားခဲ့သည့် ပန်းချီကား ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။ အစောင့်အရှောက်တွေကြားမှ ယင်း ပန်းချီကားကို မည်သို့ခိုးယူနိုင်သနည်း။

ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော မိုနာလီဇာပန်းချီကားကို ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီ ဆရာကြီး လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီသည် (၁၅၀၃) ခုမှ (၁၅၀၇) ခုနှစ်ထိ လေးနှစ်တိတိ ရေးဆွဲခဲ့ရလေသည်။ အပြုံးရှင် မိုနာလီဇာမှာ အီတလီနိုင်ငံ ဖလော်ရင့်မြို့မှ ကုန် သည်ကြီးတစ်ဦး၏ တတိယဇနီးဖြစ်သည်။ ကုန်သည်ကြီးမှာ မိုနာလီဇာထက် အသက် (၁၉) နှစ်ခန့် ကြီးသူဖြစ်သည်။ ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ အနုပညာပစ္စည်း စု ဆောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုခေတ်က နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာ လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီအား ခေါ်ယူ၍ သူ့ချစ်ဇနီးလေး၏ပုံတူကို ရေးဆွဲစေလေသည်။ ရေးဆွဲနေစဉ် မိုနာလီဇာ၏ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ ကုန်သည်ကြီးနှင့် လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီတို့ ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်သဖြင့် တစ်ပိုင်းတစ်စ ဆွဲလက်စဖြစ်နေသော ပန်းချီကား ကြီးကို ပြင်သစ်ပြည် ပါရီသို့ ယူဆောင်သွားခဲ့သည်။ ပါရီတွင် လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီ သည် မိုနာလီဇာ ပုံတူကားကြီးကို ဆက်လက်ရေးဆွဲခဲ့သည်။ ပြင်သစ်ပြည်ရှင် ပထမမြောက် ဖရစ်စစ်သည် ယင်းမိုနာလီဇာပန်းချီကားကြီးကို ထိုခေတ်က ဒေါ်လာ (၅၀၀၀၀) ပေး၍ ဝယ်ယူခဲ့သည်ဟု ဆိုလေသည်။

ပြတိုက်မူးကြီးသည် ပြင်သစ်ပြည်၏ စကော့တလန်ယာဒ်ဟု နာမည် ကျော်နေသည့် ပါရီမြို့ ဆူရီတေးစုံထောက်အဖွဲ့ကြီးကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြား ခဲ့သည်။ စုံထောက်ကျော်များသည် ပြတိုက်ကြီးသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာခဲ့ ကြပြီး သဲလွန်စတွေ ရှာကြသည်။ တာဝန်ရှိသူတွေကို စစ်ဆေးကြသည်။ ပြည် တွင်းမှ လေဆိပ်အားလုံး ရောက်ရှိနေသည့် ခရီးသည်တွေကို ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာကြ သည်။ မီးရထားဘူတာရုံများ သင်္ဘောဆိပ်များတွင် အစောင့်တွေ ချထားကြ သည်။ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်ကြီးတစ်ခု ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရကာ တစ်တိုင်းပြည်လုံး သတင်းယုံနှံသွားခဲ့ရတော့သည်။ ပြင်သစ်ပြည်မှ သတင်းစာ အားလုံးတွင် အရေးပေးဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ နာမည်ကျော် Lafagaro သတင်းစာ ကြီးကမူ 'မကြာမီ နော်တာဒိန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးကို ခိုးယူနိုင်ကြတော့မည် လော' ဟု သရော်သည်။

ပြင်သစ်စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးနှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးတို့အဖို့ အရှက်ရစေတော့ သည်။ ပြင်သစ်ပြည် ခေတ်အဆက်ဆက်တွင် ထူးခြားသည့် စကားပုံတစ်ခု ရှိ ခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းအိမ်သုံးစကားပုံမှာ 'တစ်စုံတစ်ခုကို ပြုလုပ်ရာတွင် မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆလျှင် မိုနာလီဇာပန်းချီကားကြီးကို ခိုးယူသလို ဖြစ်မှာပေါ့' ဟူသော စကားပုံ ဖြစ်သည်။ ဆိုလိုသည် အဓိပ္ပာယ်မှာ မိုနာလီဇာ ပန်းချီကားကြီးကို ဘယ်လိုမှ 'လုဗ်ရ်' ပြတိုက်ကြီးမှ မခိုးယူနိုင်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခု ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပါရီဆူရီတေး စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့ ကြီး (FBI) အဖွဲ့ကြီးသို့လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလန် စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့ကြီး တို့ထံသို့လည်းကောင်း၊ နာမည်ကျော် ရာဇဝတ်မှု ဂျူးလွန်လေ့ရှိသည့်သူများ၊ လက်စလက်နက်ရှိသူများအား စောင့်ကြည့်ရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ ပြင်သစ်အစိုးရ သည် မိုနာလီဇာပန်းချီကား ပျောက်ဆုံးမှုကို စစ်ဆေးရန် နာမည်ကျော် ဂျူးရီလူ ကြီးဟင်နရီဒူးရော့ (Henri Drioux) ခေါင်းဆောင်သော ကော်မတီတစ်ရပ်ကို ဖွဲ့ပေးခဲ့ရသည်။ ပြင်သစ်ပြည်၏ နယ်စပ်တွေ အားလုံးကို ပိတ်ဆို့သည်။ ပြင်သစ် အစိုးရအား အကြပ်ကိုင်ရန် ယင်းပန်းချီကားကြီးကိုပြန်ပေးဆွဲသလော စသည်ဖြင့် အချို့က ထင်မှတ်ခဲ့ သည်။ ဗေဒင်ဆရာတွေ၊ လက္ခဏာဆရာတွေ၊ ဂမ္ဘီရပညာရှင် တွေ၊ ဝိညာဉ် ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို ယင်းမိုနာလီဇာပန်းချီကားကြီး သတင်းရရှိင် ဖို့ မိမိတို့နည်းဖြင့် ကြံဆောင်ကြရန် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များက တိုက်တွန်းခဲ့ကြ သည်။ ဓာတ်ဖန်လုံးကြည့်၍ အနာဂတ်ကို ကြည့်မြင်သူ၊ တားရောက်တ်ပြားဟော ဆရာတွေကိုလည်း ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများက မိုနာလီဇာပန်းချီကား၏ သတင်းပေး

နိုင်လျှင် ဆုငွေပေးမည်ဟု ကြေညာခဲ့ကြသည်။ ပြတိုက်ကြီးကိုလည်း ယာယီပိတ်ထားခဲ့ရသဖြင့် ပြင်သစ်အစိုးရအဖွဲ့အဖို့ အထူးသိက္ခာကျခဲ့ရရှာသည်။

ဆုရီတေးစုံထောက်အဖွဲ့ကြီးကလည်း သူတို့မှတ်တမ်းတင်ထား သူရာဇဝတ်မှု၊ ခိုးမှု ကျူးလွန်တတ်သူတွေကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ ပန်းချီအရောင်းပြခန်းပိုင်ရှင်များထံသို့လည်း ယင်းပန်းချီကားကြီးကို လာရောက်ရောင်းချလျှင် သတင်းပို့ရန် ပြင်သစ်အစိုးရက မေတ္တာရပ်ခံသည်။ အချို့ကလည်း ဂျာမဏီနိုင်ငံ ရှင်ဘုရင်ကိုင်စာသည် ပြင်သစ်အစိုးရအဖွဲ့ အကြပ်အတည်း ဖြစ်စေရန် ယင်းမိနာလီဇာပန်းချီကားကြီးကို အပျောက်ရိုက်စေသည်။ ပန်းချီကားကြီး ပျောက်ဆုံးမှုတွင် နောက်ကွယ်မှ နိုင်ငံရေး ပါဝင်ရမည်ဟု အများ က ယူဆခဲ့ကြသည်။

(၁၉၁၃) ခုနှစ်အတွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ မိနာလီဇာပန်းချီကားကြီး၏ သတင်းအစအန မရခဲ့တော့ပေ။ (၂) နှစ်တာ ကာလအတွင်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ပန်းချီကား စုဆောင်းမှုတွင် ဝါသနာပါသူ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး (၆) ဦးအကြောင်း သတင်းစာကြီးများတွင် ဖတ်ရှုကြရသော စာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ ငိုအားထက်ရယ်အားသန်ကြရ သည်။ မိနာလီဇာ သတင်းအစအနရရှိတော့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အက်(၆)ဘီအိုင်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကြီးမှ သူဌေးကြီးများ၏ ပြခန်းများသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေသောအခါ မိနာလီဇာပန်းချီကား အတု (၆) ကားတွေ့ရသဖြင့် မိနာလီဇာပန်းချီကားကို အချောင်ရလိုသော လောဘဇောဖြင့် ဝယ်ယူထားသူ သူဌေးကြီးများမှာ ဒေါ်လာသုံးသိန်းကျော်လေးသိန်းနီးပါး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ဟု ဆိုလေသည်။

မိနာလီဇာပန်းချီကားကြီး ပျောက်ဆုံးခဲ့ရမှုမှာ ပါရီစုံထောက်အဖွဲ့ကြီးနှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးတို့အဖို့ လက်လျှော့ရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ယင်းပန်းချီကားကြီးကို ခိုးယူသွားသူအဖို့မှာလည်း အတော်တာဝန်ကြီးလေး သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပန်းချီကားကြီးကို မပျက်စီးရအောင် ကြာရှည် ထိန်းသိမ်းရန် မလွယ်။ ပန်းချီကျော် လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီသည် ယင်းပန်းချီကားကြီး ကို ရေးဆွဲခဲ့စဉ်က သစ်သားပြားပေါ်တွင် ရေးဆွဲခဲ့သောကြောင့် သစ်သားပြားကြီးအား ရေခိုးရေငွေစသော ပတ်ဝန်းကျင် အန္တရာယ်များကို အထူးသတိထားရပေတော့မည်။ ရက်တွေ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကုန်ဆုံးလာခဲ့လေပြီ။ ပါရီမြို့လုဗ်ရ် ပြတိုက်ကြီးမှ တာဝန်ရှိသော သူများသည် သန်းကျော်တန်ဖိုးရှိသော အပြုံးရှင် မိနာလီဇာ ပန်းချီကားကြီးအတွက် လက်လျှော့လိုက်ကြတော့သည်။ ယခင် ပန်းချီပြခန်းရှိ မိနာလီဇာပန်းချီကားကြီး၏ တည်နေရာတွင် ပန်းချီကျော်ရာဖဲလ် Raphael ၏ ပန်းချီကားကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားလိုက်တော့သည်။

မိုနာလီဇာပန်းချီကားကြီး ပျောက်ဆုံးခဲ့ရပြီး ၂၈ လအကြာ ၁၉၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂) ရက်နေ့တွင် အီတလီနိုင်ငံ ဖလော်ရင့်မြို့တွင် နေထိုင်သူ၊ ပန်းချီကားများ ရောင်းဝယ်သူ အယ်ဖရိဒိုကယ်ရီ Alfredo Ceriသည် စာတိုက်မှ မှတ်ပုံတင်ထားသော ထူးခြားသည့် စာတစ်စောင် ရရှိခဲ့လေသည်။ စာရေးသူမှာ သူနှင့် သိက္ခန်းခင်မင်သူ မဟုတ်ပေ။ အမည်ကိုပင် မကြားဖူး။ စာတွင် စာရေးသူ လီအိုနတ်က သူထံတွင် ပျောက်ဆုံးနေသော ပန်းချီကျော် လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီ၏ မိုနာလီဇာပန်းချီကားကြီး ရှိနေကြောင်း၊ အီတလီပြည်သား ပန်းချီကျော်တစ်ဦး ရေးဆွဲသည့် ပန်းချီကားကို အီတလီပြည်သားတစ်ဦး လက်ဝယ်သာ ထားရှိလိုကြောင်း၊ အီတလီအမျိုးသားများ၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ အမွေအနှစ်ကြီးကို အခြားသက်ဆိုင်သည့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် ရှိနေသည်ဆိုသည်မှာ သဘာဝမကျ။ သို့ဖြစ်၍ မျိုးချစ်စိတ်အရ သူ့လက်ဝယ် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် ကြာရှည်လျှင် ပန်းချီကားကြီး ပျက်စီးယိုယွင်းလာမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် အကြောင်းကြားရခြင်းဖြစ်ကြောင်းဟု ဆိုသည်။

ပန်းချီကားရောင်းဝယ်သူ အယ်ဖရိဒိုကယ်ရီသည် ချက်ချင်းဆိုသလို အီတလီရဲအဖွဲ့အား အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ အီတလီရဲအဖွဲ့ဝင်တို့သည် ပန်းချီကားရောင်းဝယ်သူကယ်ရီနှင့် လျှို့ဝှက်စွာ အစီအစဉ်ရေး ဆွဲခဲ့ကြပြီး စာ တိုက်မှ မှတ်ပုံတင်စာဖြင့် ပေးပို့သူထံသို့ ပန်းချီကားကြီးကို ယူဆောင်လာရန် ချိန်းဆိုလိုက်လေသည်။

(၁၉၁၃) ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၁၃) ရက်နေ့သည် ဖလော်ရင့်မြို့အဖို့ အဆိုးရွားဆုံးသော ဆောင်းရာသီနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်နေသည်။ မျှော်လေတိုင်း နှင်းကန်လန်ကာကြီးက ကာဆီးနေသည်။ ဖလော်ရင့်မြို့ စတာဇီအွန်ဘူတာကြီးပင် ခရီးသွားလာသူ နည်းပါးလှသည်။ ဝင်ရောက်လာသည့် မီးရထားများတွင်လည်း ခရီးသည်တွေ နည်းပါးလှသည်။ ပန်းချီကားရောင်းသူ ကယ်ရီနှင့် ရုပ်ဖျက်ထားသူ ရဲအဖွဲ့ဝင်များသည် ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ဆိုက်ရောက်လာသည့် မီးရထားများကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်ရှုခဲ့ကြရသည်။ နံနက် ၁၀ နာရီထိုးလောက်တွင် ရောမမှ ဆိုက်ရောက်လာသည့် မီးရထားခရီးသည်တစ်ဦးကို ဂရုပြုမိကြသည်။ သူသည် အမည်းရောင် ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သန်မာထွားကျိုင်းသည့် အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ဦးနှင့် တူနေသည်။ သူ့ပခုံးထက်တွင်လည်း သစ်သားသေတ္တာ ခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံးကို သယ်ယူလာခဲ့သည်။ သစ်သားသေတ္တာမှာ အဖြူရောင် ဆေးသုတ်ထားပြီး သစ်လွင်လျက်ရှိနေသည်။

ကယ်ရီသည် ထိုသူနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ရဲအဖွဲ့ဝင်များမှာ သူတို့ နှစ်ဦးအား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ သေတ္တာကို သယ်ဆောင်လာ

သူမှာ လီအိုနတ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့တွင် ပျောက်ဆုံးနေသော မိုနာလီဇာပန်းချီကားကြီးပါရှိကြောင်း၊ ယင်းပန်းချီကားကြီးကို အီတလီလိုင်ရာ ငွေ ငါးသိန်းဖြင့် ရောင်း ချမည်ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြခဲ့သည်။

အီတလီရဲအဖွဲ့ကြီးသည် ပန်းချီကား ရောင်းဝယ်သူကယ်ရီ၏ အကူအညီနှင့် အီတလီအမျိုးသား ဗင်ဆင့်ဆိုပီရ(ဂ်)ဂူရားဆိုသူအား ဖမ်းဆီးရမိပြီး သူတည်းခိုသည့် ဟိုတယ်မှ အပြေးပိုင်ရှင် မိုနာလီဇာပန်းချီကားကြီးကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့လေသည်။ ကမ္ဘာကျော် စကော့တလန်ယာဒ်ပုလိပ် အဖွဲ့ကြီး၊ ပြင်သစ်ပြည်မှ ဆူရီတေးစုံထောက်အဖွဲ့ကြီး၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ အက်(ဖ်)ဘီအိုင်အဖွဲ့ကြီးတို့ ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်းမရှိသော မိုနာလီဇာပန်းချီကား ပျောက်ဆုံးမှုကြီးကို ဖော်ထုတ်နိုင်သည့် အီတလီပုလိပ် အဖွဲ့ကြီးမှာ ကမ္ဘာ့သတင်းစာကြီးများ၏ ချီးမွမ်းခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ တရားခံဖြစ်သူ ဗင်ဆင့်ဆိုပီရ(ဂ်)ဂူရားကလည်း မိုနာလီဇာပန်းချီကားကြီးကို ခိုးယူရာတွင် သူ့အကျိုးအမြတ် ရရှိရေးထက် အမျိုးသားအမွေအနှစ်ဖြစ်သော မိုနာလီဇာကို အီတလီပြည်သား ပန်းချီကျော်ရေးဆွဲခဲ့ရသဖြင့် ယင်းပန်းချီကားမှာ အီတလီပြည်ကသာ ထိန်းသိမ်းထားခွင့်ရှိသည်ဟု ယူဆသဖြင့် ခိုးယူရကြောင်း အီတလီ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးထံ ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့လေသည်။

ဗင်ဆင့်ဆိုပီရ(ဂ်)ဂူရားမှာ အီတလီအမျိုးသား ဖြစ်သည်။ ဆေးသုတ်သမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး စာရိတ္တကောင်းမွန်သူ မဟုတ်ပေ။ အီတလီနိုင်ငံမှ ပါရီမြို့တွင် လာရောက်နေထိုင်ပြီး အဆောက်အအုံများ ဆေးသုတ်လုပ်ငန်းနှင့် မှန်ပေါင်များ တပ်ဆင်သည့်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ရင်း အလျဉ်းသင့်သလို ခါးပိုက်နှိုက်၊ အလစ်သုတ်လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ (၁၉၀၉) ခုနှစ်ကပင် ပြည့် တန်ဆာတစ်ဦး၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို အလစ်သုတ်ခဲ့ရာမှ ထောင်ကျခဲ့သည်။ သူ့ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းများ၊ ကိုယ်အတိုင်းအထွာများ၊ လက်ဗွေများကို ပါရီပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးက မှတ်တမ်းပြုစုထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုခေတ်ကဲ့သို့ စနစ်တကျ မရှိခဲ့သဖြင့် ပန်းချီကားကြီး ခိုးယူခံရမှုတွင် ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ပီရ(ဂ်)ဂူရားသည် မိုနာလီဇာပန်းချီကားကြီးကို (၁၉၁၁) ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၂၀) ရက်နေ့က ခိုးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပီရ(ဂ်) ဂူရားသည် လုဗ်(ရ်)ပြတိုက်ကြီးတွင် မကြာခဏဆေးသုတ်ခြင်း၊ မှန်ပေါင်တပ်ခြင်းများကို ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသဖြင့် ပြတိုက်ကြီးမှ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သားများ၊ စောင့်ရှောက်သူများက သိနေကြသည်။ သူလာရောက်ခြင်းကိုဆေးသုတ်ရန် လာသည်ဟု ထင်ကြသည်။ ပီရ(ဂ်)ဂူရားသည် အစောင့်အရှောက်များ အလစ်တွင် မိုနာလီဇာ ပန်းချီကားကြီးကို ဖြုတ်ယူခဲ့ပြီး ပန်းချီကားပေါင်နှင့် မှန်ကို ပြတိုက်လှေကားကြီးအောက်တွင် ဝှက်ထားခဲ့သည်။ ပန်းချီကားကြီးကိုမှ သူ့ဝတ်စုံများနှင့် ဖုံးအုပ်ထားပြီး အစောင့်

များ အလစ်တွင် သူနေထိုင်သည့် ပါရီမြို့ စိန့်လူဝီဆေးရုံလမ်း နေအိမ်သို့ သယ်ယူလာခဲ့သည်။ နှစ်နှစ်တိတိ သူ့အဝတ်အစားသေတ္တာတွင် ဝက်ထားခဲ့လေသည်။

အီတလီအစိုးရသည် မိုနာလီဇာ ပန်းချီကားကြီးကို ၁၉၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၃၁) ရက်နေ့တွင် အစောင့်အရှောက် ထူထပ်စွာချထားခဲ့ပြီး မူလပိုင်ရှင် ဖြစ်သည့် ပြင်သစ်အစိုးရအား လွှဲပြောင်းပေးအပ်ခဲ့လေသည်။ (၁၉၁၄) ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၄) ရက်နေ့တွင် မိုနာလီဇာပန်းချီကားကြီးကို ပါရီမြို့ လုဗ်(ရ်) ပြတိုက် မူရင်းနေရာဟောင်းတွင် ထားရှိခဲ့ပြီး ပန်းချီပြခန်း ဖွင့်ပွဲကြီးကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပခဲ့ကြလေသည်။

အီတလီအစိုးရသည် ပီရ(ဂ်)ဂူရားအား ဖလော်ရင့်မြို့ တရားရုံးတွင် စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ပီရ(ဂ်)ဂူရားသည် ယင်းပန်းချီကားကြီးကို မျိုးချစ်စိတ်အရ အီတလီအမျိုးသား ပန်းချီဆရာကြီး ရေးဆွဲသည့် ပန်းချီကားသည် မိခင် အီတလီ နိုင်ငံတွင်သာ ရှိသင့်ပါသည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ခိုးယူခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့လေသည်။ ရုံးတော်ကြီးကမူ ပီရ(ဂ်)ဂူရားအား မိုနာလီဇာခိုးယူမှုအတွက် တစ်နှစ်နှင့် တစ်ဆယ့်ငါးရက် အကျဉ်းခံစေဟု အပြစ်ပေးခဲ့သည်။ (၁၉၂၅) ခု အောက်တိုဘာလတွင် အသက် (၄၄) နှစ်သာရှိသော ကမ္ဘာကျော်အပြုံးရှင် ပန်းချီကားကြီးကို ခိုးယူခဲ့သူ ပီရ(ဂ်)ဂူရား ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. The day The Stole the Mona Lisa By S.V.Relt
2. Book of Lists By Irving wallace.

၁၉၂၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ။

မာဆေး(လ်)မှ ထွက်ခွာလာသော အမြန်ရထားသည် ပါရီမြို့၊ ဆင်ခြေ
ဖုံးအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသော အမြန်ရထား၏ ဝဲ၊
ယာမှယာတောများ၊ စပျစ်ခြံများ၊ အမိုးနီနီနှင့် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းများ၊ မီးခိုး
တလူလူ ထွက်နေသော ယာတောအိမ်ကလေးများသည် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် တရိပ်
ရိပ် ပြေးနေသော မာဆေး(လ်)ပါရီ အမြန်ရထားကို ငေးမျှော်ကြည့်နေသလို
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကောင်းကင်တစ်ခုတွင်လည်း မိုးသားတိမ်လိပ်တွေ ဆင်နေသည်။
ဝင်ခါနီးနေ၏ဖျော့တော့သော ရောင်ခြည်သည် ယမန်နေ့က သဲသဲမဲမဲ ရွာထား
သော ရထားလမ်း ဝဲ၊ ယာ ရှိ ရေအိုင်ကလေးများပေါ်တွင် ကျရောက်သဖြင့်
ရွှေရောင်များလွှမ်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ မက်မွန်ပင်တန်းများ၊ ပိုးစာပင်တန်း
များ၊ ဝက်သစ်ချပင်တန်းများနှင့် တောအုပ်များပေါ်တွင် ကျရောက်နေသော ဝင်ခါ
နီးနေ၏ ရောင်ခြည်သည် ပြင်သစ် ပန်းချီကျော် မိုးနု၏ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို
ကြည့်မြင်နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ရထားလမ်းဘေးရှိ သံကြိုးတိုင်၊ သံကြိုး
များပေါ်တွင် အိပ်တန်းတက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည့် ကျီးကန်းများ၊ သပိတ်လွယ်
ငှက်များ နားနေကြသည်ကို မြင်နေရပေသည်။

မာဆေး(လ်)မြို့မှ သံမဏိသူဌေးကြီး အင်းဒရူးပိုးဆင်သည် အမြန်
ရထားပြတင်းပေါက်မှ ရှုခင်းများကို ငေးမောကြည့်မိသည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်း

အသင်းများသူ၊ မိဘစဉ်ဆက် သံမဏိလုပ်ငန်းကြီးဖြင့် ကျိုကျိတက် ချမ်းသာလာ သူ၊ ပျော်ပျော်နေတတ်သူ ပိုးဆင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ ယခု သူ ဆောင်ရွက်ရမည့်လုပ်ငန်းကြီး အောင်မြင်ခဲ့ပါက ဖရန်ဇွေ သန်းနှင့်ချီ၍ မြတ်စွန်း မည့်လုပ်ငန်းကြီးဖြစ်သည်။

အင်ဒရူးပိုးဆင်သည် လူငယ်ပီပီ လောဘကို မထိန်းနိုင်၊ ယခု သူ လျှို့ဝှက်စွာဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းကြီးကိုသာ စိတ်ဝင်စားသည်။ သူ့မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေပြီး နိုင်ငံရေးစကားပြောနေသည့် ဂျာမန်လုပ်ငန်းရှင် ကြီးများဖြစ်ဟန်တူသူ နှစ်ဦး၏ နိုင်ငံရေး ပြောသံ ဆိုသံ၊ သူ၏ဖတ်လက်စ အာဂါသာခရစ်တိတ် စုံထောက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားနိုင်၊ ပိုးဆင် အဖို့ ဂါဒီလီယွန်ဘူတာကြီးသို့ အမြန်ဆုံးရောက်ပြီး၊ သူ့အား ကြိုဆိုနေကြမည့် ပါရီမြို့ ကရိလွန်ဟိုတယ်ကြီးမှ ဧည့်ကြိုများကို တွေ့ရန် စိတ်စောလျက် ရှိနေ သည်။

အမြန်ရထားသည် တသွင်သွင်စီးနေသော ရေမြောင်းတစ်ခုပေါ် ဖြတ် ချီတည်ဆောက်ထားသော သံတံတားရှည်ကြီးတစ်ခုကို အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာနှင့် ဖြတ်လာခဲ့သည်။ သံတံတား၏မြည်သံ၊ ရထား၏စက်သံသည် ပဲ့တင်ထပ် လျက် ရှိနေပေသည်။ ယင်းပဲ့တင်သံကြောင့် ရထားလမ်းဘေးရှိ သံကြိုးတိုင်များ ပေါ်တွင် နားနေကြသော ပျံလွှားငှက်များ၊ သပိတ်လွယ်ငှက်များသည် ကြောက် လန့်သဖြင့် ပျံတက်သွားကြသည်။

သူဌေးမင်း အင်ဒရူးပိုးဆင်သည် သူ့အား ကရိလွန်ဟိုတယ်မှ စောင့် ကြိုနေမည့် မြို့စားကလေး လပ်စတင်း ဆိုသူကိုသာ စိတ်မှန်းဖြင့် တွေးနေမိသည်။ သူနှင့် မြို့စားကလေး လပ်စတင်းတို့သည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူး။ သူ နာမည်ကိုပင် မကြားဖူး။ စာ အဆက်အသွယ်နှင့်သာ ဆက်သွယ်ခဲ့ရသည်။ ပါရီရှိ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် မြို့စားကလေး လပ်စတင်း ဆိုသူ၏ အတွင်းရေး အတွင်းဝန်ကို သူတွေ့ရခဲ့သည်။

အတွင်းရေး အတွင်းဝန် ဆိုသည်မှာလည်း လူရည်သန်၊ စကားပြော အဆို အထက်တန်းကျပြီး၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ထွက် တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ မြို့စားကလေးလပ်စတင်းမှာလည်း ပါရီဆော်ဘွန်း တက္ကသိုလ်ထွက်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပြင်သစ်ပြည်အစိုးရ၊ ဆက်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ စက်မှုရေးရာ ကော်မတီ၊ အကြီးအကဲ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

အင်ဒရူးပိုးဆင် ထံသို့ အမြန်ချောပို့နှင့် ပေးပို့သော စာခေါင်းစီးတွင် ဆက်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၏ စာခေါင်းစီးကို အသုံးပြုခဲ့သည်ကို အင်ဒရူး ပိုးဆင် သတိထားခဲ့မိသည်။

အမြန်ရထားသည် ပါရီဆင်ခြေဖုံးသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဝင်ခါနီးနေရောင်အောက်တွင် အီဖယ်မျှော်စင်ကြီးနှင့် နော်တာဒိန် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်း၏ စုလစ်မွမ်းချွန်တို့ကို မြင်ရသည်။

ပိုးဆင်အဖို့ ခါတိုင်းမြင်နေကျဖြစ်သော ရှုခင်းများဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ။ သူ့ဖတ်လက်စ စုံထောက်ဝတ္ထုကိုလည်း ဖတ်ရှု၍မရ။ မြို့စားကလေးလပ်စတင်းနှင့် တွေ့ရန်စိတ်စောနေသည်။ ဆက်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနနှင့် ပူးပေါင်း၍ ရိုက်စားလုပ်ရလိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။ မြို့စားကလေးနှင့် တွေ့လျှင်ပြောဆိုရမည့် စကားလုံးများကို စိတ်ကူးဖြင့် ရွေးလျက်ရှိသည်။

အမြန်ရထားသည် ဂါဒီလီယွန် ဘူတာကြီးနယ်နမိတ်သို့ ဝင်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တွဲစောင့်သမားကလေးသည် တွဲပေါ်ရှိ ခရီးသည်များကို မိမိတို့ ပစ္စည်းများ မမေ့လျော့ကြရန် သတိပေးနေစဉ်တွင် ရထားသည် အရှိန်ကို လျှော့ခဲ့ပြီး၊ စကြီအမှတ် (၈) သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။

ပါရီမြို့ရှိ ဂါဒီလီယွန် ဘူတာကြီးသည် ဥရောပတိုက်တွင် အကြီးဆုံး ဘူတာကြီးဖြစ်သည်။ ခရီးသည်များမှာလည်း ပျားပန်းခပ် လှုပ်ရှားလျက်ရှိပြီး မီးရထားများမှာလည်း တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ထွက်ခွာနေကြသည်။ သူဌေးကလေး ပိုးဆင်သည် ကရိလွန်ဟိုတယ်ကြီးမှ သူ့အားကြိုဆိုနေသည့် ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပိုးဆင်အဖို့ ဝမ်းသာသွားသည်။ မြို့စားကလေးလပ်စတင်းကို တွေ့ရပေတော့မည်။

အင်ဒရူးပိုးဆင်သည် လွန်ခဲ့သည့် (၃) လခန့်က ပါရီမြို့မှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ ဆောင်းပါးရှင်သည် ပါရီမြို့မှ နာမည်ကျော် အီဖယ်တာဝါ ခေါ် သံမျှော်စင်ကြီးအကြောင်း ရေးသားတင်ပြထားသည့် ဆောင်းပါးဖြစ်သည်။ ယင်းဆောင်းပါးတွင် ဆောင်းပါးရှင်သည် မျှော်စင်ကြီး၏ အကြောင်းများကို ခရေစေတင်းကျ တိတိကျကျ ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မျှော်စင်ကြီး၏ ပေအမြင့်မှာ ၉၈၄ ပေမြင့်ပြီး၊ ဆောက်လုပ်ခဲ့စဉ်က ကုန်ကျခဲ့ရသည့် ငွေကြေးပမာဏ၊ မျှော်စင်ကြီးအား ဆောက်လုပ်စဉ်က ကုန်ကျခဲ့သည့် သံမဏိသံတန်ချိန်၊ အင်ဂျင်နီယာများ၏ အာမခံထားသည့် အချိန်အတိုင်းအတာ စသော အချက်အလက်တို့ ဖြစ်သည်။

ယင်းမျှော်စင်ကြီးမှာ ပါရီမြို့တွင် အမြင့်ဆုံး အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆက်သွယ်ရေးနှင့် စာတိုက်ဝန်ကြီးဌာနမှ တာဝန်ယူတည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ အသံလွှင့်နှင့်ဆက်သွယ်ရေးရုံးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ လေ့လာခြင်းများကို လေ့လာကြည့်ရှုရန် နေရာအဖြစ်နှင့် ပြည်သူလူထုနှင့် ကမ္ဘာ

လှည့်ခရီးသွားများတို့က ပါရီမြို့၏ ရှုခင်းများကို ကြည့်ရှုရန် မျှော်စင်ကြီးအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြလေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ဆောင်းပါးရှင်ကမူ ယင်းမျှော်စင်ကြီးမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ပြင်ဆင်မွမ်းမံရန်လိုအပ်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ်လျှင် ပြည်သူလူထုအားများစွာ အန္တရာယ်ပေးနိုင်ပါကြောင်းတင်ပြထားသည့် ဆောင်းပါးဖြစ်ပြီး သတင်းစာအယ်ဒီတာကလည်း ဆောင်းပါးရှင်၏ သဘာထားကို အလေးအနက်ရှိသင့်ပါကြောင်း မှတ်ချက်ဖြင့် ဖော်ပြထားသဖြင့် ဂယက်ရိုက်ခဲ့သည့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ အချို့သတင်းစာများကလည်း ဆက်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနကို မျှော်စင်ကြီးအား စစ်ဆေးကြည့်ရှုမွမ်းမံရန် သတိပေးရေးသားခဲ့သဖြင့် လူအများစိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

သံမဏိသူဌေးပိုးဆင်အဖို့ ဆက်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၏ အကြီးအကဲတစ်ဦးဖြစ်သူ မြို့စားကလေးလပ်စတင်းက သူ့အားတွေ့ဆုံရန် ခေါ်ယူခြင်းသည် ယင်းမျှော်စင်ကြီး၏ကိစ္စဖြစ်ပါသည်ဟု ဆက်သွယ်ပေးသူ သူ့မိတ်ဆွေက လျှို့ဝှက်စွာ ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့သည်။

သံမဏိသူဌေးကြီး အင်ဒရူးပိုးဆင်သည် မြို့စားကလေး လပ်စတင်းအား ကရိုလွန်ဟိုတယ်ကြီး၏ အထူးသီးသန့်ခန်းမဆောင် တစ်ဆောင်တွင် တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ယခုအကြိမ်သည် ပိုးဆင်အဖို့ မြို့စားကလေး လပ်စတင်းအား ပထမဆုံးတွေ့ဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့စားကလေးမှာ လေးစားကြည်ညိုရလောက်သည့် ရုပ်ဆင်းလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံပြီး ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည်မှာလည်း အထက်တန်းကျသည်။

ခန်းမကြီးထဲတွင်မူ အင်ဒရူးပိုးဆင်နှင့် တစ်ခါဖူးမျှ တွေ့ဆုံခြင်း မရှိဖူးသူ လူကြီးလူကောင်း ငါးဦးအားတွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ သူတို့ငါးဦးမှာလည်း ပိုးဆင်ကဲ့သို့ အိမ်ယံတာဝါမျှော်စင်ကိစ္စ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဟု ပိုးဆင်က ယူဆထားသည်။ လူကြီးလူကောင်းငါးဦးမှာလည်း ဟန်အမူအရာ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံ၊ အဝတ်အစားများမှာလည်း သန်းကြွယ်သူဌေးများ ပိုက်အပြည့် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြို့စားကလေး လပ်စတင်း ဧည့်ခံသည့် အရက်မှာလည်း အဖိုးတန်ဆုံးအရက် ဖြစ်နေပြီး၊ တည်ခင်းသည့် ညနေစာမှာလည်း အထက်တန်းကျလွန်းသည်ဟု ပိုးဆင် ထင်သည်။

မြို့စားကလေးကမူ ယခု သူပြောကြားသည့်သတင်းကို အနုမထွက်စေလိုကြောင်း၊ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် ဖြစ်ပြီး ပိုးဆင်အပါအဝင် ဧည့်ခန်းအတွင်း ရောက်ရှိနေသူ လူကြီးမင်းငါးဦးသာ သိရှိပါကြောင်း၊ များမကြာမီအတွင်း အက်ဖက်တာဝါမျှော်စင်ကြီးအား ဖျက်ပြီးလျှင် အသစ်တည်ဆောက်မည် ဖြစ်ပါ

၁၂၈ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ကြောင်း၊ မျှော်စင်ကြီးတည်ဆောက်စဉ်က သံမဏိတန်ချိန် ၈၀၀၀ ကျော်နီးပါး အသုံးပြုခဲ့ရကြောင်း၊ ယင်းသံမဏိများကို ယခုခန်းမတွင်းရှိ လူကြီးမင်းများအား လျှို့ဝှက်စွာ ရောင်းချမည်ဖြစ်ပါကြောင်း၊ ပြင်ပလူများအား တင်ဒါစနစ်ဖြင့် ရောင်း ချခြင်းမပြုရန် ဆက်သွယ်ရေးဝန်ကြီးအားလည်း တံစိုးလက်ဆောင်ပေးရမည် ဖြစ်ပါကြောင်း၊ ယခု ခန်းမတွင်းရှိ သူဌေးကြီးများက ဈေးပြိုင်စနစ်ဖြင့် ငွေပေးစေလို ကြောင်း တင်ပြခဲ့လေတော့သည်။

အင်ဒရူးပိုးဆင်အဖို့ သိကြား မသည့်ကိန်းဆိုက်သည် ဟု ထင်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို စပေါ်ငွေတင်ရန် ပြုလုပ်သည်။ အခြားသံမဏိ ကုန်သည်ကြီး များထက် လက်ဦးအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှ ဖရန်ငွေ သန်းချီမြတ်မည်ဟု ထင် သည်။ အခြားသူလို ကုန်သည်များဟု ထင်မှတ်သော လူကြီးလူကောင်းများ ထက် ပိုးဆင်က ဈေးပိုပေးလိုက်သည်။ သူ့အသင့်ဆောင်ယူထားသည့် ငွေများကို စပေါ်ငွေအဖြစ် ထားရှိခဲ့ပြီး နံနက် ၁၀:၀၀ နာရီတွင် ဝန်ကြီးဌာန၏ခွင့်ပြုမိန့်ကို ယင်းဟိုတယ်တွင်ပင် လာရောက်ယူရန် ချိန်းဆိုထားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်မူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသော သံမဏိ သူဌေးကြီး ပိုးဆင်သည် ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ခွင့်ပြုမိန့်ယူရန် ကရိလွန် ဟိုတယ်ကြီးသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ သို့သော် မြို့စားကလေး လပ်စတင်း ဆိုသူ နှင့်အဖွဲ့အား မတွေ့ရတော့ပေ။ ဟိုတယ်အမှုထမ်းများကလည်း မြို့စားကလေး လပ်စတင်းနှင့်အဖွဲ့သည် ယမန်နေ့ညကပင် ဟိုတယ်မှ အရေးပေါ် စပိန်ပြည်သို့ အစိုးရတာဝန်နှင့် ထွက်သွားကြောင်း ပြောနိုင်ခဲ့တော့သည်။ သန်းနှင့်ချီမြတ်လိမ့် မည်ဟု မှန်းဆထားသော သံမဏိသူဌေးကြီး ပိုးဆင်မှာ ရိုက်စားခံရပြီဟု သိရှိ ခဲ့ရသော်လည်း အရှက်တကွဲဖြစ်ရမည်စိုးသဖြင့် ရဲအဖွဲ့သို့ တိုင်ကြားခဲ့ခြင်း မရှိ တော့။

လပ်စတင်းသည် ယင်းကဲ့သို့ ပီပီရီရီ အီဖယ်တာဝါ မျှော်စင်ကြီးအား ရောင်းချရန်လိမ့်လည်ခဲ့ပြီး၊ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေခဲ့တော့သည်။ သို့သော် ယင်းပုံစံမျိုးဖြင့်ပင် အခြားသံမဏိ ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးအား အီဖယ်တာဝါကိုပင် သံတိုသံစများအဖြစ် ရောင်းချရန်ဟူသော အကြံဖြင့် လိမ်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ယခုတစ်ချိတွင်မူ ရဲအဖွဲ့သည် အနံ့ရရှိသွားသဖြင့် လပ်စတင်းသည် ပြင်သစ်မှ ထွက်ပြေးခဲ့ရလေသည်။

ကမ္ဘာကျော်လူလိမ်ကြီး ဗစ်တာလပ်စတင်းကို ၁၈၉၉ ခုနှစ်တွင် ချက် ကိုစလိုဗီးယားပြည်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့ပြီး လူမှန်းသိတတ်သည့် အရွယ်ကပင် အများ ၏ မျက်ခုံးမွေးပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်နိုင်ခဲ့သည်။ လိမ်လည်မှုတွင် ဂန္ဓင်မြောက် လိမ်နိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ရဲကဆိုလေသည်။ အမည် ၂၂ မျိုးကို အသုံးပြုခဲ့ပြီး၊

လိမ်လည်မှုနှင့်ပင် အကြိမ် ၄၅ ကြိမ် ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့လည်း ခရီးထွက်ခဲ့ပြီး နာမည်ကျော် ကမ္ဘာကျော်လူဆိုးကြီး ကာပို (Capone) ကိုပင် လိမ်နိုင်ခဲ့ သူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ကမ္ဘာ့လူမိုက်များလောကတွင် လက်ဖျားခါရသူ ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင်လည်း ဗစ်တာလပ်စတင်းသည် ဒေါ်လာ တုများ ပြုလုပ်၍ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးများကို လိမ်ခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံး အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီး၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ဂန္ထဝင်လူလိမ်ကြီး ဗစ် တာလပ်စတင်းခမျာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးယော့ခ်မြို့ (Tomb) ထောင် ကြီးတွင် ထောင်နန်းစံခံရလေသည်။ ဗစ်တာလပ်စတင်း ဇာတ်လမ်းသည် ဤ တွင် ပြီးဆုံးခြင်း မရှိခဲ့သေး။ ယင်းထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့ပြီး ဆက်လက်လိမ်လည်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့တော့သည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ဒေါ်လာအတုပေါင်း ၁၃၄၀၀၀,၀၀၀ နှင့်အတူ၊ နယူးယော့ခ်မြို့ ရဲအဖွဲ့ကြီးက ဗစ်တာလပ်စတင်းအား ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ တော့သည်။ ယခုအကြိမ်တွင်မူ လူလိမ်ကြီးဗစ်တာလပ်စတင်းအား အမေရိကန် တရားရုံးချုပ်ကြီးက နှစ်ပေါင်း ၂၀ တိတိ ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။ အမေရိ ကန်ပြည်ထောင်စုရှိ မည်သူမျှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်ခြင်း မပြုနိုင်ဟု ထင်ရှား ကျော်ဇောသော အယ်လ်ကတရက်(စ်) ထောင်ကြီးတွင် စံမြန်းခဲ့ရပြီး၊ လူလိမ်ကြီး ဗစ်တာလပ်စတင်းသည် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ လူလိမ်ဧကရာဇ် ဗစ်တာလပ်စတင်းလို လူလိမ် အကြောင်း စစ်ကြိုခေတ်က ဖတ်ရှုခဲ့ရဖူးသည်။ ဝတ္ထု၏အမည်မှာ နေဇလိမ်နည်း အမျိုးမျိုးဟူသော ဝတ္ထုကြီးဖြစ်လေသည်။ ဆရာကြီး ဦးပြုံးချို ရေးသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ သူရိယသတင်းစာ၊ သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ သူရိယတစ်ပတ် တစ်ကြိမ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းများတွင်ရေးခဲ့ပြီး ‘မောင်နေဇ လိမ်နည်း အမျိုးမျိုး ပုံပြင်စာ တမ်း’ ဟူ၍လည်း ရေးသားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဇာတ်ဆောင်ကြီး မောင် နေဇသည် ကမ္ဘာကျော် လူလိမ်ကြီး ဗစ်တာလပ်စတင်းကိုမူ မိမိမထင်ပါ။

ကျမ်းကိုး

1. The World’s Greatest Crooks and Conmen By N. Blundel.
2. နေဇလိမ်နည်း အမျိုးမျိုး၊ ဦးပြုံးချို (၁၉၅၉ ခုနှစ် ထုတ်ဝေသည်။)

၁၉၂၇ ခု၊ မေလ ၁၀ ရက်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ဖောက်ထွင်းလိုက်သည့် ဖူးရှုသော တယ်လီ ဖုန်း
 ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့မှ တပ်ကြပ်ကြီး ဘတ် သည်
 အိပ်မောကျနေရာမှ နိုးလာသည်။ ဘတ်သည် ခေတ္တမျှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ သည်ဟု
 ထင်ရသော်လည်း သူ့ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲတင်နာရီမှာ နံနက် ၄း၃၀ နာရီ ရှိနေပြီ။
 ဘတ်သည် လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိပြီး အိပ်ရေးမဝသဖြင့် ခေါင်းက အံ့နေသည်။
 တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်မှ သူ့ဆရာ အင်စပတ်တော်ကြီး
 ကော်နစ်(ရှ်) ၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးသည့် အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။
 မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်အား ဝင်ခေါ်ပြီး ချဲ့ရင်းကရော့တူတာရုံ၊
 လက်ခွဲတန်ဆာဌာနသို့ သွားရောက်စစ်ဆေးမည့် အကြောင်း အကြောင်းကြားခြင်းဖြစ်သည်။
 ချက်ချင်းဆိုသလို တစ်ဖက်မှ သူ့ ဆရာအင်စပတ်တော်ကြီးက တယ်လီဖုန်းကို
 ချသွားလိုက်ပြီဖြစ်၍ အကျိုး အကြောင်း မေးချိန်မရ။ သူ့ဆရာ အင်စပတ်တော်
 ကော်နစ်(ရှ်)သည် နာမည်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ကွယ်ရာတွင် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေက
 ‘ရှားလော့ဟုမ်း’ (မောင် စံရှားကြီး) ဟု ခေါ်ကြသည်။ မှန်သည်။ ကော်နစ်(ရှ်)သည်
 အမှုတစ်ခုကို တိတိ ကျကျ သဲလွန်စ မရဘဲ ထုတ်ဖော်ပြောလေ့မရှိ သူ့မှုခင်းဒဿနသည်
 ဆရာကြီး ကိုနင်းဒိုင်း၏ ဇာတ်ဆောင်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းကဲ့သို့ဖြစ်သည်ဟု မိတ်ဆွေတွေက
 ဆိုကြသည်။ သူ့သွားလေရာတွင် မှန်ဘီလူးကြီး၊ ပေကြီးနှင့် ဓာတ်ခွဲခန်း အသုံး

အဆောင်များပါသော လက်ဆွဲသေတ္တာကလေးကို ဆောင်လေ့ရှိသဖြင့် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ကွယ်ရာတွင် နောက်ပြောင်ကြသည်။

အင်စပက်တော်ကြီး ကော်နစ်(ရှ်)၏ လက်သုံးစကားများမှာ “ရာဇဝတ်မှုကို ပြည့်စုံသော အထောက်အထား အချက်အလက်မရခင် ကောက်ချက်ဆွဲခြင်းသည် မဟာအမှားဖြစ်သည်” ဟူသော စကားဖြစ်သည်။ သတင်းထောက်တွေကိုလည်း ကော်နစ်(ရှ်) တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်သည်။ သတင်းစာတွင် ပါဝင်လာလျှင် တရားခံများအဖို့ ရှောင်တိမ်းရန် အချက်ပေးသလို ဖြစ်သွားနိုင်သည်ဟု ဆိုလေ့ရှိသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း အင်စပက်တော်ကြီးနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်တို့ ခေါင်းဆောင်သော စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့သည် နာမည်ကျော် ချဲ့ရင်းကရော့ ဘူတာရုံကြီးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ရာသီဥတုမှာ ခါတိုင်းနေ့များထက် သာယာသည်။ သို့သော် အချိန်စောနေသဖြင့် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူသွားလူလာ မရှိသလောက်ဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ နွားနို့ပွဲသမားများ၏ မြင်းလှည်းတစ်စင်းတလေကိုသာ တွေ့ရသည်။ ချဲ့ရင်းကရော့ လမ်းကား လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးတွင် နာမည်ကျော် လမ်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ငယ်စဉ်ကပင် စာရေးဆရာကြီး ကိုနင်ဒိုင်း၏ ‘ရှားလော့ဟုမ်း’ (မောင်စံရှား) ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုခဲ့ကြရသည်။ ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် သူ့မိတ်ဆွေကြီးဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်တို့သည် သူတို့နေထိုင်သည့် အမှတ် (၂၂၁/ဘီ)၊ ဘေကာလမ်းမှ ချဲ့ရင်း ကရော့ဘူတာသို့ မြင်းလှည်းဖြင့် သွားကြပုံ၊ ချဲ့ရင်းကရော့ဘူတာမှ မှုခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ မီးရထားစီး၍ သွားရပုံများကို ဖတ်ရှုခဲ့ရသဖြင့် ချဲ့ရင်းကရော့ ဘူတာ၏ အမည်သည် စွဲလမ်းလျက်ရှိနေပေသည်။ လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးကား မြို့ဟောင်းကြီးဖြစ်သည်။ ရပ်ကွက်ပေါင်း ၂၉ ရပ်ကွက်ရှိရာ ချဲ့ရင်း ကရော့လမ်းနှင့် ချဲ့ရင်းကရော့ဘူတာသည် ဝက်(စ်)မင်စတာရပ်ကွက်တွင် ရှိလေသည်။ ချဲ့ရင်းကရော့လမ်းကား လူသွားလူလာ ပြတ်သည်။ အထူးသဖြင့် စာအုပ်ဟောင်းများ ရောင်းသောဆိုင်ကြီးများ၊ ချဲ့ရင်းကရော့ ဘူတာရုံကြီးနှင့် ချဲ့ရင်းကရော့ဆေးရုံကြီး ရှိသဖြင့်သာ နာမည်ကျော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်စပက်တော်ကြီးနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်တို့ ချဲ့ရင်းကရော့ ဘူတာရုံ လက်ဆွဲတန်ဆာဌာနသို့ ရောက်ရှိသောအခါ လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့မှ ပုလိပ်သား အချို့နှင့် မီးရထားဌာနမှ တာဝန်ရှိသူတို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်၏။ လူတွေကလည်း ပျားပန်းခပ်သွားလာနေကြပြီး လန်ဒန်မြို့ဆင်ခြေဖုံးများသို့ထွက်သည့် လော်ကယ်ရထားများမှာလည်း တစ်စင်းဝင်တစ်စင်း ထွက်ဖြစ်နေသည်။ လက်ဆွဲတန်ဆာဌာန၊ စတိဗင်ရှော့တွင် ထူးဆန်းသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ တသုန်သုန်တိုက်နေသော နံနက်ခင်း လေပြည်တွင် ဆိုးရွားသော အပုပ်နံ့

၁၃၂ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ကြီးက လှိုင်းနေသည်။ အကျိုးအကြောင်း မသိရသေးသော်လည်း ယင်းအနံ့သည် သေတ္တာကြီးအတွင်းမှ ထွက်နေသည်ဟု ယူဆရသည်။ အင်စပက်တော်ကြီးသည် ချဲ့ရင်းကရော ဘူတာရုံမှ တာဝန်ရှိသူများကို Bow လမ်း၊ ပုလိပ်ဌာနသို့ အကြောင်းကြားရန် ပြောကြားခဲ့ပြီး အပုပ်နံ့တထောင်းထောင်း ထွက်နေသော သေတ္တာကြီးအား ဝက်(စ်)မင်စတာ ရေခဲတိုက်သို့ ပို့ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်သည် ရနိုင်မည့် သဲလွန်စများကို ရှာဖွေသည်။ သေတ္တာကြီးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အေ (A) ဟူသော စာလုံးကို ရေးသားထားခဲ့ပြီး၊ သတ္တာကြီးကို အက်(ဖ်)အော်စတင်လီယိုနတ် (F. Austin, Leonard) ဟူသော အမည်ကတ်ပြား ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သို့သော် ယင်းကတ်ပြားတွင် နေရပ်လိပ်စာ တစ်စုံတစ်ရာ ရေးသားထားခြင်း မရှိသဖြင့် ဘတ်အဖို့ စိတ်ရှုပ်စရာ ဖြစ်နေသည်။ သေတ္တာကြီး၏အဖုံးတွင် အိုင်အက်(ဖ်)အေ (IFA) ဟူသော စာလုံးများ ရေးထိုးထားသည်မှအပ အခြားတစ်စုံတစ်ရာ ရေးသားထားခြင်း မရှိတော့ပေ။

တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်သည် သူ့ဆရာအင်စပက်တော်ကြီး၏ အမိန့် အတိုင်း ဝက်(စ်)မင်စတာ ဆေးရုံဝင်းကြီးရှိ ဝက်(စ်)မင်စတာ ရေခဲတိုက်သို့ ပို့ ရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ အခြားသဲလွန်စ တစ်စုံတစ်ရာမရတော့၊ လက်ဆွဲ တန်ဆာဌာနမှ တာဝန်ရှိသော စာရေးကလေးကလည်း ယင်းသေတ္တာကြီးကို လာရောက်ပေးပို့သည့် လူကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိ၊ မှတ်မိနိုင်စရာလည်း မရှိ။ နေ့စဉ်ခရီးသည်တွေ ကြက်ပျံမကျစည်ကားနေသည့် ဘူတာကြီး၏ တာဝန်ရှိသူ အဖို့ လူတွေကို မှတ်မိရန်မလွယ်။ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ဘားနပ်စပိလ်ဗြူရီထံ တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားခဲ့ပြီး တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်သည် ဘူတာရုံ တစ်ဝိုက် သဲလွန်စရနိုင်ရန် ပဏာမ စုံစမ်းခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး ဝက်(စ်)မင်စတာ ရေခဲတိုက်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ဘားနပ်စပိလ်ဗြူရီသည် ကမ္ဘာကျော် မှုခင်းဆေးပညာပါဂျူကြီးဖြစ်၏။ ခက်ခဲနက်နဲ၍ သဲလွန်စ ဖျောက်ထားသော လူသတ်မှုကြီးများကို မှုခင်းဆေးပညာဖြင့် ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရသည့် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်သည်။ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရာတွင် သာမန်စုံထောက်များနှင့် ရဲအဖွဲ့တို့အား လှည့်စားနိုင်ခဲ့ပြီး သဲလွန်စများကိုလည်း စနစ်တကျ ဖျောက်ထားသော၊ ဖျောက်နိုင်ခဲ့သည့် အမှုကြီးများကိုပင် မှုခင်းဆေးပညာ၏ အကူအညီနှင့် ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်သည် သူတို့ငယ်စဉ် ၁၉၁၁ ခုနှစ်ခန့်က ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဒေါက်တာကရစ်ပင် ကျူးလွန်ခဲ့သည့် လူသတ်မှုကြီးအကြောင်းကို

သွားသတိရသည်။ ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်သည် သူ့ဇနီးကြီးကိုရာအား အဆိပ်ကျွေး၍ အဆုံးစီရင်ပြီး အလောင်းကို မီးရှို့ဖျောက်ဖျက်သည်။ စကော့တလန် ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့မှ တွေ့ရှိသည့်အခါ အသားစနှင့် အရေပြားများမှအပ ခေါင်း၊ လက်တို့ကို မတွေ့ရတော့။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါက်တာကရစ်ပင်အား လူသတ်သမား အဖြစ် စွပ်စွဲရန် ခက်နေသည်။ လူသတ်သမားမှာလည်း ပညာတတ်၊ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သဲလွန်စများကို စနစ်တကျ ဖျောက်ထားသည်။ ပုလိပ်အဖွဲ့တို့က မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး စိပလ်ဗြူရီကို အကူအညီတောင်းခံရတော့သည်။ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ဘားနပ်စပိလ်ဗြူရီသည် မီးလောင်ကျွမ်းခြင်းမရှိ၊ တစ်ပိုင်းတစ်စတွေ့ရသော အရေပြားပေါ်ရှိ အမာရွတ်သည် ဆေးရုံတွင် ခွဲစိတ်ကုသခဲ့သည့် အမာရွတ်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တရားရုံးတွင် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ သေဆုံးသူ ကိုရာမှ အူအတက်ပုပ်ဝေဒနာကြောင့် ဆေးရုံတွင် ကုသခဲ့ရကြောင်း ဆွေမျိုးတွေ က ထွက်ဆိုသည်။ နောက်ဆုံး ဒေါက်တာကရစ်ပင် ကိုယ်တိုင် သူ့ဇနီးအား သတ်ခဲမိကြောင်း၊ မည်သို့မည်ပုံ ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ပုံတို့ကို ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့သဖြင့် ဒေါက်တာကရစ်ပင်အား သေဒဏ်စီရင်ချက်ချမှတ်ခဲ့သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်သည် ယခုအမှုတွင်လည်း မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ဘားနပ်စပိလ်ဗြူရီသည် တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ သဲလွန်စကို ရှာဖွေပေးနိုင် လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး ဘတ်ဝက်(စ်)မင်စတာ ရေခဲ တိုက်သို့ ရောက်ရှိသည့်အချိန်တွင် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး စိပလ်ဗြူရီသည် သေတ္တာကြီးကိုဖွင့်၍ စနစ်တကျ စစ်ဆေးနေပြီဖြစ်သည်။ သေတ္တာအတွင်း၌ တစ်စချင်း ခုတ်ဖြတ်ထားသော အလောင်းကို တွေ့ရလေတော့သည်။ အလောင်းမှာ မည်သူ ဖြစ်သည်ကို မပြောနိုင်၊ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အလောင်းဖြစ်ပြီး ခြေထောက်နှင့် လက်တို့ကိုလည်း ခုတ်ဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ခုတ်ဖြတ်ထားသည့် အစိတ်အပိုင်း အသားများကို စက္ကူအညို ဖြင့် ထုပ်ထားခဲ့လေသည်။ အမျိုးသမီးဝတ်စုံကိုလည်း အလောင်း၏ အောက်တွင် တွေ့ရသည်။ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး၏ ယူဆချက်အရဆို လျှင် လူသတ်သမားသည် သေဆုံးသူ အမျိုးသမီးအား လည်ပင်းကိုညှစ်၍ သတ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ အမျိုးသမီးသေဆုံးရခြင်းမှာ အသက်မရှူနိုင်၍ သေဆုံးရသည့် လက္ခဏာတို့ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ လူသတ်သမားသည် သေဆုံးသူအား လည်ပင်းညှစ်၍ သတ်ပြီးနောက် အလောင်းကို တစ်စချင်း ဖျောက်ရန် ကြံရွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်အဖို့ တစ်ပိုင်းတစ်စစီ ခုတ်ဖြတ်ထားသော အလောင်းကို မြင်ရသည်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာ၊ ရင်မောဖွယ်ရာဖြစ်သော်လည်း မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ဘားနပ်စပိလ်ဗြူရီမှာ အေးဆေးငြိမ်သက်တည်ငြိမ်နေသဖြင့်

၁၃၄ □ လှမိုး(ပညာရေး)

များစွာ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။ အလောင်း၏ အောက်တွင် တွေ့ရသော သေဆုံးသူ၏အင်္ကျီတွင် P-Holt ဟူသော ပင်မင်းဆိုင် အမှတ်အသားကို တွေ့ရခြင်းသည် တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်အဖို့ သဲလွန်စ ရရှိသွားခြင်းဖြစ်၏။ ယင်းပင်မင်းအမှတ်အသားအရ ခြေရာခံလိုက်ရပေတော့မည်။

ဤသို့အတွင်း ချဲ့ရင်းကရောဘူတာရုံ လက်ဆွဲတန်ဆာများ ပြုလုပ်ရာ ဌာနမှ စာရေးကလေးတစ်ဦး၏ ထုတ်ဖော်ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ယင်းသေတ္တာကြီးကို တန်ဆာလာ၍လုပ်သူမှာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း စစ်သားတစ်ဦး၏ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ဆင်ဆင်တူသည်ဟု သတင်းပေးလာခဲ့သဖြင့် တရားခံအား ခြေရာခံနိုင်ရန် သဲလွန်စများ ရလာခဲ့သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်သည် မနားမနေ ယင်းလူသတ်မှုအတွက် တရားခံမိ၊ နိုင်ရေးကို မအိပ်မနေ ကြိုးပမ်းခဲ့ရတော့သည်။ သူ့နေထိုင်သည့် အိမ်နှင့် ချဲ့ရင်းကရောဘူတာတို့အား အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်လူးလာခေါက်တို့ မနေမနား သွားရသည်။ ချဲ့ရင်းကရောဘူတာရုံရှိ ဈေးသည်ကလေးများ၊ ဖိနပ်ဆေးတိုက်သည့် သူငယ်ကလေးများ၊ ပန်းသည်များ၊ သတင်းစာ ရောင်းသမားများပါမကျန် စုံစမ်းထောက်လှမ်းသည်။

ပင်မင်း အမှတ်အသားကြောင့် သေဆုံးသူမှာ အီတလီအမျိုးသမီး မိနီဘိုနတီဖြစ်ကြောင်း သိရှိလာခဲ့ရသည်။ သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှာ ကပွဲရုံတစ်ရုံတွင် ဧည့်ခံကြိုဆိုရသည့် အလုပ်သမား ဘိုနတီဖြစ်လေသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်သည် ဘိုနတီအား သေဆုံးသူ၏အလောင်း တွေ့ရှိရသည့် အဝတ်အစားများမှာ သူ့ဇနီး၊ မိနီဘိုနတီ အဝတ်အစားများ ဖြစ်ပါကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ မိနီဘိုနတီမှာ ခပ်ရှုပ်ရှုပ် အမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး ခင်ပွန်းသည်နှင့် ကွဲကွာနေသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အမျိုးသားများနှင့် တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ပြောင်းလဲသွားလာသူ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလာခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး မိနီဘိုနတီနှင့် အတူသွား အတူလာ ပြုလုပ်နေသူမှာ အရပ်ရှည်ရှည် စစ်သားလူထွက်တစ်ဦးဟန်ရှိသူဟု မိနီဘိုနတီ နေထိုင်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ သက်သေများ၏ ထွက်ချက်သည် ချဲ့ရင်းကရောဘူတာရုံ လက်ဆွဲတန်ဆာဌာနမှ စာရေးကလေး၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် တူညီနေသည်ကို တွေ့ရှိလာရသဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်အဖို့ လူသတ်တရားခံကို ဖမ်းနိုင်ရန် နီးစပ်လာခဲ့တော့သည်။

ညနေထုတ် သတင်းစာများ လန်ဒန် ကြေးမုံရပ်စုံ သတင်းစာကြီးနှင့် လန်ဒန်တိုင်း(စ်)သတင်းစာကြီးများတွင် ယင်းချဲ့ရင်းကရောဘူတာရုံ၊ လူသတ်မှုအကြောင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဓာတ်ပုံများဖြင့် ဖော်ပြလာခဲ့သည်။ အလောင်းထည့်ထားသည့် သေတ္တာကြီး၏ ဓာတ်ပုံ၊ သေဆုံးသူ မိနီဘိုနတီ၏ ဓာတ်ပုံကိုလည်း

ဖော်ပြထားသဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်သည် တရားခံ တခြားတစ်နိုင်ငံသို့ ကူးသွားမည်ကို စိုးရိမ်လာခဲ့သည်။ တပ်ကြပ်ကြီး ဘတ်ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သတင်းစာများတွင် ဖော်ပြထားသော သေတ္တာကြီး၏ ဓာတ်ပုံကြောင့် လန်ဒန်မြို့ ဘရစ်စတန် ရပ်ကွက်မှ သေတ္တာများ ပြုလုပ်ရောင်းချသူတစ်ဦးက ယင်းသေတ္တာကို မေလ (၄) ရက်နေ့က အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူတစ်ဦးဝယ်ယူသွားခဲ့ကြောင်း လာရောက် သတင်းပေးခဲ့သည်။

သေဆုံးသူ မိနီဘိုနတီ၏ ခင်ပွန်းဟောင်းမှာ အထက်ဖော်ပြပါ သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ သူ၏ ကွဲကွာနေသူဇနီးအား သတ်သူ မဖြစ်နိုင်။ မစ္စတာဘိုနတီမှာ အရပ်ပုပု၊ ဂင်တိုတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သေတ္တာကြီးကို လာရောက်တန်ဆာလုပ်သူ၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကွာခြားနေသည်။ မစ္စတာဘိုနတီမှာ အချိန်ပြည့်နီးပါး ကပွဲရုံတွင်းရှိနေသူဖြစ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာချက်များအရ မစ္စတာဘိုနတီနှင့် သူဇနီးဟောင်း မိနီဘိုနတီတို့မှာ ဆက်သွယ်ခြင်း မရှိသဖြင့် လူသတ်တရားခံမှာ မစ္စတာ ဘိုနတီ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်က ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။

ချဲ့ရင်းကရောဘူတာရုံမှ ဖိနပ်တိုက်သမားကလေးတစ်ဦးကလည်း လွန်ခဲ့သော လေးရက်ခန့်က အရပ်ရှည်ရှည် သန်မာထွားကျိုင်းသော လူတစ်ယောက်သည် အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ယင်းသေတ္တာကြီးကို သယ်ယူလာကြောင်း သေတ္တာကြီးမှာ အလွန်လေးလံနေဟန်ရှိသဖြင့် အငှားကားမောင်းသူ၏ အကူအညီတောင်းမှုကြောင့် သေတ္တာကြီးကို ကားပေါ်မှ ကူညီ၍ ချဲ့ရင်းကရောဘူတာကြီးလက်ဆွဲတန်ဆာဌာနသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ရကြောင်း၊ အငှားကားမောင်းသူကိုလည်း မှတ်မိပါကြောင်း သတင်းပေးလာခဲ့သဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်အဖို့ တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရေး နီးစပ်သွားခဲ့တော့သည်။ အငှားကားမောင်းသူများအား ကြီးစား၍ ရှာဖွေလာခဲ့သည်။ ချဲ့ရင်းကရောဘူတာရုံသို့ လာရောက်လေ့ရှိသည့် အငှားကားမောင်းသူများကို စောင့်ကြည့်ခြင်း၊ သတင်းထောက်လှမ်းခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် မေလ (၄) ရက်နေ့က ဘူတာရုံသို့ သေတ္တာကြီးကို လိုက်ပို့ပေးခဲ့ရသော အငှားကားမောင်းသူအား စုံစမ်းတွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ အငှားကားမောင်းသူ၏ ထုတ်ဖော်ပြချက်အရ မေလ (၄) ရက်နေ့က အမှတ် (၈၆)၊ ရိုချက်စတာရိုးလမ်းမှ လူမြင်လျှင် မှတ်မိသူတစ်ဦးနှင့် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ချဲ့ရင်းကရောဘူတာရုံလမ်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ရကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်အဖို့ တရားခံအား ခြေရာခံနိုင်ရန် လမ်းပွင့်သွားခဲ့သည်။ ရိုချက်စတာလမ်းသည် ကုန်သည်များ၊ အာမခံကိုယ်စားလှယ်များ၊ အိမ်အငှား ကုမ္ပဏီများ၏ ရုံးများ ဖွင့်လှစ်ထားသော လမ်းဖြစ်သည်။

အငှားကားသမား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသော အမှတ် (၈၆)၊ ရိုချက်စတာ လမ်းသည် အက်(ဒ်)ဝပ်နှင့် ကုမ္ပဏီအိမ်ငှားသူများ၏ ရုံးခန်းဖွင့်ထားသော အမှတ်ဖြစ်နေသဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်သည် ယင်းရုံးခန်းကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ရုံးခန်းသို့ လာရောက်သူများအား အထူးဂရုပြုပြီး ကြည့်ရှုခဲ့၏။ ပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာခဲ့မှုကြောင့် အက်(ဒ်)ဝပ်နှင့် ကုမ္ပဏီ၏ ကိုယ်စားလှယ်တော်မှာ ဖွန်ရီဘင်ဆင်ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိရှိလာရသည်။ သို့သော် တပ်ကြပ်ကြီးဘတ် စောင့်ကြည့်နေသည့်အချိန်တွင် ဖွန်ရီဘင်ဆင်ကို တွေ့ရှိရခြင်း မရှိပေ။ ရိုချက်စတာလမ်းရှိ ရုံးများမှ အမှုထမ်းများကို စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့သောအခါတွင်လည်း ဖွန်ရီဘင်ဆင်၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ချဲ့ရင်းကရော ဘူတာရုံမှ လက်ဆွဲတန်ဆာဌာနမှ စာရေး၊ ချဲ့ရင်းကရော ဘူတာကြီးမှ ဖိနပ်တိုက်သမားနှင့် အငှားကားမောင်းသူတို့ ထွက်ဆိုချက်များနှင့် တိုက်ဆိုင်နေလေသည်။ ဖွန်ရီဘင်ဆင်မှာ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း စစ်သားဟောင်းတစ်ဦးဟန် ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရိုဘင်ဆင်ကို တွေ့ရသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်နှင့် တာဝန်ရှိသူများသည် ရိုဘင်ဆင်အား ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။ ဖွန်ရီဘင်ဆင်၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ သတင်းပေးထွက်ဆိုသူများ၏ ပြောကြသည့် ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ကိုက်ညီသော်လည်း စစ်ဆေးသည့်အခါ ရိုဘင်ဆင်က ငြင်းဆိုသည်။ သေဆုံးသူ မိနီဘိုနတီကို လုံးဝမသိကြောင်း ထွက်ဆိုသဖြင့် ဖွန်ရီဘင်ဆင်ကို တရားခံအဖြစ် ရုံးတင်နိုင်ရန် ခက်ခဲသည်။ ဖွန်ရီဘင်ဆင်၏ရုံးခန်းကို တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်နှင့် အဖွဲ့သည် စနစ်တကျ ရှာဖွေသည်။ သွေးစွန်းများ ရှိမရှိနှင့် အခြားအထောက်အထားများကို ရှာဖွေသည်။ လုံးဝသဲလွန်စမရ။ ဖွန်ရီဘင်ဆင်ကလည်း မှင်သေသည်။ သဲလွန်စတွေကို စနစ်တကျ ရှင်းထားသည်။ လူသတ်မှုနှင့် ငြိစွန်းနိုင်မည့် အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရပေ။ သို့သော် နောက်ဆုံး အမှုကို ထည့်သည့် ခြင်းတောင်းအတွင်းမှ သွေးစွန်းနေသည်ဟု ယူဆရသော မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်းကို တွေ့ခဲ့ရတော့သည်။ စကော့တလန်ယာဒ် ဓာတ်ခွဲခန်း၏ စစ်ဆေးချက်အရ မီးခြစ်ဆံသည် လူသွေးများ စွန်းနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်ဟု သတင်းပေးခဲ့သည်။ ဖွန်ရီဘင်ဆင်အဖို့ ငြင်းဆိုခြင်း မပြုနိုင်တော့။ သေဆုံးသူ မိနီဘိုနတီနှင့် ရိုဘင်ဆင်သည် မလွတ်မကင်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဘိုနတီသည် ရိုဘင်ဆင်ထံမှ မကြာခဏ ငွေကြေးတောင်းခံ သည်။ မရလျှင် အရှက်ကွဲအောင် ပြုလုပ် မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်လာခဲ့ သည်ဟု ဆိုသည်။ အချင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့ကလည်း မိနီဘိုနတီသည် ဖွန်ရီဘင်ဆင်ထံသို့ လာရောက်၍ ပိုက်ဆံတောင်းခံပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကုမ္ပဏီရှိ အမှုထမ်းများမှာလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိသဖြင့် အငြင်းပွားခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး ရိုဘင်ဆင်သည် ဘိုနတီအားလည်ပင်းကို

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖျစ်ညှစ်မိရာမှ လက်လွန်သွားခဲ့သည်။ လဲကျသေဆုံး သွားခဲ့ရသည်။ ဂျွန်ရိုဘင်ဆင်သည် အလောင်းကို ဖျောက်ရန် ကြံရာမရတော့။ သို့သော် လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့်က ဝယ်ယူထားခဲ့သည့် သေတ္တာကြီးကို သွားသတိရသည်။ ဘိုနတီ၏အလောင်းကို သေတ္တာကြီးအတွင်း ထည့်သွင်းထားခဲ့ပြီး ချဲ့ရင်းကရော ဘူတာရုံလက်ဆွဲတန်ဆာဌာနသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ရုံးခန်းအတွင်း မည်သည့် သဲလွန်စမှ မရှိရန် ဆေးကြောသုတ် သင်မှုကို စိတ်တိုင်းကျပြုလုပ်သည်။ မည်သည့် သဲလွန်စမှ မရှိဟု သေချာမှ ခြေရာဖျောက်ခဲ့သည်။ သို့သော် အမှတ်မထင် စွန်းဖြစ်ခဲ့သော မီးခြစ်ဆံကလေးမှ လူသတ်မှုကြီးပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည်။ လူသတ်သမား ဂျွန်ရိုဘင်ဆင်မှာ သေဒဏ်အပြစ် ပေးခံခဲ့ရလေတော့သည်။

အမှုပေါ်ပေါက်အောင် ထုတ်ဖော်ခဲ့သော တပ်ကြပ်ကြီးဘတ်မှာ နောင်အခါတွင် စကောတလန်ယာဒ် အဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ကျမ်းကိုး

1. Commander Burt of Scotland Yard By C.Burt.
2. The New Murderers' Who's Who.

“ဆရာကြီးခင်ဗျား ... ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းနှစ်ခု မေးခွင့်ပြုစေလိုပါတယ် ခင်ဗျား။ ပထမမေးခွန်းကတော့ ဆရာကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ လွမ်းတသသ ဖြစ်နေရတဲ့ ရှားလော့ဟုမ်း (မောင်စံရှား) ဝတ္ထုများကို ဆက်လက်ရေးသားဖို့ အစီအစဉ်များ ရှိပါသေးလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းနှင့် အများယူဆနေကြတဲ့ ဆရာကြီး ရှားလော့ဟုမ်းဟာ ဆရာကြီးရဲ့ ငယ်ဆရာဖြစ်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်) ရဲ့ ကိုယ်ပွားဖြစ်တယ်ဆိုတာ မှန်ပါသလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းဖြစ်ပါတယ်။ ဖြေကြားပေးပါလို့ ပရိသတ်ကြီးရဲ့ ကိုယ်စားတင်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

၁၉၂၂ ခု မတ်လ ဖြစ်သည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ချီကာဂိုမြို့ အားကစားခန်းမကြီးတွင် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးနှင့် မနောသုတေသီ ဆရာကြီး ကိုနှင်ဒွိုင်း၏ ‘စာဖတ်သူများနှင့် စာရေးသူ’ ဟူသော ဟောပြောပွဲတွင် စာ ဖတ်ပရိသတ်အတွင်းမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦးက အထက်ပါမေးခွန်းများကို မေးခဲ့လေသည်။ ယင်းမေးခွန်းများကို ဆရာကြီးကိုနှင်ဒွိုင်းက အောက်ပါအတိုင်း ဖြေကြားခဲ့လေသည်။

“လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ လူကြီးမင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းဟာ အင်မတန် မေးဖို့ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီမေးခွန်းမျိုးတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြေဆိုမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ကို စာရေးဆရာကြီးအဖြစ် ရောက်စေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဇာတ်ဆောင်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်း (မောင်စံရှား) ဝတ္ထုများကို ဆက်ရေးသားဖို့ မကြံရွယ်ပါ။ ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထု

များထက် အရေးပါတဲ့ မနောသုတေသီလုပ်ငန်းတွေ၊ လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ ရှိနေပါတယ်။

“ဒုတိယမေးခွန်းဖြစ်တဲ့ မောင်စံရှားဟာ ကျွန်တော့်ဆရာ ဒေါက်တာ ဂျိုးဇော်ဗဲ(လ်)လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ မောင်စံရှား ဝတ္ထုတို ၅၆ ပုဒ်နှင့် ဝတ္ထုရှည် ၄ ပုဒ် ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်ဆောင် ဖြစ်တဲ့ ရှားလော့ဟုမ်း (မောင်စံရှား)ကို သက်ရှိလူပုဂ္ဂိုလ်ကို အခြေခံယူပြီး ရေးဖို့ ကြံရွယ်တဲ့အခါ ကျွန်တော် ငယ်ဆရာဖြစ်တဲ့ ဆရာဂျိုးဇော်ဗဲ(လ်)ကို မြင်မိပါ တယ်။

“ဆရာ ဂျိုးဇော်ဗဲ(လ်)ဟာ လူတစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ရာမှာ စေ့စပ် သေချာပြီး တိကျတယ်။ သူ့ထုတ်နုတ်ဆင်ခြင်နည်းပညာတို့ကို ကျွန်တော် အတု ယူခဲ့ပြီး ရှားလော့ဟုမ်းကို ဖန်းတီးခဲ့ပါတယ်။ ရှားလော့ဟုမ်းရဲ့ ယုတ္တိဗေဒကျကျ လေ့လာမှု၊ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုတွေဟာ ကျွန်တော့်ဆရာ ဂျိုးဗော်ဗဲ(လ်)ရဲ့ နည်း တွေပေါ့ဗျာ”ဟု ဖြေကြားခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီး ကိုနင်ဒိုင်းသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် မြို့ကြီးအနံ့ အပြား လှည့်လည်၍ ‘စာရေးသူနှင့် စာဖတ်သူများ’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဟောပြောပွဲများစွာ ကျင်းပခဲ့လေသည်။ ဆရာကြီးနှင့် သူ့ ဇနီး ဒေလီဒိုင်းလာတို့ စိတ်ပျက်ခံရရှာသည်။ ဆရာကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ထိုစဉ်က မနောသုတေသီ လုပ်ငန်းများတွင် အင်တိုက်အားတိုက် ငွေကုန်ကြေးကျခံယူကာ အားသွန်ကြီး ပမ်းနေချိန် ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးမှာလည်း သူ့မိခင်နှင့် စာဖတ်ပရိသတ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းကြီးမှ ဆရာကြီး၏ မိတ်ဆွေ အယ်ဒီတာကြီးများ ဇွတ်တားဆီးနေသည့်ကြားမှပင် ၁၉၁၇ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ရှားလော့ဟုမ်း၏ နောက်ဆုံးဝတ္ထုဖြစ်သော (ဆရာ ကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ မောင်စံရှားစာမူများတွင် မတွေ့ရ) ကို ရေးသားပြီးချိန်ကစ၍ ရှားလော့ဟုမ်းကြီးနှင့် အပြီးလမ်းခွဲခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသည် မနောသုတေသီလုပ်ငန်းများတွင် တိုး တက်သော နိုင်ငံဖြစ်ခဲ့ပြီး ကမ္ဘာကျော် သီအိုဆီဖီ အသင်းတော်ကြီးကိုလည်း စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည့်နိုင်ငံ ဖြစ်ခဲ့သည်။ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ လေ့လာမှုများတွင် ဥရောပတိုက်ထက် တိုးတက်သော နိုင်ငံဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။

ဆရာကြီး ကိုနင်ဒိုင်းကလည်း ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဝိညာဉ်နှင့် ဆက် သွယ်နိုင်သည်ဟု ကြေညာထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သူရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည့် မိုးနတ်မယ်တို့လာချေပြီ ဟူသော စာအုပ်မှ အကြောင်းအရာများ၊ ဝိညာဉ်ဝါဒ

အကြောင်းနှင့် ဆိုင်သည့် မေးခွန်းများကို စာဖတ်သူများက မေးကြပေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် စာဖတ်သူများ မေးသည့်မေးခွန်းများမှာ ‘ရှားလော့ဟုမ်း’ နှင့် ပတ်သက်သော မေးခွန်းများသာလျှင် ဖြစ်နေသဖြင့် ဆရာကြီး စိတ်ပျက်ခဲ့ရ တော့သည်။ ဆရာကြီးကိုနှင်ခြိုင်းနှင့် ဇနီး လေဒီကိုနှင်ခြိုင်းတို့သည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု အနှံ့အပြားသွားရောက်ခဲ့ကြပြီး ‘စာရေးသူနှင့် စာဖတ်သူများ’ ဆွေး နွေးပွဲများ ကျင်းပခဲ့သည်။ ဆရာကြီးသည် သူ့ ဟောပြောပွဲများတွင် သူယုံကြည် သည့် ဝိညာဉ်ဝါဒအကြောင်း၊ သေဆုံးသူများ၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည့် အကြောင်း၊ ဝိညာဉ်များကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံများကိုဖော်ပြ၍ ဟောပြောဆွေးနွေးခဲ့လေသည်။ သူတို့ရှိခဲ့ရသည့် ဓာတ်ပုံတွင် မိုးနတ်မယ်ကလေး များ ပါဝင်နေပုံ၊ ဓာတ်ပုံကြီးများကို ပုံကြီးခဲ့၍ ဟောပြောသည့်ခန်းမများတွင် ချိတ်ဆွဲထားပြီး ဟောပြောလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

လေဒီကိုနှင်ခြိုင်းကလည်း အလိုအလျောက် ဝိညာဉ်ပူးကပ်၍ စာရေး သားပုံ၊ ဝိညာဉ်နှင့် စာရေးသား၍ ဆက်သွယ်ပုံများကို ဟောပြောခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် စာဖတ်ပရိသတ်ကမူ ဝိညာဉ်ဝါဒထက် မောင်စံရှားဝတ္ထုများ ကို လွမ်းမောတသခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ဆရာကြီး ကိုနှင်ခြိုင်းသည် စာရေးသူ၊ စာဖတ်သူ ဟောပြောပွဲချပွဲ ထက် နာမည်ကျော် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ပဉ္စလက်ဆရာကြီး ဟူဒီနီ၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဟူဒီနီမှာ ပဉ္စလက် ဆရာကြီး သာမက လောကီပညာရှင် မနောသုတေသီတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဟူဒီနီသည် အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့သို့ သွား ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အင်္ဂလန်ပြည်တွင် စောင်ရေအများဆုံး ထုတ်ဝေခဲ့သော ကြေးမုံရုပ်စုံဂျာနယ်ကြီး၏ စိန်ခေါ်ပွဲတွင် ဆရာကြီး ကိုနှင်ခြိုင်း (မောင်စံရှား)နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်း စိန်ခေါ်ပွဲတွင် ဟူဒီနီသည် သံကြိုးအထပ်ထပ်ခတ်၊ လက်ထိတ်ခတ်ထားခဲ့ပြီး လန်ဒန်သိမ်းမြစ်ပြင်မှ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း သံ ကြိုးလက်ထိတ်များကို ဖွင့်၍ ပေါ်လာပုံကို ပြသခြင်းဖြင့် ကြေးမုံရုပ်စုံဂျာနယ် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ကို အနိုင်ကြံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ ပြသနိုင်ခြင်းကို လူအများက ဟူဒီနီသည် မှော်ပညာဖြင့် ပြသခဲ့သည်။ နာနာဘာဝများကို စေခိုင်းခဲ့သည်ဟု ယူဆသည်။ ဆရာကြီး ကိုနှင် ခြိုင်းကမူ ဟူဒီနီ၏ စိတ်စွမ်းအင်ကို လေးစားသည်။ လန်ဒန်မနောသုတေသီ အသင်းသားများကလည်း ဟူဒီနီအား တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။

ပြကွက်တစ်ကွက်တွင် ဟူဒီနီသည် လန်ဒန်ဘဏ်တိုက်ကြီးမှ အထူးစိတ်ချရသည်။ လုံခြုံသည်။ မည်သည့် သော့ဝိဇ္ဇာမှ မဖွင့်နိုင်ဟူသော အလွန်ကြီးမားသည့် မီးခံသေတ္တာကြီးအတွင်း လက်ထိတ်ခတ်၍ ဝင်ခဲ့သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ယင်းမီးခံသေတ္တာကြီးအတွင်းမှ ထွက်ပြခဲ့သဖြင့် သူ့ကို ကိုယ်ပျောက်လောကီပညာရှင်တစ်ဦးဟု ဆိုကြသည်။

ဆရာကြီးနှင့် ဟူဒီနီသည် အထူးခင်မင်သွားခဲ့သည်။ ဆရာကြီးနှင့် ဆရာကြီးကတော် လေဒီဒိုင်းတို့၏ ဝိညာဉ်ခေါ်ပြပွဲများသို့ ဟူဒီနီတက် ရောက်ခဲ့သည်။ ဟူဒီနီ၏အစွမ်းပြပွဲများကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မောင်စံရှားကြီးမှာ မလွတ် တမ်း တက်ရောက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ သိရှိခဲ့ရသည့် ကမ္ဘာကျော် ပဉ္စလက် ဆရာကြီးများဖြစ်သော ချင်လင်ဖူး၊ ချင်လင်ဘူး၊ ဟာမင်၊ ဘလက်စတုံး၊ ကယ်လာ၊ ဂိုစနီ၊ ရော ဘတ်ဟူဒင်တို့ထက် ဟူဒီနီက ကျော်ကြားခဲ့သည်။ မင်းပေါက် စိုးပေါက် တော်ဝင် မျက်လှည့် ဆရာကြီးဟူ၍လည်း လူတွေက အမည်ပေးကြသည်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးသို့ သွားရောက်၍ တော်ဝင်မိသားစုများအား သူ့ပဉ္စလက်ပညာဖြင့် အစွမ်းပြခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

စစ်ကြိုခေတ်က သူ့အမည်ကို မသိသူမရှိ။ ပဉ္စလက်ပညာစာအုပ်တွေကိုလည်း ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီထောင်၍ သူ့ပဉ္စလက်ပညာပြခန်းများကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဇာတ်ညွှန်းရေးသားပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့သည်။ စာရေးကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် သူရေးသားခဲ့သည့် ပဉ္စလက်ပညာ စာအုပ်များသည် လူတိုင်းဖတ်ရှု၍ နားလည်သည်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။

ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များသည် ပဉ္စလက်ဆရာ ဒေးဗစ်ကော်ပါဖီး ဆိုသူ၏ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုအခွေများကို ကြည့်ရှုပြီး အံ့သြကြသည်။ သိပ္ပံ ပညာရပ်၏ မရှင်းလင်းနိုင်သော ပညာရပ်၊ လောကီပညာရပ်များဖြစ်သည်။

အိဒင်ဘာရာမြို့၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ မေလ (၃၁) ရက်၊ ၁၈၇၈ ခု။
 မိုးဦးသစ်ခွဲပြီဖြစ်သည်။ အပြင်တွင် မှောင်မှိုက်တိတ်ဆိတ်လျက်
 ရှိနေပေ သည်။ ကြယ်ရောင်လရောင် လုံးလုံးမရှိ။ မိုးသားများတက်နေပြီး
 ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိုးချုန်းသံ ကြားနေရသည်။ လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်တို့သည်
 တဝင်းဝင်း လက်နေ သည်။ တသုန်သုန်တိုက်နေသော လေပြည်တွင် မိုးနံ့ပင်
 ပါလာလေသည်။ ဗြိတိ သျှအစိုးရ အကျဉ်းထောင် ဆရာဝန်ကြီး ဇက်အင်ဟဲ
 မီလတန်သည် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်။ အပြင်တွင် မိုးဖွဲကလေးတွေ
 ကျလာသည်ဟု သူထင်သည်။ မိုး သက်နံ့နှင့် မက်မွန်ပင်တို့၏
 သစ်ရွက်ခြောက်အနံ့များသည် မြေသင်းနံ့နှင့် ရော ထွေးနေပေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မီးရထားဘူတာရုံကြီးမှ လန်ဒန်သို့ ထွက်ခွာသွား
 သည့် အမြန်ရထားကြီး၏ ဥသြမှုတ်သံသည် စူးစူးရှရှ မိုးသက်လေပြည်အသွေး
 တွင် ပျံလွင့်လျက်ရှိသည်။ မီးရထား အလုပ်သမားတန်းလျားများမှာ အလုပ်
 သမားများ၏ စကားပြောသံခပ်သဲ့သဲ့၊ ခွေးဟောင်သံ၊ မြင်းလှည်းသမားတို့၏
 ဟစ်အော်ဆဲဆိုသံများကို ကြားနေရသည်။ မကြာမီ အရှေ့မှ ရောင်နီလာပေတော့
 မည်။

အကျဉ်းထောင်ဆရာဝန်ကြီး ဟဲမီလတန်အဖို့ သေဒဏ် စီရင်သည့်
 မြင်ကွင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရသည်မှာ အခါပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့သည်။ ယမန်
 နေ့က ကြီးဒဏ် စီရင်ခဲ့ရသည့် တရားခံ ပြင်သစ်အမျိုးသား ယူဂျင်းရွန်းတေး

(Eugenechantrelle) ကိုမူ ဆရာဝန်ကြီးတစ်သက် မေ့နိုင်မည်မထင်။ ဘာရာဆေးကောလိပ်တွင် ကျောင်းအတူနေခဲ့ရဖူးသည်။

ရွှန်းတေးမှာ ပြင်သစ်ပြည်ပါရီမြို့မှ ပိုးထည်ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး၏ သားဖြစ်ပြီး အားကစားသမား လူချော၊ အပေါင်းအသင်းများသည့် ဆေးကျောင်းသားဖြစ်သည်။ ရွှန်းတေးနှင့် ဆရာဝန်ကြီး ဟဲမီလတန်တို့သည် နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီး ကိုနင်ဒွိုင်း(ရှားလော့ဟုမ်း)နှင့် ကျောင်းနေဖက်များဖြစ်ကြပြီး ဒေါက်တာဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)နှင့် ဒေါက်တာ ဆာဟင်နရီဂျွန်တို့၏ တပည့်များဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ကမ္ဘာ့စုံထောက်စာပေလောကတွင် ကမ္ဘာစာပေဂန္ထဝင်အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံရသော စုံထောက်ဝတ္ထုအရေအတွက်မှာ အလွန်နည်းသည်။ ဂန္ထဝင်စုံထောက်ဝတ္ထုများဟု သတ်မှတ်ထည့်သွင်းပုံခြင်း တူသည့်တိုင်အောင် ပြောင်မြောက်ကျော်ကြားမှု အရှိန်အဝါကြီးမားမှုတွင် ဆရာကြီးကိုနင်ဒွိုင်း ရေးသားခဲ့သည့် ရှားလော့ဟုမ်း(မောင်စံရှား)ဝတ္ထုများက ပိုမိုကြီးမားခဲ့ပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှားလော့ဟုမ်းကြီး ကျော်ကြားမှု ရရှိခဲ့ခြင်းမှာ ဆရာကြီး ကိုနင်ဒွိုင်းသည် သူငယ်ဆရာကြီးဖြစ်သော ဒေါက်တာ ဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)ကို နမူနာထား၍ ရေးသားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဆရာကြီး ကိုနင်ဒွိုင်းသည် ဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)၏ လူကဲခတ်ပညာနှင့် ထုတ်နုတ်ဆင်ခြင်နည်း ယုတ္တိဗေဒကို အတုယူ၍ သူ့ရှားလော့ဟုမ်းအား ကျင့်သုံးစေခဲ့သည်။ ဒေါက်တာ ဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)ကား လူများကို အကဲခတ်ရာတွင် စေ့စပ်သည်။ အများမမြင်သည့် အသေးစိတ်အချက်အလက်တို့ကို မြင်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)၏ တပည့်အားလုံး လိုလိုပင် သူတို့ဆရာကြီးကို ကြည်ညိုလေးစားကြသည်။

လူသတ်တရားခံဖြစ်သူ ယူဂျင်းရွှန်းတေးကို သေဒဏ် စီရင်ခါနီးတွင် အကျဉ်းထောင်ဆရာဝန်ကြီး ဟဲမီလတန်က ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခဲ့ရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးအဖို့ သေဒဏ်စီရင်ခြင်းခံရသူ အကျဉ်းသမားပေါင်း များစွာကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူငယ်သူငယ်ချင်း ရွှန်းတေးလောက် သတ္တိရှိ သူ သေရမည်ကို အရေးမစိုက်ခဲ့သူ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ခဲ့ရဘူးပေ။

ရွှန်းတေးအား သေဒဏ်စီရင်မည့်နေ့ကမူ ရွှန်းတေးသည် ဝတ်စုံကို ကျကျနနဝတ်ဆင်ထားခဲ့ပြီး ထိုအချိန်က နာမည်ကျော် တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်အေးအေး သီဆိုသည်။ ကော်ဖီခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်သည်။ အဖိုးတန်စီးကရက်များကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် သောက်သည်။ ဆရာဝန်ကြီး ဟဲမီတန်ဘက်သို့ လှည့်ခဲ့ပြီး “ကဲ ... သူငယ်ချင်းရေ၊ ကိုယ်တော့ ခရီးရှည်ကြီး ထွက်ရတော့မယ်။ မင်းကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အမှုကို

သာမန်စုံထောက်တွေ ဘယ် စုံထောက်လို့ရမလဲကွ။ ကိုယ်ပီပီရီရီ ပြင်ဆင်ပြီးမှ ကျူးလွန်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေ မဲ့ တို့ဆရာ ဂျိုးဇော်ဗဲလ်ရဲ့ အရည်အချင်းကို မင်းလည်း သိပြီးသား။ ဆရာဂျိုးဇော်ဗဲ(လ်)ကြောင့် ငါ ခုစက်တိုက်တက်ခဲ့ရတာပဲ။ ဆရာ ဂျိုးဇော်ဗဲ(လ်)နဲ့ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးဂျွန်တန်တို့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်လို့ ပြော လိုက်ပါကွာ” ဟု ပြောဆိုခဲ့ပြီး သေဒဏ်စီရင်ခြင်းကို ခံယူခဲ့တော့သည်။

မှန်သည်။ လူသတ်သမား ရှုန်းတေးသည် ဆေးကျောင်းသားဟောင်း၊ ပညာတတ် ဉာဏ်ထက်သူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သူ့ဇနီးကို သတ်ရာတွင် စနစ်တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်သည်။ ရဲတို့တွေ့ရှိနိုင်မည့် သဲလွန်စမှန်သမျှကို ဖျောက်သည်။ လူသတ်မှုကျူးလွန်သူဟု သူ့ကို မည်သူကမျှ မထင်။ ရဲတို့ကလည်း ရှုန်းတေး၏ ဇနီးသည် အစာအိမ်ရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့လေသည်။

လူသတ်တရားခံဖြစ်သူ ယူဂျင်းရှုန်းတေးသည် ပြင်သစ်ပြည်၊ ပါရီမြို့မှ ပိုးကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး၏သား ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် ပညာတော်သူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် သူ့ဖခင်ဖြစ်သူက ရှုန်းတေးအား ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်စေလိုသည်။ ထိုစဉ်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ အိဒင်ဘာရာမြို့ ဆေးကောလိပ်ကြီးမှာ ဆေးပညာသင် ကြားပို့ချမှုတွင် နာမည်ကျော်သည်။ ဥရောပတိုက်မှ ချမ်းသာသော မိသားစုများ သည် မိမိတို့သားများကို အိဒင်ဘာရာ ဆေးကောလိပ်ကြီးသို့ စေလွှတ်၍ ပညာ သင်စေခဲ့ကြသည်။ ဆေးကောလိပ်တွင် စာပေပို့ချသည့် ဆရာဝန်ကြီး ဂျိုးဇော် ဗဲ(လ်)၏ နာမည်မှာလည်း လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့ပြီး အခြားဆရာ ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဆာဟင်နရီဂျွန်မှာလည်း စာပေသင်ကြားမှုတွင် ထူးချွန်သူ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ယူဂျင်းရှုန်းတေးသည် အိဒင်ဘာရာ ဆေးကောလိပ်သို့ တက်ရောက်၍ ဆေးပညာသင်ခဲ့သည်။ ရှုန်းတေး၊ အကျဉ်းထောင်ဆရာဝန်ကြီး ဟဲမီလတန်၊ ကမ္ဘာကျော်စုံထောက် ရှားလော့ဟုမ်း(မောင်စံရှား) ဝတ္ထုများကို ရေးသားခဲ့သူ ကိုနင်ဒိုင်းမှာ ဆေးပညာသင်ယူသော ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့အား စာပေသင်ကြားပို့ချခဲ့သူ ဆရာကြီးနှစ်ဦးမှာ ဒေါက်တာဂျိုးဇော်ဗဲ(လ်) နှင့် ဆာဟင်နရီဂျွန်တို့ဖြစ်ကြပြီး ဆရာကြီးနှစ်ဦးစလုံးမှာ စာပေပို့ချရာတွင် လည်း ကောင်း၊ ဆက်ဆံရေးတွင် လည်းကောင်း နာမည်ကျော်ခဲ့ကြသည်။ တပည့်များ အားလုံးလိုလိုကပင် ခင်မင်လေးစားကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဆရာဂျိုးဇော်ဗဲ(လ်) သည် လူသဘာဝကို ပီပြင်စွာနားလည်၏။ လူတစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ရာတွင် စေ့စပ်သေချာတိကျသဖြင့် ကျောင်းသားအားလုံးက စံနမူနာထားခဲ့ရသည့် ဆရာ ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဆေးကျောင်းသား ရွန်းတေးသည် ဆရာကြီး ဂျိုးဇော်ဗဲ(လ်)ကို လေးစားသည်။ ချစ်ခင်သည်။ သို့သော် ရွန်းတေးက အားကစားထူးချွန်သူ၊ အပေါင်းအသင်းများသူ၊ မိန်းကလေး မိန်းမငယ်များနှင့် ရှုပ်ပွေ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ပညာ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်ပင် ကျောင်းထွက်ခဲ့ရပြီး ပြင်သစ်ဘာသာ အလွတ်သင်ကျောင်း ဆရာအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့လေသည်။

ရွန်းတေးသည် အထက်တန်းစား လူကုန် အသိုင်းအဝိုင်း လောကတွင် ပြင်သစ်ဘာသာသင်ပြရာတွင် နာမည်ကျော်လာခဲ့သည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် သူဌေးသူကြွယ်များ၏ သားသမီးများကို ပြင်သစ်ဘာသာ သင်ပေးသည်။ ဆက်ဆံရေးကောင်းသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သဖြင့် ထင်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ၁၈၆၆ ခုနှစ်တွင် အီဒင်ဘာရာမြို့ လူကုန်လောကတွင် အထင်ပေါ် အကျော်ကြားဆုံး ဖြစ်သော သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏ သမီးကလေး (၁၅) နှစ်အရွယ် အယ်လီဇဘက်ဒွိုင်ယာ ဆိုသူနှင့် ချစ်ခင်ကြပြီး ၁၈၆၇ ခုနှစ်တွင် လက်ထပ်ခဲ့လေသည်။ သူ့ဇနီးမှာ သူ့အသက်ထက်ဝက်ခန့် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်လေသည်။ ရွန်းတေးသည် အယ်လီဇဘက်ဒွိုင်ယာကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းမှာ သူ၏ဓနဂုဏ်ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။ ရွန်းတေးအဖို့ ဇနီးဘက်မှ ပါလာသော ပစ္စည်းများကို လောင်းကစားဝိုင်းများတွင် ဖြုန်းခဲ့သည်။ မိန်းမအငယ်အနှောင်းများ၊ မိန်းမပျက်အိမ်များသို့ သွားလာခြင်းဖြင့်လည်း သူ့ဇနီး၏ ပစ္စည်းများကို ဖြုန်းပစ်ခဲ့လေသည်။

ရွန်းတေးသည် အသောက်အစားဖက်လာခဲ့သည်သာမက အယ်လီဇဘက်ဒွိုင်ယာကိုလည်း ညှဉ်းပန်းသည်။ ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်ခြင်း၊ နှိပ်စက်ကလူပြုခြင်း လုပ်လာခဲ့သည်။ လူ့ကျင့်ဝတ်ဖောက်ပြန်သူ ရွန်းတေးအဖို့ သူ့ဇနီး၏ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကလေးကိုပင် ချမ်းသာပေးခြင်း မရှိတော့။ အယ်လီဇဘက်ဒွိုင်ယာအဖို့ စိတ်ပျက်ခဲ့ရတော့သည်။ မိဘ ပေးကမ်းထောက်ပံ့ခြင်းဖြင့်သာ နေထိုင်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

၁၈၇၇ အောက်တိုဘာလတွင်မူ ရွန်းတေးသည် သူ့ဇနီးအား အသက်အာမခံထားရှိရန် တိုက်တွန်းခဲ့ပြီး ဒေါ်လာ (၅၀၀၀) ဖြင့် အသက် အာမခံထားရှိခဲ့လေသည်။ ၁၈၇၇ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ (၈) ရက်နေ့တွင် အိမ်ဖော်မလေးသည့် အယ်လီဇဘက်အခန်းမှ ညည်းနေသော မသင်္ကာဖွယ်ရာ အသံများကြားသဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ရာ အယ်လီဇဘက်မှာ သတိကင်းမဲ့လျက်ရှိနေပြီး သူ့ခုတင်ဆားရှိ စားပွဲပေါ်တွင်မူ သောက်လက်စ လိမ္မော်ရည်ခွက်နှင့် စပျစ်သီး အနည်းငယ် ထည့်ထားသော ပန်းကန်တစ်ချပ်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူ့သခင်မ အယ်လီဇဘက်မှာမူ လုံးဝ သတိ မရှိတော့။ တစ်ဖက်ခန်းတွင် အိပ်နေသူ ရွန်းတေးအား

၁၄၆ □ လှမိုး(ပညာရေး)

အကြောင်းစုံ ပြောပြခဲ့ပြီး သူတို့အိမ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် နေထိုင်သူ မိသားစု ဆရာဝန်ကြီးအား သွားရောက်ခေါ်ယူခဲ့လေသည်။

ဆရာဝန်ကြီး ရောက်လာသောအခါတွင်မူ ရွှန်းတေးမှာ အမူအရာ ပျက်လျက်ရှိပြီး အယ်လီဇဘက် ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ သောက်လက်စ လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်နှင့် စပျစ်သီးပန်းကန်တို့မှာ မရှိတော့ပေ။ အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးအဖို့ များစွာ အံ့ဩသွားခဲ့သည်။ ယင်းသောက်လက်စ လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်နှင့် စပျစ်သီးများ ထည့်ထားသော ပန်းကန်ပြားကို မည်သူ သိမ်းခဲ့သနည်း။ ဖန်ခွက်နှင့် ပန်းကန်ပြားများကို သိမ်းဆည်းသူမှာ ရွှန်းတေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ဆရာဝန်ကြီး ရောက်လာသောအခါတွင် ဆရာဝန်ကြီးအား သူ့ဇနီး သည် ဓာတ်ငွေပိုက်ပေါက်သဖြင့် ဓာတ်ငွေများ ရှူမိရာမှ သတိမေ့လျော့သွားခဲ့ရ သည်ဟု ဆိုသည်။ မိသားစုဆရာဝန်ကြီးကလည်း နာမည်ကျော် မှုခင်းဆရာဝန် ကြီးဖြစ်သူ ဆာဂျွန်အား ဓာတ်ငွေသင့်လူနာတစ်ဦးကို စုံစမ်းစစ်ဆေးပေးရန် ချက် ချင်း အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ ဆာဂျွန်မှာ ကျွန်တော်အထက်တွင် ရေးသားခဲ့ သည့်အတိုင်း အီဒင်ဘာရာ ဆေးကောလိပ်မှ မှုခင်းဆေးပညာသင်ကြားပို့ချသည့် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး နာမည်ကျော် ဆရာဝန်ကြီး ဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)၏ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။

ရွှန်းတေးအဖို့ သူငယ်ဆရာများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ဆာဂျွန်ကလည်း သူမတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီး ဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)ကို ခေါ်ယူလာခဲ့ပြီး နှစ်ဦးသား လူမမာအား စစ်ဆေး ကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။ အယ်လီဇဘတ်မှာလည်း ဆေးရုံကြီးသို့ တင်ခဲ့ပြီး များမကြာမီ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။ ရဲအဖွဲ့ကမူ ရွှန်းတေး ပြောဆိုသည့် ဓာတ်ငွေပိုက်ပေါက်ရာမှ ဓာတ်ငွေကို ရှူမိခဲ့သဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ဆိုသည့်အချက်ကို လက်ခံခဲ့သော်လည်း ရွှန်းတေးအား ခေတ္တဖမ်းဆီး အရေးယူထားခဲ့ပြီး အာမခံဖြင့် ပြန်လည် လွှတ်ပေးခဲ့လေသည်။

ရဲနှင့် စကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက်အဖွဲ့သည် အယ်လီဇဘက် သေဆုံးခြင်းအတွက် ရရှိနိုင်မည့် သဲလွန်စကို ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ သိရှိခဲ့ကြသည့်အတိုင်း ရာဇဝတ်မှုများကို သက်သေထွက်ချက် ထင်ရှားမှသာ အပြစ်ပေးရမည် ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အမှုများတွင် မျက်မြင်သက်သေဟူ၍ မရှိဘဲ သက်သေထွက်ချက် အဆက်ပြတ်၍ နေတတ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြတ်နေသော ကွင်းဆက်များကို ရှာဖွေ၍ ဆက်စပ်ပေးခြင်းမှာ ‘စုံထောက်ပညာ’ ဖြစ်ပေသည်။ ရွှန်းတေး၏အမှုတွင် စကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက်အဖွဲ့သည် စွဲချက်တင်ရန် သဲလွန်စများကို ရှာဖွေခဲ့သည်။

အများအားဖြင့် လူသတ်မှုများတွင် သက်သေခံချက်မှာ နှစ်မျိုး နှစ်စား ကွဲပြားလျက်ရှိပေသည်။ ပထမ အမျိုးအစားမှာ တိုက်ရိုက်မျက်မြင်သက်သေ၏ သက်သေခံချက်ဖြစ်၏။ ဒုတိယအမျိုးအစားမှာ တိုက်ရိုက်သက်သေပင် မရှိသော်လည်း သွယ်ဝိုက်၍ရသော သက်သေဖြစ်သည်။ တိုက်ရိုက်မျက်မြင်သက်သေ မရှိပါက သွယ်ဝိုက်၍ရသော သက်သေဖြင့် ရဲအဖွဲ့ အရေးယူနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ရှုန်းတေး၏အမှုတွင်မူ မျက်မြင်သက်သေ မရှိ။ အိမ်ဖော်မလေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရဲတို့၏ ထွက်ဆိုချက်တွင် ပျောက်သွားသော လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်နှင့် စပျစ်သီးပန်းကန်အကြောင်း မပါဝင်ခဲ့သဖြင့် ရဲနှင့် စကော့တလန်ယားခံ စုံထောက်ကြီးတို့အဖို့ ရှုန်းတေး၏ ထွက်ဆိုချက်ဖြစ်သော ဓာတ်ငွေပိုက်ပေါက်ရာမှ ဓာတ်ငွေကို ရှူမိ၍ မတော်တဆ သေဆုံးရသည်ဟူသော အချက်ကိုပင် လက်ခံ၍ လူသတ်မှုကို ပိတ်ရတော့မည့် အလားအလာ ဖြစ်နေတော့လေသည်။

သို့သော် စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်း(မောင်စံရှား) ဟု နာမည်ကျော်နေသော ဆရာဝန်ကြီး ဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)ကမူ လူသတ်မှုဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားခဲ့သည်။ မျက်မြင်သက်သေမရှိသော်လည်း သေဆုံးသူ အယ်လီဘောက်တို့၏ လူမှုရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အသက်အာမခံထားရှိမှု၊ အချင်းဖြစ်ပွားသည့် အချိန်ကာလ၊ တရားခံဖြစ်နိုင်သူ ရှုန်းတေး၏ အကျင့်စားရိတ္တတို့ကို အခြေခံပြီး မနေမနား သဲလွန်စရာခွဲတော့သည်။

စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးက မောင်စံရှား (ရှားလော့ဟုမ်း) ဟု ယူဆထားသော ဒေါက်တာဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)သည် ရှုန်းတေးတို့ အိပ်ခန်းကို စနစ်တကျ စူးစမ်းရှာဖွေသည်။ အိမ်ဖော်မလေးထံမှ သောက်လက်စ လိမ္မော်ရည်ခွက်နှင့် စပျစ်သီးပန်းကန်တို့ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းကို ဒေါက်တာ ဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်) သိရှိလာခဲ့သည်။ ရှုန်းတေးအပေါ် သံသယဝင်လာခဲ့သည်။ အကယ်၍ ဓာတ်ငွေပိုက်ပေါက်သည်ဟု ဆိုလိုက်လျှင် ဓာတ်ငွေနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနိုင်သည်ဟု ဒေါက်တာဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)က ယူဆသည်။ သို့သော် အချင်းဖြစ်ပွားသည်ဟု ယူဆရသော အယ်လီဘောက် မူးမေ့သည့်နေ့ကမူ ဓာတ်ငွေအနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားသော အနံ့မရရှိခဲ့ပါဟု အိမ်ဖော်အမျိုး သမီးကလေးက ထွက်ဆိုခဲ့လေသည်။

သေဆုံးသူ အယ်လီဘောက်၏ ခေါင်းအုံးများပေါ်တွင် အစိမ်းရောင် အန်ဖတ်အချိုကို တွေ့ရှိရသဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါး အမြောက်အမြား သုံးစွဲထားခြင်းကြောင့် အန်ထားသည့် လက္ခဏာများဟု ဒေါက်တာဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)က ယူဆသည်။ သေဆုံးသူ၏ ညအိပ်ဂါဝန်ပေါ်တွင်လည်း စပျစ်သီး အစေ့တစ်စေ့နှစ်စေ့နှင့် အန်ရာမှ စွန်းနေသည့် အစွန်းများတွင် ဘိန်းအနံ့များ ထွက်လျက်ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရသဖြင့် သေဆုံးသူ အယ်လီဘောက်သည် မကွယ်လွန်မီက ဘိန်း

၁၄၈ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ခတ်ထားသော လိမ္မော်ရည်ကို သောက်သုံးထားပုံရသည်မှာ ထင်ရှားလာခဲ့လေသည်။ သေဆုံးသူ အယ်လီဇဘက်အား ခွဲစိတ်စစ်ဆေးခဲ့သူ ဆရာဝန်ကြီး ဆာဂျွန်ကလည်း သေဆုံးသူ၏ အစာအိမ်လမ်းကြောင်းတွင် ဘိန်းပါသော အစာကို သောက်သုံးထားကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် သေဆုံးသူမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဓာတ်ငွေ့ကို ရှူခြင်းဖြင့် ကွယ်လွန်ရသည်ဆိုသည့်အချက်မှာ မဖြစ်နိုင်ဟု ဒေါက်တာ ဗဲ(လ်)နှင့် ဆာဂျွန်တို့က ယူဆသည်။

ရဲနှင့် စကော့တလန်ယားဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးတို့ လက်ခံထားသော ဓာတ်ငွေ့ကြောင့် သေဆုံးရသည်ဟူသော ကောက်ချက်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့။ ရွန်းတေးအပေါ်တွင် သံသယဝင် လာခဲ့ကြတော့သည့် ဆရာဝန်ကြီး ဂျိုးဇက် ဗဲ(လ်)သည် ရွန်းတေးနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည်။ ဆေးဝါးရောင်းချသည့် ဆိုင်များကို သွားရောက်စုံစမ်းခဲ့သည်။ ရွန်းတေးသည် ဆေးဝါးရောင်းချသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဘိန်းများ ဝယ်ယူသွားသည်ဟု သော သတင်းရရှိလာခဲ့လေသည်။

ရွန်းတေးကမူ သူ့ဇနီးသည် ဓာတ်ငွေ့ပိုက်ပေါက်ရာမှ ဓာတ်ငွေ့များကို ရှူမိသဖြင့် သေဆုံးရခြင်းဖြစ်သည်ဟု အခိုင်အမာ ပြောဆိုသည်။ ရဲနှင့် စုံထောက်တို့က စစ်ဆေးခဲ့သောအခါတွင် အယ်လီဇဘက် အိပ်ခန်း အပြင်ဘက် တရုတ်ကတ်များအနီးတွင် ဓာတ်ငွေ့ပိုက်လိုင်းအဆက်ပြုတ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ရဲနှင့်စုံထောက်အဖွဲ့ ရွန်းတေးကို လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူအဖြစ် စွဲချက်တင်ရန် အခက်အခဲဖြစ်နေသည်။ ရွန်းတေးကမူ ဤဓာတ်ငွေ့ပိုက်လိုင်းရှိသည်ကိုမူ သူ မသိပါကြောင်း သတိလည်း မထားမိကြောင်း ရဲတို့ထံတွင် ကပ်၍ ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ ဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)ကမူ လက်မလျှော့၊ အယ်လီဇဘက် သေဆုံးရခြင်းသည် မတော်တဆ ဓာတ်ငွေ့ပိုက်ပေါက်၍ သေဆုံးရခြင်း မဖြစ်နိုင်။ ဘိန်းပါသော အစာစားမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟု အခိုင်အမာ ယူဆသည်။ သူ့တပည့်ဖြစ်ခဲ့သူ ရွန်းတေးသည် ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရခြင်း၊ သူ့ဇနီးနှင့် အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေခြင်း၊ သူ့ဇနီးမသေဆုံးမီ ရက် (၃) ရက်ခန့်က ဆေးဝါးရောင်းချသည့်ဆိုင်မှာ ဘိန်းများဝယ်ယူခြင်း၊ သူ့ဇနီးအား မကွယ်လွန်မီ ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ ဖြင့် အသက်အာမခံထားရှိခဲ့ခြင်း (ထိုစဉ်က ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ မှာ တန်ဖိုး ကြီးမားလှပေသည်။) စသော အချက်များသည် ရွန်းတေးအပေါ် လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်သူဟု စွပ်စွဲနိုင်လောက်သည့် အချက်များ ဖြစ်လာသည်ဟု ယူဆသည်။

ဒေါက်တာ ဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)သည် စိတ်အားမလျှော့။ နောက်ဆုံး အဓိက အချက်ဖြစ်နေသည့် ဓာတ်ငွေ့ပိုက်ပေါက်သည့် ကိစ္စကို စုံစမ်းရန်သာရှိ တော့သည်။

ရွှန်းတေး၏ ထွက်ဆိုချက်တွင် ဓာတ်ငွေပိုက်လိုင်း သူ့ဇနီး၏ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်နားတွင် ရှိသည်ကို သူမသိပါဟူသော အချက်ကို ဆရာဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)က လက်မခံနိုင်။ ဓာတ်ငွေပိုက်လိုင်းကုမ္ပဏီသို့ သူ့ကိုယ်တိုင်သွားရောက်၍ စုံစမ်းသည်။ နောက်ဆုံး ရွှန်းတေးအိမ်တွင် ဓာတ်ငွေပိုက်တပ်ဆင်ပေးရသူ အလုပ်သမားကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ အလုပ်သမားကမူ ရွှန်းတေးကိုယ်တိုင် သူ့ဇနီးအိပ်ခန်းပြတင်းပေါက် တရုတ်ကတ်များအနီးတွင် ဓာတ်ငွေပိုက်ကို တပ်ဆင်ခိုင်းခဲ့ကြောင်း၊ ဓာတ်ငွေပိုက်အဆက်ကို မည်ကဲ့သို့ ဖြုတ်ရကြောင်းကိုပါ ရွှန်းတေးအား ပြသခဲ့ရပါသည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့တော့သည်။

ရွှန်းတေးသည် ရဲနှင့် စုံထောက်အဖွဲ့ကို သဲလွန်စပြတ်စေရန် လှည့်စားခဲ့သည်။ ဓာတ်ငွေပိုက်ပေါက်သည့်ကိစ္စမှာ ဆရာဝန်ကြီး ဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတော့သည်။ ဆရာဝန်ကြီး ဂျိုးဇက်ဗဲ(လ်)အဖို့ ငယ်တပည့်ဖြစ်သူကို မညှာနိုင်တော့။ တရားဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ရတော့သည်။ အိဒင်ဘာရာမြို့က တရားရုံးတော်ကြီးကလည်း ရွှန်းတေးကို လူသတ်မှုနှင့် စစ်ဆေးခဲ့ရတော့သည်။ တရားခွင်တွင် လူသတ်တရားခံဟု စွပ်စွဲခံရသူ ရွှန်းတေးကိုယ်တိုင် ဆရာကြီး ဂျိုးဇက် ဗဲ(လ်)၏ ယူဆချက်အတိုင်း သူ့ဇနီးကို ဘိန်းကျွေး၍ သတ်ခဲ့ပြီး ဓာတ်ငွေပိုက်အဆက်ကို ဓာတ်ငွေပိုက်ပေါက်သည့် အနေအထားဖြစ်စေရန် ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ရွှန်းတေးခမျာ သေဒဏ်စီရင်ခြင်း ခံခဲ့ရတော့သည်။

ကျမ်းကိုး

1. The Fabulous Originals By Irving Wallace
2. Joseph Bell By J Saxby

၁၈၈၈ ခု၊ သြဂုတ်လ ၇ ရက်။ အထွေထွေအလုပ်သမား ဂျောဆန်းဒါး သည် သူ့အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် ပိန်းပိတ် အောင် မှောင်နေသည်။ သူနေထိုင်သည့် ဝိုက်ချက်ပယ်ရပ်ကွက်မှာ လန်ဒန်မြို့ တော်ကြီး၏ လူဆင်းရဲများ၊ အလုပ်လက်မဲ့များ၊ ဒုစရိုက် ကျူးလွန်လေ့ရှိသည့် လူပေ၊ လူလွင့်များ၊ ပြည့်တန်ဆာများ၊ သူတောင်းစားများ မှီတင်းနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်ကြီးဖြစ်ပြီး လန်ဒန်မြို့တော်ကြီး၏ ဒုစရိုက်မှုများ၊ မှုခင်းကြီးများ အများ အပြား ဖြစ်ပွားလေ့ရှိသည့် ရပ်ကွက်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး ချား(လ်)ဒစ်ကင်၏ ဝတ္ထုကြီးများမှ ဇာတ်ကောင်များသည် အများအားဖြင့် ဤရပ်ကွက်ကြီးတွင် ပေါက်ဖွား လှုပ်ရှား ခဲ့ကြပေသည်။ ဆရာကြီး ချား(လ်)ဒစ်ကင်၏ နာမည်ကျော် အော်လီဗာတွစ်(စ်) (ဆရာမိုးဝေ ဘာသာပြန်ဆိုသည်။) ၏ ဇာတ်ကောင်အများစုသည် ဤရပ်ကွက် ကြီးတွင်ပင် နေထိုင်သွားလာ၍ ပြစ်မှုကြီးများကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြလေသည်။ တရား ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြား ကျူးလွန်ခဲ့ကြသူများ၏ နေထိုင်ရာ အရပ်ကြီး ဖြစ် လေသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို လူမိုက် ဂိုဏ်းသားအချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ လူသတ်မှုကြီးများ ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းမှာ ယင်းရပ်ကွက်အဖို့ မဆန်းတော့ပြီ ဖြစ်ပေ သည်။ လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးမှာလည်း ဤရပ်ကွက်ကြီးကြောင့်ပင် အလုပ်များ ခဲ့ရပြီး နာမည်ကျော်ကြား စပြုနေသည်။ စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့ကြီးမှာလည်း ဤရပ်ကွက်အပေါ်တွင် စိတ်ပျက်စ ပြုနေပေသည်။

မူခင်းကြီးများဖြစ်သည်ဟု သတင်းရလျှင် ရပ်ကွက်အမည်ကို မေးစရာ မလို၊ ယင်း ဝှိုက်ချက်ပယ်ရပ်ကွက်ဟု သိလိုက်ကြပေသည်။ လန်ဒန်တိုင်းစံ သတင်းစာကြီး၊ လန်ဒန်မြို့ထုတ် ညနေသတင်းစာကြီး၊ အခြားနာမည်ကျော် သတင်းစာကြီးများတွင် ပါဝင်ခဲ့ရသည့် မူခင်းသတင်းများ ဖြစ်ပွားရာသည် ဤ ရပ်ကွက်ကြီးတွင်သာ အများအားဖြင့် ဖြစ်ပွားလေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင် ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော ဂျာနယ်ကြီးများကဲ့သို့ လန်ဒန် ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးကလည်း လန်ဒန်ပုလိပ်ရုပ်စုံ သတင်း (The Illustrated Police News) ကိုလည်း တစ်စောင်လျှင် တစ်ပဲခိခန့်မျှနှင့်ပင် လူတိုင်းဖတ်ရှုနိုင်ရန် ထုတ်ဝေနေပေသည်။ ယင်းဂျာနယ်ကြီးတွင် ဖော်ပြခဲ့သော မူခင်းကြီးများမှာလည်း အများအားဖြင့် ဝှိုက်ချက်ပယ်ရပ်ကွက်တွင်သာ ဖြစ်ပွားလေ့ရှိခဲ့လေသည်။

ဂျောဆန်းဒါးသည် စောစောအိပ်ရာမှထပြီး လန်ဒန်မြို့၊ ဝိတိုရိယ ဘူတာရုံကြီးသို့ သွားရမည်ဖြစ်သည်။ နှင်းထုကြီးက ထူထပ်စွာ ကျရောက်လျက် ရှိသဖြင့် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူသွားလူလာမရှိသလောက် ဖြစ်နေသည်။ အမှန် အားဖြင့် ထိုနေ့သည် ဘဏ်ပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် လူသွားလူလာ ပျားပန်းခပ်မျှ ရှိနေရမည့် နေ့ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယမန်နေ့ ညဦးပိုင်းက သည်းထန်စွာ ရွာသွန်း ခဲ့ရသော မိုးကြောင့် ပြင်ပတွင် ခါတိုင်းထက် အအေးဓာတ်ပိုနေပေသည်။

ဂျောဆန်းဒါး သူငှားနေထိုင်သည့် အိမ်ခန်းလှေကားသို့ ဆင်းလာခဲ့ သည်။ နှင်းထုကြီး ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည့်အပြင်၊ တစ်ခါတစ်ခါ တသုန် သုန် တိုက်လာသည့် အေးစက်သောလေကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်ချမ်းလျက် ရှိနေ ပေသည်။ သူ့အိမ်အောက်ခန်းမှ အဝတ်လျှော်သမားများ၊ စက်ရုံအလုပ်သမားများ ပင် အိပ်ရာမှ နိုးကြသေးဟန်မတူ။ အထူးငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး လှေကားအဆင်း တွင်လည်း မှန်အိမ်ထွန်းထားခြင်း မရှိသဖြင့် ပို၍ မှောင်နေသည်။ ဂျောဆန်းဒါး သည် ခနော်ခနဲနှင့် ပျဉ်ချပ်များ ပြုတ်နေသော လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

လမ်းမပေါ်တွင် လူသွားလူလာ မတွေ့ရပေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အိမ်တစ် အိမ်မှ သံစုံနာရီတစ်လုံး၏ ၅ နာရီထိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဂျောဆန်းဒါး သည် သူ့လှေကားရင်းမှ ဝဲဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဂျောအဖို့ အံ့ဩ သွားသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး အိပ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် ထိုအမျိုး သမီးမှ စီးကျဟန်ရှိသော သွေးတို့သည် သူ့ရပ်နေသည့် လှေကားရင်းအထိ အိုင်လျက်ရှိသည်။ ဂျောဆန်းဒါး တစ်ကိုယ်လုံးမှ သွေးများရပ်တန့်ကုန်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဂျောဆန်းဒါးသည် တစ္ဆေ သူ့ရဲတို့ကို ယုံကြည်ကြောက်လန့် တတ်သူတစ်ယောက်သာဖြစ်လျှင် ထိုနေရာမှပင် ငယ်သံပါအောင် အော်ကောင်း အော်မိလေလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ စိတ်ကိုတင်း၍ လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး အနီးဆုံး

၁၅၂ □ လှမိုး(ပညာရေး)

တာဝန်ကျနေသည့် ပုလိပ်သားတစ်ဦးထံ၊ သတင်းပို့ရန် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက် ခဲ့လေသည်။ ဂျောဆန်းဒါးအဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဂျောဆန်းဒါးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသူမှာ ပုလိပ်သား တစ်ဦး ဖြစ်နေပေသည်။ ဂျောဆန်းဒါးသည် ပုလိပ်အား ချက်ချင်း သတင်းပို့လိုက်သည်။ ပုလိပ်မှာ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီးအတွေ့အကြုံရှိသူလည်း ဖြစ်ဟန်ရှိပေသည်။ ဂျောဆန်းဒါးနှင့်အတူ အမျိုးသမီး၏အလောင်းကို ကြည့်ရှုရန် လိုက်ပါလာခဲ့လေ သည်။ လူသတ်သမားသည် အမျိုးသမီးအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ထားခဲ့ လေသည်။ အမျိုးသမီး၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ဓားဒဏ်ရာ အများအပြား တွေ့ရပြီး လည်ပင်းမှာလည်း ပြတ်လုတည်းတည်းဖြစ်နေသည်။ အမျိုးသမီး၏ ဗိုက်ကိုလည်း ဓားဖြင့် ခွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဂျောဆန်းဒါးသည် အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို မှတ်မိသည်။ “ဘုရား ... ဘုရား ... မာသာတန်နာပါလား” ဟု နှုတ်မှ ယောင်ထွက်သွားသည်။ မာသာ တန်နာမှာ ဂျောဆန်းဒါးနေသည့် အိမ်ခန်းနှင့် မနီးမဝေး၊ အမှတ် (၄) ကြယ် တာရာ အိမ်ခန်းတွင် နေထိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ သူ့ဘဝအကြောင်း မည်သူမျှ မသိကြ။ သူ့ကိုယ်နှင့် ရင်းနှီးပြီး အသက်မွေးနေသူ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်ရှိသူ တစ်ဦးဟူ၍သာ ပုလိပ်တပ်ကြပ်ကြီးကို သတင်းပေးနိုင်တော့သည်။ အသတ်ခံ ရသူ၏ အသေးစိတ် အချက်အလက်ကို မည်သူမျှ သတင်းမပေးနိုင်။ လူသတ် သမားနှင့် ပတ်သက်သည့် သဲလွန်စကိုလည်း စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက် အဖွဲ့နှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့ကို ရှာဖွေစုံစမ်းနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ မှုခင်းဆရာကြီး၏ အစီရင်ခံ စာအရဆိုလျှင် လူသတ်သမားသည် ခွဲစိတ်သည့် ပညာရပ်ကို အထူးကျွမ်းကျင် သူ ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်နိုင်ပြီး၊ မာသာတန်နာအားသတ်ရာတွင် ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန် ကြီးများ၊ လူနာခွဲစိတ်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် ဓားကိုသုံးခဲ့ပါသည်ဟူ၍သာ သိရှိ ခဲ့ရလေတော့သည်။

ထိုစဉ်က ဝိုက်ချက်ပယ်ရပ်ကွက်အတွင်း လူသတ်မှုဆိုသည်မှာ ဆန်း ကြယ်သည့်အမှုတစ်ခုဟု လူအများက ယူဆလေ့မရှိပေ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မှုခင်း တစ်ခုဟူ၍သာ သဘောထားခဲ့ကြသည်။ ပုလိပ်အဖွဲ့မှ ထုတ်ဝေသော ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းဂျာနယ်တွင်လည်း သမားရိုးကျဖြစ်လေ့ရှိသည့် မှုခင်းတစ်ခုမျှသာ ဖော်ပြ ခဲ့လေသည်။ ပုလိပ်အဖွဲ့အဖို့လည်း တရားခံအား ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်းခြင်း မရှိခဲ့တော့ ပေ။

ဩဂုတ်လ ၃၁ ရက်နေ့တွင်လည်း မာသာတန်နာ အသတ်ခံရသည့် ရပ်ကွက်မှာပင် ပြည့်တန်ဆာမေရီဟန်နီကိုဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အလောင်း ကို ရပ်ကွက်တွင်းနေထိုင်သူတစ်ဦး၏ သတင်းပေးပို့ချက်အရ၊ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးမှ

တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။ လူသတ်သမားသည် မေရီဟန်နီကိုအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ထားခဲ့ပုံပေါ်လေသည်။ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီး၏ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးကမူ သူ့သက် တမ်းတစ်လျှောက်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ယင်းကဲ့သို့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ထားခြင်းမျိုး မကြုံတွေ့ခဲ့ရကြောင်း၊ လူသတ်သမားသည် ဆရာဝန်ကြီးများ အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် ခွဲစိတ်ရာတွင် အသုံးပြုသည့်ဓားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကိုင်တွယ်နိုင်သူဖြစ်နိုင်ပြီး၊ သတ်ထားပုံမှာလည်း ရင်ကိုခွဲပြီး အူများ၊ အသည်း များ၊ နှလုံးများကိုပါ တစ်စချင်း ခွဲစိတ်ထားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ ရက်ရက်စက်စက် လူသတ်မှုသည် ဝှိုက်ချက်ပယ်ရပ်ကွက်အတွင်း ယခင် ကျူး လွန်လေ့ရှိသည့် လူသတ်မှုမျိုး မဟုတ်တော့သဖြင့် လန်ဒန်လူထုကြီးအဖို့ အထူး တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာခဲ့တော့သည်။

လန်ဒန်တိုင်းစံ သတင်းစာကြီးကလည်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင်သာမက ကမ္ဘာ့မှခင်းသမိုင်းတွင် ယင်းကဲ့သို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်သော မှုခင်းကြီးမျိုး ပေါ်ပေါက်ခြင်း မကြုံသေးကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြ ခဲ့ရသည်။

ကမ္ဘာသတင်းစာကြီးများကလည်း လန်ဒန်မြို့၊ ဝှိုက်ချက်ပယ် လူသတ် သမားအကြောင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးသားခဲ့ကြတော့သည်။ လူသတ် သမားသည် အသတ်ခံခဲ့ရသူ အမျိုးသမီးများ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာ တစ်စုံတစ်ရာ လိုချင် သောကြောင့်လည်း မဖြစ်နိုင်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အသတ်ခံရသူ အမျိုးသမီး မှာလည်း ဆင်းရဲသည့် ပြည့်တန်ဆာများ ဖြစ်နေပြီး ၎င်းတို့မှာလည်း ချောမော လှပသည် အပျိုအရွယ် များ မဟုတ် သည် အပြင် အသက်အပိုင်းအခြားမှာလည်း ၄၀ ကျော်အရွယ်များ ဖြစ်နေပေသည်။

စက်တင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့တွင် အထက်တွင် ကျွန်တော် ရေးသား တင်ပြခဲ့သော ရပ်ကွက်ရှိ ဟန်ဖြူရီလမ်းတွင် အလားတူ လူသတ်မှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ရလေသည်။ အသတ်ခံရသူမှာ အသက် ၄၇ နှစ် အရွယ်ရှိ ပြည့်တန် ဆာမဖြစ်သူ အန်နီချက်မင်းဆိုသူပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနေ့နံနက် စောစောတွင် အထွေထွေ လုပ်သားတစ်ဦးက သူမ၏ အလောင်းကို တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အလောင်းကိုတွေ့ရှိရသည့် နေရာမှာလည်း ဆင်းရဲသားများ စုပေါင်းငှားရမ်းနေ ထိုင်ကြသည့် အဆောက်အအုံ၏ လှေကားအနီးတွင်ပင် တွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။

လူသတ်သမားသည် ယခင် ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့သည့် အသတ်ခံခဲ့ရသူ ပြည့်တန်ဆာနှစ်ဦးအား သတ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ရက်ရက်စက်စက် သတ် ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အသည်း၊ အူ၊ နှလုံး စသည်တို့ကို စနစ်တကျ ခွဲထုတ်ခဲ့ ပြီး၊

၁၅၄ □ လှမိုး(ပညာရေး)

အလောင်း၏ မနီးမဝေးတွင် ချထားခဲ့လေသည်။ စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့ ကြီးနှင့် လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးအဖို့ များစွာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရလေ သည်။ ယင်းရပ်ကွက်အတွင်းတာဝန်ချထားသော ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်များနှင့် မလှမ်း မကမ်းတွင် အထက်ပါ လူသတ်မှုကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့ရသဖြင့် အင်္ဂလန်လူထု၏ ပြစ် တင်ခြင်းကိုခံနေရတော့သည်။ လန်ဒန်မြို့မှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများ၊ ဂျာနယ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းကြီးများနှင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးမှ ထုတ်ဝေသော သတင်း စာကြီးများကလည်း လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးအား ပြစ်တင်ဝေဖန်ခဲ့သည်။

စက်တင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် လန်ဒန်မြို့ ဖလီလမ်းရှိ သတင်း အေဂျင်စီသည် ထူးခြားသော စာတစ်စောင်ကို စာတိုက်မှ အမြန်စာပို့ဖြင့် ရရှိခဲ့ လေသည်။ ယင်းစာတွင် “အယ်ဒီတာကြီး ခင်ဗျား၊ လန်ဒန် ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးသည် ဝိုက်ချက်ပယ်လူသတ်မှုကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ အပြစ်မဲ့သူများအား လူသတ်သမား အဖြစ် အမှုဆင်ကာ ဖမ်းဆီးနေလေသည်။ လူသတ်သမားမှာ ကျွန်တော် ဂျက် ဖြစ်ပါသည်။ မကြာခင်တွင်လည်း အလားတူ၊ လူသတ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်မည် ဖြစ်ပါကြောင်း” စသည်ဖြင့် ရေးသားထားပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးရာတွင် ‘ခွဲစိတ် သမား ဂျက်’ ဟု ရေးထိုးထားခဲ့လေသည်။

လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးသည် စာတိုက်မှ အမြန်စာပို့ဖြင့် ရရှိထားသည့် ဂျက်ဆိုသူရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း၊ အမှုမှန်ထုတ်ဖော်နိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် မသင်္ကာ သူများ ဖမ်းဆီးခဲ့လေသည်။

ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးအဖို့ များစွာရှက်ဖွယ်ဖြစ်နေရတော့သည်။

လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးသည် လူသတ်သမားဟု မသင်္ကာသူရှိပါက နီးစပ်ရာပုလိပ်ဌာနများသို့ သတင်းပေးပို့ရန် ကြော်ငြာများကို ပြည်သူလူထု အတွင်း ဖြန့်ဝေခဲ့ရလေသည်။ လန်ဒန်မြို့ (East End) ရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်သူ ဘုန်းတော်ကြီး ဂျော့လပ်(စ်)ထံသို့လည်း၊ စာတိုက်မှ ထူးဆန်းသော ပါဆယ်ထုပ် တစ်ထုပ် ရခဲ့လေသည်။ ယင်းပါဆယ်ထုပ်တွင် လူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ ခွဲစိတ်ဖြတ် တောက်ထားသော အသည်း၊ အူများကို တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ ပေးပို့သူ၏အမည် မှာ ကျွန်တော် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ဂျက်ဆိုသူပင် ဖြစ်တော့သည်။

၁၈၈၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ယခင် လူသတ်မှုကြီး များ၊ ကျူးလွန်ခဲ့သည့်နေရာဖြစ်သော ဝိုက်ချက်ပယ်ရပ်ကွက်ရှိ နံရံပေါ်တွင် လူ သတ်သမားဂျက်၏ မြေဖြူဖြင့် မကြာခင် လူသတ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်မည်ဖြစ် ကြောင်း လူသတ်သမားများမှာ ဂျူးလူမျိုးများ မဟုတ်ကြောင်း ရေးသားထားခဲ့ လေသည်။

ကောလာဟလများမှာလည်း အမျိုးမျိုး ပျံ့နှံ့နေလေသည်။ လူသတ် သမားမှာ ဂျူးလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့်လည်း ကောင်း၊ အချို့ကလည်း အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ဆူပူမှုများဖြစ်ပွားရန် ရုရှားပြည် ဇာဘုရင်ကြီး၏ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့မှ ပုလိပ်များကို စေလွှတ်၍ စနစ်တကျ စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဂျာမဏီပြည် ကိုင်ဇာဘုရင်ကြီးကလည်း သူ့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကို စေလွှတ်၍ လူသတ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း စသည်ဖြင့် သတင်းအမျိုး မျိုး ထွက်ပေါ်နေခဲ့လေသည်။ လန်ဒန် ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးအဖို့ ကြမ္မာဆိုးဝင်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

အမျိုးမျိုး ပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်းခံခဲ့ရသော လန်ဒန်ပုလိပ်မင်းကြီး ချားလ်(စ်)ဝါရင်းသည် ရာထူးမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဗြိတိသျှပါလီမန်ကြီးတွင် အမတ်အများစုက အစိုးရအား ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ခဲ့ကြ၏။ ပြည်သူလူထု၏ အသက်စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်မပေးနိုင်သော အစိုးရဟူ၍ ဝေဖန်ခဲ့ကြလေသည်။

စက်တင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့တွင်လည်း ကျွန်တော် အထက်တွင် ရေး သားဖော်ပြထားခဲ့သော ပြည့်တန်ဆာများကို သတ်ခဲ့သည်ဟု နာမည်ကြီးနေ သော လူသတ်သမား ဂျက်သည် အလားတူ လူသတ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့လေ သည်။ ယခင်နေရာတွင်ပင် အယ်လီဇဘက်ဆိုသူ အမျိုးသမီးအား ယခင် ပြည့် တန်ဆာများကို သတ်ထားသကဲ့သို့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ထားခဲ့လေသည်။ လူသတ်သမားသည် ယခင်လူသတ်မှုများ ကျူးလွန်သူဖြစ်ရမည်ဟု ပုလိပ်အဖွဲ့ ကြီးက ယူဆခဲ့၏။ လူသတ်ရာတွင်လည်း ယခင်လူသတ်မှုကြီးများ ကျူးလွန်ရာ တွင် အသုံးပြုခဲ့သည့် ဆရာဝန်များ ခွဲစိတ်ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သည့် ဓားကို သုံး ခဲ့သည်ဟု ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးက ထုတ်ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

ဘုရင်မကြီး ဝိတိုရိယပင်လျှင် စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖြစ်ရတော့သည်။ စကော့ တလန်ယာဒ်စံထောက်အဖွဲ့ကြီးနှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့တို့အား သဝဏ်လွှာပါး၍ ယင်း အမှုကြီးကို အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့ရလေသည်။ နာမည်ကျော် အထက်လွှတ်တော်အမတ်ကြီးနှင့် ဝန်ကြီးဖြစ်လာခဲ့သူ လော့(ဒ်)ဆော်ဗြူရီကမူ ယင်းလူသတ်မှုသည် အသင်းအဖွဲ့ သို့မဟုတ် ဘာသာရေးအဖွဲ့တစ်ခု၏ စနစ် တကျ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းဖြင့် ကျူးလွန်ဟန်ရှိသဖြင့်၊ ဖရီးမေဆင် အသင်းသား များ၊ အောက်လမ်းဂိုဏ်းဝင်များဖြစ်ရမည်ဟု စွပ်စွဲခဲ့လေသည်။

မည်သူမျှ တိတိကျကျ ဖော်ပြနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးမှာလည်း လက်မှိုင်ချရလေသည်။ လူထုကြီးအတွင်း အယူအဆ အမျိုးအမျိုး ယူဆလျက်ရှိ ကြပြီး အချို့ကမူ လူသတ်သမားသည် ပုလိပ်တစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ စွပ်စွဲလေ သည်။ သတင်းစာကြီးများကလည်း လူသတ်သမား၏ သွားလာလှုပ်ရှားပုံ၊

၁၅၆ □ လှမိုး(ပညာရေး)

လူသတ်သမား ဖြစ်နိုင်သူများကို ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးဖြင့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ လေသည်။

ပြည်သူလူထုကြီးမှာလည်း ကျီးလန်စာ စားဖြစ်နေရပြီး၊ လန်ဒန် မြို့ တော်ကြီးတွင် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး မရှိတော့ပြီလောဟု ပြောဆိုဝေဖန်လာခဲ့ကြ သည်။ ရပ်ကွက်များတွင် ပြည်သူလူထုများပါဝင်သော လူသတ်သမား ဂျက် ကာကွယ်ရေးကော်မတီများကို ဖွဲ့စည်း၍ လူငယ်လူရွယ်များသည် ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် ကင်းစောင့်တာဝန်ကို ယူခဲ့ကြရလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အစောင့်အရှောက်များ ထူထပ်စွာချထားခဲ့သည့် အတွင်း မှာပင် လူသတ်သမား ဂျက်သည် နိုဝင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့တွင် အထက်ဖော် ပြခဲ့သည့် လူသတ်မှုကြီးများကို ကျူးလွန်ခဲ့သည့်အတိုင်း ထပ်မံ ကျူးလွန်ခဲ့လေ သည်။ ယခု တစ်ကြိမ် အသတ်ခံရသူမှာ ယခင်ပြည့်တန်ဆာမများနှင့်မတူ၊ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်သာရှိပြီး လှပချောမောသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ မေရီကယ်လီ ဆိုသူ ပြည့်တန်ဆာမတစ်ဦးဖြစ်ပြီး လူငယ်လောကတွင် ရေပန်းစားခဲ့သူကလေး တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် လူသတ်သမား လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ရာ မှာမူ၊ ခါတိုင်းကျူးလွန်ခဲ့သည့်နှင့် ခြားနားနေလေသည်။ လူသတ်သမားသည် မေရီကယ်လီကို သူမ နေထိုင်သည့် အိပ်ခန်းအတွင်း ရက်ရက်စက်စက် သတ် ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူသတ်မှု ကျူးလွန်ပုံ၊ ကျူးလွန်နည်းမှာ ယခင် လူသတ်မှုကြီးများနှင့် ထပ်တူဖြစ်နေပြီး လူသတ်သမားသည် လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ရာတွင် ဆရာဝန် များ ခွဲစိတ်ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သည့် ဓားကိုပင် အသုံးပြုခဲ့ပါသည်ဟု မှုခင်း ဆရာဝန်ကြီးက ထုတ်ဖော်ပြောပြခဲ့လေသည်။

လူသတ်မှုကြီး မဖြစ်ပွားမီ ညဦးပိုင်းကမူ မေရီကယ်လီသည် အထက် တန်းစား လူကုထံတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်ရှိသူတစ်ဦးနှင့် အတူသွားလာနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ပုလိပ်အဖွဲ့တွင် သတင်းပေးခဲ့လေသည်။ ယင်း လူကြီး လူကောင်းနှင့်တူ သူပုဂ္ဂိုလ်မှာ အရပ် ၆ ပေ၊ ၁၀ လက်မခန့် ရှိပြီး လှပခန့်ငြားသော လူကြီးလူကောင်းနှင့်တူသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ယင်းမေရီကယ်လီ အသတ်ခံရမှုသည် လူသတ်သမားဂျက် ကျူးလွန် ခဲ့သည့် နောက်ဆုံးလူသတ်မှုကြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ယင်းလူသတ်မှုကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့ ပြီး၊ နောက်ထပ် လူသတ်သမားဂျက်သည် ထပ်မံ၍လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော လူသတ်သမား ဂျက် သည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

လူသတ်သမား ဂျက်အကြောင်းကို ဝတ္ထုများ၊ မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဂျာနယ်များ ရာနှင့်ချီ၍ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။ ကမ္ဘာ့မူခင်းသမိုင်းကြီးတွင် လူသတ်တရားခံမပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသော ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်မှန်မူခင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပြဇာတ်များ၊ ရုပ်ရှင်များလည်း လူသတ်သမားဂျက်ကို ဇာတ်ကောင်ထား၍ ရိုက်ကူးတင်ဆက်ပြသခဲ့လေသည်။

ယနေ့ထိ လူသတ်သမားဂျက်ဆိုသည်မှာ မည်သူဖြစ်နိုင်သည်ကို ထုတ်ဖော်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပေ။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်ကပင် 'လူသတ်သမား ဂျက်၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း' ဟူသော စာအုပ်ထွက်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ သိရှိခဲ့ရလေသည်။ ယင်းစာအုပ်မှာလည်း အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ခဲ့လေ သည်။ စာရေးသူ၏အမည်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်ခန့်က လည်း (Robin Odell) သည် (Jack The Ripper in Fact and Fiction) ဟူသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့ရာ၊ စာရေးသူမှာ နာမည်ကျော် မူခင်းစာရေးဆရာအဖြစ် နေ့ချင်းညချင်း ရောက်သွားခဲ့ရလေသည်။ မကြာမီကပင်၊ ဘီဘီစီ ရုပ်မြင်သံကြားမှ (Jack the Ripper Summing up and verdict) ဟူသော ဇာတ်လမ်းကို ထုတ်လွှင့်ခဲ့လေသည်။

လူသတ်သမားများအကြောင်းကို ပြောရလျှင် ကုန်ဆုံးနိုင်မည် မထင်။ ယနေ့ထိ ယင်းလူသတ်သမား ဂျက်အကြောင်း ရုပ်ရှင် ၁၂ ကားတိတိ ရိုက်ကူး ခဲ့ပြီး၊ ပြဇာတ်များနှင့် အော်ပရာပါ ပြသခဲ့ရသည်ဟု သိရှိခဲ့ရပါသည်။ ရာဇဝတ် ဘေး ပြေးမလွတ်နိုင်ဟု ဆိုရိုးရှိခဲ့သော်လည်း နှစ်ပေါင်း (၂၀၀) ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ယင်းလူသတ်သမားအကြောင်း တစေ့တစောင်းကိုမျှ မသိရှိခဲ့ကြရ။ လူသတ် သမား ဂျက်အကြောင်း ရေးသားခဲ့သည့် စာအုပ်ပေါင်းလည်း ရာကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ် လေသည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ယနေ့ တက္ကသိုလ်ပညာတတ် အသိုင်းအဝိုင်းတွင် နာမည်ကြီးနေသော စာရေးဆရာကိုလင်းဝီလ်ဆင် (Colin Wilson) သည် လူသတ်မှု စွယ်စုံကျမ်းကြီးဟု စာအုပ်တစ်အုပ် (Encyclope-dia of Murder) ကို ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။ ယင်းစွယ်စုံကျမ်းကြီးတွင် ကိုလင်းဝီလ်ဆင်သည် တိတိကျကျ အချိန်ယူ သုတေသန ပြု၍ထားသော လူသတ်သမား ဂျက် အကြောင်းကို အသေးစိတ် တင်ပြထားသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရှုခဲ့ရလေ သည်။

လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့၏ အစီရင်ခံစာများအရ လူသတ်သမား ဂျက်သတ် ခဲ့သော ပြည့်တန်ဆာမများမှာ ငါးဦးသာရှိခဲ့ပါသည်ဟု တွေ့ရှိခဲ့ရသော်လည်း

၁၅၈ □ လှမိုး(ပညာရေး)

အမှန်မှာ ဂျက်ကျူးလွန်ခဲ့သော လူသတ်မှုပေါင်း ဆယ်မူရှိခဲ့ပါသည်ဟု ကိုလင်း ဝီလ်ဆင်က ရေးသားခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ယနေ့မှစ၍ ဝတ္ထုများ၊ ရုပ်ရှင်များ၊ ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်း များတွင် လူသတ်မှုပေါင်းများစွာ ကျူးလွန်ခဲ့သော စိတ္တဇလူသတ်သမား ပေါင်း များစွာအကြောင်း ဖတ်ရှုခဲ့ရလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျူးလွန်သူ၊ လူသတ် သမားကို ရဲအဖွဲ့ဝင်တို့က သေသေချာချာ အထောက်အထား ခိုင်လုံစွာနှင့် ဖမ်းဆီး နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ၁၉ ရာစု၊ လူသတ်သမား ဂျက်ကိုမူ ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့မှ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းဂျာနယ်တွင်မူ ၁၈၈၉ ခုနှစ်၊ နယူးဂိတ်ထောင်ကြီးတွင် လူသတ်မှုနှင့် သေဒဏ်ခံရသူ လူသတ် သမားတစ်ဦးကမူ ကြီးစင်ပေါ်တွင် သူ လူသတ်သမား ဂျက် ဖြစ်ပါသည်ဟူ၍ အော်ဟစ်သွားခဲ့ပါသည်ဟု ဆိုလေသည်။ သို့သော် ပြည်သူလူထုကမူ ပုလိပ်တို့ ၏ လုပ်ကြံမှုဟူ၍ ယူဆခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်တော် အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သော ကိုလင်းဝီလ်ဆင်ကြီး၏ လူ သတ်မှု စွယ်စုံကျမ်းကြီးတွင် လူသတ်သမား ဂျက်ဟု အစွပ်စွဲခံရသူ ၁၀ ဦး၏ အကြောင်းကို တင်ပြထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ လန်ဒန်လူထု၏ ထင်မြင် ချက်နှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့တို့၏ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးများကို အခြေခံ၍ ရေးသားခဲ့ ခြင်းဖြစ်ပြီး ယင်း(၁၀) ဦးအနက် လူသတ်သမား ဂျက် ဟု အစွပ်စွဲခံရသူတစ်ဦးမှာ အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် သတ္တမမြောက် အက်ဒွတ်ဘုရင်ကြီး၏ သားတော် မင်းသားကြီး (Albert Victor) အယ်လဘတ်ဘောတာ ဖြစ်နေလေသည်။

နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်ခဲ့သော်လည်း ယနေ့ထိ လူသတ်တရားခံ ဂျက် အား ခြေရာမခံခဲ့နိုင်တော့ပေ။ ကမ္ဘာမှုခင်းသမိုင်းတွင် ထင်ရှားသော ဖြစ်ရပ်မှန် ပဟေဠိမှုခင်းကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. Mystery of Jack the Ripper By. W.H Allum
2. Encyclopedia of Murder By. Colin Wilson
3. The World Most Famous Murder.

၁၉၄၁၊ စက်တင်ဘာလ။

မူခင်းဆရာဝန်ကြီး ကိဆင်ပဆင်၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သော မော်လီလက်(ဖ်)ဗူးသည် အိပ်ရာမဝင်မီ ပြတင်းပေါက်မှ ခန်းဆီးကို ဘေးသို့ဖယ်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ငေးမျှော်ကြည့်ရှုနေမိသည်။ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသော လေပြည်တွင် သူမအိမ်ရှေ့ရှိ ပိုးစာပင်ကြီးနှစ်ပင်သည် အရက်မူးသမားတစ်ယောက်ပမာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ မိုးဝဠာထက်၌ လွင့်မျောလှုပ်ရှားနေကြသော တိမ်များအကြားတွင် လထွက်ပေါ်နေပေပြီ။ သို့သော် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မဟုတ်။ လတစ်ခြမ်းသာလျှင် ဖြစ်၏။

မော်လီသည် တစ်နေကုန် မောပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိလင့်ကစား အိပ်စက်၍ မရနိုင်။ သူ့ဆရာ မူခင်းဆရာဝန်ကြီး ကိဆင်ပဆင်နှင့်အတူ ဆေးရုံကြီး ရင်ခွဲရုံမှ သေဆုံးပြီး လူနာအချို့ကို ယမန်နေ့က ခွဲစိတ်စစ်ဆေး ကြည့်ရှုခဲ့ရသည်။ ချုံရင်းကရော(ခဲ) ဘူတာရုံအနီး အသတ်ခံရသော အမျိုးသမီးမှာ အသက် ၃၀ ခန့်သာဖြစ်သဖြင့် မော်လီအဖို့ အတွေ့အကြုံ ရင်ကျက်သော မူခင်းဆရာဝန်ကြီး၏ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သူ အိပ်စက်ရမည့် အချိန်အထိ မြင်ယောင်လျက် ရှိသည်။ လူသတ်သမားသည် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ထားသဖြင့် ကြည့်မြင်ရသူတို့အဖို့ ရင်တုန် စရာ ဖြစ်နေပေသည်။

မော်လီသည် တော်တော်နှင့် အိပ်စက်မရနိုင်။ ဘယ်စောင်းညာလှည့်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လွန်သွား၏။ အိပ်စက်လိုသော ဆန္ဒကား ပြည့်ဝခြင်း မရှိ

တော့။ ခပ်ဝေးဝေးမှ နာရီတစ်လုံး၏ ၁၅ မိနစ်အချက်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက မင်းမူလျက် ရှိသည်။ မော်လီသည် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို အကာလညအခါ၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ဖောက်ထွင်းလိုက်သော စူးရှသည့် တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် အိပ်မောကျနေရာမှ နိုးလာသည်။ မော်လီသည် ခေတ္တမျှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း သူ့ခုတင်ဘေး စားပွဲခုံပေါ်ရှိ နာရီမှာ နံနက် ၅:၀၀ နာရီရှိပြေပြီ။ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်မှ သူ့ဆရာကြီး ကိဆင်ပဆင်၏ အေးဆေးတည်ငြိမ်သည့် အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း မော်လီအားဝင်ခေါ်ပြီး ဝါတာလူးတံတားအနီးတွင် တွေ့ရှိရသည့် အမျိုးသမီး အလောင်းတစ်လောင်းကို သွားရောက်စစ်ဆေးမည့်အကြောင်း သူ့ဆရာထံမှ အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မော်လီအဖို့ မဆန်းတော့ပြီ။ ယခုကဲ့သို့ မကြာခဏ အချိန်မရွေး မှုခင်း တွေ ပေါ်လာလေ့ရှိခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ မီးလျှံကလည်း တညီးညီး တောက်လောင်လျက် ရှိနေသည်။ လန်ဒန်မြို့ကြီးမှာလည်း နာဇီတို့၏ ဗုံးမိုးရွာ ချခြင်းကို မကြာခဏ ခံနေရပေသည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ် အတိုင်းတိုင်း အပြည် ပြည်မှ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ၊ စစ်သည်တော်များကြောင့် လန်ဒန်မြို့တော်တစ်ခု တွင် လူတွေက ဒုနဲ့ဒေး။ မှုခင်းတွေကလည်း လက်ချိုးရေတွက်၍ပင် မရနိုင်။

ယခုလည်း နံနက်စောစော ဝါတာလူးတံတားအနီးတွင် လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့ပြန်သည်။ ဝါတာလူးတံတားကား နာမည်ကျော် တံတားကြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းတံတားကြီးကို နောက်ခံ ထား၍ ရုပ်ရှင်တွေ ရိုက်ခဲ့ကြသည်။ (ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က “Waterloo Bridge” ဟူသော ရုပ်ရှင်ကားကြီးကို ကြည့်ရှုခဲ့ရသည်။ ယင်းရုပ်ရှင်ကားကြီးကိုပင် မှီငြမ်း၍ ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာမကြီး ဒဂုန်ခင်ခင်လေးသည် ‘ဂုဏ်နိမိတ် သူ’ ဟူသော ဝတ္ထုကြီးကို ရေးသားခဲ့လေသည်။ စာရေးသူ)

မိနစ် ၂၀ ခန့်အတွင်း မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ကိဆင်ပဆင်နှင့် အတွင်းရေးမှူး မော်လီလက်(မ်)ပူးတို့အဖွဲ့သည် ဝါတာလူးတံတားသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ မြူတွေက ရစ်သိုင်းနေသည်။ နာမည်ကျော် လန်ဒန် မြူကန်လန်ကာကြီးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မှုန်မှုန်မွှားမွှားသာ မြင်ရသည်။ စစ်အတွင်းဖြစ်သဖြင့် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူသွားလူလာ မရှိသလောက်ဖြစ်ပြီး ညဦးပိုင်းက လေကြောင်း တိုက်ခိုက်ခံထားရမှုကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော အဆောက်အအုံ

အချို့သည် မီးလောင်လျက် ရှိနေပေသေးသည်။ ကင်းထောက်လေယာဉ်ပျံ တစ်စင်း ပျံနေသည့်အသံ ကိုလည်း ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

မူခင်းဆရာဝန်ကြီး ဆင်ပဆင်နှင့် မော်လီတို့ မူခင်းဖြစ်ပွားသည့် နေရာ သို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် စကော့တလန်ယာဒ် အဖွဲ့မှ စုံထောက်အချို့ ရောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။ သေဆုံးသူ၏ အလောင်းကို တံတား၏အောက် ခြေရှိ ရွံန့်များပေါ်တွင် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် တံတားပေါ်မှ မြင်နေရသည်။ တံတားအောက်ခြေအထိ ပေ (၃၀) ခန့်ရှိသဖြင့် အလောင်း၏ မျက်နှာကိုမူ သဲကွဲ စွာ မမြင်ရသေးပေ။ တာဝန်ကျ ပုလိပ်အင်စပက်တော်ကြီး၏ သတင်းပေးပို့ချက် အရဆိုလျှင် သေဆုံးသူမှာ ဒင့်ဖို့ (Dentford) အရပ်မှ ပြည့်တန်ဆာမ ပက်ဂီရစ် ချတ် (Peggy Richard) ဆိုသူ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ပုလိပ်အင်စပက်တော် ကြီးကမူ ပက်ဂီရစ်ချတ်မှာ တံတားပေါ်မှ ခုန်ချပြီး မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွား သည်ဟု ယူဆကြောင်း၊ လူသတ်မှုဟု ယူဆရမည့် မည်သည့်သံလွန်စမှ တွေ့ရှိခြင်း မရှိသေးကြောင်း ပြောပြခဲ့လေသည်။ မူခင်းဆရာဝန်ကြီး ကိဆင် ပဆင်ကမူ ပုလိပ်အင်စပက်တော်ကြီး၏ အယူအဆကို လက်မခံနိုင်။ ရာဇဝတ်မှု ကို ပြည့်စုံသော အချက်အလက်မရခင် ကောက်ချက်ဆွဲခြင်းသည် ကြီးကျယ် သော အမှားဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။ ကောက်ချက်ကို အလျင်စလိုဆွဲပြီး ယင်း ကောက်ချက်များနှင့် ညီအောင် အချက်အလက်များကို ရိုက်သွင်းသလို ပုလိပ် အဖွဲ့က ရိုက်သွင်းသည်ဟု ထင်သည်။

သက်သေအထောက်အထား တွေ့ရှိခြင်း မရှိဘဲ ကောက်ချက် အရမ်း ဆွဲခြင်းကိုမူ မူခင်းဆရာဝန်ကြီးက မလိုလား။ အမှုတစ်ခုကို အပေါ်ယံလောက် သာ ပုလိပ်အဖွဲ့က ကြည့်ပြီး ပြည့်တန်ဆာမပက်ဂီသည် ဝါတာလူးတံတားပေါ်မှ ခုန်ချ၍ အဆုံးစီရင်သည်ဟူသော သဘောထားကို လက်မခံနိုင်။

မူခင်းဆရာဝန်ကြီးနှင့် အတွင်းရေးမှူးမော်လီတို့သည် အလောင်းရှိရာ ဝါတာလူးတံတားအောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ အလောင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြစ် အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည့် ဒီရေကြောင့် ဒိုက်သရောများ၊ စွန့်ပစ်ထားသော အမှိုက် များကြောင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိပြီး သေဆုံးသူ ခုန်ချခဲ့လျှင် ထိခိုက်နိုင်သည့် သစ်တုံး၊ သံတို၊ သံစတို့ကိုမူ မတွေ့ရ။

အလောင်းကိုတွေ့ရှိရသည့် ပုလိပ်တစ်ဦး၏ မှတ်တမ်းတွင် တွေ့ရှိခဲ့ရ သည့်အချိန်တွင် အလောင်းတွင် ပေ ၃၀ ခန့်အမြင့်မှ သိမ်းမြစ်တွင်းသို့ ခုန်ချသဖြင့် ခြေကျိုးနေကြောင်း တွေ့ရှိရပုံ။ ကွယ်လွန်ရသည့် အချိန်ကိုလည်း (၄) ရက် သို့တည်းမဟုတ် (၇) ရက်ခန့် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ရာသီဥတု၏ အအေးဓာတ်

၁၆၂ □ လှမိုး(ပညာရေး)

လွန်ကဲမှုကြောင့် အလောင်းမှာ ပြောင်းလဲခြင်း၊ ပုပ်ပွခြင်း မရှိကြောင်း မှတ်ချက်ပြုထားသည်။

ယင်းသဘောထားမှတ်ချက်ကို မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးကမူ မဖြစ်နိုင် ကြောင်း၊ မှားယွင်းနေသည်ဟု ထင်သည်။ သေဆုံးသူသည် ကွယ်လွန်ရသည် မှာ ၁၄ နာရီခန့်သာ ရှိရမည်ဟု မှတ်ချက်ချထားလိုက်သည်။ ကွယ်လွန်သူ ပက်ဂီ၏ အလောင်းကိုယ်အပူချိန်ကို တိုင်းကြည့်သောအခါ ဖာရင်ဟိုက် ၃၁ ဒီဂရီရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပုလိပ်အဖွဲ့၏ မှတ်ချက်ကို လက်မခံလိုတော့။

မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး၏ ယူဆချက်များမှာ သေဆုံးသူသည် လွန်ခဲ့သည့် ၁၄ နာရီအတွင်းမှာသာ သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ပုလိပ်တို့၏ ကောက်ချက်ချမှုသည် စောလွန်းသည်။ အမှုပေါ်လျှင်ပြီးသည်ဟူသော ယူဆချက်ကို လက်မခံနိုင်။ သေဆုံးသူ ပြည့်တန်ဆာမ ပက်ဂီသည် ရေနစ်၍ သေဆုံးရသည့် အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရ။ အကယ်၍ ပုလိပ်တို့ ယူဆထားသည့် ၄ ရက်ခန့်က သေဆုံးသည်ဟုဆိုလျှင် ရေနစ်မွန်းသည့် လက္ခဏာ ရှိရမည် ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သိမ်းမြစ်အတွင်းသို့ ပင်လယ်မှ ဒီရေအတက်အကျရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ကွယ်လွန်သူ၏ ဒူးတို့မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်ထားသဖြင့် အတွင်းကြေ ကြေနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိခိုက် ဒဏ်ရာများမှ သွေးထွက်ခြင်း အနည်းငယ်သာ တွေ့ရသဖြင့် သေဆုံးသူသည် တံတားအောက်သို့ မကျရောက်ခင်ကပင် သေဆုံးရမည်ဟု ဆရာဝန်ကြီးက ယူဆသည်။

သေဆုံးသူ၏ လည်ပင်းတွင် ညိုမည်းနေသည့် ဒဏ်ရာ၊ လက်သည်းဖြင့် ထိခိုက်ထားသည့် ဒဏ်ရာ၊ လေပြွန်ပျက်စီးနေသည့် ဒဏ်ရာများကို တွေ့ရသဖြင့် လည်းကောင်း၊ သေဆုံးသူ၏ ကျောဘက်တွင်လည်း တွန်းထိုးထားသဖြင့် နံရံတစ်ခုဖြင့် ထိခိုက်မိသည့် ဒဏ်ရာအချို့ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ဝါတာလူးတံတားပေါ်မှ သိမ်းမြစ်အတွင်းသို့ စွန့်ပစ်ထားခဲ့သည်ဟု မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးက ကောက်ချက်ချထားခဲ့သည်။ အလောင်း၏ အနီးတွင်လည်း လက်ဆွဲအိတ်စသော မိန်းမအသုံးအဆောင်ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာကို မတွေ့ရ။ တံတားစောင့်၏ သတင်းပေးချက်အရဆိုလျှင် သန်းခေါင်လောက်က အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ တွန်းထိုးရိုက်နေသည့် ဆူဆူညံညံ အသံကြားရသည်ဟု သတင်းပို့ခဲ့လေသည်။

ရာဇဝတ်မှုခင်းကြီးများတွင်လည်း တရားဥပဒေအရ အမှန်တရား အတိုင်း စီရင်ဆုံးဖြတ်ရသော တရားသူကြီးသည်လည်းကောင်း၊ တရားလမ်းကြောင်းတိမ်းစောင်းခြင်း မရှိစေရန် ထိန်းသိမ်းပေးရသည့် ဥပဒေပညာရှင်များ

သည်လည်းကောင်း၊ ရဲအဖွဲ့ စုံထောက်အဖွဲ့သည်လည်းကောင်း အပြစ်ကျူးလွန်သည့် တရားခံအစစ်ကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးအပြစ်ပေးရန် လိုအပ်ပေသည်။ ရာဇဝတ်မှုတစ်မှုတွင် မသင်္ကာသူတစ်ဦးအား မသင်္ကာရုံမျှနှင့် အပြစ်မပေးနိုင်။ ထင်ရှားသော သက်သေခံချက် ရှိရပေမည်။ သက်သေခံချက်ထင်ရှားမှသာလျှင် အပြစ်ပေးနိုင်သည်။ အများအားဖြင့် ရဲအဖွဲ့၏ စိတ်ဆန္ဒစောသော ကောက်ချက်ကြောင့် လွဲမှား၍ တိမ်းစောင်းသွားနိုင်၏။ ဤလွဲမှားသော ကွင်းဆက်အား မှုခင်းဆေးပညာသည် ဆက်ပေးနိုင်သော ပညာဖြစ်သဖြင့် ပီပီရီရီ သက်သေမရှိ သဲလွန်စမရှိအောင် စီစဉ်သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် လူသတ်မှုကြီးများ၏ တရားခံများကို မှုခင်းဆေးပညာအရ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ (Forensic science) သို့ တည်းမဟုတ် (Medical Jurisprudence) ဟူသော ဝေါဟာရကို ဒေါက်တာ ဘဟန်၏ အဘိဓာန်ကြီးတွင် ‘တရားရုံးတွင် ခဲရာခဲဆစ်များကို ဆေးပညာအရ ရှင်းလင်းပြသည့် အတတ်ပညာ’ ဟု ဖော်ပြထားခဲ့လေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် လွယ်ကူစွာပင် ‘မှုခင်းဆေးပညာ’ ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

တာဝန်ယူခဲ့သော ဆရာဝန်ကြီးများကိုလည်း မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးများ ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြလေသည်။ မှုခင်းစွယ်စုံကျမ်းကြီးတွင်မူ မှုခင်းဆေးပညာကို ၁၇၈၆ ခုနှစ်တွင် စကော့တလန်နိုင်ငံမှ စတင်အသုံးပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေ သည်။ မှုခင်းဆေးပညာတွင် သေဆုံးနေသူတစ်ဦး၏ အလောင်းကို စစ်ဆေးရာ တွင် သာမန်ရှင်နေသည့် လူနာတစ်ဦးအား စစ်ဆေးသကဲ့သို့ တိတိကျကျ စစ် ဆေးဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ယခု ပက်ဂီ၏အမှုတွင်လည်း မှုခင်းဆရာဝန် ကြီး ကိဆင်ပဆင်သည် တိတိကျကျ စစ်ဆေးခဲ့သဖြင့် လန်ဒန်စုံထောက်အဖွဲ့၊ ပုလိပ်အဖွဲ့တို့၏ ယူဆချက်နှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ဆန့်ကျင်လျက် ရှိသည်။ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးကိကား ကမ္ဘာကျော်ခဲ့သည့် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သည်။

သူ၏ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့် ပုလိပ်အဖွဲ့တို့၏ လွဲမှားဖမ်းဆီးထား သော တရားခံများကို လွတ်ကင်းစေပြီး တရားခံအစစ်များကို ကြီးစင်သို့ ပို့စေနိုင် စေသဖြင့် ကိဆင်ပဆင်အား စာရေးဆရာကြီး ကိုနင်ဒိုင်း၏ ဇာတ်ဆောင် စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်း(မောင်စံရှား)ကြီးဖြင့် နှိုင်းယှဉ်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆို သည်။ သူဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည့် အမှုအခင်းကြီးများကို သူ့အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ဖော်လီလက်(ဖ်)ဗူးက “Evidence For the Crown” ဘုရင်သက်သေ ဟူသော စာအုပ်ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပြီး ယင်းစာအုပ်ကြီးမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်ခန့်က အရောင်းရအတွင်ကျယ်ဆုံး စာအုပ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပက်ဂီ သေဆုံးခဲ့ရသည့် အမှုတွင်လည်း ဆရာဝန်ကြီး၏ အမှုအယူအဆသည် လန်ဒန် ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်တို့၏ အယူအဆနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်လျက်ရှိနေသည်။

ဆရာဝန်ကြီး၏ အယူအဆအရ ပက်ဂီကို လူသတ်သမားသည် သတ်ဖြတ်ပြီး ဝါတာလူးတံတားပေါ်မှ ပစ်ချသည်ဆိုသည့်အချက်ကို ပုလိပ်တို့က စိတ်မပါ တပါနှင့် လက်ခံခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က လန်ဒန်မြို့မှ ထုတ်ဝေသော လန်ဒန်တိုင်း(စ်) သတင်းစာကြီး၊ ကြေးမုံသတင်းစာကြီးများတွင် သေဆုံးသူ ပက်ဂီ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ကိဆင်ပဆင်၏ အယူအဆတို့ကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ လန်ဒန် ကြေးမုံသတင်းစာကြီးကမူ ‘လူသတ်မှုလော၊ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ခြင်း လော’ စသဖြင့် ဓာတ်ပုံများ၊ ပက်ဂီ၏ မိတ်ဆွေများ ပြောပြချက်များ၊ ပက်ဂီ ငှားရမ်းနေထိုင်သည့် အိမ်ရှင်အဘွားကြီး၏ ပြောပြချက်များ၊ ပက်ဂီ၏ ဆွေမျိုး သားချင်းများ၏ ပြောပြချက်များပါ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ဤကဲ့သို့ သတင်းများထွက်ပေါ်နေချိန်တွင် လန်ဒန်ပုလိပ်တို့အတွက် သတင်းသဲလွန်စ ရရှိသွားခဲ့သည်။ ပက်ဂီရစ်ချတ် အလောင်းတွေ့ရသည့် ညတွင် ဝါတာလူးဘူတာရုံအနီးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ ပုလိပ်တစ်ဦးကမူ အချင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ဟု ယူဆရသော ည ၁၂:၃၀ နှင့် နံနက် ၁:၀၀ နာရီခန့်တွင် ဝါတာလူးဘူတာရုံအနီးတွင် လမ်းလျှောက်နေသော ကနေဒါပြည်သူ တပ် မတော်သား တံဆိပ်ဝတ်ဆင်ထားသူ အမျိုး သားတစ်ဦးသည် အမျိုးသမီး လက် ဆွဲအိတ်အညိုရောင်တစ်လုံးကို လက်တွင်ကိုင်လျက် တွေ့ရှိရပါသည်ဟု သတင်း ရရှိခဲ့လေသည်။

ယင်းတာဝန်ကျပုလိပ် အမျိုးသား၏ သတင်းပေးပို့ချက်နှင့် တံတား စောင့်အမျိုးသား၏ သတင်းပေးပို့ချက်သည် လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့ ပက်ဂီရစ်ချတ် သတ်မှုအတွက် တရားခံဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ လမ်းပွင့်သွားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ပက်ဂီရစ်ချတ် မကွယ်လွန်မီ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် တွေ့ရသူမှာ ကနေဒါ စစ်သား တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သဖြင့် သေဆုံးသူ ပက်ဂီသည် ကနေဒါစစ်သား တစ်ဦးနှင့် သူကွယ်လွန်ခဲ့ရသည့်ညအထိ တပူးပူးတွဲတွဲ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ သေချာ သွားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ကနေဒါမှ တပ်ဖွဲ့များကို ဘူရေးပြည်နယ်တွင် တပ်စွဲထား ရှိခဲ့သဖြင့် ယင်းတပ်ဖွဲ့များသို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန်သာ လိုအပ်ပေတော့သည်။ စကော့တလန်ယာဒ်နှင့် လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့တို့သည် အချင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည့်နေ့က ဝါတာလူးဘူတာရုံမှ နောက်ဆုံးဘူရေးသို့ ထွက်ခွာသည့် လော်ကယ်ရထားနှင့် လိုက်ပါခဲ့သည့် ကနေဒါစစ်သားအား စုံစမ်းရန်သာ လိုတော့သည်။ ထိုစဉ်အတွင်း အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့က ဝါတာလူး ဘူတာရုံမှ နောက်ဆုံး ည ၁၂:၃၀ မိနစ် အချိန် ထွက်ခွာသည်။ လော်ကယ်ရထား လက်မှတ်စစ်ဆေးသူ အရာရှိတစ်ဦး ကမူ ယင်းလော်ကယ်ရထား ထွက်ခါနီးအချိန် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသူ

ကနေဒါစစ်တပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက် ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိ အမျိုးသား တစ်ဦးကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ထိုသူမှာ ထိပ်ပြောင်ပြောင်ဖြစ်ပြီး ထူထဲသော မျက်မှန် ကို တပ်ထားသည့်အတွက် စစ်သားတစ်ဦးထက် တက္ကသိုလ်မှ ဆရာတစ်ဦးနှင့် တူကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သဖြင့် ပုလိပ်အဖွဲ့အဖို့ လူသတ်တရားခံအား ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် လမ်းပွင့်သွားခဲ့လေသည်။

ဘူရေးပြည်နယ်ရှိ ကနေဒါတပ်ဖွဲ့များမှ တာဝန်ရှိသူတို့၏ ကူညီပံ့ပိုးမှု ကြောင့် အချင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့က နောက်ဆုံး လော်ကယ်ရထားဖြင့် လိုက်ပါ လာသည့် ကနေဒါတပ်သား မက်ကင်ဆထရီဆိုသူအား ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့သည်။ မက်ကင်ဆထရီ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာလည်း ဝါတာလူးဘူတာရုံမှ လက်မှတ်စစ်ဆေး သူ အရာရှိ၏ ထွက်ဆိုချက်အတိုင်း မျက်မှန်ထူထူ ထိပ်ပြောင်ပြောင် ဖြစ်နေသည်။ မက်ကင်ဆထရီကမူ ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ သူနှင့်ပက်ဂီတို့သည် ဝယ်လင်တန် ပျော်ပွဲ စားရုံတွင် အတူတကွ စားသောက်ခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်ပါကြောင်း၊ သို့သော် ထိုစဉ် က ပက်ဂီမှာ စိတ်ညစ်နေပုံရ ရကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူကြောင်း ပုလိပ်အဖွဲ့အား ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့လေသည်။ သူနှင့်ပက်ဂီ တို့ ဝါတာလူးတံတားပေါ်တွင် လေညှင်းခဲလမ်းလျှောက်စဉ် စကားအငြင်း အခုန် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် ပုလိပ်အဖွဲ့သည် ကနေဒါတပ် သား မက်ကင်ဆထရီကို အိုးဘိုင်လေရာဇဝတ်တရားရုံးသို့ လူသတ်မှုနှင့် တရား စွဲဆိုခဲ့သည်။

မက်ကင်ဆထရီကမူ တရားရုံးတွင် သူပက်ဂီအား သတ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ် ကြောင်း ငြင်းဆိုသည်။ သူ့ရှေ့နေကလည်း ပက်ဂီသေဆုံးရခြင်းမှာ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို အကိုးအကားများနှင့် တရားရုံးတော်ကြီးတွင် ခုခံပြောဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးများကမူ သေဆုံးသူ၏ ကိုယ်ပေါ် တွင် တွေ့ရှိရသည့် ဒဏ်ရာများသည် တံတားပေါ်မှ ခုန်ချသော ဒဏ်ရာများ မဖြစ်နိုင်၊ တံတားပေါ်မှ စွန့်ပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဆေးပညာအကိုးအကားများနှင့် တရားရုံးတွင် ထွက်ဆိုခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံး မက်ကင်ဆထရီသည် မှုခင်းဆရာဝန် ကြီး၏ စွပ်စွဲချက်အတိုင်း မှန်ကန်ပါကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ရလေတော့သည်။ တရားရုံး တော်ကြီးကလည်း မက်ကင်ဆထရီအား ထောင်ဒဏ်စီရင်ခဲ့လေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. Evidence For the Crown By M.Leffbure
2. Forty years of Murder by simpson.

၁၉၉၉၊ ဒီဇင်ဘာလ။

မျှော်လေတိုင်း နှင်းမှုန်တို့သည် တဖွားဖွား ကျရောက်လျက် ရှိသည်။ ဝါရှင်တန်မြို့ ပင်ဆဲလ်ဗေးနီးယားရိပ်သာ၊ ၉ လမ်းသည် လူသွားလူလာ ကင်းရှင်း လျက် ရှိ၏။ နှင်းမှုန်တို့ကြောင့် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် မိုးရွာထားသကဲ့ သို့ ရွဲရွဲနေသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ထင်းရှူးပင်များ၊ သစ်အယ်ပင် များသည် ညဦးပိုင်းက ကျထားသော နှင်းပွင့်တို့ဒဏ်ကြောင့် အကိုင်းအခက်များ မှာ ကိုင်းညွတ်လျက်ရှိနေ၏။ သစ်ပင်များအောက်သို့ ရောက်သွားသည့်လူတိုင်း ကိုယ်ပေါ်သို့ နှင်းပွင့်များသည် မိုးစက်သဖွယ်ကျနေကြသည်။ ပြင်သစ်ပြည် ပါရီမြို့ကြီးအနီး လူငယ်တစ်စုကမူ ခိုက်ခိုက်တုန်ချမ်းနေသည့် အအေးဒဏ်ကို သတိမရ။ စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိပြီး မကြာမီလွန်ခဲ့သော နှစ် (၇၀) ခန့်က အမေရိ ကန် ပြည်ထောင်စု တစ်ဝန်းလုံး ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရသည့် လူဆိုး ဂိုဏ်းကြီး၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးဒီလင်ဂျာ၏ ပစ္စည်းများကို တွေ့မြင်ရဖို့ စိတ်စော နေကြ၏။

ဝါရှင်တန်မြို့၊ ပင်ဆဲလ်ဗေးနီးယား ရိပ်သာ၊ (၉) လမ်းတွင် နာမည် ကျော် အက်ဖ်ဘီအိုင်စုံထောက်ဌာနချုပ် အဆောက်အအုံကြီး တည်ရှိသည်။ ထို အဆောက်အအုံကြီးရှိ အခန်းတစ်ခန်းတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်အချို့နှင့် စက်သေနတ် အမျိုးမျိုး၊ အလယ်တည့်တည့်တွင် ကိုင်းကျိုးနေ၍ မှန်နှစ်ဖက်မပါသော မျက် မှန်တစ်လက်၊ မောင်းပြန်ပစ္စတိုတစ်လက်၊ အနားစုတ်ဖွာနေသည့် အနက်ရောင်

သက္ကလတ်စဖြင့် ပတ်ထားသည့် မြက်ဦးထုပ်၊ ကျူးဘားနိုင်ငံထွက် ဟာဗားနား ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးတစ်လိပ်တို့ကို ပြသထားသည်။

ထိုပစ္စည်းများကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကြီးကြီးစားစား လာ၍ကြည့်ရှုကြ သည့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ ဒုနှင့်ဒေးဖြစ်၏။ ယခုလည်း ပြင်သစ်ပြည်မှ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်လူငယ်တစ်စုသည် အထက်ဖော်ပြပါ ပစ္စည်းများကို အမှတ် တရ လာရောက်လေ့လာကြည့်ရှုကြ၏။ ထိုပစ္စည်းများကား ၁၉၃၄ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၂၁ ရက်နေ့က ချီကာဂိုမြို့၊ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီရပ်ရှင်ရုံ အပေါက်ဝတွင် အက်ဖ်ဘီ အိုင်စုံထောက်သုံးယောက် လက်ချက်ဖြင့် လဲကျသေဆုံးခဲ့ရသည့် လူဆိုးဂိုဏ်းကြီး ၏ခေါင်းဆောင် ဒီလင်ဂျာ၏အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ် (၇၀) ခန့်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တစ်ဝန်းလုံးရှိ မြို့ကြီးများဖြစ်သော နယူးယောက်၊ ချီကာဂို၊ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်တို့တွင် လက် နက်အားကိုး လူမိုက်ဂိုဏ်းကြီးများ ကြီးစိုးသည့်နှစ်များ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုလူဆိုး ဂိုဏ်းကြီးများသည် မြို့ကြီးပြကြီးများသာမက ကျေးလက် တောရွာများပါမကျန် သောင်းကျန်းခဲ့ကြ၏။

လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် မကြာခဏ ဂိုဏ်းအချင်းချင်း တိုက်ကြ ခိုက် ကြသည်။ ထစ်ခနဲဆိုလျှင် ခါးကြားမှ သေနတ်ကို ထုတ်ကာ ဒိုင်းခနဲ ပစ်ချလေ့ရှိ သဖြင့် လက်နက်ကိုင်သူက အနိုင်ယူစတမ်းဖြစ်နေသည်။ လူဖြူ၊ လူမည်း၊ ဓားပြ ဂိုဏ်းကြီးများသာမက တရုတ်ပြည်မကြီးမှ အလုပ် လုပ်ရန် လာရောက်ခဲ့ကြ သည့် တရုတ်အမျိုးသားများ၏ (Tong) ထိုဂိုဏ်းကြီးမှာလည်း နာမည်ကျော် ဖြစ်၏။ ထိုဂိုဏ်းကြီးမှာ ယခင် ၁၈၉၉ ခုနှစ် တရုတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဘောက်ဆာ (Boxer) တော်လှန်ရေးကြီးအတွင်းက လျှို့ဝှက်စွာဖွဲ့စည်းခဲ့သည့် ဂိုဏ်းကြီး ဖြစ်၏။

ထိုဂိုဏ်းဝင်များသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ လာရောက်၍ နေ ထိုင်ကြသည့် တရုတ်အမျိုးသားများနှင့်အတူ ပါဝင်လာခဲ့ကြပြီး ဆန်ဖရန်စစ္စိုကို မြို့ရှိ တရုတ်တန်း ရပ်ကွက်တွင် မင်းမူခဲ့ကြ၏။

ဤကဲ့သို့ လက်နက်အားကိုး၍ ဆိုးခိုးတိုက်ခိုက်နေသည့် ဂိုဏ်းကြီး များအနက် နာမည်ကျော်ဆုံးနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကြီးတစ်ခုလုံး ဖိမ့် ဖိမ့်တုန်ကြောက်ရွံ့ရသည့် လူမိုက်ဂိုဏ်းကြီးကား ဂျွန်ဟားဗတ်ဒီလင်ဂျာ (John Herbert Dellinger) ခေါင်းဆောင်သည့် လူဆိုးဂိုဏ်းကြီးဖြစ်၏။ ရှေ့တန်းမှ တစ်ယောက်တည်း အမည်ခံခဲ့သူဖြစ်သော်လည်း အဖွဲ့ဝင်အားကောင်းလှ၏။ သူ့အား အက်ဖ်ဘီအိုင်စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးက လူထုရန်သူ အမှတ် (၁) ဟု သတ် မှတ်ထားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဆုတော်ငွေ ဒေါ်လာ (၁၀၀၀၀) ထုတ်ထားခြင်းခံရသူ။ လူသတ်မှုကြီး (၁၀) မှု ကျူးလွန်ခဲ့သူ။ ဘဏ်တိုက်ကြီးများကို အကြိမ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်ခဲ့သူ။ အကျဉ်းထောင်များကို ဖောက်၍ ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့သူ။ ကမ္ဘာကျော် ဘက်ဖီဘီအိုင်အဖွဲ့ကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဂျွန်အက်ဂါဟူးဗားကိုယ်တိုင် ပြည်သူလူထု၏ ရန်သူနံပါတ် (၁) ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ သန်းပေါင်းများစွာရှိသည့် ရတနာပစ္စည်းများ ထည့်ထားသည့် အိတ်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သူ၊ အက်ဖီဘီအိုင်စုံထောက်အဖွဲ့ဝင်များ ကိုယ်တိုင် သေနတ်ဖြင့် မသေမချင်း ပစ်သတ်ခဲ့သော်လည်း ဒီလင်ဂျာမသေ။ သေဆုံးသူမှာ ဒီလင်ဂျာနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်သည့် သူ့တပည့်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု အမေရိကန်လူထုမှ ယုံကြည်ဆဲဖြစ်နေသည့် လူဆိုးကြီးဒီလင်ဂျာကို ၁၉၀၂ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၈) ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အင်ဒီယန်ပိုလိစ်မြို့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့၏။

မိဘနှစ်ပါးမှာ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသူများဖြစ်သဖြင့် ဒီလင်ဂျာမှာ ဘာသာရေး အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ သူကိုယ်တိုင် ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်သည်။ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးထံတွင် အလုပ်လုပ် ကိုင်ရာမှ အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးနှင့် ချစ်ခင်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် အချစ်ရေး အဆင် မပြေ ဖြစ်လာခဲ့သဖြင့် ဒီလင်ဂျာသည် သူ့ဇာတိမြို့တွင် နေထိုင်လိုခြင်း မရှိတော့။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ရေတပ်မတော်သို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ယူတားစစ်သင်္ဘောပေါ်တွင် မီးထိုးသမားတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဒီလင်ဂျာမှာ သဘောကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် သူ့အမှုထမ်းခဲ့ရသည့် ယူတား သင်္ဘောမှ အရာရှိများနှင့် ရဲဘော်များ အားလုံးက ဒီလင်ဂျာကို ခင်မင်ကြ၏။

သို့သော် သူသည် ရေတပ်မတော်တွင် မပျော်။ ဘော်စတန်မြို့ သင်္ဘောဆိပ်တွင် သူတို့ ရေတပ်သင်္ဘော ခေတ္တဆိုက်ကပ်ထားခိုက် ရေတပ်မှ ထွက်ခွာခဲ့၏။ သူ့ဇာတိမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ဟိုးဗစ်ဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ ဒီလင်ဂျာသည် ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်အား ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်၍ ဆိုင်ပိုင်ရှင်အဘိုးကြီးကို ရိုက်နှက်ခဲ့သည့် အမှုတစ်မှုအတွက် ထောင်ဒဏ် (၉) လ အပြစ်ပေးခြင်းခံခဲ့ရ၏။ အခြားပြစ်မှုကြီးတစ်ခုဖြင့် အင်ဒီးယားနားပြည်နယ် အကျဉ်းထောင်တွင် (၈) နှစ် ကျခံရပြီး ကိုယ်တိုင်ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် ၁၉၃၃ ခုနှစ်၊ မေလ (၁၀) ရက်နေ့တွင် လွတ်မြောက်လာခဲ့၏။

အင်ဒီးယားနားအကျဉ်းထောင် အတွင်းမှ အတွေ့အကြုံသည် ငယ်စဉ်က ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းခဲ့သူ ဒီလင်ဂျာဘဝကို ပြောင်းလဲစေသည်။ တာဝန်ရှိသူတို့၏ ဘက်လိုက်မှု၊ တရားမျှတခြင်းမရှိမှု၊ ငွေညစ်မှုတို့ကို မျက်မြင်ဖြစ်ခဲ့ရသူ ဒီလင်ဂျာအဖို့ 'လူခိုက်လမ်းစဉ်' ကို လိုက်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားလိုက်သည်။

ယုံကြည်စိတ်ချရမည့် လူမိုက်များကို စု၍ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းထောင်ရန် စီစဉ်သည်။ အကျဉ်းထောင်မှ ခံဝန်ချက်ဖြင့် ပူပူနွေးနွေး လွတ်မြောက်လာသည့် ရက်ပိုင်း အတွင်း အီလီနွိုက်ပြည်နယ် စက်ရုံတစ်ရုံမှ စက်ရုံမှူးတစ်ဦး၏ ငွေများကို လုယက် ယူခဲ့သဖြင့် ပုလိပ်တို့က သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ တိမ်းရှောင်နေခိုက် ပြည် နယ်များရှိ ဘဏ်ခွဲကလေးများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လုယက်ခဲ့သဖြင့် ဒီလင်ဂျာ ၏ ဓားပြဂိုဏ်းကြီးသည် ထင်ရှားလာသည်။ အိုဟိုင်းအိုပြည်နယ် ဘလပ်ဖပ်ဘွန် မြို့ရှိ ဘဏ်တိုက်တစ်တိုက်ကို လုယက်သွားခဲ့ပြန်သဖြင့် ဒီလင်ဂျာ၏ သတင်း သည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများ၏ မျက်နှာ ဖုံးသတင်း ဖြစ်လာခဲ့၏။

ပြည်နယ်များတွင် ဒီလင်ဂျာဟူသော အမည်ကို ရဲရဲမပြောဝံ့သည့် အခြေရောက်လာသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ မမှုသူ၊ သတ္တိရှိသူ၊ သေနတ်ပစ်ကျွမ်းသူ အဖြစ် ထင်ရှားလာသည်။ သူ့ဂိုဏ်းအတွင်း ဝင်လိုသူ လူဆိုးတွေ မှီလိုပေါက်လာ သည်။ စက်တင်ဘာလ (၂၂) ရက်နေ့တွင် ဒေတွန်မြို့ကလေးတွင် ပုလိပ်များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရ၍ တရားဥပဒေလက်တွင် ကျရောက်ခဲ့ရ၏။

ထိုမြို့ကလေးတွင် အကျဉ်းထောင်မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ လူဆိုးကြီး ဒီလင်ဂျာကို လီမာမြို့အကျဉ်းထောင်တွင် ချုပ်နှောင်ထားခဲ့၏။ ထိုအကျဉ်းထောင် မှ ဒီလင်ဂျာနှင့် နောက်လိုက် (၈) ယောက်သည် ထောင်စောင့်ဝါဒါ နှစ်ဦးကို သတ်ဖြတ်၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြသည်။

ဤကဲ့သို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နေစဉ် မြို့ဝန်ကလေးတစ်ဦးမှာလည်း ဒီလင်ဂျာလက်ချက်ဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အက်ဖ် ဘီအိုင်အဖွဲ့ကြီးနှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့တို့မှာ များစွာ အရှက်ရခဲ့ကြ၏။ ဒီလင်ဂျာသည် ပထမအမျိုးသားဘဏ်ကြီး (First National Bank) အား ဝင်ရောက်စီးနင်း၍ ဒေါ်လာ ၂၀၀၀၀ ကျော် လုယူသွားခဲ့ပြန်သည်။ ဤဘဏ်ကြီးအား စီးနင်း တိုက် ခိုက်နေစဉ် ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် ဒီလင်ဂျာဂိုဏ်းသားတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့ရာ ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ဦး ကျဆုံးပြီး ဒီလင်ဂျာနှင့် သူ့ဂိုဏ်းသားအားလုံး လွတ်မြောက်သွားခဲ့၏။ နယူးယောက်တိုင်းစံ သတင်းစာကြီးကမူ ရှိန်းဆာယာပိုမောက်တဲ့ ကိုယ်ပျောက် သူ ဒီလင်ဂျာလော့' ဟု မျက်နှာဖုံးကြီးမှ ဖော်ပြခဲ့သဖြင့် ဒီလင်ဂျာမှာ ကိုယ်ပျောက် လူသတ်သမားအဖြစ် ထင်ရှားလာခဲ့သည်။

မြို့ငယ်ကလေးများရှိ ဘဏ်ခွဲများ၊ သူဌေးများ၊ မြို့အုပ်ချုပ်သူ ဥပဒေ ဝန်ထမ်းများတို့မှာ ကျီးလန့်စာစားဖြစ်လာသည်။ ဒီလင်ဂျာ၏ ကောလာဟလ သတင်းတွေ တောမီးပမာ ပျံလာခဲ့၏။ အချို့လူဆိုးဂိုဏ်းတို့ကလည်း ဒီလင်ဂျာ အမည်ခံယူ၍ လုယူတိုက်ခိုက်လူသတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်လာခဲ့ကြသည်။ သူ့လူဆိုး

၁၇၀ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ဂိုဏ်းကြီးသည် အင်ဒိယားနားပြည်နယ်၊ အိုဟိုင်းအိုပြည်၊ အလာဘားမား ပြည်နယ်၊ အီလီနွိုက်ပြည်နယ်များရှိ ပုလိပ်ဌာနများ၊ ဘဏ်ခွဲကလေးများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၍ လက်နက်များလုယူခြင်း စသည်တို့ ရဲရဲတင်းတင်း ပြုလုပ်လာခဲ့သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အနှံ့အပြားတွင် ထိတ်လန့်တကြားချောက်ချားလျက် ရှိကြသည်။ ကျေးလက်တောရွာကလေးများသာမက မြို့ကြီးများမှာပင် ဒီလင်ဂျာ၏ လူဆိုးဂိုဏ်းကြီးရန်ကို ရင်တမမနှင့် စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေကြရသည်။

ချီကာဂိုမြို့လယ်ကောင် လူအများရှေ့တွင် ဒီလင်ဂျာလက်ရုံးဖြစ်သူ ဟမ္မစ်လ်လတန်းသည် ပုလိပ်အမှုထမ်းတစ်ဦးအား သတ်ဖြတ်သည်အထိ ရဲတင်းလာသည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ အလိုရှိသည်ဟူသော စာတန်းများ၊ ဒီလင်ဂျာဓာတ်ပုံ များနှင့် ကြော်ငြာများကို အမြို့မြို့ အရွာရွာ လူစည်ကားသော နေရာများတွင် ကပ်ထားကြသည်။

ဤကဲ့သို့ ရာဇဝတ်မှုများကို ကျူးလွန်နေသည့် ဒီလင်ဂျာဂိုဏ်းအား အကူအညီပေးနေသူမှာ ရှေ့နေကြီးလူဝီပီကက်ဆိုသူဖြစ်၏။ သူ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ဒီလင်ဂျာနှင့် အဖွဲ့ဂိုဏ်းသားများသည် ကျည်ဆန်ကာ အင်္ကျီများကို ဝယ်ယူဝတ်ဆင်ကြပြီး စက်သေနတ်ကိုင်ဆောင်နိုင်သည့် အခြေအနေ ရောက်လာသည်။ သို့သော် အရိဇီးနားပြည်နယ် ကပ်ဆွန်မြို့လယ် ရပ်ကွက်ရှိ ဟိုတယ်တစ်ခု မီးလောင်ရာမှ အမှတ်မထင် ဒီလင်ဂျာနှင့် လူဆိုးသုံးဦးအား ပုလိပ်တို့က ဖမ်းမိသွားခဲ့၏။ တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းသို့ ကျဆင်းခဲ့ရသည့် ဒီလင်ဂျာအား အထူးလုံခြုံသည်ဟု ဆိုကြသည့် ကရောင်းပွိုင့်အကျဉ်းထောင်ကြီးတွင် လူသတ်မှု၊ လုယက်မှု၊ ဘဏ်ဖောက်ထွင်းမှုတို့ကို တရားရုံးတွင် ရင်ဆိုင်နေစဉ် သူ့အား ချုပ်ထားခဲ့သည်။

သို့သော် ဒီလင်ဂျာသည် သစ်သားကို ပြုလုပ်ထားသည့် ခြောက်လုံးပြူးအတုကို ပြ၍ ခြိမ်းခြောက်ကာ ထောင်စောင့်များအား အချုပ်ခန်းတံခါးအား ဖွင့်ခိုင်းပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့ပြန်သည်။ ထိုသို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားရာတွင် အစောင့်ဝါဒါများနှင့် ထောင်မှူးတို့ကို အချုပ်ခန်းထဲ သွင်းကာ သေ့ ခတ်ထားခဲ့သည်။ စက်သေနတ်နှစ်လက်နှင့် ထောင်မှူး၏ ကားကိုပါ ယူသွားခဲ့၏။ ကားကို အီလီနွိုက်ပြည်နယ်အတွင်းသို့ မောင်းပြေးသွားခဲ့ခြင်းသည် သူ့အတွက် အမှား ဖြစ်သည်။ သူ့နောက်မှ အက်ဖ်ဘီအိုင်အဖွဲ့ကြီးသည် သူ့အား လက်ရ ဖမ်းဆီးရန် ခြေရာခံလိုက်ခဲ့သည်။

ဒီလင်ဂျာသည် ချီကာဂိုမြို့မြေအောက်လောကသို့ ကျက်စားလာခဲ့ပြန်၏။ အဲဗလင်ဖရီချက်အမည်ရှိ မြေအောက်အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် တတွဲတွဲ ဖြစ်လာ

ခဲ့သဖြင့် အက်ဖ်ဘီအိုင်အဖွဲ့ကြီးအဖို့ ဒီလင်ဂျာအား ခြေရာခံနိုင်ရန် လမ်းပွင့် သွားသည်။ သို့သော် ဒီလင်ဂျာတို့အဖွဲ့သည် ချီကာဂိုမြို့မှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့ပြန်သည်။

ဒါကိုတာပြည်နယ်ဘက် ကူးလာခဲ့ပြီး လူမှုဗုလုံရေးဘဏ်နှင့် အမျိုးသားဘဏ်တို့မှ ဒေါ်လာငွေ သိန်းချီ တိုက်ခိုက်လုယူခဲ့ကြပြန်သည်။ တရား ဥပဒေစက်ကွင်းမှ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ လွတ်မြောက်လာခဲ့သော ဒီလင်ဂျာအဖို့ ဇာတာစန်းလင်ညှိုးလာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်အဖွဲ့ကြီးသည် ဝရမ်းပြေး ဒီလင်ဂျာနှင့်အဖွဲ့အား ချောင်ထဲသို့ ပိတ်သွင်းသကဲ့သို့ စိန်ပေါ်မြို့ကလေးသို့ သွင်းလာခဲ့သည်။ ဤမြို့ကလေးရှိ လင်ကွန်း ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုနေကြောင်း အက်ဖ်ဘီအိုင်စုံထောက်တို့က သတင်းရရှိထားသဖြင့် ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီးရာမှ သေနတ်များဖြင့် အပြန်အလှန် ပစ်ကြရင်း၊ ဟိုတယ်နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက် ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြပြန်သည်။

သို့သော် သူတို့နေထိုင်သည့်အခန်းအတွင်းမှ စက်သေနတ်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်များ၊ ကျည်ဆန်များနှင့် ကျည်ဆန်ကာကွယ်နိုင်သည့် အတွင်းခံအင်္ကျီနှစ်ထည်ကိုပါ တွေ့ကြရ၏။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ လက်တစ်လုံး ခြား လွတ်မြောက်သွားခဲ့သော်လည်း စုံထောက်တစ်ဦး၏ လက်ချက်ကြောင့် ဒီလင်ဂျာ၏ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် စုံထောက်များသည် ဒီလင်ဂျာ၏ တပည့်ကျော် ဂရင်းကိုမူ အသေရလိုက်ကြသည်။ သူမသေမီ အစစ်ခံချက်အရ ဒီလင်ဂျာနှင့် ပတ်သက်သည့် ခိုင်လုံသော သတင်းများကို ရရှိလိုက်၏။

ထိုသတင်းများအရ ဒီလင်ဂျာ၏ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာကို ဆေးကုပေး သူ ဆရာဝန်ဒေါက်တာ မေဆိုသူအား ခြေရာခံမိကြပြန်သည်။ သို့သော် ဒီလင်ဂျာ မှာ ထိုမြို့ကလေးမှ ပျောက်သွားခဲ့ပြန်သည်။

ချီကာဂိုမြို့ မြေအောက်လောကသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသော ဒီလင်ဂျာကို အက်ဖ်ဘီအိုင်စုံထောက်တို့က အသင့်စောင့်နေကြသည်။ ဒီလင်ဂျာ ချစ်သူ ဖရီချက်ကို ဖမ်းဆီးမိလိုက်သော်လည်း ဒီလင်ဂျာမှာမူ ထွက်ပြေးလွတ် မြောက်သွားခဲ့ပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဒီလင်ဂျာ၏မိတ်ဆွေ ညဉ့်ငှက်မလေးတစ်ဦး၏ သစ္စာ ဖောက်မှုကြောင့် ဒီလင်ဂျာကို ခြေရာခံမိခဲ့သည်။ ထိုညဉ့်ငှက်မလေး အင်နာ (Anna Sage) မှာ ဒီလင်ဂျာဖမ်းဆီးမိလျှင် ရရှိမည့်ဆုငွေကို မျှော်မှန်းထား သည်။ သို့ဖြစ်၍ အက်ဖ်ဘီအိုင်အဖွဲ့နှင့် စနစ်တကျစီစဉ်ခဲ့ပြီး ဒီလင်ဂျာကို ၁၉၃၄ ခု၊ ဇူလိုင်လ (၂၂) ရက်နေ့တွင် ဘိုင်အိုဂရပ်ဖ်ရပ်ရှင်ရုံသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

၁၇၂ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ရုပ်ရှင်ပြီး၍ ရုံထဲမှ ထွက်လာသော ဒီလင်ဂျာသည် အက်ဖ်ဘီအိုင်စုံထောက်များ နှင့် ရင်ဆိုင်မိခဲ့သည်။ ခုခံရန် ကြံစည်ခဲ့သော်လည်း အက်ဖ်ဘီအိုင်စုံထောက်တို့၏ ကျည်ဆန်သုံးတောင့်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ရ၏။ ဤနေရာတွင် ပင် ဒီလင်ဂျာခမျာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရ၏။

ကျမ်းကိုး

Crimes and Criminals by H. Scott.

(၂၆)

မူခင်းများစွာတို့အနက် ဖောက်ထွင်းမှုသည် အထူးပညာပါသော ပြစ်မှု ဖြစ်၏။ ဖောက်ထွင်းမှုများ၌ ကျူးလွန်သူ၏ ပညာသားပါမှု၊ ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိမှု၊ လျင်မြန်ပါးနပ်မှုတို့ကို အခြေခံသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဖြစ်ရပ်မှန် ဖောက်ထွင်းမှု များသာမက ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးများဖြစ်သော ဆရာကြီး ကိုနင်ဒိုင်း၏ ရှားလော့ဟုမ်း(မောင်စံရှား) ဝတ္ထုများတွင်လည်းကောင်း၊ ဖရီးမင်းရေးသော ဒေါက်တာသွန်းဒိုက်(ဒေါက်တာသောင်းထိုက်) ဝတ္ထုများတွင်လည်းကောင်း၊ ချာတာလေ(စ) ရေးသော စိန့်(သူတော်စိန့်) ဝတ္ထုကြီးများတွင် ဖောက်ထွင်းမှု၏ ပညာသားပါမှုကို ဖတ်ရှုခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ယနေ့ထိ တသသဖြစ်ရသည့် ဆရာကြီးရွှေ့ဒေါင်း၏ ‘ကာကာရိဋ္ဌအသင်း’ (မျက်စိတစ်ဖက်လပ်) အမှု၌ မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံ၊ (The Red Headed League) ဝတ္ထု၌ ဖောက်ထွင်းမှု ပြုလုပ်ရန် ကြံစည်သော ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတို့၏ စီမံဆောင်ရွက်ပုံမှာ အံ့မခန်းရှိလောက်သည်ကို ဖတ်ရှု ကြရမည်ဖြစ်၏။

ဖောက်ထွင်းမှုများသည် သာမန်ခိုးမှုများထက် အဆင့်မြင့်ပြီး ပညာ သားပါသည်။ ကျူးလွန်သူတို့၏ မှင်မောင်းကောင်းမှု၊ ပတ်ဝန်းကျင် မရိပ်မိနိုင် အောင် တည်တည်တံ့တံ့ နေပြမှုတို့မှာ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်၏။

ကမ္ဘာ့မူခင်းသမိုင်းများတွင်လည်း ဖောက်ထွင်းမှုကြီးများ၏ ပညာသား ပါပုံကို ဖတ်ရှုကြရမည် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာကျော်စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက် အဖွဲ့ကြီး၏ ခန့်မှန်းတွက်ဆချက်အရ အထက်တန်းကျလှသည့် ဖောက်ထွင်းမှု

၁၇၄ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ဝိဇ္ဇာများ လက်ချက်ကြောင့် နေ့စဉ်ဆုံးရှုံးရသော ပစ္စည်းများ၏ တန်ဖိုးမှာ မြန်မာ
ငွေ နှစ်ကုဋေခန့် ရှိခဲ့သည်ဟု ခန့်မှန်းတွက်ချက်ခဲ့ကြသည်။

ကမ္ဘာ့ဖောက်ထွင်းမှု ဝိဇ္ဇာများ၏ သမိုင်းကို ပြုစုရလျှင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ
ဖောက်ထွင်းမှု ကျူးလွန်သူများကို ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်နိုင်ငံများမှ ဖောက်ထွင်းမှု
ကျူးလွန်လေ့ရှိသူများက မမီနိုင်ပါဟူ၍ စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့ကြီး၏ အငြိမ်း
စား အကြီးအကဲဖြစ်သူ ဆာဟာရိုစကော့ (Sir Harold Scot) က သူ၏
နာမည်ကျော် မှုခင်းစွယ်စုံကျမ်းတွင် ရေးသားဖော်ပြထားခဲ့၏။

ပြင်သစ်ပြည်၊ ဂျာမဏီနိုင်ငံအစရှိသော ဥရောပတိုက်နိုင်ငံများတွင်
ဖြစ် ပွားသော ဖောက်ထွင်းမှုများ၏ လုပ်နည်း၊ လုပ်ဟန်၊ နည်းစနစ်များသည်
အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ဖောက်ထွင်းမှု ကျူးလွန်ခဲ့သူများ၏ လုပ်နည်း၊ လုပ်ဟန်များနှင့်
တူညီသဖြင့် မှုခင်းသမိုင်း လေ့လာသူများက အထူးအံ့ဩခဲ့ကြရသည်ဟု ဆိုကြ
သည်။ သူတို့၏ ထင်မြင်ယူဆချက်များအရဆိုလျှင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသည် ဖောက်
ထွင်းမှု ဝိဇ္ဇာပညာများ ဖြန့်ဖြူးသော တက္ကသိုလ်ကြီးဖြစ်သည်ဟူ၍ပင် ဆိုစမှတ်
ပြုကြသည်။

ဖောက်ထွင်းမှု ကျူးလွန်လေ့ရှိသူများသည် တကယ်အထက်တန်းစား
ဟိုတယ်ကြီးများတွင် တည်းခို၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဟန်ဆောင်၍
ဖောက်ထွင်းမှုကို ကျူးလွန်လေ့ရှိကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ပင် ဖောက်
ထွင်းမှု ကျူးလွန်သူတို့သည် တည်းခိုခန်းများတွင် တည်းခို၍ ဖောက်ထွင်းမှု
ကျူးလွန်ကြပုံကို မကြာခဏ မှုခင်းဂျာနယ်များတွင် ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။

ဖောက်ထွင်းမှုအတတ်ပညာကို ကျူးလွန်လေ့ရှိသူများသည် လက်ဆင့်
ကမ်းပေးလေ့ရှိ၏။ သာမန်ခိုးမှု အသေးအမွှားဖြင့် ထောင်ကျခဲ့ရသူများသည်
ထောင်အတွင်း အပြစ်ဒဏ်ခံနေရသည့် ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ပါမောက္ခကြီးများနှင့်
တွေ့ရာမှ ပညာစုံတတ်မြောက်လာခဲ့ကြရသည်ဟု ဆိုကြ၏။

ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာများက နည်းပညာအမျိုးမျိုး လေ့လာထားရ၏။
ခေတ်မီရသည်။ အာမခံသေတ္တာ၊ မီးခံသေတ္တာ၊ သော့ခလောက်၊ သူခိုးဖမ်း
ကိရိယာစသော ပစ္စည်းများ ပြုလုပ်သည့် ကုမ္ပဏီများသည် နည်းပညာ အသစ်
အဆန်းဖြင့် ပစ္စည်းသစ် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ထုတ်လုပ်လေ့ရှိ၏။ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ
များကလည်း ထိုထုတ်လုပ်ထားသည့် ပစ္စည်းများအကြောင်း တတ်သိနားလည်
ရန် လိုအပ်လေသည်။

ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာများအဖို့ ထိုနည်းသစ်ဖြင့် တီထွင်ထားသော မီးခံ
သေတ္တာ၊ သော့ခလောက်စသည်တို့ကို အချိန်များစွာယူ၍ ဖွင့်ရသည်။ ဥပမာအား
ဖြင့် အင်္ဂလန်ပြည်မှ နောက်ဆုံး တီထွင်ပြုလုပ်ထားသည့် မီးခံသေတ္တာအား

သော့ကို ဖျက်၍ ဖွင့်နိုင်ရန် နာရီပေါင်း ၁၀၀ ခန့် အချိန်ယူရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဖောက်ထွင်း ဝိဇ္ဇာတို့အဖို့ တွက်ဆရန် ဉာဏ်ရည်လိုသည်။ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာသည် ဖောက်ထွင်းရာတွင်ခေတ်မီသည့် နည်းစနစ်ကို သုံးရလေ့ရှိလေသည်။ သို့သော် မူခင်းဖြစ်ပွားခြင်းကို စနစ်တကျ နားလည်ပါးနပ်၍ ကာကွယ်နိုင်သော ရဲစုံ ထောက်တို့နှင့် တွေ့ကြုံရသောအခါ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာများမှာ ဥပဒေဘောင်တွင်း က မလွတ်ကင်းနိုင်ကြ။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ မူခင်းသမိုင်းတွင်လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့မူခင်း သမိုင်း တွင်လည်းကောင်း နာမည်ကျော်ကြား လူသိများခဲ့ပြီး ဖောက်ထွင်းမှုပညာရပ်တွင် မဟာဝိဇ္ဇာသာမက ပါရဂူတစ်ဆူ တတ်မြောက်သူကား အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ဟင်နရီ အက်ဝါ(ဒ်)ဗာကား(စ်) (Henry Edward Vicars) ဆိုသူ ဖောက်ထွင်းမှု ပါရဂူကြီး ဖြစ်၏။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြိုကာလနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်နီးပါး အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့တွင် သူဌေးကြီးများ နေအိမ် များ၊ စတိုးဆိုင်ကြီးများ၊ ဘဏ်တိုက်များ၊ ရတနာပစ္စည်းဆိုင်များကို ပိပိရိရိ ခြေရာလက်ရာ သဲလွန်စ မကျန်ရအောင် ဖောက်ထွင်း၍ ပစ္စည်းများကို ခိုးယူနိုင်သူ ဟု ဆိုသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်အတွင်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေ သော သတင်းစာကြီးများတွင် ဖောက်ထွင်းပါရဂူဗာကား(စ်)၏ သတင်းမပါလျှင် ခေတ်မမီဟု ဆိုစမှတ်ပြုခဲ့ကြရသည်။ ဖောက်ထွင်းပါရဂူ ဗာကား(စ်)သည် ပုလိပ်(ရဲ)တို့၏ မျက်ခုံးပေါ်တွင် စကြိုလျှောက်ခဲ့သူ ဟူ၍လည်းဆိုသည်။ လန်ဒန် မြို့မှ ထုတ်ဝေသော ကမ္ဘာကျော် လန်ဒန် တိုင်း(စ်) သတင်းစာကြီးကမူ ဖောက် ထွင်းပါရဂူ ဗာကား(စ်)ကို (Flannel foot) သက္ကလတ်ခြေထောက်ဟု ကင်ပွန်း တပ်ခဲ့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဖောက်ထွင်းမှု ကျူးလွန်ခဲ့သော နေရာများ တွင် သူ့ခြေရာကို ဘယ်လိုမျှ ရှာမတွေ့ရ။

ရဲတို့၏ မှတ်တမ်းများအရဆိုလျှင် ခေတ်မီသည့် မီးခံသေတ္တာများကို ပင် ဗာကား(စ်)သည် ဖျက်၍ ဖွင့်နိုင်သည်ဟု ဆို၏။ အချို့သတင်းစာကြီးများကမူ နာမည်ကျော်သော ဝိဇ္ဇာပဉ္စလက်ပညာရှင်၊ မျက်လှည့်ပညာရှင် ဟူဒနီနှင့်ပင် နှိုင်း လောက်ပေသည်ဟု ရေးသားဖော်ပြခဲ့၏။ ဥရောပတိုက်နိုင်ငံအသီးသီးမှ ဖောက် ထွင်းဝိဇ္ဇာများပင် သူ့အား ဆလံသရလောက်အောင် ဖောက်ထွင်းမှုတွင် ပညာ သားပါသည်။ ပြင်သစ်ပြည် ဆူရီတေးစုံထောက်အဖွဲ့ကြီးကပင် ဗာကား(စ်) ကျူး လွန်ခဲ့သည့်မူခင်းများကို လန်ဒန်မြို့ကို သွားရောက်၍ လေ့လာခဲ့ရသည်ဟု ဆို သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့မှ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာများသည်

၁၇၆ □ လှမိုး(ပညာရေး)

သူ့အား အတုယူခဲ့ကြပြီး သူ၏ ဖောက်ထွင်းမှုနည်းပညာများကို သုံးစွဲခဲ့သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဖမ်းမိ၍ သူ သုံးစွဲခဲ့သော ဖောက်ထွင်းကိရိယာများဖြစ်သည့် သော့တုများ၊ စူးဆောက်တန်ဆာပလာများ၊ တုတ်ကောက် (ထိုတုတ်ကောက်မှာ အဆစ်အပိုင်းများဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ဆန့်ထုတ်လျှင် ၇ ပေ ၈ ပေခန့် ရှိသည်။ ဤတုတ်ကောက်ဖြင့် အိမ်နံရံများကို ကျော်တတ်သည်။) များ၊ မီးခံသေတ္တာ ဖွင့်သည့်ကိရိယာများ၊ ပြတင်းပေါက်မှန်ဖြတ်သည့် စိန်များ၊ သူဝတ်ဆင်သည့် ဝတ်စုံနက်၊ ကြိုးခွေ၊ သူစီးသည့် ဆိုင်ကယ်စသည်တို့ကို သိမ်းယူခဲ့ကြ၏။ ထို ပစ္စည်းများကို လန်ဒန်မြို့ နယူးစကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်ရုံးဝင်းအတွင်းရှိ မူခင်းပြတိုက် (Black Musium) ၌ ပြသထားသည်။ သူ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် မူခင်းများအကြောင်းကို စကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက်အဖွဲ့ သင်တန်းကျောင်း တွင် သင်ကြားကြရသည်ဟု ဆိုသည်။ နှစ်ပေါင်း ၂၀ အတွင်း လန်ဒန်မြို့တစ်မြို့ လုံး သူ့ကို ဖိမ့်ဖိမ့်တန် ကြောက်ခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် သူသည် မည်သည့်အခါမှ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခြင်း မရှိ။ သူဖောက်ထွင်းခဲ့သော အိမ်၊ စတိုးဆိုင်၊ ဘဏ် တိုက်များမှ အစောင့်အရှောက်များကိုလည်း ရန်မမူ။ သူ့ကို လူအများက စောရ နက္ခတ်ပါသူ၊ ကိုယ်ပျောက်နိုင်သူဟူ၍ပင် ဆိုကြ၏။ ပြည့်တန်ဆာများကိုသာ ရွေး၍သတ်ခဲ့သော လူသတ်သမား ဂျက် နှင့် နှိုင်းလေ့ရှိသည်။

အချို့ကမူ ဗာကား(စ်)သည် ဖောက်ထွင်းပါရဂူသာ မဟုတ် စိတ် စွမ်းအင်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူ ဖောက်ထွင်းခိုးယူမည့် အိမ်များမှ အိမ်ရှင်များ၊ အစောင့်အရှောက်များကို အိပ်မွေ့ချနိုင်သူ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြပြန်၏။

ဖောက်ထွင်းပါရဂူကြီး ဟင်နရီအက်ဝါ(ဒ်)ဗာကား(စ်)ကို ၁၈၈၈ ခုနှစ်၌ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ရီဒင်းမြို့ (Reading) တွင် ဖွားမြင်ခဲ့၏။ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ သားသတ် သမားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ မိခင်မှာလည်း သာမန် အလုပ်သမားတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ ဗာကား(စ်)တို့ မိသားစုသည် ဆင်းရဲချို့တဲ့သဖြင့် သူ့အား ကျောင်းမထားနိုင်။ မူလတန်းပညာမျှသာ တတ်မြောက်သည်။ ဗာကား(စ်)သည် စောရနက္ခတ်ပါသူ ဖြစ်၏။ မူလတန်းကျောင်းသားဘဝကပင် သူ့ကစားဖော်ကျောင်းသားများထံမှ ပစ္စည်းများကို အလစ်သုတ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ခိုးမှုဖြင့် အဖမ်းခံရပြီး ထောင် ၉ လ အပြစ်ပေးခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ အမှန်အားဖြင့် သာမန်ခိုးမှုကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ထောင်တွင်းမှပင် ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာပါမောက္ခများနှင့် တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ ထောင် သည် ဗာကား(စ်)အဖို့ ဘဝတက္ကသိုလ်ကြီး ဖြစ်တော့သည်။ ဖောက်ထွင်းမှု နည်းမျိုးစုံ၊ အလစ်သုတ်မှုနည်းမျိုးစုံကို လူပေါင်းစုံထံမှ သင်ယူခဲ့သည်။

ဗာကား(စ်) အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်လာခဲ့ပြီး သူ့ဘဝဟောင်းကို ပြန်သွားခဲ့၏။ ဖောက်ထွင်းမှုများ ကျူးလွန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စတိုးဆိုင်ကြီးများမှ ပစ္စည်းများကို အလစ်သုတ်ခဲ့သည်။ ၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ဗြိတိသျှတပ်မတော်ကြီးသို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့ရာမှ ဥရောပစစ်မျက်နှာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ စောရနကွတ်ပါသော ဗာကား(စ်)သည် စစ်မြေပြင်၌ စစ်မှုထမ်းစဉ်မှာပင် သူ့ဝါသနာ၊ သူ့အကျင့်ကို မဖျောက်။ သူ့ရဲဘော်၊ ရဲဘက်များ၏ ပစ္စည်းများကို ချမ်းသာမပေး။ လစ်လျှင်လစ်သလို ခိုးယူခဲ့၏။ ၁၉၁၈ ခုနှစ်တွင် တပ်မတော်မှ ထွက်ခဲ့ရပြီး လန်ဒန်မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

လန်ဒန်မြို့ ဆင်ခြေဖုံးများတွင် ဖောက်ထွင်းမှုများ ကျူးလွန်လာခဲ့ သည်။ ဗာကား(စ်)သည် တစ်ဦးတည်း အမှုကို ကျူးလွန်လေ့ရှိပြီး ခိုးရာပါ ပစ္စည်းကို ထုခွဲရာတွင်လည်း တစ်ဦးတည်း ပြုလုပ်လေ့ရှိသဖြင့် သူ ကျူးလွန်ခဲ့ သည့် အမှုများမှာ ခြေရာခံမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ဗာကား(စ်)သည် အတွေ့ အကြုံ ရင့်လာခဲ့ပြီး အကျဉ်းထောင်မှ ရရှိသည့် ပညာအရ ဖောက်ထွင်းမှုတွင် ပါရဂူတစ်ဦး ဖြစ်လာ၏။ သူကျူးလွန်ခဲ့သည့် အမှုများကို ထိုစဉ်က လန်ဒန် ပုလိပ်(ရဲ) နှင့် စကော့တလန်ယားဒ်စုံထောက်အဖွဲ့တို့သည် စနစ်တကျ စုံစမ်းခဲ့ကြ သော်လည်း သဲလွန်စ ခြေရာလက်ရာ မတွေ့ရသဖြင့် ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိ။

လန်ဒန်မြို့မှ ထုတ်ဝေသော လန်ဒန်တိုင်း(စ)သတင်းစာကြီးနှင့် လန်ဒန်ကြေးမုံသတင်းစာကြီးများက ရဲများကို ကာတွန်းများ၊ ဆောင်းပါးများဖြင့် သရော်ခဲ့၏။ ဗာကား(စ်)ကိုလည်း ကိုယ်ပျောက်ဖောက်ထွင်း ပါရဂူဟူ၍လည်း ကောင်း၊ ခြေရာခံမရသဖြင့် သက္ကလတ်ခြေထောက်ကြီးဟူ၍ အမည်ပေးခဲ့ကြ သည်။

ဗာကား(စ်)သည် ဖောက်ထွင်းမှုများကို သောကြာနေ့များ၌သာ ကျူး လွန်လေ့ရှိ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေ့များသည် စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံမှ အလုပ်သမားများအား လစာထုတ်ပေးသော နေ့များဖြစ်သဖြင့် အလွယ်တကူ ငွေရလွယ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဖောက်ထွင်းမှု ကျူးလွန်ပြီးသည်နှင့် သူ တစ်နေရာတွင် ပုဂံထားခဲ့သော ဆိုင်ကယ်ကို စီးကာ ထွက်သွားလေ့ရှိသည်။

စကော့တလန်ယားဒ်စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးသည် ဗာကား(စ်) ကျူးလွန် ခဲ့သည် ဖောက်ထွင်းမှုများကြောင့် အထူးစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာရသဖြင့် စကော့တလန်ယားဒ်မှ အထူးနာမည်ကျော် စုံထောက်ကြီးသော် မဆင်နှင့် အဖွဲ့ကို တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ ဗာကား(စ်)၌ ထူးခြားသော စွမ်းရည်တစ်ခုမှာ သူ့ဖောက်ထွင်း သည့် အိမ်များမှ မွေးမြူထားသော ခွေးများက သူ့အား အန္တရာယ်ပြုခြင်း၊ ဟောင် ခြင်း မရှိခြင်း ဖြစ်၏။

၁၇၈ □ လှမ်း(ပညာရေး)

သို့သော် ဗာကား(စ်) ကြမ္မာငင်လာသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ သူ ပထမဇနီးဖြစ်သူနှင့် စိတ်ချင်းမတိုက်ဆိုင်သဖြင့် ကွာရှင်းခဲ့ပြီး ဒုတိယ ဇနီးဖြစ်သူ နှင့် လက်ထပ်၍ သူ့ကိုယ်သူ ဟင်နရီဝီလီယန်ဟူသော အမည်ပြောင်းကာ လန်ဒန်မြို့ ဟော်လင်ပန်းခြံအနီး (Holland Park) တွင် နေထိုင်၍ ဖောက်ထွင်းမှုများ ဆက်လက် ကျူးလွန်ခဲ့၏။

သူ့ဒုတိယဇနီး၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် နော်ဖော့နယ်မှ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုဆွေမျိုးသားချင်းများထံမှ ဗာကား(စ်)သို့မဟုတ် ဟင်နရီဝီလီယန်၏ လှုပ်ရှားမှုသတင်းများကို စကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက်အဖွဲ့မှ သတင်းရရှိသွားခဲ့ကြ၏။

လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့တို့သည် ဗာကား(စ်)ကို ထာဝစဉ် စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ၁၉၃၇ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ (၂) ရက်နေ့ညတွင် ဖောက်ထွင်းပါရဂူကြီး ဗာကား(စ်)အား အိမ်တစ်အိမ်၌ ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့စဉ် လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိခဲ့တော့သည်။ သူ့ထံမှ ဖောက်ထွင်းပစ္စည်းများနှင့် ခိုးရာပါ ပစ္စည်းများပါ ဖမ်းမိသဖြင့် သူ ယခင် ကျူးလွန်ခဲ့ရသည့် အမှုများပါ ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ရာ ထိုအမှုအပါအဝင် ဖောက်ထွင်းမှုပေါင်း ၁၀၀၀ ရှိခဲ့သည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ သိရှိကြရ၏။

ရုံးတော်ကြီးမှ ထောင်ဒဏ် (၅) နှစ် အပြစ်ပေးခဲ့သည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာကျော် ဖောက်ထွင်းပါရဂူကြီး ဟင်နရီအက်ဝါ(ဒ်)ဗာကား(စ်) ကွယ်လွန်ခဲ့ရ သည်။

ကျမ်းကိုး

1. Crime and Criminals by H. Scott.

၁၉၇၈ စက်တင်ဘာလ။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ဖောက်ထွင်းလိုက်သည့် စူးရှသော တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် လန်ဒန်မြို့ ဘီဘီစီ ရုပ်မြင်သံကြားအဖွဲ့မှ အမှုထမ်း ဘူလ်ဂေးရီးယားနိုင်ငံသား ဂျော်ဂျီမားကော့သည် အိပ်မောကျနေရာမှ နိုးလာသည်။ မားကော့သည် ခေတ္တမျှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း သူ့ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲတင်နာရီမှာ နံနက် ၅ နာရီ ရှိနေလေပြီ။

မားကော့သည် လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိပြီး အိပ်မပျော်သည့် ဝေဒနာ စွဲကပ်နေသည်မှာ သူ့မိခင်နိုင်ငံ ဘူလ်ဂေးရီးယားမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး လန်ဒန်မြို့၌ ခိုလှုံခဲ့ရစဉ်ကပင် ဖြစ်၏။

တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်မှ အသံမှာ လူစိမ်းတစ်ဦး၏ အသံဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရသည်။ “ကဲ ... ဂျော်ဂျီမားကော့။ ခင်ဗျားကို လုပ်ကြံရဖို့အချိန် နီးကပ်လာပြီ။ သတိထားနေပေါ့ဗျာ” ဟု တည်ငြိမ်အေးဆေးသော ဘူလ်ဂေးရီးယား အမျိုးသားတစ်ဦး၏ အသံကို ကြားရပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းချသွားလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ အကျိုးအကြောင်း မေးချိန်မရ။

လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်ကလည်း ဂျော်ဂျီမားကော့ထံသို့ ဘူလ်ဂေးရီးယားတစ်ဦး၏ အသံဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖုန်းဆက်ခဲ့ဖူးသည်။ မားကော့သည် ချက်ချင်း အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်။ တစ်ဖက် ခုတင်တွင် သူ့ဇနီးနှင့်

သမီးကလေးမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျလျက် ရှိနေသည်။ မားကော့အား ဖုံးလွှမ်းလာသည့် စိုးရိမ်သောကစိတ်ကြောင့် ခေါင်းအုံလာသည်။ နံနက်လင်းလျှင် စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့နှင့် လန်ဒန်မြို့ပြရဲအဖွဲ့သို့ သတင်းပို့ တိုင်ကြားရန် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

ဂျော်ဂျီမားကော့သည် ဘူလ်ဂေးရီးယားနိုင်ငံသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဥရောပတိုက် ပင်လယ်နက်ဒေသ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေ၌ တည်ရှိသော နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ ရိုမေးနီးယားနှင့် ဂရိနှစ်နိုင်ငံကြားတွင်ရှိ၏။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း၌ ဘူလ်ဂေးရီးယားနိုင်ငံအား ဂျာမန်တပ်များ ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ် ဂျာမန်တပ်များ ဆုတ်ခွာရပ်သိမ်းသွားသောအခါ လက်ဝဲနိုင်ငံရေးသမားများ အာဏာရရှိလာခဲ့ပြီး ထိုစဉ်က ဆိုဗီယက်(ယခု ရုရှား)နှင့် နီးစပ်သော နိုင်ငံတစ် နိုင်ငံ ဖြစ်လာသည်။

ဂျော်ဂျီမားကော့သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဘူလ်ဂေးရီးယား နိုင်ငံတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့။ ထိုစဉ်က ဆိုဗီယက် ခေါင်း ဆောင်သော ဥရောပအရှေ့နိုင်ငံများနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံတို့ ခေါင်းဆောင်သော အနောက်ဥရောပနိုင်ငံများသည် နိုင်ငံရေး အားပြိုင်လျက်ရှိနေကြ၏။ တစ်ဖက်မှတစ်ဖက် ထွက်ပြေးခိုလှုံသူများလည်း ရှိနေ သည်။

ဂျော်ဂျီမားကော့နှင့် မိသားစုသည် ဘူလ်ဂေးရီးယားနိုင်ငံမှ ထွက်ပြေး လာခဲ့ကြ၏။ ပြင်သစ်ပြည်တွင် ခေတ္တခိုလှုံခဲ့ကြ၏။ ဘူလ်ဂေးရီးယား အစိုးရ ဘက်တော်သားအချို့မှ ဖမ်းဆီးရန်ကြိုးပမ်းမှုများ ရှိလာခဲ့သဖြင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ တစ်ဆင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ ယခင် ဘူလ်ဂေးရီးယားနိုင်ငံသားတစ်ဦး၏ ဆက်သွယ် ပေးမှုကြောင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသံရုံးနှင့် အဆက်အသွယ် ရရှိလာခဲ့သည်။ သံရုံး၏အစီအစဉ်ဖြင့် ထိုစဉ်က အသံလွှင့်လျက် ရှိသည့် (Radio Free Europe) လွတ်လပ်သော ဥရောပအသံလွှင့်ဌာနတွင် သတင်းလွှင့်သူနှင့် သတင်း ဝေဖန်သူအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

လန်ဒန်မြို့ ဘီဘီစီရုပ်သံလွှင့်ဌာနနှင့်လည်း အဆက်အသွယ်ရရှိခဲ့ပြီး ဘူလ်ဂေးရီးယားဘာသာ သတင်းထုတ်လွှင့်ရေးတာဝန်ခံ ရာထူးကိုပါ ပူးတွဲထမ်း ဆောင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဆိုဗီယက်(ယခု ရုရှား) အုပ်စုနှင့် အနောက်နိုင်ငံ များအုပ်စုသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝါဒတိုက်ပွဲ ကျင်းပနေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။

ဂျော်ဂျီမားကော့သည် ရုပ်သံလွှင့်ဌာနမှ သူ့မိခင် ဘူလ်ဂေးရီးယားနိုင်ငံ နှင့် ဆိုဗီယက်အုပ်စုနိုင်ငံများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍

၁၉၇၈ ခု ဧပြီလခန့်ကပင် သူ့အား တယ်လီဖုန်းမှ မကြာမီ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခဲ့၏။ အမှန်အားဖြင့် ကျော်ဂျီမားကော့သည် တစ်နေ့ သူ့အသက်အား တစ်နည်းနည်းဖြင့် သတ်ဖြတ်မည်ကို ထာဝစဉ် စိုးရိမ်သောက ရောက်ခဲ့ရ၏။ လန်ဒန်မြို့၌ နေထိုင်စဉ် မကြာခဏဆိုသလို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ ခဲ့သည်။ မည်သည့်နေရာမှ အတည်တကျ နေထိုင်ခြင်း မပြုခဲ့။

လန်ဒန်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြသည့် ဘူလ်ဂေးရီးယားလူမျိုးများနှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် အထက်ဖော်ပြပါ ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ကစ၍ သူ့အား သတ်ဖြတ်ရန် ကြံရွယ်ခဲ့သည်ကို သိရှိလာခဲ့ရ ၏။ ထိုစဉ်မှစ၍ ကျော်ဂျီမားကော့မှာ အိပ်မပျော်သည့် ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်လာခဲ့ရ၏။

၁၉၇၈ ခု စက်တင်ဘာလ ၁၇ ရက်နေ့သည် ကျော်ဂျီမားကော့အဖို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသောနေ့ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ထိုနေ့ညဦးပိုင်း၌ မိုး တစ်မိမိမိရွာနေသဖြင့် လန်ဒန်မြို့ရှိ လမ်းများပေါ်တွင် လူသွားလူလာ ကင်းလျက် ရှိသည်။ လမ်းဘေးမီးတိုင်တို့မှာလည်း မှေးမှိန်လျက်ရှိနေ၏။ အထူးသဖြင့် မိုးလေဝသဌာနမှ မိုးသက်မှန်တိုင်းအန္တရာယ် ရှိနိုင်သည်ဟု ကြေညာချက်အရ လူသွားလူလာ နည်းပါးလျက် နေသည်။ မားကော့သည် သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်းလာ သည့် ကားအား ဘီဘီစီရပ်သံလွှင့်ဌာနမှ မနီးမဝေးရှိ ပလက်ဖောင်းတွင် ရပ်ထား ခဲ့ပြီး ညပိုင်းအသံလွှင့်အစီအစဉ် ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက် လာခဲ့သည်။

လူသွားလူလာပြတ်လျက်ရှိသဖြင့် သူ့ခြေသံကိုပင် ကြားနေရ၏။ ညဦး ပိုင်းမှ ရွာထားသော မိုးကြောင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ရေအိုင်များ ဖြစ်ထွန်းလျက် ရှိကာ တသုန်သုန်တိုက်နေသော လေပြည်တွင် မိုးသက်နဲ့နှင့် သစ်ရွက်ဆွေးနဲ့များ လှိုင်နေလေသည်။

ပလက်ဖောင်းအကွေ့၌ သူ့ရှေ့မှ လျှောက်သွားနေသော မိုးကာအင်္ကျီ ခြုံထားပြီး အမျိုးသားဆောင်းထီးတစ်လက်ကို ကိုင်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မျှော်နေသည့် အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို မြင်မိသဖြင့် မားကော့သည် စိတ်ချောက် ချားသွားခဲ့၏။ သို့သော် ပိတ်ထားသော ထီးကောက်အား ကိုင်ထားသူမှာ မွန် ရည်သော လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး၏ သဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့စိုးရိမ်သောက လျော့ပါးသွားခဲ့သည်။ ထိုလူကြီးလူကောင်းကို သူ့ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်နှင့် ထို သူ့ကိုင်ထားသော ထီးရိုးထိပ်နှင့် သူ့ပေါင်ထိသွားလိုက်သည်ဟု ထင်မှတ်လိုက် ၏။ သူ့ပေါင်တွင် ချွန်ထက်သောအရာဖြင့် ခပ်ဖွဖွ ထိုးလိုက်သလို ဖြစ်သည်ဟု မားကော့က ထင်မှတ်မိ၏။

ထီးကိုင်းထားသော ထိုလူကြီးလူကောင်းသည် “ခွင့်လွတ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော့်ထီးနှင့် မတော်တဆ ထိခိုက်မိသဖြင့် ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ” ဟု ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လိုက်လေသည်။ မားကော့သည် ထိုလူကြီးလူကောင်းအား ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ပြန်လည်ပြောကြားခဲ့ပြီး ရုပ်သံလွှင့်ဌာနဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

မားကော့သည် ထီးရိုးဖြင့် ထိမိသော ပွန်းပဲ့သွားသည့် ဒဏ်ရာကို မေ့လျော့သွားခဲ့သဖြင့် သူတာဝန်ယူထားရသည့် အသံလွှင့်အစီအစဉ်များကို လွှင့်ခဲ့ပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ ညသန်းခေါင်အချိန်တွင်မူ မားကော့မှာ အော့အန်ခြင်း၊ မူးမော်ခြင်းနှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပူရှိန်တက် လာခြင်းစသော ရောဂါဝေဒနာ ခံစားလာခဲ့ရတော့သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို မိသားစုဆရာဝန်အား ပြသခဲ့ရာမှ ဂျော်ဂျီမားကော့မှာ အဆိပ်မိသည့် ရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု မိသားစုဆရာဝန်က ကောက်ချက်ချခဲ့တော့သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို ဂျော်ဂျီမားကော့အား ချဲ့ရင်းကရော(ခဲ) ရပ်ကွက်ရှိ ဆေးရုံကြီးကို အမြန်ဆုံးပို့ဆောင်၍ ကုသမှုခံယူစေခဲ့ရသည်။ ဂျော်ဂျီမားကော့မှာမူ သူ့ပေါင်အား ထီးရိုးဖြင့် ထိုးမိသည့်နေ့မှ လေးရက်မြောက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရတော့သည်။ ဆရာဝန်များကမူ ပြင်းထန်သော အဆိပ်မိထားသည့် လက္ခဏာ ဖြစ်သည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးနှင့် လန်ဒန်မြို့ရဲ့အဖွဲ့ကမူ ဂျော်ဂျီမားကော့အား ထိခိုက်မိသည့် ထီးသည် သာမန်ရိုးရိုးထီး မဟုတ်ပါ။ အဆိပ်ပါဝင်သည့် ဆေးများပါသည့် ဆေးထိုးသွင်းနိုင်သည့် ထီးဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ချ၏။ မားကော့၏ပေါင်တွင် တွေ့ရသည့် ပွန်းပဲ့နေသော ဒဏ်ရာမှ အပေါက်ကလေးနှစ်ခုသည် ထီးထိပ်မှ ထိုးသွင်းလိုက်သော အဆိပ်ဆေးသွင်းသည့် ဒဏ်ရာများ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအဆိပ်များ ထိုးသွင်းသည့် ထီးများကို အထူးသဖြင့် ဥရောပအရှေ့ပိုင်းနိုင်ငံ သူလျှို့များ ကိုင်ဆောင်လေ့ရှိသည်။

ဓာတုဗေဒ လက်နက်တစ်ခုဖြစ်နိုင်သည်ဟု အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ဓာတုဗေဒ ပညာရှင်များက ယူဆကြ၏။ ဂျော်ဂျီမားကော့ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်များအရ ထိုအဆိပ်ဆေး အထိုးခံရသူများသည် ၂၅ နာရီအတွင်း သေဆုံးနိုင်သည်ဟု ဆို၏။ ဂျော်ဂျီမားကော့အား ဘူလ်ဂေးရီးယားအစိုးရမှ စေလွှတ်၍ လုပ်ကြံခဲ့သလော။ သို့မဟုတ် ထိုစဉ်က ဆိုဗီယက်(ရုရှား)နိုင်ငံမှ လူလွတ်၍ လုပ်ကြံခဲ့သလော။ မည်သူမျှ မပြောနိုင်။

ဘူလ်ဂေးရီးယားအစိုးရနှင့် ဆိုဗီယက်အစိုးရမှ တာဝန်ရှိသူများကမူ သူတို့နိုင်ငံအစိုးရနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိပါဟု ကြေညာခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ လက်

နက်များသည် ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းဝတ္ထုနှင့် ရုပ်ရှင်များ၌သာ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နိုင်ငံများမှ ထိုကဲ့သို့ လက်နက်ဆန်းမျိုး မည်သည့်အခါမှ ထုတ်လုပ်ခြင်း မရှိပါဟု ဆိုသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် ဂျော်ဂျီမားကော့အား မည်သူသတ်ခဲ့သနည်း။ မဟုတ် မမှန်၊ လုပ်ကြံသောဇာတ်လမ်း ဖြစ်သလော။ ကမ္ဘာကျော်စုံထောက် အဖွဲ့ကြီး ဖြစ်သည့် စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့မှာ ယနေ့အထိ နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်ခန့် ကြာမြင့် ခဲ့သော်လည်း လူသတ်မှုတရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိပါကြောင်း။

ကျမ်းကိုး

1. The People's Almanac (Vol . 3)
2. Unsolved Crimes

(၂၈)

‘စကော့တလန်ယာဒ်’ ဟူသော ဝေါဟာရကို ကျွန်တော်တို့ အများကြားဖူးကြပေမည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုဝေါဟာရကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ပွားမီ မူလတန်းကျောင်းသားဘဝက နေ့စဉ်ကြားခဲ့ရသည့် ဝေါဟာရ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ဖခင်မှာ ထိုစဉ်က အညာဒေသရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့မှ အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်ပေါများသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ သူ့ ငယ်တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုဘမြိုင်သည် ပုလိပ်(ရဲ)ဌာနမှ တိုက်ပိုင်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်ပြန်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ အထက်ဖော်ပြပါ တိုက်ပိုင် (အင်စပက်တော်) ရာထူးကို ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော့်ဖခင်ထံသို့ လာရောက်လေ့ရှိတိုင်း အထက်ဖော်ပြပါ စကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက်များအကြောင်း ပြောလေ့ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စကော့တလန်ယာဒ်ဟူသော စကားလုံးကို ကြားဖူးခဲ့ရ၏။ အင်္ဂလန်ပြည်မှ နာမည်ကျော် စုံထောက်ဌာနကြီးဟု တိကျစွာ သိရှိခဲ့ရသည်။

တက္ကသိုလ်ပရဂျက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး စာစုံဖတ်ရသည့်အခါ စကော့တလန်ယာဒ်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် သမိုင်းစာအုပ်များ၊ စကော့တလန်ယာဒ်မှ နာမည်ကျော်စုံထောက်ကြီးများအကြောင်း၊ စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့မှ ဖော်ထုတ်ခဲ့ရသည့် ဂန္ထဝင်မှုခင်းများအကြောင်း စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်သာမက အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေသည့် မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်၊ သတင်းစာများမှ စကော့တလန်

ယာဒ်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် ဆောင်းပါးသတင်းများကို စုဆောင်းထားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းအများကမူ ကျွန်တော့်အား ရုံးအမှု ထမ်းအဖြစ် ထမ်းဆောင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် သည် ကျောင်းဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် ဖြစ်လာခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။

တစ်နေ့၌ ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းများ အယ်ဒီတာချုပ် ဖြစ်သူ ဆရာဦးမောင်မောင်မြင့်အေးနှင့် အထက်ဖော်ပြပါ စကော့တလန်ယာဒ်ဌာန အကြောင်း စကားစပ်မိခဲ့ကြရသည်။ ဆရာဦးမောင်မောင်မြင့်အေး၏ တိုက်တွန်းမှု နှင့် ကျွန်တော်ဖတ်ရှုမှတ်သားခဲ့သော စကော့တလန်ယာဒ်နှင့် ပတ်သက်သည့် စာအုပ်စာတမ်းများမှ ကောင်းနိုးရာရာများကို ထုတ်နုတ်၍ ရေးသားသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ထက်တိုင် ကျွန်တော်တို့သည် ‘စကော့တလန်ယာဒ်’ (The Scotland Yard) ဟူသော စကားလုံးကို အများသုံးစွဲလျက်ရှိကြ၏။ အမှန်ဆိုရ သော် ထိုစကော့တလန်ယာဒ်အား ‘နယူးစကော့တလန်ယာဒ်’ ဟူသော စကား လုံးကို သုံးစွဲသင့်ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအဖွဲ့ကြီးအား ယနေ့ထိ အထင်ရှားဆုံး အကျော်ကြားဆုံး စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးဟု ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးက အသိအမှတ် ပြုထားခဲ့ကြ၏။ သက်တမ်းအားဖြင့်လည်း နှစ်ပေါင်း ၁၆၀ ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ထိုစကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးသည် ခရစ်နှစ် ၁၀၆၆ ခုနှစ် အင်္ဂလိ ဆက္ကဆွန်းခေတ် (Anglo Saxon Period) ကပင် မီးရှူးသန့်စင်ဖွားမြင်ခဲ့သည့် အဖွဲ့ကြီးဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုရသော် နှစ်ပေါင်း ၉၀၀ ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က ယင်းအဖွဲ့ကြီး၏အမည်မှာ ‘ပြည်သူများ၏ ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့’ ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ၏။ တိုင်းသူပြည်သားများ၏ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်ရေး အတွက် တာဝန်ယူရသော အဖွဲ့ဖြစ်၏။

ထို (The Peace of the Folk) ပြည်သူ့ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ကိုပင် (The King Peace) ဘုရင့်ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ဟု အမည်ပြောင်းခဲ့ရပြန်သည်။ တတိယမြောက် ဂျော့ဘုရင်လက်ထက်၌ စာရေးဆရာ ဟင်နရီဖိလ်ဒင်းအား ထို အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်သည့် တရားရေးဝန်ကြီးအဖြစ် ခန့်ထားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က လန်ဒန်မြို့ လမ်းများပေါ်၌ လူယက်တိုက်ခိုက်မှုများ ပေါများလှ၏။ ပစ္စည်းများကို အဓမ္မလုရ်မျှမက ပစ္စည်းပိုင်ရှင်များကို ထိုးခုတ်ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်သည်အထိ ရက်ရက်စက်စက် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ လန်ဒန်မြို့တစ်မြို့လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချား လျက် ရှိကြ၏။ တရားရေးဝန်ကြီး ဖိလ်ဒင်းခမ္မာ ထိုရာဇဝတ်မှုများကို ထိရောက် စွာ ကြိုးပမ်းနှိမ်နင်းနေစဉ် ကွယ်လွန်ခဲ့ရပြန်၏။ ဤတွင် ဖိလ်ဒင်း၏ ညီဝမ်းကွဲ

၁၈၆ □ လှမိုး(ပညာရေး)

တော်သူ ဆာဂျွန်ဖိလ်ဒင်း (Sir John Fielding) က တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ ဆာဂျွန်မှာ အသက် ၁၉ နှစ်သား အရွယ်ကပင် မျက်စိကွယ်ခဲ့ရသော်လည်း ထူးခြားသည့်မှတ်ဉာဏ်ရှိသူ၊ အသံကို မှတ်မိသူဟု ဆိုခဲ့၏။

သူ၏အိမ်မှာ လန်ဒန်မြို့ ဘိုးလမ်း (Bow Street) တွင်ရှိ၏။ တရားရုံးချုပ်ကိုလည်း ယခင်တရားဝန်ကြီး ဖိလ်ဒင်း လက်ထက်ကပင် ထိုဘိုးလမ်းမှာပင် ဖွင့်လှစ်ထားခဲ့၏။ တရားရုံးအဖွဲ့သားများကို ဘိုးလမ်းမှ နာခံတော်များ (Bow Street Runner) ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် ကြက်သွေးရောင် ခါးပြတ်အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားကြရသည်။ သူတို့သည် သစ်သားတုတ်တိုကလေးများကို ကိုင်ဆောင်ကြရ၏။ (ထိုသစ်သားတုတ်ကလေးများကို ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးမှ ရဲအဖွဲ့ဝင်များပါလိုက်၍ ကိုင်ဆောင်လာခဲ့ကြရာ နံပါတ်တုတ်ဟူသောအမည်ဖြင့် လူသိများလာခဲ့လေသည်။)

သူတို့သည် ညအခါ လန်ဒန်မြို့ရှိ လမ်းများပေါ်၌ လှည့်လည်သွားလာကြပြီး ညစဉ်သူခိုးများကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြပ်ခဲ့ကြ၏။ မှုခင်းတစ်မှု ဖြစ်ပွားလာပါက လိုအပ်သလို စစ်ဆေးစုံစမ်းမှုများ ပြုလုပ်လာခဲ့ကြသဖြင့် မသိမသာ စုံထောက်များ ဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့ရရှိသည့် လစာငွေမှာ လေးဂီနီ (ရွှေဒင်္ဂါးလေးပြား) ရသည်။ (စစ်ကြိုခေတ်က ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ပုလိပ်(ရဲ)သားတစ်ဦး ရရှိသည့်လစာမှာ ၁၀ ကျပ် ခြောက်မူးဖြစ်ပါသည်။) ဘိုးလမ်းမှ နာခံတော်များသည် နောင်အခါ ပုလိပ်(ရဲ)များ ဖြစ်လာမည့်သူများ ဖြစ်သည်။ ဘိုးလမ်းမှ နာခံတော်များသည် ထိုစဉ်က လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးရှိ ရပ်ကွက်အသီးသီး၌ ထကြွသောင်းကျန်းနေကြသည့် လူဆိုးများကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်းဖမ်းဆီးနိုင်ကြ၏။ မြို့တော်ကြီးမှ မိဘပြည်သူများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ကြ၏။

ထိုအချိန်က ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူများကို ခိုင်လုံတိကျစွာ သတင်းပေးကြသူများအား ဆုငွေများ ထုတ်ပေးလေ့ရှိ၏။ အဆိုပါ ဆုငွေများထဲမှ ထက်ဝက်ခန့်ကို ဘိုးလမ်းမှ နာခံတော်များက ရရှိကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ဘုရင့်အစိုးရသည် နာခံတော်များအဖွဲ့အား စနစ်တကျ ဖြစ်လာစေရန် စုံစမ်းမှုကော်မတီတစ်ရပ် ဖွဲ့စည်း၍ စုံစမ်းမှုကော်မတီဖွဲ့ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ထိုဘိုးလမ်းမှ သံတော်ဆင့်များအဖွဲ့ကို ဖျက်သိမ်း၍ ပိုမိုစည်းကမ်းစနစ် ကောင်းမွန်သော နေပြည်တော်ပုလိပ်(ရဲ)အဖွဲ့ကြီး သို့မဟုတ် မြို့ပြပုလိပ်အဖွဲ့ (Metropolitan Police Force) ကို ၁၈၂၉ ခုနှစ်၌ စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့၏။ ထိုပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးကို ဘုရင့်တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း ချားလ်စ်ရိုဝင် (Charles Rowan) နှင့် ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်သူ ရစ်ချတ်မိန်း (Richard Mayne) တို့က ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။

နေပြည်တော်ပုလိပ် (ရဲ)အဖွဲ့ကြီးသည် ၁၈၂၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၆ ရက် နေ့တွင် ဝိုက်ဟော (ယခင် စကော့တလန်ယာဒ်အဟောင်း အဆောက်အအုံ နောက်ဘက်)တွင် ရုံးချုပ်ဖွင့်၍ စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ၏။ ယခင်ဘိုးလမ်းမှ နာခံ တော်အဖွဲ့ဝင်အများစု ပါဝင်ခဲ့သည်။ အချို့ နာခံတော်များသည် ပုလိပ်(ရဲ)အဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ အလွတ်စုံထောက်များအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ အလွတ်စုံထောက်ဟူသော ဝေါဟာရ ပေါ်လာခဲ့သည်ဟု ဆိုကြ ၏။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ဝိုက်ဟော (White Hall) ရုံးချုပ်ကို ပြည်သူအများက ထိုအဆောက်အအုံရှေ့ရှိ စကော့တလန်ယာဒ်ဝင်းအမည်ကိုပင် ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြရာမှ နေပြည်တော် ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီး၏အမည်ကို လူထုက စကော့ တလန်ယာဒ်အဖွဲ့ကြီး ဟူ၍ပင် လွယ်လင့်တကူ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခဲ့ကြ၏။

ထိုစကော့တလန်ယာဒ်ဝင်းကြီးမှာ ၁၆ ရာစုနှစ်ခန့်ကပင် စကော့တလန် ပြည်မှ မင်းမိဖုရားများ လန်ဒန်သို့လာရောက်ကြသောအခါ ခေတ္တနေထိုင်ကြသည့် နေရာဖြစ်သဖြင့် စကော့တလန်ယာဒ်ဟု ခေါ်ဝေါ် ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နေပြည်တော် ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးကို ဝိုက်ဟောပုလိပ်(ရဲ)အဖွဲ့ကြီး သို့မဟုတ် စကော့ တလန်ယာဒ် ပုလိပ်(ရဲ) အဖွဲ့ကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့စဉ်က စုံထောက်ရှစ်ဦး (Superintend)၊ အင်စပက်တော် ၂၀ ဦး (Inspector)၊ စာသင် (Sergeant) ၈၈ ဦးနှင့် ပုလိပ်(ရဲ)သား ၈၉၅ ဦးသာ အင်အားရှိခဲ့သည်။

ပုလိပ်(ရဲ)သားတို့၏ လစာများ ၁၉ သျှိလင်သာရရှိခဲ့ကြရှာသည်။ သို့သော် ပုလိပ်အဖွဲ့၏အာဏာကို ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာစေခဲ့သည်။ အထက် ဖော် ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပုလိပ်မင်းကြီးနှစ်ဦးထား၍ ဆောင်ရွက်လာခဲ့သည်။

နေပြည်တော်ပုလိပ်(ရဲ)အဖွဲ့ကြီး၏ အရှိန်အဝါကြီးလာခဲ့၏။ လွန်ခဲ့ သော နှစ်ပေါင်းများစွာက လန်ဒန်မြို့ လမ်းများပေါ်၌ ခိုးဆိုးလုယက်နေကြသော လူဆိုးသူခိုးများသည် ပုလိပ်အရာရှိများကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်ဖြစ်လာခဲ့ကြ၏။ သို့သော် လူထုအချို့ကလည်း တရားဥပဒေဘောင် အတွင်း စည်းကမ်းလိုက်နာရန် ဆောင်ရွက်သူ ပုလိပ်(ရဲ)အရာရှိများအပေါ် စိတ် မကြည်လင် ဖြစ်ကြသည်။

စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့၏ ကြိုးပမ်းထောက်လှမ်းမှုများကြောင့် လန်ဒန်မြို့နေရာနဲ့အပြား ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်အမှုခင်းများကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ သဖြင့် စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့ကြီးမှာ ထင်ရှားစပြုလာခဲ့၏။ ပုလိပ်အမှုထမ်းများသည် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ အချို့သော အမှုများကို စုံစမ်း လေ့လာရာ၌ ရိုးရိုးလုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း စစ်ဆေးခြင်း၊ သဲလွန်စရာခြင်းတို့နှင့်

၁၈၈ □ လှမ်း(ပညာရေး)

လုပ်ကိုင်၍မရဘဲ လျှို့ဝှက်စုံစမ်းထောက်လှမ်းသည့် စုံထောက်နည်းပညာဖြင့်သာ လျှင် အမှုမှန်ဖော်ထုတ်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ ပုလိပ်အရာရှိများသည် ရိုးရိုးအရပ်ဝတ် အရပ်စားဖြင့် ရုပ်ဖျက်ကာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့ကြရ၏။ ဤသည်မှပင် စီအိုင်ဒီ စတင်ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ထိုအမှုထမ်းများအဖို့ ရုံးတင်အမှုစစ်သော အခါမှသာ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ထောက်လှမ်း ခြင်းအားဖြင့် မဖြစ်သေးသော အမှုများကို ဖမ်းဆီးရနိုင်ခြင်း ဟူသော အကျိုးများ ကြောင့် စုံထောက်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ထာဝစဉ် တည်ထောင်ခဲ့ရသည့် အခြေသို့ ရောက် ခဲ့ကြရသည်။

စကော့တလန်ယားဒ်၏ လုပ်ငန်းများမှာ ဆယ်ဆယ်ဖိုးတိုးလာရ သဖြင့် အဆောက်အအုံအသစ်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ရန် ကြံရွယ်လာခဲ့ကြ၏။ သို့ ဖြစ်၍ လန်ဒန်မြို့ သိမ်းမြစ်ကမ်းတွင် ဆောက်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပြီး ထိုစဉ်က နာမည်ကျော်ဗိသုကာဖြစ်သူ နောမန်ရှော့အား ပုံစံရေးဆွဲစေခဲ့သည်။ ဆောက်လုပ် ရာတွင် လိုအပ်မည့် ကျောက်တုံး ၂၅၀၀၀ တန်အား ဒတ်မိုးအရပ်ရှိ ကျောက်တွင်း ၌ အကျဉ်းသမားများ၏ လုပ်အားဖြင့် ထုတ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ သိမ်းမြစ်ကမ်း၌ပင် အိဒင်ဘာရာမြို့စားကြီး (Duke of Edimburgh) အား ၁၈၇၅ ခုနှစ်၌ နယူး စကော့တလန်ယားဒ် (New Scotland Yard) ဟု ခေါ်တွင်စေခဲ့၏။

ထိုစကော့တလန်ယားဒ်အသစ်ဟူသော အမည်ကို စုံထောက်ဌာန၏ ခေါင်းဆောင် မစ္စတာမွန်ရိုးက ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ နယူးစကော့ တလန်ယားဒ် သို့မဟုတ် စကော့တလန်ယားဒ်အသစ်ဟု ခေါ်ဝေါ်သင့်သည်။

နယူးစကော့တလန်ယားဒ် စုံထောက်တစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်ရန် အရည် အချင်းမှာ စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာတတ်ခြင်း၊ တစ်ဏှပုတ္တိဉာဏ်ရှိခြင်းနှင့် လူ သဘာဝကို နားလည်တတ်ကျွမ်းခြင်းတို့ ဖြစ်ရာ ဤသို့သော အရည်အချင်းဖြင့် ပြည့်စုံသူပုလိပ်(ရဲ)များမှာ စုံထောက်ဖြစ်လာမည့်သူများပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျမ်းကိုး

1. The scotland Yard files. By Skinner
2. The C.I.D By N.Lucas.

(၂၉)

၁၉၅၅ နိုဝင်ဘာလ။

‘ယူနိုက်တက်လေကြောင်းခရီးသည်တင် လေယာဉ်ပျက်ခြင်း’

ဒင်းဗားမြို့၊ နိုဝင်ဘာလ (၁) ရက်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ယူနိုက်တက် လေကြောင်းဌာနမှ ခရီးစဉ် အမှတ် ၆၂၉ ကို ပျံသန်းလာသော ခရီးသည်လေယာဉ်တစ်စင်းသည် ကိုလိုရာဒို ပြည်နယ် လယ်ကွင်းများပေါ်တွင် ပေါက်ကွဲပျက်စီးသွားခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါ လေယာဉ်သည် ကိုလိုရာဒိုပြည်နယ်၊ ဒင်းဗားမြို့စတက်ပဲ(လ်)တန် လေဆိပ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လေယာဉ်နှင့်အတူ ခရီးသည် ၃၉ ဦးနှင့် လေယာဉ်အမှုထမ်း ၅ ဦး၊ စုစုပေါင်း (၄၄) ဦး လိုက်ပါလာခဲ့ရာ အားလုံး သေ ဆုံးခဲ့ရပြီဟု ယူဆရကြောင်း၊ ထိုလေယာဉ်သည် စတက်ပဲ(လ်)လေဆိပ်မှ ည ၇:၀၅ မိနစ်အချိန် ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုမှာ သာယာသဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် မီးလောင်ပေါက်ကွဲရသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို သိရှိရခြင်း မရှိသေးကြောင်း၊ ယူနိုက်တက်လေကြောင်းဌာနသည် ထိုလေကြောင်းဌာနသမိုင်း ၌ ပထမဆုံးအကြိမ် မီးလောင်ပေါက်ကွဲပျက်စီးရသည့် လေယာဉ်ပျက်ကျမှုကို စုံစမ်းစစ်ဆေးလျက်ရှိကြောင်း၊

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု (Civil Aeronautics Board) လေ ကြောင်းပညာရှင်များ ဘို့ဒ်အဖွဲ့ကလည်း စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်လျက် ရှိ သည်ဟု သိရှိရကြောင်း၊ လေယာဉ်ပျံမှာ အမြင့်ပေ ၅၇၀၀ ခန့်တွင် ပေါက်ကွဲ ပျက်စီးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရှိရသည်။

ခရီးသည်အားလုံးနှင့် အမှုထမ်းများ သေဆုံးခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ လေယာဉ်ပျက်ကျသည့်အကြောင်းရင်းကို စုံစမ်းစစ်ဆေးဆဲပင်ရှိသည်။ ပျက်ကျသည့်နေရာမှာ လယ်ကွင်းများအတွင်း ဖြစ်သဖြင့် ကယ်ဆယ်ရေး လုပ်ငန်းများကို ချက်ချင်း ဆောင်ရွက်နိုင်သော်လည်း လေယာဉ်ပျံမှာ ပေါက်ကွဲပျက်စီးသွားခြင်း ဖြစ်၍ ခရီးသည်နှင့် လေယာဉ်အမှုထမ်းအားလုံး သေဆုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရှိရကြောင်း၊ ပျက်စီးသည့်လေယာဉ်မှ အပိုင်းအစများကို အက်(ဖ်)ဘီအိုင်ဌာနမှ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလျက်ရှိကြောင်း သိရှိရသည်။

အထက်ပါ သတင်းဖော်ပြချက်သည် ၁၉၅၅ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ (၂) ရက်နေ့က ထုတ်ဝေသော နယူးယောက်တိုင်း(စ်) သတင်းစာကြီးမှ ယူနိုက်တက်လေကြောင်းခရီးသည်တင် လေယာဉ်ကြီး ပျက်ကျရသည့် သတင်းဖြစ်၏။ ပထမ ဆုံးအကြိမ် ပေါက်ကွဲပျက်ကျခြင်းဖြစ်သဖြင့် ယူနိုက်တက်လေကြောင်း ကုမ္ပဏီ အဖို့ များစွာ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပျက်ကျသည့်အချိန်မှာ ရာသီဥတု ကြည်လင်နေသည့်ပြင် စတက်ပဲ(လ်)တန်လေဆိပ်နှင့် ခရီးသည်တင်လေယာဉ် ကြီးတို့ ပေါက်ကွဲပျက်စီးမကျမီ မိနစ်ပိုင်းအထိ အဆက်အသွယ်ပြုနိုင်ခဲ့သည်။ ဤခရီးစဉ် အမှတ် ၆၂၉ ပျက်ကျခြင်းဖြစ်စဉ်ကား ဤသို့ဖြစ်၏။

“ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ပါရင်၊ ယူနိုက်တက်လေကြောင်းမှ ခရီးစဉ် အမှတ် ၆၂၉ သည် မကြာမီအချိန်အတွင်း ထွက်ခွာတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ လေယာဉ်ဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါမည့် ခရီးသည်များ ဂိတ်အမှတ် (ဂျီ) သို့ ကြွရောက် ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

အသံချဲ့စက်မှ လေယာဉ်မယ်တစ်ဦး၏ ထပ်တလဲလဲ ကြေညာနေသည့်အသံဖြစ်၏။ မစွတ်ဒေစီကင်းသည် ခရီးထွက်ခွာနီး နှုတ်ဆက်အနမ်းဖြင့် သားဖြစ်သူ ဂျက်ဂရေဟမ်နှင့် ချွေးမဖြစ်သူအား နမ်းလိုက်သည်။ သူ့သား ဂရေဟမ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်တုန်လှုပ်နေသည်ဟု ထင်ရ သည်။ ခါတိုင်း သူ့ခရီးထွက်သည်နှင့် မတူပေ။ ယခင် သူ့ခရီးထွက်သည့်အခါ တွင် ယခုအကြိမ်ကဲ့သို့ အာမခံငွေထားခြင်း မများပေ။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သား ဖြစ်သူ ဂရေဟမ်သည် မိခင်၏ခရီးသွား အာမခံငွေကို ဒေါ်လာ ၃၇၅၀၀၀ ဟု ပုံစံတွင် ဖြည့်စွက်ထား၏။ အမွေဆက်ခံသည့်နေရာတွင် ဂျက်ဂရေဟမ်ဟု သူ့ အမည်တစ်ဦးတည်းကိုသာ ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မစွတ်ဒေစီကင်းသည် လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ရန် ဂိတ်(ဂျီ)သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်း ဒီစီ (၆)ဘီလေယာဉ်ကြီး တစ်ဟုန်ထိုး ကောင်းကင်သို့ တက်သွားခဲ့တော့သည်။

ထိုနေ့ည ၇ နာရီ၊ မိနစ် ၅၀ အချိန် ကိုလိုရာဒို ပြည်နယ်၊ အရှေ့ မြောက်ဘက် လယ်ကွင်းများပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ပြင်းထန်သောအသံဖြင့် ပေါက် ကွဲခဲ့ပြီး ခရီးသည်တင် ဂျက်လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်း ပျက်ကျခဲ့ကြောင်းကို ယာ သမားတစ်ဦးက သက်ဆိုင်ရာသို့ တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားခဲ့သည့် သတင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ဒင်းဗားမြို့၊ စတက်ပဲ(လ်)တန် လေဆိပ်ကွပ်ကဲရေး စခန်းမှ လေယာဉ်ခရီးစဉ် ၆၂၉ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကြေညာခဲ့၏။

ဒင်းဗားမြို့ အက်(ဖ်)ဘီအိုင်ဌာနခွဲမှ လက်ထောက်စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးမှူး ဖြစ်သူ ရိုင်းမိုင်း(လ်)သည် အထက်ဖော်ပြပါ သတင်းကြေညာချက်ကို ရုပ်မြင်သံ ကြားမှ ကြားသိရသည်နှင့် ဝါရှင်တန်မြို့ရှိ အက်(ဖ်)ဘီအိုင် ဌာနချုပ်ကို အကြောင်းကြားခဲ့၏။

ယူနိုက်တက် လေကြောင်းလိုင်းမှ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သူကလည်း လေယာဉ်အမှုထမ်းများနှင့် ခရီးသည်များအပါအဝင် သေဆုံးခဲ့သူ (၄၄) ဦးတို့ ခန္ဓာကိုယ်များမှာ တစ်စစီဖြစ်နေသဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် အက်(ဖ်)ဘီအိုင် ဓာတ်ခွဲခန်းမှူးသို့လည်း အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ တစ်စစီဖြစ်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာ အပိုင်းအစများကြောင့် ကွယ်လွန်သူတို့၏ အမည်နာမကို ဖော်ထုတ်ရန် ခဲယဉ်း နေပေသည်။ ပျက်ကျသည့် လေယာဉ်ကြီး၏ ပစ္စည်းအပိုင်းအစများမှာ ပြင်းထန် သော အပူရှိန်ဒဏ် သင့်ထားသည့် လက္ခဏာများ တွေ့လာရသည်။

ကွယ်လွန်သူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာအပိုင်းအစများကို ကိုလိုရာဒိုသို့ ဆောင် ယူခဲ့ကြသည်။ ကိုလိုရာဒိုဆေးရုံကြီးရှိ အအေးခန်းတွင် ထားခဲ့ကြပြီး စနစ်တကျ စစ်ဆေးခဲ့ကြရာ ခရီးသည် ၉ ဦးတို့၏အမည်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ အက်(ဖ်) ဘီအိုင် လက်ဗွေပါရဂူတို့၏ စစ်ဆေးခဲ့မှုကြောင့် ကွယ်လွန်သူ ၂၁ ဦးတို့၏ အမည်များကိုလည်း ထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

အက်(ဖ်)ဘီအိုင်အဖွဲ့သည် လေယာဉ်ပေါက်ကွဲပျက်ကျခဲ့ရသည့် ယာ တောပတ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့ရသော ခရီးသည်များ၏ သေတ္တာအပိုင်းအစများ၊ အိတ်များကိုလည်း စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။ သူတို့ စစ်ဆေးချက်များအရ လေယာဉ် မှာ စက်ချို့ယွင်း၍ ပျက်ကျခြင်း မဟုတ်။ ပေါက်ကွဲ၍ ပျက်ကျခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ချနိုင်ခဲ့၏။

လေယာဉ်ကြီးပေါ်သို့ ကုန်ပစ္စည်းများတင်သည့် မှတ်တမ်းများ၊ ခရီး သည်တစ်ဦးချင်းတို့၏ ပစ္စည်းများ၏ အလေးချိန် မှတ်တမ်းများကိုလည်း စစ် ဆေးခဲ့ကြ၏။ ခရီးသည်အားလုံးတို့၏ သေတ္တာများ၊ လက်ဆွဲအိတ် အပိုင်းအစ များကိုလည်း အက်(ဖ်)ဘီအိုင် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ သယ်ယူ၍ တစ်စချင်း စစ်ဆေးမှတ် တမ်းယူလာခဲ့၏။ ခရီးသည်များ၏ ပစ္စည်းများအားလုံးလိုလို တွေ့ရသော်လည်း

၁၉၂ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ခရီးသည်တစ်ဦးဖြစ်သည့် မစ္စစ်ဒေစီကင်း၏ သေတ္တာမှာ လုံးဝ ရှာဖွေမတွေ့ရ ဖြစ်နေ၏။ ထူးထူးခြားခြား သူ့ သေတ္တာတစ်လုံးသာ မတွေ့ရသဖြင့် အက်(ဖ်)ဘီ အိုင်အဖွဲ့အဖို့ သံသယဖြစ်စရာ သဲလွန်စ တွေ့လာရသည်။

လေယာဉ်ကြီးပေါက်ကွဲကျသော ယာတောတွင် မစ္စစ်ဒေစီကင်း၏ ထူးထူးခြားခြား ပျောက်ဆုံးနေသော သေတ္တာမှ အပိုင်းအစများဟု ထင်ရသည့် သားရေစအပိုင်းအစများကို တွေ့ရသဖြင့် ဒေစီကင်း၏ သေတ္တာသည် တစ်စချင်း ဖြစ်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ တစ်စချင်းဖြစ်ရခြင်းသည် ထိုသေတ္တာအတွင်း မှ ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်ခဲ့သလော။ အက်(ဖ်)ဘီအိုင် ဖုံးထောက်တို့က ယူဆခဲ့သည်။

မစ္စစ်ဒေစီကင်း၏ သေတ္တာအလေးချိန်မှာလည်း ထူးထူးခြားခြား အခြားခရီးသည်များထက် ပိုနေသည်ကို မှတ်တမ်းများ၌ တွေ့ကြရသည်။ အက်(ဖ်)ဘီအိုင်ဌာန ဓာတ်ခွဲခန်းမှ အမှုထမ်းများ၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လေကြောင်းပညာရှင်များအသင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဒေါက်ဂလပ်လေယာဉ်ပျံ တည်ဆောက်ရေး ကုမ္ပဏီမှ ပညာရှင်များပါဝင်သော အဖွဲ့သည် စနစ်တကျ စစ်ဆေး သုတေသနပြုခဲ့သဖြင့် လေယာဉ်ပျံပျက်ကျခြင်းသည် စက်ချိုယွင်း၍ မဖြစ်နိုင်၊ ခရီးသည်တစ်ဦး၏သေတ္တာ၊ သို့မဟုတ် ခရီးဆောင်အိတ်အတွင်းတွင် သယ်ဆောင်လာသော အချိန်ကိုက်ဖုံးကြောင့် ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့ကြသည်။

အက်(ဖ်)ဘီအိုင်အဖွဲ့ကြီးမှ တာဝန်ရှိသူ ဖုံးထောက်များသည် လေယာဉ်ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြသည့် ခရီးသည်များ၊ လေယာဉ်မောင်းသူများနှင့် အခြားဝန်ထမ်းများ၏ နောက်ကြောင်းဖြစ်စဉ်များကို အသေးစိတ် လေ့လာခဲ့ကြရာ မစ္စစ်ဒေစီကင်း၏ သားဖြစ်သူ ဂျက်ဂရောမိအပေါ် သံသယဝင်လာခဲ့ကြ၏။

ဂျက်ဂရောမိမှာ မစ္စစ်ကင်း ပထမအိမ်ထောင်ကျစဉ်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှ ပါလာသော သားဖြစ်၏။ မစ္စစ်ကင်းကမူ သားအရင်းသဖွယ် မွေးစားထားခဲ့သည်။ ဂရောမိမှာ ငယ်စဉ်ကပင် မိဘမဲ့ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်၍ မိသားစုမေတ္တာကို ခံယူရခဲ့ရခြင်း မရှိ။ သူ့မိခင်ရင်းဖြစ်သူသည် သူ့အား ငယ်စဉ်ကပင် ပစ်ထားခဲ့သဖြင့် မိခင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ငတ်မွတ်ခဲ့ရသူဖြစ်၏။ မွေးစားမိခင်ဖြစ်သူ မိထွေး မစ္စစ်ကင်းကိုလည်း မိခင်တစ်ဦးဟု မမြင်ခဲ့တော့။ ငယ်စဉ်ကပင် စိတ်မတည်ငြိမ်သူ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ အသေးအဖွဲ့အမှုများကို ကျူးလွန်လေ့ရှိ၏။ လိမ်မူအသေးအဖွဲ့၊ ခိုးမှုများကိုလည်း ကျူးလွန်လာသည်။ ဘဏ်ငွေထုတ် ချက်လက်မှတ်အတု ပြုလုပ်မှုဖြင့် အရေးယူခံရသည့် ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းများ ရှိခဲ့သဖြင့် အက်(ဖ်)ဘီအိုင်နှင့် ရဲတို့က ဂျက်ဂရောမိအား ဖမ်းဆီးခဲ့လေသည်။

ဂျက်ဂရောမိသည့် အမျိုးမျိုး ငြင်းဆိုခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ပြောဆိုချက်ပေးခဲ့ရတော့သည်။ ဂျက်ဂရောမိသည် သူမိထွေးဖြစ်သူ၏ အသက် အာမခံ ဒေါ်လာငွေ ၃၇၅၀၀၀ ရရှိမည်ဟု အပိုင်ကြံခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ရာဇဝတ် ဘေးကား ပြေးမလွတ်တော့။ ဒိုင်းနမိုက် ၂၅ ချောင်း၊ အချိန်မှတ် သံပတ်နာရီ ဓာတ်ခဲ ၆ လုံး တပ်ဆင်ထားသည့် ပေါက်ကွဲစေနိုင်သည့် ဗုံးကို သူ့မွေးစားမိခင် မစ္စစ်ဒေစီကင်း၏ ခရီးဆောင်သေတ္တာတွင် ထည့်ပေးခဲ့လိုက်သည်။

လေယာဉ်မထွက်ခွာမီ လေယာဉ်ကိုယ်စားလှယ်တို့က ခရီးသည်များ ၏ သေတ္တာများ လက်ဆွဲအိတ်များကို ချိန်တွယ်ရာ၌ မစ္စစ်ကင်း၏ သေတ္တာမှ သတ်မှတ်ထားသည့် အလေးချိန်ထက် ပိုနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု အက်(ဖ်) ဘီအိုင်စုံထောက်များနှင့် ရဲတို့အား သတင်းပေးခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဂျက်ဂရောမိမှာ ငြင်းဆိုခြင်း မပြုနိုင်တော့။ သူ၏ ဝိသမလောဘကြောင့် လေယာဉ်ကြီးတစ်စီးလုံး နှင့် အပြစ်မဲ့လူသား (၄၄) ဦးတို့ အသက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။

၁၉၅၆ ခု၊ မေလ ၅ ရက်နေ့တွင် ဂျက်ဂရောမိ၏ အမှုစစ်ဆေး ပြီးစီး ခဲ့၏။ ရုံးတော်ကြီးကမူ သေဒဏ်စီရင်ချက်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။ ၁၉၅၆ ခု၊ ဇန်နဝါရီ လ ၁၁ ရက်နေ့ည ၇ နာရီ ၅၆ မိနစ်တွင် ဂျက်ဂရောမိအား သေဒဏ်စီရင်ခဲ့လေ သည်။

ကျမ်းကိုး

1. The FBI Story By D. White Head.
2. The FBI's Most Famous Cases.

(၃၀)

၁၉၈၀ ခု၊ ဇွန်ဦးရာသီ၊ စာရေးဆရာ အိုင်းရင်းမောရှက် (Ian Morshead) သည် မျက်စိညောင်းစပြုလာသဖြင့် ရေးလက်စ စာမူစာအုပ်ကို ခေတ္တပိတ်လိုက်ပြီး အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အဝေးတွင် မှိုင်းမှုန်ရီဝေ နေသော ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းပြာကြီးများကို မြင်နေရပေသည်။ သူတည်းခိုနေ သည့် ယာတောအိမ်ကလေးအောက် တောင်ခြေပတ်လည်၌ ပြင်ဦးလွင်၊ မန္တလေး ကားလမ်းသည် ကောက်ကွေသော၊ ဝါညိုနေသော တောအုပ်အကြား၌ အစ ပျောက်သွားသည်။

စာရေးဆရာ အိုင်းရင်းမောရှက် ရောက်နေသောနေရာမှာ သူဖွားမြင် ခဲ့သည့် ပြင်ဦးလွင်၊ မန္တလေး ကားလမ်းဘေးရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာ အနီးရှိ ခြံတစ်ခြံ ဖြစ်၏။ မောရှက်၏ဖခင်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ပွားမီ ၁၉၃၀ ခုနှစ်က ပြင်ဦးလွင်တွင် တပ်စွဲထားသော ဘားမားရိုင်းဖယ်တပ်မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဟင်နရီ မောရှက် (Henry Morshead) ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်က ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး မောရှက်မှာ ဗြိတိသျှတပ်မတော်ကြီးတွင် ပညာတတ်လူတော်တစ်ဦးအဖြစ် ထင် ရှားခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှ အင်ပါရာကြီး၏ မြေတိုင်းဌာန၊ မြန်မာပြည် ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ပြင်ဦးလွင်တွင် လူသိအများဆုံး၊ အပေါင်းအသင်း အဆုံးဆုံး လူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ယခု စာရေးဆရာ အိုင်းရင်းမောရှက် တည်းခိုနေသည့် ခြံမှ သူ ဖခင်၏ တပည့်ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ဂေါ်ရခါးလူမျိုး အငြိမ်းစား စစ်မှုထမ်းတစ်ဦး၏ခြံ ဖြစ်သည်။ အိုင်းရင်းမောရှက်တို့ မောင်နှမတစ်စုအား ငယ်စဉ်က ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့သူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

နေဦးရာသီသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သော်လည်း နှင်းကြွင်းနှင်းကျန်တို့က ဖျန်းပက်ဆဲဖြစ်သည်။ အေးစက်သော လေသည် ဝက်သစ်ချပင်များ၊ ထင်းရှူးပင် များ ယူကလစ်ပင်များကြားမှ တိုးဝှေ့လျက်ရှိလေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း တောအုပ် မှ အော်မြည်လိုက်သော ဥဩပျံငှက်ကလေး၏ လှမ်းတေးအော်မြည်သံသည် မြိုင်ရပ်တစ်ခွင်လုံး ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိပေသည်။

အိုင်းရင်းမောရှက်သည် ခြံဝင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ခဲ့ပြီး လူသွားလမ်း ကလေးတစ်လျှောက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူငယ်စဉ်တုန်းက နေထိုင်ခဲ့ရ သည့် ပြင်ဦးလွင်၊ သူကစားဖော်များ၊ သူတို့မိသားစု နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် တပ်တွင်း မှ အရာရှိကြီး၏ နေအိမ်၊ ပြင်ဦးလွင်ဆင်ခြေဖူးရှိ သူတို့သွားရောက်လည်ပတ် ခဲ့ကြသည့် ရွာကလေးများ၊ ခြံများ၊ ရေတံခွန်များ၊ မန္တလေးမှ တန်ခိုးကြီးဘုရား များနှင့် မြန်မာရှင်ဘုရင်တို့၏ ရွှေနန်းတော်ကြီး၊ မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းကြီး စသော ပုံရိပ်များ ပေါ်လာသည်။

သူ့ဖခင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဟင်နရီမောရှက်နှင့်အတူ တောပစ်ထွက် ခဲ့သည့် မန္တလေးမြို့အနီးရှိ ကြွက်နဖားတောင်၊ ရွှေဥတောင် စသည်တို့၏ ပုံရိပ် များ၊ သူ့ဖခင်နှင့်အတူ မြင်းစီးလေ့ကျင့်ခဲ့ပုံများကို တရေးရေး မြင်ယောင်လာ သည်။ သူတို့မောင်နှမများနှင့် မိခင်တို့ ရန်ကုန်မှ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးကို စီး၍ အင်္ဂလန်သို့ ခေတ္တပြန်ခဲ့ရပုံများသည် ခေတ်ဟောင်းရပ်ရှင်ကားတကာကို ပြန်ကြည့်နေရသလို ဖြစ်နေသည်။

သူ့ခြံခံဘေးရှိ ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် ထုံဖွေးဖွေး စေတီငယ်တစ်ဆူမှ ဆည်းလည်းသံကလေးများသည် သူ့ကို လှုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အက်ဆက်ပြည်နယ်ရှိ သူတို့အဘွားတိုက်တွင် တည်းခိုနေစဉ် စာပို့သမား ဆွဲလိုက်သည့် ခေါင်းလောင်းသံကို သွားသတိရသည်။

ပြင်ဦးလွင်ရှိ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်မှ အလျင်အမြန်ဆုံး ပြန်လာရန် ပို့လိုက်သည့် သံကြိုးစာ ဖြစ်သည်။ ယင်းသံကြိုးစာတွင် သူ့ဖခင် ဒုတိယ ဗိုလ် မှူးကြီး ဟင်နရီမောရှက် အသတ်ခံရသဖြင့် သူတို့ မိသားစုအား အကြောင်းကြား သည့်စာ ဖြစ်သည်။ သူတို့မိသားစု ပြင်ဦးလွင်သို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ သူ့ဖခင်၏ ဈာပနမှာ ပြီးဆုံးပြီး ဖြစ်နေသည်။ သူတို့မိသားစုအဖို့ ပထမဆုံး အကြိမ် ပူဆွေးသောကရောက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်အား သတ်ခဲ့သူ တရားခံ ကို ဗြိတိသျှပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးနှင့် စုံထောက်အဖွဲ့တို့ကလည်း ခြေရာခံမရ၊ မည်သူမျှ တရားခံကို မဖော်ထုတ်နိုင်တော့ပေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဗြိတိ သျှအမျိုးသားများ ဖြစ်ပွားခဲ့သော အမှုအခင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးသားခဲ့ကြ

၁၉၆ □ လှမိုး(ပညာရေး)

သည့် ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းများကို ဖတ်ရှုခဲ့ကြရသည်။ ကြီးပွားရေးတိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည့် စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်အမာ ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သော အိုင်စီအက်မောရစ် ကောလစ်ရေးခဲ့သည့် 'မြန်မာပြည် အမှုအခင်းများ' တွင် ဗြိတိသျှ တိုင်းရင်းသားနှင့် မြန်မာအမျိုးသားတို့ဖြစ်ခဲ့ရသည့် လူသတ်မှုနှင့် မောရစ်ကောလစ် ရေးသားခဲ့သည့် လော့(ဒ်)အော့ဖ်သည် ဆန်းဆက် (ကမ္ဘောဇ နေဝင်ဘုရင်များ)တွင် ရှမ်းပြည်နယ်မှ တန်ခိုးထွားခဲ့သည့် ရှမ်းစော်ဘွားတစ်ဦးဖြစ်သော ကျိုင်းတုံစော်ဘွားကြီး (မှားနိုင်ပါသည်။ ကောင်းစွာမမှတ်မိတော့) သတ်မှုကြီးတို့သည် လူသိများခဲ့ကြသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်တို့သည်လည်း မူရင်းစာအုပ်များကိုလည်း ကောင်း၊ ဘာသာပြန်များကိုလည်းကောင်း ဖတ်ရှုပြီးဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။

မကွေးခရိုင်၊ တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော အိန္ဒိယအမျိုးသား ဆရာဝန်တစ်ဦးသည် သူ့မြင်းထိန်း မြန်မာအမျိုးသားတစ်ဦးအား သတ်မှုကြီးတို့လည်း သိရှိခဲ့ရသည်။ ယင်းအမှုကြီးမှာမူ စာအုပ်အဖြစ် ရေးသားထုတ်ဝေခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

ကျွန်တော်သည် ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် အယ်ဒီတာချုပ် ဦးမောင်မောင် မြင့်အေး၏ အကြံပေးချက်ဖြင့် နိုင်ငံခြားတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းကြီးများမှ ကောင်းနိုးရာရာများကို စုဆောင်းပြုစုရေးသားတင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်တင်ပြမည့် ဖြစ်ရပ်မှန်ပြစ်မှုက ထိပ်တန်း ဗြိတိသျှအမျိုးသား ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦး၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမတိုင်မီ ကျွန်တော်တို့ မမွေးဖွားမီက အသတ်ခံရမှုအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

စစ်ကြိုခေတ်က ထုတ်ဝေခဲ့သည့် မှတ်တမ်းမှတ်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရှုခြင်းမပြုခဲ့ရပေ။ လူသိနည်းလှပေသည်။ လူသတ်တရားခံကို ဖမ်းမိခြင်းမရှိသဖြင့် ထုတ်ဖော်ခြင်း မရှိခဲ့သလော သို့မဟုတ် ဗြိတိသျှပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးနှင့် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးတို့၏ ညံ့ဖျင်းမှုကို လူသိမခံလို၍လော၊ ကျွန်တော်မသိပေ။

၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် အသတ်ခံခဲ့ရသူ မြေတိုင်းမင်းကြီးနှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး၏ သားဖြစ်သူ အိုင်းရင်းမောဂျက်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ ပြင်ဦးလွင် သို့လာရောက်ခဲ့ပြီး အသေးစိတ်စုံစမ်းလေ့လာခဲ့သည်။ သူလာရောက်သည့်အချိန်နှင့် သူ့ဖခင်ကြီး အသတ်ခံရခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော် ၆၀ နီးပါးရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် အမှု၏ သဲလွန်စများပျောက်ဆုံး၍ ကွင်းဆက်များ ပြတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဗြိတိသျှ အစိုးရပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီး၏ ညံ့ဖျင်းမှုကို ထုတ်ဖော်လိုသူ စာရေးဆရာ အိုင်းရင်းမောဂျက်သည် မှုခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည်နေရာ၊ သူ့ဖခင်၏ တပည့်များ၏ ယူဆချက်၊ ပြင်ဦးလွင်တွင် နေထိုင်၍ သက်ရှိ ထင်ရှား

နေကြသေးသည့် သူ့ဖခင်၏ခင်မင်သော မိတ်ဆွေများ၊ စာရေးဆရာကြီး၏ ငယ်သူငယ်ချင်း ကစားဖော်များ၏ ထင်မြင်ချက်များကို ရယူခဲ့ပြီး သူ့ဖခင်အား သတ်ခဲ့သူ တရားခံဖြစ်နိုင်သူကို ဖော်ထုတ်ရေးသားခဲ့သော Life and Murder of Henry Morshead ‘ဟင်နရီမောရှက်၏ဘဝနှင့် အသတ်ခံရမှု’ ဟူသော ဖြစ်ရပ်မှန် အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ စာရေးဆရာ အိုင်းရင်းမောရှက်မှာ စာရေးကောင်းသူ လူတော်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ယင်းဖြစ်ရပ်မှန် အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးကို ကင်းဘရစ်တက္ကသိုလ်မှ တာဝန်ယူထုတ်ဝေခဲ့သည်ဟု သိရှိခဲ့ရလေသည်။

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဟင်နရီမောရှက်သည် ဗြိတိသျှဘုရင့် တပ်မတော်ကြီးတွင် နေလို လလို ထင်ရှားခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး စာပေလေ့လာလိုက်စားသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပစ္စည်းများကို စုဆောင်းသူ၊ စူးစမ်းရှာဖွေလိုသူ ခရီးသွားဝါသနာပါသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယပြည် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းဒေသ၊ မြန်မာနိုင်ငံတောင်တန်းဒေသများ၊ လူ အများ သွားရောက်ရန် ခက်ခဲသည့် ဂင်္ဂါမြစ်ဖျားဒေသများ၊ ဧရာဝတီမြစ်ဖျားဒေသများအထိ သွားရောက်စူးစမ်း ခရီးထွက်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး သူ၏ အစီရင်ခံစာ မှတ်တမ်းများသည် ဗြိတိသျှအိန္ဒိယရုံးတော် (India Office) ကြီးအဖို့ အထူး အဖိုးတန်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဟင်နရီမောရှက်ကို အိန္ဒိယရုံးတော်ကြီးမှ အကြံပေးချက်ဖြင့် ဗြိတိသျှ ဘုရင့်အစိုးရသည် ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်မတော်ကြီး၏ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးရာထူးအပြင် အိန္ဒိယပြည် မြန်မာပြည်နယ် (ထိုစဉ်က အိန္ဒိယမှ မြန်မာနိုင်ငံ ခွဲမထွက်ရသေး) အထူးမြေတိုင်းမင်းကြီး တာဝန်ကို ပူးတွဲယူခဲ့ရလေသည်။

ဟင်နရီမောရှက်သည် ပြင်ဦးလွင်တွင် တပ်စခန်းချထားသော ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်တွင်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး အပေါင်းအသင်းများသူ၊ သဘောကောင်းသူ၊ လူချစ်လူခင်များသူဟု ထင်ရှားခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က ပြင်ဦးလွင်သည် ဗြိတိသျှအင်ပါရာကြီး၏ လူသိများသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ခဲ့ပြီး အိန္ဒိယပြည် ဆင်းမလားမြို့သည် နွေရာသီတွင် အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်ကြီး၏ ခေတ္တရုံးစိုက်ရာမြို့ဖြစ်သလို ပြင်ဦးလွင်သည် မြန်မာနိုင်ငံ ဘုရင်ခံ၏ နွေရာသီရုံးစိုက်ရာမြို့ ဖြစ်သဖြင့် မြန်မာပြည်၏ ဆင်းမလားမြို့ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ဥရောပတိုက်သားများ၊ အိန္ဒိအမျိုးသားအများစု နေထိုင်ကြပြီး ဥရောပယဉ်ကျေးမှု အလွှမ်းမိုးဆုံးသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်လေသည်။ ဥရောပတိုက်သားအများစုမှာ သစ်တောအရာရှိများ၊ မြေစာရင်းအရာရှိများ၊ ဘားမားရိုင်ဖယ် တပ်မတော်မှ အရာရှိများ၊ ဗြိတိသျှကုမ္ပဏီကြီးများမှ တာဝန်ခံများ၊ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသား သူဌေးသူကြွယ်ကုန်သည်များ၊ နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး ထိုစဉ်က အထူးထင်ရှားခဲ့သည့် (Free Mason) ဖရီးမေဆင် (ပသျှူးခေါင်းဖြတ်အသင်း) အသင်းကြီးမှာ

၁၉၈ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ဥရောပတိုက်သား အများစုနှင့် အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားအများစုတို့ ပါဝင်ခဲ့ကြ သည်။ အသင်းအမှုဆောင် လူကြီးများမှာလည်း ဥရောပတိုက်သားများနှင့် အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဟင်နရီမောရှက်မှာ ယင်းဖရီးမေဆင် အသင်းကြီးနှင့်လည်းကောင်း၊ အသင်းဝင်များနှင့်လည်းကောင်း ခပ်ကင်းကင်း နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဟင်နရီမှာ တော လိုက်ဝါသနာပါသူ၊ မြင်းစီးဝါသနာပါသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် အလုပ်မှ အားလပ် ချိန်များတွင် ပြင်ဦးလွင် ဆင်ခြေဖူးသို့လည်းကောင်း၊ မန္တလေးအနီးသို့လည်း ကောင်း သွားရောက်၍ တောလိုက်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့သဖြင့် အခြား လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းများဖြင့် ကင်းကွာခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ၁၉၃၁၊ မေလဆန်း တွင် ဟင်နရီမောရှက်၏ မိသားစုသည် အင်္ဂလန်သို့ ခေတ္တသွားရောက်ခဲ့ကြလေ သည်။ ပြင်ဦးလွင်တွင် ဟင်နရီမောရှက်နှင့် အခိုင်းအစေများ၊ သူ့တောလိုက်ဖက် သူ့အိမ်တော်ပါ အိန္ဒိယ အမျိုးသား ဘာဘူလားလ်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၃၁ ခု၊ မေလ ၁၇ ရက်နေ့သည် ရာသီဥတုသာယာသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။ ဟင်နရီမောရှက်သည် နံနက်စောစောကပင် အစီအစဉ်မရှိ တောပစ် ထွက်ရန် ပြင်ဆင်သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကြိုတင်စီစဉ်ထားလေ့ရှိပြီး တောခြောက် မည့် လူငယ်နှစ်ဦးသုံးဦး ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ယနေ့မှ သူမည်သူ့ကိုမျှမခေါ်။ မြင်း ထိန်းအား သူမြင်းကို ပြင်ဆင်ခိုင်းပြီး သူ့အချစ်တော်ခွေးကလေးကိုပင် ခါတိုင်း ကဲ့သို့ ခေါ်ယူခြင်းမပြု။ အိမ်ရှိ အစေခံများ၊ တပည့်များကမူ သူတို့ဆရာ၏ ထူးခြားသော အမူအရာကို အံ့အားသင့်နေကြသည်။ နံနက်စာကိုပင် အနည်းငယ် တိုကာ ပင့်ကာစားပြီး တောပစ်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်သည်။ ဘာဘူလား(လ်)၏ ပြောပြချက်အရမူ သူ့သခင်ကြီးသည် မျက်နှာမကောင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန် ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ဟင်နရီမောရှက် ထွက်သွားပြီး မကြာမီပင် သူ့အချစ်တော်မြင်းကြီး သည် သခင်မပါတော့ဘဲ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ မြင်းကုန်းနှီးများတွင် လည်း သွေးအလိမ်းလိမ်း ပေကျံလျက်ရှိပြီး မြင်းကြီး၏ အမူအရာမှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေဟန်ရှိသည်ဟု ဟင်နရီမောရှက်၏ အစေခံ များက ပုလိပ်တို့အား ပြောပြခဲ့ကြသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်မှ တပ်သားများနှင့် တာဝန်ရှိ သူများ၊ ဟင်နရီမောရှက်၏ မိတ်ဆွေများ၊ တပည့်များသည် ပြင်ဦးလွင်ဆင်ခြေ ဖုံးနှင့် သူ့တောပစ်ထွက်လေ့ရှိသည့် ရွာများအနီးရှိ တောအုပ်များ၊ လျှိုမြောင်းများ စသဖြင့် တောနင်းရှာဖွေကြသည်။

မေလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ဟင်နရီမောရှက်၏ အလောင်းအား ရှာဖွေတွေ့

ရှိခြင်းမရှိခဲ့သော်လည်း မေလ ၁၈ ရက်နေ့ နံနက်တွင်မူ အင်းယားလေးရွာ အနီး တွင် တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။ ဟင်နရီမောရှက်၏အလောင်းတွင် သေနတ်ဒဏ်ရာနှစ် နေရာ တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

ဗြိတိသျှပုလိပ်အဖွဲ့ကြီး၏ ယူဆချက်အရဆိုလျှင် ဟင်နရီမောရှက်၏ ရှေ့ရင်ဘတ်မှ ဒဏ်ရာသည် အနီးကပ်ပစ်ခတ်သည့် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြစ်သဖြင့် သေနတ်သမားသည် ဟင်နရီမောရှက်အား သေစေလိုသောသဘောဖြင့် အနီးကပ်ပစ်ခတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။ အခြားသေနတ်ဒဏ်ရာမှာမူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပစ်ခတ်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု ပုလိပ်တို့က ကောက်ချက်ချခဲ့လေသည်။

လူချစ်လူခင်များသူ နာမည်ကျော်သူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် သတင်းစာကြီးများတွင် ဟင်နရီမောရှက်၏သတင်းကို ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးမှလည်း ပြင်ဦးလွင်သို့ စေလွှတ်၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ သတင်းအမျိုးမျိုး ကောလာဟလသတင်းများလည်း ပျံ့နှံ့လျက်ရှိနေပေသည်။ အချို့ကလည်း ဥရောပတိုက်သား အသိုင်းအဝိုင်းအတွင်း အချစ်ရေးရှုပ်ထွေးမှုကြောင်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းများ ဖြစ်လေသလောဟု သံသယရှိခဲ့ကြသည်။ ပုလိပ်တို့ကမူ တောပစ်သမားတစ်ဦး တစ်ယောက်၏ သေနတ်မှ မတော်တဆ ထိမှန်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့ကြပြီး ထိုနေ့က ယင်းအင်းယားလေးရွာအနီး ဟင်နရီမောရှက်ကဲ့သို့ တောပစ်လာသူ ဂေါ်ရခါးအမျိုးသားတစ်ဦးအား ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့သော်လည်း မထူးခြားခဲ့ပေ။

ဟင်နရီမောရှက်၏ မိသားစုအား အကြောင်းကြားခဲ့ပြီး ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးတို့သည် ကြိုးစား၍ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့ကြသော်လည်း အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိ၊ တရားခံအား ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

ဟင်နရီမောရှက်၏ မိသားစုဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် ခင်မင်သူ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကမူ ဟင်နရီမောရှက်အား ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်သည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။ ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များကမူ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်းဟု သဘောထားခဲ့ကြသည်။ ဟင်နရီမောရှက် ကွယ်လွန်ရခြင်းသည့် တာဝန်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်ချိန်မဟုတ်သဖြင့် အငြိမ်းစားလခကိုပင် ဟင်နရီမောရှက်မိသားစု ခံစားမှု အနည်းအပါးသာ ရရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဟင်နရီမောရှက် မိသားစုကမူ ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်များအပေါ်တွင် လုံးဝ မကျေနပ်ခဲ့။ ဗြိတိသျှအင်ပါရာကြီးအား သက်စွန့်ကြိုးပမ်းတာဝန်ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သူတစ်ဦးအား ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားခဲ့သည်ဟု ယူဆသည်။ ဟင်နရီမောရှက် မိသားစုကမူ ဟင်နရီမောရှက်မှာ အသတ်ခံရခြင်း ဖြစ် သည်ဟု တထစ်ချယူဆခဲ့သည်။

ဟင်နရီမောရှက် သေဆုံးခံရပြီး နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့သော အခါတွင် သားဖြစ်သူ အိုင်းရင်းမောရှက်သည် သူ့ဖခင်၏အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ကွယ်လွန် ရခြင်းကို စူးစမ်းလေ့လာ၍ စာအုပ်ထုတ်ဝေရန် ပြင်ဦးလွင်သို့ လာရောက်ခဲ့လေ သည်။ ပြင်ဦးလွင်တွင် အသေးစိတ် လေ့လာမှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

သင်ရှိထက်ရှားရှိနေသော သူ့ဖခင်၏မိတ်ဆွေများ၊ သူတို့မိသားစုအိမ် တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် အိမ်ဖော်များ၊ သူ့ဖခင် တောလိုက်ထွက်ရာတွင် လိုက်လေ့ ရှိသည့် တပည့်များ၊ သူ့ဖခင် အလောင်းတွေ့ရှိခဲ့ရသည့် အင်းယားလေးရွာမှ သက်ရှိထင်ရှားရှိသေးသည့် ယင်းအမှုကြီးကို သိရှိခဲ့ရသူများအား စုံစမ်းသတင်း ယူခြင်းများ ပြုခဲ့ပြီး ကျွန်တော် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် (Life and Murder of Henry Morshead) 'ဟင်နရီမောရှက်၏ ဘဝနှင့် အသတ်ခံရမှု' ဟူသော စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။

ယင်းစာအုပ်ပါ အကြောင်းအချက်အလက်များအရဆိုလျှင် 'ဟင်နရီ မောရှက်' အား ထိုစဉ်က ပြင်ဦးလွင်တွင် နာမည်ကြီး သူဌေး၊ အိန္ဒိယ အမျိုးသား ဆိုက်အလီဆိုသူက လူငှား၍ သတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည် ဟုဆိုသည်။ ဟင်နရီမော ရှက်နှင့် ဆိုက်အလီတို့သည် မောရှက်နှင့် အမျိုးတော်စပ်သူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကိစ္စနှင့် စကားအခြေအတင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ အချင်းမဖြစ်ပွားမီ တစ်နေ့တွင် ဆိုက်အလီနှင့် ထိုအမျိုးသမီးတို့နှစ်ဦး အတူတကွ မြင်းစီးထွက်ရာတွင် ဟင်နရီမောရှက်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြရာမှ မောရှက်နှင့် ဆိုက်အလီ တို့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖြစ်ကြသည်ဟူ၍လည်း သိရှိခဲ့ရသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆိုက်အလီသည် လူသတ်သမားတစ်ဦးအား ငွေပေးငှားရမ်း ပြီး သတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်ဟု အိုင်းရင်းမောရှက်က သူ့စာအုပ်တွင် ရေးသားခဲ့ သည်။ ဆိုက်အလီမှာ ထိုစဉ်က လူချမ်းသာတစ်ဦး၊ ဖရီးမေဆင်အသင်းကြီး၏ အမှုဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သူ့ဩဇာကို သုံး၍ သဲလွန်စများကို ဖျောက်ခဲ့သည် ဟု ဆိုလေသည်။ ယင်းအမှုကြီးဖြစ်ပွားပြီး မကြာခင် ဆိုက်အလီသည် ပြင်ဦးလွင် မှ ခြေရာဖျောက်သွားခဲ့သည်ဟု ဖော်ပြပါရှိခဲ့ လေတော့သည်။ မည်သူမျှ မှန်သည်၊ မှားသည်။ မဆုံးဖြတ်နိုင်။ တရားကို စောင့်သည့် နတ်များသာလျှင် အမှန်ကို သိရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကျမ်းကိုး

1. The New Murderers' who's who
2. The Life and Murder of Henry Morshead. By Ian Morshead

လူတို့၏ ကံကြမ္မာကို နိမိတ်ဖတ်သော လောကီပညာရပ်များစွာ ရှိပါသည်။ ယနေ့ ပညာရှင်များ ကျင့်သုံးနေကြသော လက်ဖဝါးပြင်ဖတ် အတတ်ပညာ၊ အနာဂတ် ကံကြမ္မာကို တင်ကူးဟောပြောနိုင်သော မနောအာရုံဖြင့် ဟောပြောသည့်ပညာ၊ လူတစ်ယောက်၏ ရုပ်လက္ခဏာ၊ အသွင်အပြင်ကို ကြည့်မြင်ခြင်းဖြင့် ထိုသူ၏ ကံကြမ္မာကို ဟောပြော အကဲခတ်နိုင်သော ပညာ၊ လူတစ်ယောက်၏ ကံတရားကို မွေးနေ့ဖြင့် တွက်ဆခြင်း ပညာ စသည်ဖြင့် ရှိခဲ့ပေသည်။ ပညာရပ်တစ်ခုစီတွင် အံ့ဩဖွယ်ရာ လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိလေသည်။

ကျွန်တော် ရေးသားတင်ပြမည့် ဖြစ်ရပ်မှန် ကမ္ဘာကျော် မှုခင်းကြီးမှာ ဆရာကြီးကိုင်းရိုင်၏ နာမအက္ခရာဖြင့် ဟောကြားခဲ့သည့်အတိုင်း တိတိကျကျ မှန်ကန်လှသဖြင့် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန် လူသတ်မှုကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ကိန်းဂဏန်းတို့၏ လွှမ်းမိုးခြင်း၊ ကိန်းဂဏန်းတို့၏အပေါ်တွင် အမှီသဟဲပြုပေသည်ဟူ၍ သင်္ချာဆရာကြီး ပိုက်သာဂိုရပ်က ပြောခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နေ့လ ပြုဟ်နက္ခတ်တို့၏ လွှမ်းမိုးမှုအောက်တွင် မွေးဖွားလာခဲ့ကြပေသည်။ ထို့အတူ ကျွန်တော်တို့သည် ကိန်းဂဏန်းတို့၏ ခြယ်လှယ်မှု၊ လွှမ်းမိုးမှုများမှ မလွတ်နိုင်ကြ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် မွေးနေ့ရက်စွဲ တစ်ခု၏ လွှမ်းမိုးမှုအောက်တွင် မွေးလာခဲ့ကြသည် နှင့်လျော်ညီစွာ ၎င်းမွေးနေ့ဂဏန်းကို အသုံးချပြီး ဆရာကြီးကိုင်းရိုင်သည် ကမ္ဘာကျော် လူသတ်သမား ဆရာဝန်ကြီး ကရစ်ပင်၏ ကံကြမ္မာကို တင်ကြိုဟောပြော

၂၀၂ □ လှမိုး(ပညာရေး)

နိုင်ခဲ့ပြီး ၎င်းလူသတ်သမားမှာလည်း ဆရာကြီး တွက်ချက်သည့် နမအက္ခရာ အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့ရပေသည်။

၁၉၁၀ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက စိတ်ဝင်စားခဲ့ ရသော လူသတ်မှုမှခင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ယင်း ၁၉၁၀ ခုနှစ်ကို လူသတ် တရားခံကြီး ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်၏ အမည်နာမကို သုံးစွဲ၍ ကရစ်ပင်နှစ်ဟု ခေါ်ခဲ့ပေသည်။

လူသတ်တရားခံ ဒေါက်တာကရစ်ပင်ကို ၁၈၆၂ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသဖြင့် ဆရာကြီး ကိုင်ရီဟောကြားခဲ့သည့် နာမ အက္ခရာ အဟောအရ (၈) ဂဏန်းဖြစ်ပေသည်။ ဆရာကြီး၏ တင်ကြိုတွက်ချက် ဟော ကြားချက်အရ ဆရာဝန်ကြီးအဖို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော နံပါတ် ၈ ဂဏန်းနှင့် ၄ ဂဏန်းတို့၏ လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်မှုကို ခံရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ဒေါက် တာ ကရစ်ပင် မွေးဖွားသည့် ခုနှစ် ၁၈၆၂ ခုနှစ် ကိန်းဂဏန်းများအား ပေါင်းလိုက် ပါက (၈) ဂဏန်းပင် ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ ကရစ်ပင်သည် လန်ဒန်မြို့နှင့် နယူးယော့ မြို့တို့တွင် ဆေးပညာ သင်ယူခဲ့ပြီး ဘရွတ်ကလင်မြို့တွင် ဆေးခန်းဖွင့်လှစ်ကာ ဆရာဝန်အဖြစ် အသက်မွေးရင်း အိမ်ထောင်ပြုခဲ့လေသည်။ အသက် (၃၁) နှစ် (ကိန်းဂဏန်းများကို ပေါင်းလိုက်ပါက ၄ ဂဏန်းရရှိပါသည်။) ပထမဇနီး ကွယ် လွန်ခဲ့ပြီး များမကြာမီ ၁၈၉၄ ခုနှစ်တွင် အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ် ပိုလန် အမျိုးသမီး တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုရာနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့လေသည်။ (ယင်းကိန်းဂဏန်းများကို ပေါင်းလိုက်ပါက ၄ ဂဏန်းနှင့် ၈ ဂဏန်းတို့ ရရှိမည်ဖြစ်ပေသည်။) ကိုရာမှာ အသက်ငယ်ရွယ်ပြီး ချောမောလှပသူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကပွဲရုံများတွင် အဆိုတော် အဖြစ် အသက်မွေးရာမှ အမျိုးသား အပေါင်းအသင်းများနှင့် ရောထွေးယှက် တင်နေခဲ့ပေသည်။ အိမ်တွင်းရေးမှာ သာယာခြင်း မရှိတော့သဖြင့် ၁၉၀၅ ခုနှစ်တွင် ဒေါက်တာကရစ်ပင်သည် ၎င်း၏အဆိုတော် ဇနီးကိုရာကို တစ်ပါတည်း ခေါ်ယူ ၍ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့ကင်မဒန်လမ်း၊ အမှတ် ၃၉ သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ပြီး ဆေးခန်း ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပေသည်။

ဒေါက်တာကရစ်ပင်၏ ဇနီး ကိုရာသည် ယခင်အတိုင်း အမျိုးသား မိတ်ဆွေများနှင့် ညကပွဲများ၊ တေးပဒေသာပွဲများ တက်ရောက်ခြင်း၊ အချိန်အကုန် ခံပြီး အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲမှု ဖြစ်ရတော့မည့်အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။ ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်မှာ စိတ်ထားကောင်းမွန်သူ နူးညံ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ သူ့ချစ်ဇနီး ဖောက်ပြန်နေမှုကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သူထက် အသက်ထက် ဝက်ခန့်ငယ်သော အိသယ်ဆိုသူ မိန်းမချော ကလေးနှင့် ချစ်ခင်မိခဲ့လေသည်။ အိသယ်မှာ အသက်ငယ်ရွယ်သော်လည်း အိမ်

ထောင်ထိန်းသိမ်းမှု ကျွမ်းကျင်ပြီး စိတ်သဘောထားနူးညံ့သိမ်မွေ့သူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်ကို အမှန်တကယ် မြတ်နိုးချစ်ခင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဒေါက်တာကရစ်ပင်သည် ဇနီးကြီးဖြစ်သူ ကိုရာအား ရှင်းလင်းရန် နည်းလမ်းရှာဖွေတော့သည်။ ၁၉၁၀ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၇ (၈ ဂဏန်း) ရက်နေ့တွင် ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်သည် ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ အဆိပ် ငါးဂရမ် ဝယ်ယူခဲ့လေတော့သည်။ ဇန်နဝါရီလ ၃၁ (၄) ရက်နေ့ညတွင် ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်နှင့် ဇနီးကိုရာတို့သည် ၎င်းတို့၏ မိတ်ဆွေများကို ညစာဖြင့် ညှော်ခံပြီးသည်မှ စ၍ အိမ်နားနီးချင်းတို့အဖို့ ကရစ်ပင်၏ဇနီး ကိုရာအား မတွေ့ မြင်ခဲ့ရတော့ပေ။

ဒေါက်တာကရစ်ပင်ကမူ ၎င်း၏ဇနီးမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းများရှိရာ အမေရိကန်သို့ ခေတ္တပြန်သွားကြောင်း အကြောင်းပြခဲ့လေသည်။ ၁၉၁၀ မတ်လ ၂၆ ရက် (ကိန်းဂဏန်းများကို ပေါင်းလိုက်ပါက ၈ ဂဏန်း ရရှိပါသည်) နေ့တွင် ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်က သူ့ဇနီးမှာ ကာလီဖိုးနီးယား၌ အဆုတ်အအေးမိ ရောဂါ ဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများအား အကြောင်း ကြားခဲ့လေသည်။

ရက်အနည်းငယ်ခန့်ကြာသောအခါတွင် ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်သည် ဇနီးငယ်အိသယ်အား အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်ခဲ့ပြီး တရားဝင်ပေါင်းသင်း နေထိုင်ခဲ့တော့ ၏။

ကိုရာမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများသည် ဒေါက်တာကရစ်ပင် အပေါ် သံသယရှိလာကြပြီး အကျိုးအကြောင်း အသေးစိတ်ကို စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးသို့ တိုင်ကြားခဲ့ကြလေသည်။ စုံထောက်အဖွဲ့မှ အင်စပက်တော် ဂျူးသည် ဇူလိုင်လ ၈ ရက်နေ့တွင် ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ပဏာမ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း ပြုခဲ့လေသည်။ ဇူလိုင်လ (၁၁) ရက်နေ့တွင် နောက် တစ်ကြိမ် ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်အိမ်သို့ ရဲအရာရှိ ဂျူး သွားရောက်သောအခါတွင် ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်နှင့် ဇနီးအငယ် အိသယ်တို့အား တွေ့ရှိရခြင်း မရှိတော့ပေ။ ရဲအရာရှိများနှင့် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးများသည် ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်၏ နေအိမ်ကို ဇူလိုင်လ (၁၃) ရက်နေ့တွင် အသေးစိတ် ရှာဖွေကြသောအခါတွင် ပစ္စည်းများ သိုလှောင်ခန်းအတွင်းမှ အရိုးစုများ၊ ပုပ်သိုးနေသော အသားစများ၊ အရေပြား များ၊ ဆံပင်များကို တွေ့ခဲ့ကြရသဖြင့် ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်အား ဖမ်းဆီးရန် ဝရမ်းကို ဇူလိုင် (၁၇) ရက် (၈ ဂဏန်း) နေ့တွင် သက်ဆိုင်ရာမှ ထုတ်ခဲ့ပြီး ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်တို့ နှစ်ဦးအား လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြလေသည်။

၂၀၄ □ လှမ်း(ပညာရေး)

ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်သည် ၎င်း၏အမည်ကို ရိုဘင်ဆင် (Ro-binson) (အက္ခရာအားဖြင့် ၈ လုံးဖြစ်ပေသည်။) အမည်ပြောင်းခဲ့ပြီး ဇနီးချော လေးကိုလည်း ယောက်ျားကလေး အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပြီး ဇူလိုင် ၂၂ (၄ ဂဏန်း)ရက်နေ့တွင် လန်ဒန်မြို့မှ ဥရောပတိုက်သို့ မွန်ရိုစ် (Montrose)(အက္ခရာ ၈ လုံး) သင်္ဘောဖြင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့လေသည်။

ဥရောပတိုက်မှ ကနေဒါနိုင်ငံသို့ Megantic မိဂန်တစ် (အက္ခရာ ၈ လုံး) သင်္ဘောဖြင့် ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေသည်။

စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဝိုင်ယာလက်စကက်ကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့် ကနေဒါသို့ ဒေါက်တာ ကရစ်ပင် တစ်ဖြစ်လဲ ရိုဘင်ဆင်တို့ သားအဖအား ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် အကြောင်းကြားခဲ့သဖြင့် ဇူလိုင်လ ၃၁ ရက် (၄ ဂဏန်း) နေ့တွင် ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်နှင့် သူ့ဇနီးတို့အား ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဒေါက်တာကရစ်ပင်နှင့် သူ့ဇနီးငယ်တို့အား လန်ဒန်မြို့ တရားရုံးတော် မှ လူသတ်မှုနှင့် စွဲချက်တင်ခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က ပထမဆုံးအကြိမ် ဝိုင်ယာ လက်စကက် အသုံးပြုခြင်းဖြင့် တရားခံအား ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သဖြင့် တစ်ကမ္ဘာလုံး အံ့ဩခဲ့ရလေသည်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးမှ သတင်းစာကြီးများလည်း ဒေါက် တာ ကရစ်ပင်နှင့် ဇနီးငယ်လေးတို့၏အမှုကို အထူး စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြသဖြင့် အသေးစိတ် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြ၏။ ဆရာကြီးကိုင်းရို၏ နာမအက္ခရာဖြင့် တိတိ ကျကျ ဟောကြားခဲ့သော ကရစ်ပင်၏ဘဝကို တစ်ကမ္ဘာလုံးကပင် အံ့ဩခဲ့ကြ ရလေသည်။ ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်နှင့် ကိုရာ၊ ဇနီးငယ် အိသယ်တို့၏ အကြောင်း များကိုလည်း မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဂျာနယ်များ၊ ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်း စာအုပ်များ ... နှင့် ချီ ပြီး ထုတ်ဝေ ရောင်းချပေးသည်။

၁၉၂၀ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၂ ရက် (၄ ဂဏန်း) နေ့တွင် ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်၏အမှုအား စီရင်ချက်ချခဲ့ရာ ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်ကို နိုဝင် ဘာလ ၈ ရက်နေ့တွင် ကြိုးဒဏ်စီရင်ခဲ့ပြီး ဇနီးကလေး အိသယ်မှာ တရားသေ လွတ်မြောက်ခဲ့ရလေသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဆရာကြီး ကိုင်းရို ဟောခဲ့ သည့်အတိုင်း နောက်ဆုံး ၁၉၃၅ (၈ ဂဏန်း)နေ့တွင် အစ်စနီမြို့တွင် ကရစ်ပင်၏ ဇနီး အိသယ်အား တွေ့ခဲ့ရသည်ဟူ၍ သတင်းစာများက ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. The World Most Infamous Murders
2. Cheiros Book of Numbers

၁၈၅၇ ဇွန်လ၊ ကောင်းကင်တစ်ခိုတွင် ချိန်ခါမဟုတ်သော ရာသီဥတုကြောင့် မိုးသက်ဆင်နေသည်။ တိမ်တိုက်ကြီးတို့သည် အုံ့ဆိုင်းလျက်ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိုးချုန်းများ ကြားနေရသည်။

အိဒင်ဘာရာမြို့ တရားရုံးတော်ကြီးသည် ဖွဲ့ဖွဲ့ကျရောက်နေသော မိုးစက်တို့အောက်တွင် ထီးထီးကြီး တည်ရှိလျက်ရှိသည်။ တရားရုံးတော်ကြီး အတွင်း ပျားပန်းခပ်လှုပ်ရှားနေသော ပရိသတ်ကို တွေ့ရသည်။ တရားစီရင်မည့် ခန်းမကြီး အပြင်ဘက် စင်္ကြံတစ်လျှောက်တွင် သွားလာနေကြသည့် တရားရေး ဝန်ထမ်းများ၊ ဝတ်ရုံအနက်ကြီးများ တဖားဖားနှင့် မတ်တတ်ရပ်၍ စကားပြောနေ သော လွှတ်တော်ရှေ့နေကြီးများ၊ သတင်းထောက်များ၊ တရားခံ၊ တရားလိုတို့၏ ဆွေမျိုးသားချင်း မိတ်ဆွေများ၏ တီးတိုးပြောနေသံ၊ ချောင်းဟန့်သံများမှအပ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ တရားရုံးချုပ်ကြီးရှိ နာရီစင်ကြီးမှ (၁၀) နာရီ ထိုးသံ ကြားလိုက်ရသည်။

ရုံးတော်ဟူသော တရားရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ အောင်မြင်သော အသံ ဝါကြီးနှင့် အော်သံကိ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တရားစီရင်မည့်ခန်းမအတွင်းရှိ ပရိသတ်သည် တရားသူကြီးကို အရိုအသေပြုသည့်အနေဖြင့် အားလုံး မတ်တတ် ရပ်လိုက်ကြသည်။

ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ တရားသူကြီး၏ ချောင်းဟန့်သံ၊ လွှတ်တော်ရှေ့နေကြီးများ၏ စာရွက်လှန်သံ၊ တစ်ခါတစ်ရံ စင်္ကြံမှ လျှောက်သွားသည့် ဖိနပ်သံများမှအပ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရချေ။

တရားသူကြီး ထိုင်နေသည့်စင်မြင့်ဝဲယာတို့တွင် ဧကရီဘုရင်မကြီး ဝိတိုရိယနှင့်ကြင်ယာတော်တို့၏ ဓာတ်ပုံကြီးများမှအပ တရားရုံးခန်းမသည် သုတ်ထားသည့် အဖြူရောင်ဆေးကြောင့် ကြည်ကြည်လင်လင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖြစ်နေသည်။

တရားရေးဝန်ထမ်းသည် သူ၏ ဝတ်ရုံနက်ကြီးကို ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး သူ့အောင်မြင်သော အသံဝါကြီးဖြင့် ဧကရီမိဖုရားကြီးနှင့် တရားခံမမက်ဒလင်း စမစ်(ဒ်) ဟု အော်လိုက်သည်။

မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)သည် ညှိုးနွမ်းစွာထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်၍ တရားသူကြီးကို ဂါရဝပြုလိုက်သည်။ မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)မှာ အသက် (၂၁) နှစ်ခန့်သာရှိပြီး တည်ကြည်ခံ့ညားသော ဥပဓိရုပ်ရှိ၍ ယောက်ျားများ စွဲလမ်းနှစ်သက်နိုင်သည့် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါရှိသူကလေး ဖြစ်ပေသည်။ တရားရုံးခန်းမအတွင်းရှိ ပရိသတ်အားလုံးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာဖြင့် ထိုင်နေကြသည့် သူမ၏မိခင်နှင့် ဖခင်၊ ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကို မြင်နေရသည်။ စိတ်ကိုတင်း၍ထားသော်လည်း မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)၏ ငိုရှိုက်သံသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် တရားရုံးခန်းမကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။ တရားရေးဝန်ထမ်းသည်လည်း စိတ်ကိုတင်း၍ တရားခံ မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)ကို ကျမ်းကျိန်ဆိုရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဤအမှုတွင် ဘုရားကျွန်မသည် အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုပါမည်ဟု သမ္မာကျမ်းစာကို ကိုင်ဆို၍ လေးနက်စွာ ကျိန်ဆိုပါသည်” မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)၏ ကျမ်းကျိန်ဆိုသံကို သူမ၏မိခင်နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းတို့၏ ငိုရှိုက်သံများက ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့သည်။

(၁၉) ရာစု ကုန်ဆုံးခါနီးတွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင်သာမက ကမ္ဘာကျော် ခဲသော လူသတ်မှုကြီးနှစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ယင်းအမှုကြီး (၂) မှုတွင် တစ်မှုမှာ ယခု ကျွန်တော် ရေးသားတင်ပြမည့် မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)၏ အမှုဖြစ်ပြီး အခြား အမှုမှာ ဒေါက်တာကရစ်ပင်နှင့် သူ့ဇနီးကိုရာကရစ်ပင်တို့၏ မှုခင်းကြီးများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ကျွန်တော်သည် (၁၉၉၈) ခု အောက်တိုဘာလတွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းတွင် ဒေါက်တာကရစ်ပင်၏ အမှုအကြောင်းကို ‘ဆရာကြီး ကိုင်ရီနှင့် ကမ္ဘာကျော် လူသတ်မှုကြီး’ ဟူ၍ ရေးသားပြီးစီးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

အမှုကြီး (၂) မှုစလုံးသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တရားရေးဌာနတစ်ခုလုံးသာ မက ကမ္ဘာတရားရေးဌာနများကပါ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသော အမှုကြီးများ ဖြစ်ပြီး မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဂျာနယ်များ၊ ဝတ္ထုများ၊ ပြဇာတ်များ၊ ရုပ်ရှင်များ ရိုက်ခဲ့ရသော အမှုကြီး (၂) မှုဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးတွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော သတင်း

စာများတွင်လည်း နေ့စဉ်ဖော်ပြခဲ့ရပြီး၊ တရားသူကြီးများဖြစ်ခဲ့သော ခရစ်စမတ် ဟန်ဖရီ၊ မူခင်းဆရာဝန်ကြီး စပယ်(စ)ဗြူရီတို့၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုကာတာများတွင် လည်းကောင်း၊ အခြားနာမည်ကျော်ဘုရင်မကြီး၏ ခုံရုံးရှေ့နေကြီးများ၏ မှတ် တမ်းများတွင် အလေးပေး၍ ရေးသားခဲ့သော အမှုကြီးများ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော် သိရှိရသလောက် မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)နှင့် ပတ်သက် ရေး သားထားသည့် စာအုပ်ပေါင်း (၂၅) အုပ်ခန့်တွေ့ရှိပြီး မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်) အမည် နှင့် ရေးသားထားသော မူခင်းဝတ္ထု (၅) အုပ်ခန့် တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)ကို စကော့တလန်နိုင်ငံ ဂလပ်စဂိုမြို့တွင် မွေးဖွား ခဲ့ပြီး သူမ၏ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ဗိသုကာဆရာကြီးနှင့် ဗိသုကာလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်သော ဂျိမ်း(စ်)မစ် ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဂလပ်စဂို အထက်တန်းလွှာတွင် လူချစ်လူခင်ပေါများပြီး၊ အပေါင်းအသင်းဆုံသော မိသားစု ဖြစ်သည်။ မက်ဒလင်း စမစ်(ဒ်)မှာ စာပေအနုပညာကို ဝါသနာပါပြီး စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူကလေး ဖြစ် ပေသည်။ ပန်းချီအနုပညာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်လေသည်။ သူမိဘ၏ ဂုဏ်၊ သူမိဘ၏ စည်းစိမ်များသောကြောင့် သိုက်တူးလိုသော လူပေါ်ကြော့များ မှာလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် ရှိသည်။

မက်ဒလင်း (၁၉) နှစ် ပြည့်သည့်နှစ်တွင် သူမ၏လောကတွင်းသို့ ပီယာရီ အီမာလီလန်ဂျဲလီယားဆိုသူ ပြင်သစ်လူငယ်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာတော့ ၏။ ပီယာရီမှာ မက်ဒလင်းထက် (၁၀) နှစ်ခန့်ကြီးပြီး ကုမ္ပဏီငယ်လေးတစ်ခုတွင် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လျှင် (၁၀) သျှိုလင်ခန့်သာ ရရှိသော ရှေ့မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ သည့် အလုပ်သမား လူပေါ်ကြော့သိုက်တူးသမားတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ ငယ်ရွယ်သူ၊ အတွေ့အကြုံမရှိသူ၊ ဂုဏ်ကြီးရှင်ဖြစ်သူကလေးအား သွေးဆောင် ဖြားယောင်း၍ သူမ၏မိဘစည်းစိမ်ကို ချိုင်ယူရန် ကြံဆောင်ခဲ့သည်။ မက်ဒလင်း ၏ အခိုင်းအစေမကလေး၏ အကူအညီ ရယူ၍ ပီယာရီသည် မက်ဒလင်းထံ ချစ်သဝဏ်လွှာများ ပါးတော့သည်။ ပီယာရီမှာ အတွေ့အကြုံများသည့်သူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် မိန်းမတို့ ကရုဏာသက်ရောက်စေမည့် စာသားများဖြင့် မက်ဒလင်း၏ အသည်းဆိုင်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်စေသည်။ စိတ်ကူးယဉ် မက်ဒလင်းကလည်း လွယ် လွယ်ကူကူနှင့်ပင် သဝဏ်လွှာပြန်ပါးသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူချင်းတွေ့ဆုံရန် ပီယာရီ ကြိုးစားသည်။

ပီယာရီမှာ စားနေကျကြောင်ဖားကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အပျိုစင် မက်ဒလင်း အား အပိုင်စီးခဲ့ပြီး သူမ သူထံသို့ ပေးပို့ခဲ့သည့်စာများကို စနစ်တကျ သိမ်းဆည်း ထားသည်။ အရေးကြုံလျှင် ယင်းစာများကို သက်သေထူ၍ ငွေညှစ်ရန်ဖြစ်သည်။ ပီယာရီမှာလည်း အစာအိမ်ရောဂါသည်တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် အဆိပ်အနည်းငယ်

ပါ သော အစာအိမ်ရောဂါပျောက်ဆေးများကို နေ့စဉ် သုံးစွဲခဲ့ရ၏။ ထိုခေတ်က အများအားဖြင့် လိင်အားတိုးဆေးများ ဖော်စပ်ရာတွင်လည်း အဆိပ်ကို အနည်းငယ် ထည့်သွင်းဖော်စပ်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ သိရှိရသည်။

(၁၈၅၆) ခုနှစ် ဇွန်လတွင်မူ ပီယာရီနှင့် မက်ဒလင်းတို့သည် သူမမိသားစုပိုင် ဂလပ်စဂိုမြို့ ဆင်ခြေဖုံးရှိ အိမ်တွင် ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံကြရာမှ လွန်လွန်ကျွံကျွံ ချစ်ခရီးရောက်ခဲ့ကြသည်။ ပီယာရီက မက်ဒလင်းပေးပို့သည့် ချစ်သဝဏ်များတွင် ချစ်သူသမီးရည်းစားအဆင့်ရေးသည့် ချစ်သဝဏ်လွှာများထက် ရင်းနှီးသည့် ဇနီးမောင်နှံများရေးသည့် ချစ်သဝဏ်လွှာများသဖွယ် ဖြစ်နေပေသည်။

ပီယာရီသည် မက်ဒလင်းပေးသည့် စာများကို ရက်စွဲများရေးထိုးပြီး သူတို့နေ့စဉ် ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံကြသည့် နေရာများ၊ ရက်စွဲများကိုလည်း သူ့နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် စနစ်တကျ ရေးသားထားခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် တစ်နေ့တွင် မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)၏ မိဘထံသို့ ခြိမ်းခြောက်စာပေးပို့၍ ငွေညှစ်ရန် ကြံရွယ်ချက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)သည် ပီယာရီနှင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဆက်ဆံလာခဲ့ရာ တဖြည်းဖြည်း ပီယာရီ၏ သတင်း များ၊ ပီယာရီ၏အမူအရာများကို ရိပ်မိလာသည်။

ပီယာရီသည် ဂလပ်စဂိုမြို့သို့ လာရောက်နေထိုင်ခြင်း မပြုမီက မိန်းကလေးများကို ဖျက်စီးခဲ့သည်ဆိုသည့် သတင်းစကားများကို မက်ဒလင်း သိရှိလာရသည်။ သူမအပေါ် ဆက်ဆံရေး၊ ပြုမူနေထိုင်ပြောဆိုပုံများကို မက်ဒလင်း ရိပ်မိလာသည်။ ဤသို့အတွင်း မက်ဒလင်း ဖခင်သည် သူ့လုပ်ငန်းအစုရှင်တစ်ဦး၏ သားနှင့် မက်ဒလင်းအား နေရာချထားရန် စီစဉ်နေသည်ဟူသော သတင်းများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မက်ဒလင်း၏ ဖခင်ကလည်း မက်ဒလင်းနှင့် ပီယာရီတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို သိရှိလာသဖြင့် မက်ဒလင်းအား ပီယာရီနှင့် မတွေ့ဆုံရန် တင်း တင်းကြပ်ကြပ် တားမြစ်လာသည်။

မက်ဒလင်းသည် ပီယာရီထံသို့ ချစ်သဝဏ်လွှာပါးပြီး သူမ၏ ပီယာရီထံ ပေးပို့ထားခဲ့သော ချစ်သဝဏ်လွှာများကို ပြန်ပေးဖို့ အသနားခံ တောင်းဆိုလာခဲ့သည်။ ပီယာရီကလည်း မက်ဒလင်း သူ့ထံ ပေးပို့ထားသော ချစ်သဝဏ်လွှာများကို သူမဖခင်ထံ ပေးပို့မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်။

မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)သည် သူမ၏ သဝဏ်လွှာများကို သူမဖခင်ထံ ပေးပို့ခြင်း မပြုဖို့ တောင်းပန်အသနားခံပြီး ရှေးယခင်က ပီယာရီအပေါ် ဆက်ဆံခဲ့သလို ဆက်ဆံခဲ့သည့် ချစ်သဝဏ်လွှာများကိုလည်း ယခင်က ပေးပို့မြဲအတိုင်း ပေးပို့သည်။ ပီယာရီသည် ကျွန်တော်အထက်တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း

အစာအိမ်ရောဂါသည် တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဂလပ်စဂိုမြို့ ဆေးခန်းတစ်ခုတွင် ဆေးကုသခံနေရသူ ဖြစ်လေသည်။

(၁၈၅၇) ခု ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ပီယာရီ၏ အစာအိမ်ရောဂါ ပိုမိုဆိုးဝါးလာသဖြင့် (၅) ရက် (၆) ရက်ခန့် ဆေးခန်းတစ်ခုတွင် ဆေးကုသခံယူခံရလေသည်။

မတ်လ (၂၃) ရက်နေ့တွင် သူ အခန်းငှားနေထိုင်သည့် မစ်(စ)ဂျန်ကင်းအား သူ ၎င်းနေ့ည အပြင်တွင် အိပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ခွင့်ပန်ကြားခဲ့ပြီး ထွက်သွားခဲ့သည်။ သန်းခေါင်ကျော်ခန့်တွင် ပီယာရီသည် သူ အခန်းငှားနေထိုင်သည့် မစ်(စ)ဂျန်ကင်းအား အိပ်ရာမှအတင်းနိုး၍ တံခါးဖွင့် ခိုင်းခဲ့သည်။ ပီယာရီသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အစာအိမ်ရောဂါရနေကြောင်း၊ မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်) တိုက်ခဲ့သောအရက်ကို တစ်ခွက်သောက်ခဲ့မိကြောင်း မစ်(စ)ဂျန်ကင်းအား ဖွင့်ဟပြောဆိုပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရလေတော့သည်။

ပီယာရီမှာ ပြင်သစ်အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ပြင်သစ်သံရုံးမှ ကောင်စစ်ဝန်မှန်ဘီဒီမင်သည် ချက်ချင်း မစ်(စ)ဂျန်ကင်းနေအိမ်သို့ လာရောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ဆရာဝန်ကြီး သော်မဆင်နှင့် ဆရာဝန်ကြီး စတီဗင်ဆင်တို့အား သွားရောက်ခေါ်ယူခဲ့လေသည်။ ဆရာဝန်ကြီးများ၏ လမ်းညွှန်ချက်အရ ရဲဋ္ဌာနများတွင် အဆိပ်ကြောင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း အမှုဖွင့်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

မစ်(စ)ဂျန်ကင်း၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ပီယာရီအား သူ့ချစ်သူ မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)က အဆိပ်ခတ်၍ လုပ်ကြံသည်ဟု ရဲက ယူဆခဲ့၏။ ချက်ချင်း မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)အား အဆိပ်ခတ်၍ လုပ်ကြံသူဟု ကောက်ချက်ချပြီး (၁၈၅၇) ဇွန်လတွင် အီဒင်ဘာရာမြို့ တရားရုံးတော်ကြီးတွင် တရားစွဲဆိုခဲ့လေ သည်။ ရဲဘက်ကမူ တရားရုံးတော်ကြီးတွင် သက်သေခံအဖြစ် ပီယာရီ၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း၊ မက်ဒလင်းထံမှ ပီယာရီထံ ပေးပို့သည့် ချစ်သဝဏ်လွှာများကို သက် သေခံအဖြစ် တင်ပြခဲ့လေသည်။

မက်ဒလင်းသည် မိမိထံမှ အဆိပ်များ ဝယ်ယူခဲ့ပါသည်ဟူ၍ ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကလည်း အစိုးရသက်သေအဖြစ် ရုံးတော်တွင် ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးများကလည်း သေဆုံးသူ ပီယာရီ၏ အစာအိမ်တွင် အဆိပ်ပါ ဝင်သောဆေးများ တွေ့ရှိရပါသည်ဟူ၍လည်း ရုံးတော်တွင် သက်သေခံသဖြင့် အများကပင် မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)မှာ လူသတ်သမားအဖြစ် အပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း ခံရလိမ့်မည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။

ရုံးတော်တွင် မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)က ထွက်ဆိုရာတွင် ဆေးဆိုင်မှ ဝယ်ယူခဲ့သော အဆိပ်များမှာ မိမိ၏မျက်နှာတွင် ပေါ်ပေါက်နေသော ဝက်ခြံများ၊

၂၁၀ □ လှမိုး(ပညာရေး)

တင်းတိတ်များကို ပျောက်ကင်းစေရန် လိမ်းခြယ်ဖို့ ဝယ်ယူခြင်းသာ ဖြစ်ပါ ကြောင်း ထုချေထွက်ဆိုခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က အမျိုးသမီးအလှပြုပြင်သော ပေါင်ဒါ၊ မျက်နှာချေများနှင့် ကော့စမက်တစ်များတွင် အဆိပ်ထည့်သွင်း အသုံးပြုကြသဖြင့် အထက်တွင် တင်ပြခဲ့သော ထွက်ဆိုမှုကိုလည်း ရုံးတော်က လက်ခံခဲ့လေသည်။ ပီယာရီအစာ အိမ်အတွင်းတွေ့ရှိရသော အဆိပ်များနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အစိုးရသက်သေ ဖြစ်သော မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးများ အဆိုအရ အစာအိမ်ရောဂါဆေးများ၊ လိင်အား တိုးဆေးများ ဖော်စပ်ရာတွင် အဆိပ်ကို အသုံးပြုကြပါကြောင်းကိုလည်း ထွက် ဆိုခဲ့ကြသဖြင့် တရားသူကြီးနှင့် ဂျူရီလူကြီးများသည် မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)အား ရုံးတော်မှ တရားသေလွှတ်လိုက်လေတော့သည်။ သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များ ကလည်း မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်) အား ထောက်ခံအားပေးခဲ့ကြသည်။ တရားရုံးဆုံး ဖြတ်ချက်ကိုလည်း ချီးမွမ်းထောပနာပြုကြလေသည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဤဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းသည် ဝိတိုရိယ ခေတ်တွင် ကျော်ကြားခဲ့သော မှုခင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ မက်ဒလင်း စမစ်(ဒ်) ကိုမူ မိဘဆွေမျိုးများက သမီးအဖြစ်စွန့်ပစ်ခဲ့ကြ၏။ စိတ်ကူးယဉ်ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကို တမ်းတခဲ့သော မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်)သည် ပန်းချီဆရာကလေးတစ်ဦးကို လက်ထပ်ယူခဲ့ပြီး ဗြိတိသျှဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်များ လှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်ခဲ့လေ သည်။ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး ဘားနပ်(ဒ်) ရှော့ကြီးနှင့်လည်း မက်ဒလင်း စမစ်(ဒ်)တို့ ခင်မင်ခဲ့လေသည်။ ဆရာကြီး ဘားနပ်(ဒ်)ရှော့ကြီးကလည်း စမစ်(ဒ်) သည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လူသတ်သမား မဖြစ်နိုင်ပါကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ လေသည်။

အသက် (၇၀) တွင် ခင်ပွန်းသည် ပန်းချီဆရာ ကျောဝါးဒယ်(လ်) ကွယ်လွန်ခဲ့သောအခါ ဒုတိယအကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပြီး အသက် (၉၀) အရွယ် ၌ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် မက်ဒလင်းစမစ်(ဒ်) ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာလေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. The New Murderers' who's who
2. The People's Almanac By Irving Wallace
3. The World's Greatest Crimes Of Passion.

၁၉၄၅ ဒီဇင်ဘာလ၊ အမာစတာဒမ်မြို့၊ တရားရုံးချုပ်ကြီးသည် ထူထဲသော နှင်းကန်လန်ကာကြီးအောက်တွင် ထီးထီးကြီးတည်ရှိနေပေသည်။ နံနက် ၁၀ နာရီထိုးပြီဖြစ်သော်လည်း နေမင်းသည် သူ၏စူးရှသော ရောင်ခြည်တို့နှင့် နှင်းကန်လန်ကာကြီးအား တိုးဖောက်နိုင်စွမ်းခြင်း မရှိ။ တရားရုံးချုပ်အဆောက်အအုံရှေ့ရှိ သံပရာပင်ပုကလေးများသည် ပြင်းထန်သော ဆောင်းရာသီ၏ အစွမ်းပြမှုကြောင့် အရွက်တွေ မရှိတော့။ ဝက်သစ်ချပင်များနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ ဗုံးဒဏ်မှ လွတ်ကင်းခဲ့သော ထင်းရှူးပင်အချို့သာ အေးစက်သော လေအရေတွင် ယိမ်းနွဲ့နေကြလေသည်။

မဟာမိတ်တို့နှင့် နာဇီတို့၏ ဗုံးဒဏ်ခံခဲ့ရသော တရားရုံးချုပ်အဆောက်အအုံကြီး၏ လူသွားစကြိုများတွင်ပင် ပြင်ဆင်ဆဲ ဖြစ်နေသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးခဲ့သည်မှာလည်း လပိုင်းမျှသာရှိသေးသည်။ တရားရုံးချုပ်အဆောက်အအုံရှေ့ရှိ လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် တွင်းကြီးများ ဖြစ်နေသည်ကိုပင် ပြင်ဆင်ဆဲဖြစ်နေသည်။

တရားရုံးချုပ်ကြီး၏ အထူးခုံရုံးခန်းမကြီးသည် သတင်းထောက်များ၊ အနုပညာရှင်များ၊ တရားခံ၏ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ တပည့်များ၊ ပန်းချီအနုပညာဝါသနာပါသူများနှင့် ပြည့်လျက်ရှိပေသည်။ စစ်ပြီးဆုံးခါစ ဖြစ်နေသဖြင့် ခန်းမကြီးကိုလည်း ခုံညားအောင် ပြင်ဆင်နိုင်ခြင်း မရှိသေး။ အမှုကြီးကို နားထောင်ရန် လာရောက်ကြသည့် ပရိသတ်ကိုပင် ထိုင်ခုံ အလုံအလောက် မပေးနိုင်။

အမှုကြီးကို လေ့လာရန် လာရောက်ကြသည့် နိုင်ငံခြားသတင်းစာကြီးများမှ သတင်းထောက်များပင် နေရာမရရှာ။ အထူးခုံရုံးခန်းမကြီးသည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး တရားခံနာမည်ကျော်ပန်းချီဆရာကြီး ဗင်မိဂရင်း (Van Meegeren) အကျိုးတော်ဆောင်ကြီး၏ စာရွက်စာတမ်းများ လှန်နေသည့် အသံ၊ ခုံရုံးအဖွဲ့ဝင်များ၏ စကားတီးတိုးနှင့် ဆွေးနွေးနေသည့်အသံ၊ တစ်ခါတစ်ရံ မြို့တော်ကြီးကို ပြင်ဆင်ရန် မောင်းနှင်နေကြသည့် မြေသယ်ကားကြီးများ၏ အသံသာလျှင် ကြား နေရပေသည်။

နာမည်ကျော် ဒတ်(ချ်) အမျိုးသားပန်းချီဆရာကြီး ဗင်မိဂရင်းကို နိုင်ငံ တော်၏ အမျိုးသားအမွေအနှစ်ဖြစ်သော ရှားပါးအဖိုးတန်လှသည့် ခေတ်ဟောင်း ပန်းချီဆရာကြီးများ၏ ပန်းချီကားကြီးများကို နာဇီထိပ်တန်း အာဏာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သူ မာရှယ်ဂိုးအားရင်းအား ရောင်းချခဲ့ခြင်းကြောင့် နိုင်ငံတော်နှင့် အမျိုးသား အပေါ် သစ္စာဖောက်မှုကြောင့် စွဲချက်တင်ထားခဲ့သော အမှုကြီး ဖြစ်သည်။ ပန်းချီ ဆရာကြီး ဗင်မိဂရင်းထံမှ ရှားပါးပန်းချီကားကြီးများကို ဝယ်ယူခဲ့သူ နာဇီထိပ် တန်းခေါင်းဆောင်ကြီး ဟာမင်ဂိုးအားရင်းမှာမူ ၁၉၄၅ ခု အောက်တိုဘာလ ၁၅ ရက်နေ့ကပင် ဒူရင်ဘတ်မြို့ အကျဉ်းထောင်ကြီးတွင် အဆိပ်သောက်၍ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မဟာမိတ်တို့ ဘာလင်မြို့သိမ်း တိုက်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲနေစဉ်တွင်ပင် နာဇီ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂိုးအားရင်းအား သူစုဆောင်းထားသည့် အနုပညာပစ္စည်းများ၊ ရှားပါးပန်းပု၊ ကြွေထည်၊ ငွေထည်များ၊ ပန်းချီကားကြီးများ အပြည့်တင်ဆောင် ထားသည့် ကားကြီးတစ်စီး ၂၄ စီးနှင့်အတူ ဖမ်းဆီးမိခဲ့လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖမ်းမိသော ပန်းချီကားကြီးများတွင် နိုင်ငံတော်သစ္စာဖောက်အဖြစ် အစွပ်စွဲခြင်းခံရ သူ ပန်းချီဆရာကြီး ဗင်မိဂရင်း ရောင်းချခဲ့သည့် ၁၇ ရာစုမှ ဒတ်(ချ်) အမျိုးသား ပန်းချီကျော်၊ ဂျန်ဗားမီးယား (Jan Vermeer) လက်ရာပန်းချီကားကြီးများ ပါဝင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ယင်းပန်းချီကားကြီးအချို့ကိုလည်း သက်သေခံ ပစ္စည်းများအဖြစ် ခုံရုံးအား တင်ပြထားခဲ့လေသည်။

စစ်ကြီးပြီးဆုံးသည်နှင့် နာဇီများ တန်ခိုးထွားခဲ့စဉ်က နာဇီများအား အကူအညီပေးခဲ့သူ၊ နာဇီများနှင့် လက်တွဲဆောင်ရွက်ခဲ့သူ အားလုံးတို့အား ဥရောပတိုက်နိုင်ငံ အသီးသီးတွင် ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေခဲ့လေသည်။ ဖမ်းဆီးခဲ့ကြပြီး အမျိုးသားရေး သစ္စာဖောက်သူများအဖြစ် ခုံရုံးများဖွဲ့၍ စစ်ဆေးအရေးယူမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြလေသည်။ ဒတ်(ချ်) အမျိုးသားပန်းချီဆရာကြီး ဗင်မိဂရင်း အားလည်း အလားတူပြစ်မှုနှင့်ပင် စွပ်စွဲ၍ ခုံရုံးတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်

တကယ် ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားခဲ့ပါက သေဒဏ်အပြစ်ပေးခြင်း ခံရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဒတ်(ချ်) အမျိုးသားပန်းချီကျော် ဗင်မိဂရင်းကား သူ့နိုင်ငံဟော်လန် တွင်သာ ကျော်ကြားခဲ့သည်မဟုတ်။ ဥရောပနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့တွင် သူ့လက်ရာ ပန်းချီများကို လေးလေးစားစား တန်ဖိုးထားခဲ့ကြသည်။ အင်္ဂလန် နိုင်ငံနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ပြင်သစ်ပြည်ရှိ ပြတိုက်ကြီးများတွင် သူ့ပန်းချီ ကားကြီးများကို တွေ့နိုင်လေသည်။ ဗင်မိဂရင်းသည် ပန်းချီရေးဆွဲရာတွင်သာ နာမည်ကျော်ခဲ့သူ မဟုတ်။ ရှားပါး ပန်းချီလက်ရာများကို စုဆောင်းထားသူဟူ၍ လည်း နာမည်ကျော်သည်။ ပန်းချီကားကြီးများ စုဆောင်းသူများ၊ ပန်းချီကား ရောင်းချသူများ အားလုံးသည် ဗင်မိဂရင်းအား မသိသူမရှိ၊ ပန်းချီကားကြီးများကို လက်ဝယ် စုဆောင်းထားသူအဖြစ် လေးစားသည်။ သူ့ထံမှပင် ရှားပါးပန်းချီကား ကြီးများကို တန်ဖိုးအပြိုင်ပေး၍ ဝယ်ယူသူ မရှားပေ။

ဗင်မိဂရင်းကိုယ်တိုင် စစ်ကြိုခေတ်က တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲများ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး၊ သူရေးဆွဲခဲ့သည့် ပန်းချီကားများကို ပြခဲ့လေသည်။ သူ့ပန်းချီကား များကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ပန်းချီတော်ဝင်အသင်းကြီးမှ လာရောက်လေ့လာခဲ့ပြီး ဝေဖန် ခဲ့ကြသည်။ ပန်းချီပညာရှင်များ များစွာ ချီးကျူးခံခဲ့ရသော ပန်းချီကျော်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့ပန်းချီကားများကို အထူးသဖြင့် ဂျာမဏီမှ ပန်းချီကားစုဆောင်း သူများ၊ ပြင်သစ်ပြည်မှ ပန်းချီကား စုဆောင်းသူများက ဝယ်ယူခဲ့ကြသည်။ ဗင်မိဂရင်းသည် သမ္မာကျမ်းစာတွင် ပါဝင်ခဲ့သော နိပါတ်တော်များကို အများ အားဖြင့် ရေးဆွဲလေ့ရှိသည်။

၁၇ ရာစု၊ ဒတ်(ချ်) အမျိုးသားပန်းချီပညာရှင်ကြီး ဂျန်ဗားမီယား၏ လက်ရာပန်းချီကားကြီးများကဲ့သို့ အထူးလက်ရာမြောက်လှသည်ဟူ၍ ပန်းချီ ဝေဖန်ရေးသမားများက ဝေဖန်ခဲ့ကြသည်။

ဂျာမဏီနိုင်ငံတွင် နာဇီပါတီ တန်ခိုးကြီးလာခဲ့သောအခါတွင် ခေါင်း ဆောင်ကြီး ဟစ်တလာနှင့် ဂိုးအားရင်းတို့သည် ဗင်မိဂရင်း၏ ပန်းချီကားများကို အထူးသဘောကျခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစဉ်က ဥရောပတိုက်မှ နာမည်ကြီး ဂျူး သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးများကလည်း ဗင်မိဂရင်း၏ ပန်းချီကားများကို ဝယ်ယူ ခဲ့ကြသည်။ ဗင်မိဂရင်းထံတွင်လည်း ဒတ်(ချ်) အမျိုးသားပန်းချီဆရာကြီး ဂျန်ဗား မီးယား၏ နာမည်ကျော် ‘မေရီမက်ဒလိန်း’ အကြောင်းရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီ ကားကြီး ရှိသည်ဟု အများက ဆိုကြသည်။ မေရီမက်ဒလိန်းသည် ခရစ်ဝင်ကျမ်း တွင် ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ ယင်း ‘မေရီမက်ဒလိန်း’ ဘဝသရုပ်ဖော် ပန်းချီကားကြီးများမှာ အထူးနာမည်ကျော်ခဲ့သည်။

ဂိုးအားရင်းသည် ယင်းပန်းချီကားကြီးကို ပိုင်ဆိုင်လိုသည်။ လျှို့ဝှက် ကိုယ်စားလှယ်များစေလွှတ်၍ ဝယ်ယူရန်ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ဗင်မိဂရင်းက ရောင်းချခဲ့ခြင်း မရှိဟု ဆိုကြသည်။ ဂိုးအားရင်းသည် သူ၏ ကွယ်လွန်သူ ပထမ ဇနီး၏အမည် 'ကရင်' ဖြင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့သော စံအိမ်တော်တွင် ဗင်းဂိုး၊ ရာပင်၊ ဆီဇန်း၊ တူလောဆီ၊ ဂိုရာ စသော ရှားပါးပန်းချီပညာရှင်များ၏ လက်ရာ ပန်းချီ ကားကြီးများကို ဝယ်ယူ၍ ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးတွင် ချိတ်ဆွဲထားခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးနောက် ဥရောပတိုက်သည် နာဇီ ဂျာမဏီပြည်၏ လက်အောက်သို့ ကျရောက်ခဲ့ရသောအခါ ဂိုးအားရင်းသည် ပြင်သစ်၊ ဟော်လန်၊ ယူဂိုစလေးဗီးယားစသော နိုင်ငံအသီးသီးမှ ပြတိုက်ကြီးများ တွင် စုဆောင်းထားရှိခဲ့သည့် ရှေးဟောင်းရှားပါးပစ္စည်းများ၊ ပန်းချီကားကြီးများ ကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရယူခဲ့သည်။ အချို့ပန်းချီကားများကိုလည်း ဂျူးအမျိုးသား များထံမှလည်းကောင်း၊ ပန်းချီကား စုဆောင်းသူများ၊ ပန်းချီကား ရောင်းချသူများ ထံမှလည်းကောင်း နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရယူခဲ့သည်။

ဟော်လန်ပြည်ကို နာဇီတို့သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီးနောက် ဂိုးအားရင်းသည် သူ့ လျှို့ဝှက်ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများ စေလွှတ်၍ ဗင်မိဂရင်းနှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစဉ်က ဗင်မိဂရင်းမှာ ဥရောပတိုက်နှင့် အမေရိကန် ပြည် ထောင်စု ပြတိုက်ကြီးများသို့ သူရောင်းချခဲ့ရသည့် ၁၇ ရာစု ခေတ်ဒတ်(ချ်) အမျိုးသား ပန်းချီကျော်ကားကြီးများ၊ ဂျန်ဗားမီးယား၏ ရှားပါး ပန်းချီကားကြီး များကို ရောင်းချရသည့် ငွေများဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးဖြစ်ပြီး နာမည် ကျော် ညကပွဲရုံတစ်ရုံကိုလည်း ဖွင့်လှစ်ထားရှိခဲ့လေသည်။

ဂိုးအားရင်း၏ ကိုယ်စားလှယ်များ၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် ဂိုးအား ရင်းနှင့် လျှို့ဝှက်စွာတွေ့ဆုံခဲ့ပြီး ဂျန်ဗားမီးယား၏ မေရီမတ်ဒလိန်းအကြောင်း ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားကြီးအချို့ကို ပေါင် ၁၆၀၀၀၀ နှင့် ရောင်းချခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ အချို့ကမူ ပေါင်တစ်သန်းနီးပါး ရရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးခဲ့ပြီးနောက် ကပွဲရုံဖွင့်လှစ်နေသော ဗင်မိ ဂရင်းကို နာဇီများနှင့် ဆက်သွယ်သူ နာဇီခေါင်းဆောင် ဂိုးအားရင်းအား နိုင်ငံတော် ၏ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များကို လျှို့ဝှက်စွာ ရောင်းချခဲ့သူ၊ နိုင်ငံတော်အပေါ် သစ္စာဖောက်သူအဖြစ် စွဲချက်တင်၍ အထူးခုံရုံးဖွဲ့၍ စစ်ဆေးခဲ့တော့သည်။ ဗင်မိ ဂရင်းနှင့် ဂိုးအားရင်းတို့ တွေ့ဆုံကြပုံ၊ ပန်းချီကားများကို ဝယ်ယူပုံ စသည်တို့ကို သက်သေအထောက်အထား ပြည့်စုံစွာဖြင့် ဟော်လန်ရဲအဖွဲ့ကလည်း တင်ပြခဲ့ သည်။ ဗင်မိဂရင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း အပြည့်အစုံ ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့သဖြင့် ဗင်မိ

ဂရင်းအား နိုင်ငံတော်အပေါ် သစ္စာဖောက်မှုနှင့် စွဲချက်တင်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးစီရင်ချက် ချရန် ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် ခုံရုံးတရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်ကို မဖတ်ကြားမီ တရားခံ ဗင်မိဂရင်းသည် နောက်ဆုံးစကားပြောခွင့် တောင်းဆိုခဲ့လေသည်။ ခုံရုံးတရားသူကြီးကလည်း ဗင်မိဂရင်းကို စကားပြောခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။ သူ ပြောဆိုခဲ့သည့် စကားသည် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့ရသည့် စကားဖြစ်ပြီး အမှုကြီးမှာလည်း လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားခဲ့ရသည်။

“လေးစားအပ်သော တရားသူကြီးမင်းနှင့် ခုံရုံးအဖွဲ့ဝင်များ၊ ဂျူရီလူကြီးများ၊ ပညာရှိရှေ့နေကြီးများ၊ လေ့လာသူများနှင့် ပရိသတ်ကြီး ခင်ဗျား ... ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံအပေါ် သစ္စာဖောက်၍ နိုင်ငံတော်၏ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ ဖြစ်သော ပန်းချီကျော်များ၏ ပန်းချီကားများကို နာဇီခေါင်းဆောင်ကြီး ဂိုးအားရင်းအား ရောင်းချခဲ့ခြင်းမှာ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ငြင်းဆိုပါသည်။ ရောင်းချခဲ့သည့် ၁၇ ရာစုပန်းချီကျော် ဂျန်ဗားမီးယားပန်းချီကားကြီးများမှာ အတုများသာ ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းရှားပါးလှသော ဂျန်ဗားမီးယား၏ သမ္မာကျမ်းစာလာ နိပါတ်တော်မှ ပန်းချီကားများကို ကျွန်တော်လက်ဝယ်တွင် သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပြီး ရောင်းချသည့် ပန်းချီကားကြီးများမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲခဲ့သည့် ဂျန်ဗားမီးယား၏ ပန်းချီကားအတုများသာ ဖြစ်ပါကြောင်း။”

အထက်ဖော်ပြပါ ဗင်မိဂရင်း၏ စကားများသည် ခုံရုံးအဖွဲ့ဝင်များသာ မက ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသော စကားများပင် ဖြစ်တော့သည်။ ခုံရုံးတရားသူကြီးနှင့်တကွ အဖွဲ့ဝင်အားလုံး အစိုးရ၏ ရှေ့နေချုပ်ကြီးတို့သည် တရားခံဖြစ်သူ ဗင်မိဂရင်း လျှို့ဝှက်စွာသိမ်းဆည်းထားသော ဂျန်ဗားမီးယား၏ ပန်းချီကားများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် သဘောတူညီခဲ့ကြလေသည်။ ဟော်လန်ပြည်မှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများတွင် နာဇီခေါင်းဆောင်ကြီး ဂိုးအားရင်းအား ပိပိရိုရို လိမ်ခဲ့သူစသဖြင့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ သတင်းစာကြီးများကလည်း ပန်းချီကားကျွမ်းကျင်သူ စုဆောင်းသူ နာဇီခေါင်းဆောင်ကြီးအား လှည့်ဖြားခဲ့သူ ပန်းချီကျော် ဗင်မိဂရင်း စသည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့ကြသည်။ ဂျာနယ်များတွင်လည်း ဗင်မိဂရင်း၏ ဓာတ်ပုံကြီးကို ဖော်ပြ၍ နိုင်ငံတော်၏ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်ဖြစ်သော အနုပညာလက်ရာများကို အသက်ပေး၍ ကာကွယ်ခဲ့ရသူ စသည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့ကြသည်။

ခုံရုံးအဖွဲ့ဝင်များသည် ပန်းချီကားကျွမ်းကျင်သူ၊ ပန်းချီကား စုဆောင်းသူများ၊ နာမည်ကျော် ပန်းချီပညာရှင်များအား ဖိတ်ကြား၍ ဗင်မိဂရင်း၏ နေအိမ်ပြတိုက်ခန်းတွင် လျှို့ဝှက်စွာ စနစ်တကျ သိမ်းထားသော ၁၇ ရာစုနှစ်ပိုင်းက

၂၁၆ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ရေးဆွဲခဲ့သည့် ဂျန်ဗားမီးယား၏ ပန်းချီကားများကို စစ်ဆေးစေခဲ့သည်။ အားလုံးကပင် ဂျန်ဗားမီးယား၏ ပန်းချီကားအစစ်များ ဖြစ်ပါကြောင်း သက်သေခံခဲ့လေသည်။

ဗင်မီဂရင်းကိုယ်တိုင် အထူးခုံရုံးခန်းမကြီးတွင် ဂျန်ဗားမီးယား၏ နိပါတ်တော်ပန်းချီကားကြီးတစ်ကားကို ကြည့်ရှု၍ လက်တွေ့ရေးဆွဲပြသခဲ့သည်။ တကယ့် ဂျန်ဗားမီးယား၏ လက်ရာပန်းချီကားကြီးနှင့် ခွဲမရအောင် တူနေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိခဲ့ရသဖြင့် ပန်းချီဆရာကြီး ဗင်မီဂရင်းအား တရားသေလွှတ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဗင်မီဂရင်းအဖို့ ကြာကြာဝမ်းမသာနိုင်တော့။ ဂျာနယ်များ (Tits Bits) သတင်းစုံဂျာနယ်များတွင် ပန်းချီဝေဖန်ရေးဆရာတို့က ဟော်လန်ပြည် အမာစတာဒမ်မြို့ပြတိုက်ကြီးတွင် ဗင်မီဂရင်းထံမှ ဝယ်ယူထားသော ဂျန်ဗားမီးယား၏ ပန်းချီကားများမှာလည်း အတုများလောဟူ၍ ရေးသားဖော်ထုတ်ခဲ့ရာမှာ ဗင်မီဂရင်းအဖို့ ကြမ္မာဆိုး ဝင်သည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ နိုင်ငံတော်အပေါ် လိမ်လည်မှုကြီးများဖြစ်သလောဟူ၍ အစိုးရအဖို့ သံသယ ဝင်လာသည်။ နောက်ဆုံး အမာစတာဒမ်မြို့ပြတိုက်ကြီးရှိ ဂျန်ဗားမီးယား၏ ပန်းချီကားများကို စနစ်တကျ စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ရာ အတုများကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ရတော့သည်။ ယခုအကြိမ်တွင်မူ ဗင်မီဂရင်းသည် ဝန်ခံခဲ့ရသည်။ သူလျှို့ဝှက်စွာ ရေးခဲ့သည့် ဂျန်ဗားမီးယား ပန်းချီ ကားအတုများဖြစ်ပါကြောင်း ပြောချက်ပေးခဲ့ရသဖြင့် ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်ချမှတ် ခဲ့လေသည်။ ၅၇ နှစ်အရွယ်ရှိနေပြီဖြစ်သော ပန်းချီကျော် ဗင်မီဂရင်းမှာ ထောင် တွင်းမှာပင် နှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရလေသည်။

သူကွယ်လွန်ခဲ့သည့်အခါတွင် သူ့ထံမှ ရှားပါးသော ခေတ်ဟောင်း ပန်းချီဆရာကြီးများ၏ လက်ရာပန်းချီကားများကို ဝယ်ယူခဲ့ကြသော ဗြိတိသျှပြတိုက်ကြီး၊ ပြင်သစ်ပြည် လောင်ဗူးပြတိုက်ကြီး၊ ရောမမှ ပြတိုက်ကြီး၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ပြတိုက်ကြီးများမှ တာဝန်ရှိသူများသည် များစွာ တုန်လှုပ်ခဲ့ရလေသည်။ ဗင်မီဂရင်းထံမှ ၎င်းတို့ဝယ်ယူခဲ့သော ပန်းချီကားများသည် အစစ်အမှန် ရှေးပန်းချီဆရာကြီးများ၏ လက်ရာများဖြစ်ပါသလော၊ သို့မဟုတ် ဗင်မီဂရင်းကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားကြီးများလော။ မည်သူမျှ မပြောနိုင်၊ ကွယ်လွန်သူ ဗင်မီဂရင်းသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်မည် ဖြစ်ပါသတည်း။

ကျမ်းကိုး

1. Artful Tricksters By Nigel Blundell.
2. Inside The Third Reich By A Speer.

အချိန်ကား ၁၉၅၂ ခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ၊ ကမ္ဘာကျော် စာရေး ဆရာကြီးသောမတ်(စ်)ဟာဒီ၏ အသက်ရှစ်ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ဖြစ်ပြီး ကောင်းကင်ပြင် တစ်ခွင်လုံးမှာကား မညို့တညို့၊ ညို့တညို့နှင့် မိုးသက်ဆင်တော့ မည့်ဟန် ပေါက်နေသည်။ ဆရာကြီး၏ မွေးရပ်မြေဖြစ်သည့် ဝက်ဆက်နယ်တွင် လည်း လယ်ယာသမားများ လုပ်ငန်းခွင်အသီးသီးသို့ ဝင်ကြပေတော့မည်။ ဆရာကြီးသည် သူ၏မွေးရပ်ဒေသရှိ ကျေးရွာသားများ၏ ရိုသားအပြစ်ကင်းစင်သော သဘာဝကို အခြေခံ၍ တည်ဆောက်ခဲ့သော ဝတ္ထုများ၏ ဇာတ်ကောင်များကို တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး စဉ်းစားနေမိပေသည်။ သူရေးသားခဲ့သော ဝက်ဆက်ပြည်နယ် နောက်ခံဝတ္ထုများတွင် ‘တက်စ်အော့ဖ် ဒျူဘာဗီးလ်’ (ဆရာကြီး သခင်ဘသောင်း၏ ပန်းသာ မစာ၍)၏ ဇာတ်ကောင် တက်စ်ကို မမေ့နိုင်ပေ။ တက်စ်သည် ဆရာကြီး၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအား ကျော်ကြားအောင်မြင် ပေါက်ရောက်စေခဲ့သည့် စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦးအဖြစ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပြီး စာပေဆိုင်ရာ နိဗ္ဗာန်ဆုပေးသည့် ကော်မတီမှ ဆရာကြီးကို စာပေဆိုင်ရာ နိဗ္ဗာန်ဆုပေးရန် စဉ်းစားခြင်း ခံခဲ့ရသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကံအကြောင်း မပါခဲ့သဖြင့် ဆရာကြီးမှာ စာပေဆိုင်ရာနိဗ္ဗာန်ဆုနှင့် လွဲခဲ့ရရှာသည်။

အမှန်အားဖြင့် တက်စ်မှာ ဆရာကြီး၏ ဇာတိမြေတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းတစ်ခုမှ ဇာတ်ကောင် တစ်ဦးဖြစ်သော ရိုးသား၍ အပြစ်ကင်းစင်သည့် အယ်လီဇဘက်မာသာ ဘရောင်းခေါ် ကျေးတောသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာကြီး သခင်ဘသောင်း၏ ပန်းသာမစာဥ ဝတ္ထုကြီးကို စစ်မဖြစ် မိက ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရပြီး ဇာတ်လမ်းအချုပ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ပန်းသာမြို့စားများ ၏ အဆက်အနွယ်ဟု ယူဆလျက်ရှိသော ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ ဦးပန်းအောင်သည် သမီးဖြစ်သူ မစာဥကို ပန်းသာမြို့ရှိ ပန်းသာမြို့စားများ အဆက်အနွယ်ဝင် ပန်းသာခင်ခင်လေးထံသို့ ဆွေမျိုးစပ်ရန် လွှတ်လိုက်ရာမှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော စံအိမ်ကြီးတွင် ပန်းသာခင်ခင်လေး၏ သား ပန်းသာမောင်မောင်၏ လက်ချက် ကြောင့် အပျိုရည်ပျက် (ဘဝနစ်မွန်း) ခဲ့ရပြီးနောက် ခေတ်မီလယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ကိုင်လိုသူ ကိုဒေဝနှင့် မစာဥတို့ ချစ်ကြသည့် သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ်ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ခန့်က ဖတ်ခဲ့ရသော ပန်းသာ မစာဥ ဝတ္ထုကြီးကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ မမှတ်မိသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ပန်းသာမစာဥသည် ပန်းသာမောင်မောင်အား သတ်မှုအတွက် နရသိန်ထောင်ကြီးအတွင်းတွင် ကြီး ပေးခံသွားရရှာသည်။ သောမတ်(စ်)ဟာဒီသည် တက်စ်(ပန်းသာမစာဥ) ကို ရေးရာတွင် ကံတရားသည် အပြစ်ကင်းမဲ့သော ကျေးတောသူတက်(စ်)ကို သနား ညှာတာခြင်း မရှိ။ ရက်ရက်စက်စက် ကျီစားသွားသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ရေးခဲ့သည် ဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာ ဆရာကြီး သခင်ဘသောင်း သည် သူ၏ပန်းသာ မစာဥတွင်လည်း သောမတ်စ်ဟာဒီ၏ တက်စ်ကို မှီငြမ်း ရေးသားခဲ့ပုံရသည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ပါသည်။

အမှန်မှာ အထက်တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကြောင့် ဖြစ်ပွားခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းတစ်ခု၏ ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ အယ်လီဇဘက်မာသာဘရောင်း၏ ဘဝကို တက်(စ်)အဖြစ် ပြောင်းလဲရေးသားခဲ့ ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၁၈၅၆ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ (၉) ရက်နေ့သည်ကား ဝက်ဆက်ပြည်နယ် တွင် မိုးဦးသစ်ခဲ့ပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခွင် မျှော်လေတိုင်း မှိုင်းမှုန်လျက်ရှိသည်။ လူငယ် တစ်ဦးဖြစ်သော သောမတ်စ်ဟာဒီ၏စိတ်သည် လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ သူသည် မိသားစု၏မိတ်ဆွေဖြစ်သော ဘုန်းတော်ကြီး ဟင်နရီနှင့်အတူ ဝက်ဆက်ပြည် နယ်၊ နိုချက်စတာထောင်ကြီး၏ အပြင်ဘက် ယာကွင်းပြင်သို့ သွားနေလျက် ရှိသည်။ ကွင်းပြင်တစ်ခွင်လုံးတွင်ကား လူထုပရိသတ် ၃၀၀၀ ခန့်စုဝေးလျက် ရှိပြီး မကြာခင် ကြီးပေးအသတ်ခံရတော့မည့် မာသာဘရောင်းကို လာရောက် ကြည့်ရှုရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

ထိုစဉ်က သောမတ်(စ်) ဟာဒီမှာ အသက် ၁၆ နှစ်ခန့်သာရှိပြီး နိုချက် စတာမြို့ရှိ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် အလုပ်သင်ကလေးမျှသာ

ဖြစ် သည်။ အမှန်အားဖြင့် မာသာဘာရောင်းအား ကြီးပေးရာတွင် သရဏဂုံတင်ရမည့် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ သောမတ်(စ်)ဟာဒီတို့ မိသားစု၏ မိတ်ဆွေမဟုတ်ပေ။ နိချက် စတာ ထောင်ကြီး၏လက်စွဲသင်းအုပ် ဘုန်းတော်ကြီးသည် မာသာဘာရောင်းကို ကြီးပေးရာတွင် သရဏဂုံတင် မပေးနိုင်ဟု ငြင်းဆိုသည့်အတွက် ၎င်းသင်းအုပ် ဘုန်းတော်ကြီးအစား ဟင်နရီက ဆောင်ရွက်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မိုးစက်ကလေးများကား ကျလာပြီ။ မကြာမီ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာမည့် ပုံ ပေါက်သည်။ နိချက်စတာ ထောင်ဘူးဝမှ ကြီးစင်ရှိရာ ကွင်းပြင်သို့ လူသတ် တရားခံအမျိုးသမီး မာသာဘာရောင်းအား ကြီးပေးမှုကို ဆောင်ရွက်ရမည့် လက် မရွံ့သမား ကားကရက်က ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ခေါ်လာခဲ့လေသည်။ အနက်ရောင် ဝတ်စုံနှင့် ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပုံရသော မာသာဘာရောင်း၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် နှင့် ဟန်ပန်အမူအရာတို့မှာ လူငယ်သောမတ်(စ်)ဟာဒီ၏ မျက်လုံးထဲတွင် မမေ့ ဖျောက်နိုင်တော့ပေ။ ညှိုးနွမ်းဟန်ပေါက်နေသော မာသာဘာရောင်းသည် တာဝန် ရှိသူများအား “ကျွန်မကို မြန်မြန် ကြီးပေးကြပါတော့။ ကျွန်မ သေလိုပါသည်” ဟု တတွတ်တွတ် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရင်း ကြီးစင်ထက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ရဲရဲ ဝံ့ဝံ့ တက်ခဲ့လေသည်။

သောမတ်(စ်)ဟာဒီသည် ရိုးသားသည့် အမူအရာ၊ သနားစရာ ကောင်းသည့် မျက်နှာသွင်ပြင်နှင့် မာသာဘာရောင်း၏ သမင်ပျိုမကဲ့သို့သော မျက်လုံး၊ ဟန်အမူအရာတို့ကို မမေ့ဖျောက်တော့နိုင်၊ နောင်တွင် သောမတ်(စ်) ဟာဒီသည် စာရေးဆရာအကျော်အမော်ကြီး ဖြစ်လာသောအခါ မာသာဘာရောင်း ၏အမည်ကို ‘တက်(စ်)’ဟု ပြောင်းလဲခဲ့ပြီး “တက်(စ်) အော့ဖ်ဒျူဘာဗီးလ်” ကို ရေးသားခဲ့ရာတွင် ဆရာကြီး၏ ဝတ္ထုအတတ်ပညာမှာ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရလေ သည်။ ဆရာကြီး သခင်ဘသောင်းသည် ၎င်းတက်စ်အော့ဖ်ဒျူဘာဗီးလ်ကို မှီ ငြမ်းရေးသားခဲ့သော်လည်း မှီငြမ်းထားမှန်း မသိရဘဲ မြန်မာဟန်ပေါ်နေခဲ့သည်မှာ ချီးကျူးဖွယ်ရာ ကောင်းပါသည်။

အယ်လီဇဘက် မာသာဘာရောင်းသည် ရိုးသားဖြူစင်သည့် ဝက်ဆက် နယ်ကျေးတောသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိဘများမှ ဖွားမြင်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ၎င်းနေသည့်ရွာတွင် ကောက်စိုက်သမအဖြစ် သူ၏မိသားစုကို ထောက် ပံ့နေရရှာသည်။ တစ်နေ့တွင် တောရွာသူ တောရွာသားတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံဖြစ် သော ကောက်ရိတ်သိမ်းပွဲတွင် မြို့ကြီးသား လူပေါ့လူသွမ်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ဂျန် ဘာရောင်းဆိုသူနှင့် တွေ့ကြလေသည်။

မာသာမှာ ရိုးသားဖြူစင်သော ကျေးတောသူ တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဂျန် ဘာရောင်း၏ ပိုက်ကွန်တွင်းသို့ သက်ဆင်းခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံးတွင် အပျိုရည် ပျက်ခဲ့

ရလေသည်။ မာသာသည် ဂျွန်ဘရောင်း၏ လက်မှ(ကွန်ရက်) မလွှတ်နိုင်တော့။ လက်ထပ်ရန် အသနားခံသော်လည်း ဂျွန်ဘရောင်းမှာ လူပေါ့လူသွမ်း ဖြစ်သည် နှင့် လျော်ညီစွာ မာသာကို ရှောင်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မာသာအဖို့ ရွေးချယ်ရန် လမ်းကား မရှိတော့ပေ။ ဆင်းရဲသူ မိသားစုက တစ်ဖက်၊ မာသာကို ကြင်ဖော် ဇနီးအဖြစ် မသိမ်းပိုက်လိုသော ဂျွန်ဘရောင်းက တစ်ဖက်၊ ဤအခက်အခဲကြား၌ မာသာအဖို့ကား ဆူးကြားမှ ဘူးသီးကဲ့သို့ပင်တည်း။

ဂျွန်ဘရောင်းသည် မာသာကို အပျော်မယားအဖြစ် သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီး ကျေးတောသူကလေးများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တော်ကောက်ခဲ့သည်။ အချိန်ကြာမြင့်လာသည်အမျှ မာသာသည် ဂျွန်ဘရောင်းအပေါ်တွင် တွယ်တာ လာခဲ့သည်။ မြတ်နိုးလာခဲ့သည်။ သူ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဂျွန်ဘရောင်းတစ်ဦး တည်း အတွက်ဟု ယူဆထားခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် ဂျွန်ဘရောင်းသည် အခြား မိန်းမပျိုတစ်ဦးအား နေအိမ်သို့ ခေါ်ယူလာခဲ့ပြီးနောက် ဇနီးအဖြစ် ပေါင်းသင်းရန် စီစဉ်လာသည့်အတွက် မာသာမှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ပြီ။

မာသာသည် သူမ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ခွဲဝေပေးနိုင်၍ ဂျွန်ဘရောင်း အား အသနားခံသော်လည်း ဂျွန်ဘရောင်းက ငြင်းဆန်ပြီး သူမကို မချစ်နိုင်တော့ ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြသည်။ မာသာမှာ ဂျွန်ဘရောင်းအား ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ ဘဲ ပုဆိန်ဖြင့်သတ်၍ ရဲစခန်းတွင် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့သည်။

မာသာဘရောင်းကို ကြိုးပေးသတ်ရန် တရားရုံးက စီရင်ချက်ချလိုက် သည်။ ဝက်ဆက်ပြည်နယ်သားများက စုပေါင်း၍ အသနားခံစာတင်သော်လည်း ရုံးတော်က အသနားခံစာကို ပယ်ချခဲ့လေသည်။ မာသာဘရောင်းအဖို့ မိမိချစ်ခြင်း မေတ္တာအတွက် သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်။ ဝက်ဆက်ပြည်နယ်တွင် အမျိုးသမီး အား တရားရုံးက ကြိုးပေးသတ်ရန် စီရင်ခြင်းသည် မာသာဘရောင်းကား နောက်ဆုံး ဖြစ်လေတော့သည်။ နောင်တွင် အမျိုးသမီး လူသတ်တရားခံများအား ကြိုးပေးသတ်ခြင်း မပြုတော့ပေ။

ဆရာကြီး သောမတ်စ်ဟာဒီသည် အထက်ဖော်ပြပါ မာသာဘရောင်း ၏ ဇာတ်လမ်းကို သူ၏နာမည်ကျော် 'တက်စ်အော့ဖ်ဒျူဘာမီးလ်' ဝတ္ထုကြီး အဖြစ် ဖန်တီးခဲ့လေသည်။ သူဖန်တီးရေးဖွဲ့ပုံသည် အလွန်အနုပညာ ပြောင် မြောက်သောကြောင့် စာဖတ်သူတို့ စွဲလမ်းခဲ့ကြရလေသည်။ ဆရာကြီး သော မတ်စ်ဟာဒီ ကွယ်လွန်ပြီး ၎င်း၏ဒုတိယဇနီးဖြစ်သူက ဆရာကြီး၏ မှတ်တမ်း များကို သတင်းစာဆရာများအား ထုတ်ဖော်ခဲ့လေသည်။ ဆရာကြီး၏မှတ်တမ်း တွင် မာသာဘရောင်းအား ကြိုးပေးခဲ့ပုံကို သူမြင်ခဲ့သည့်အတိုင်း မှတ်သားထား ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ဆရာကြီး သခင်ဘသောင်းသည် ပန်းသာမစာဉ်ကို သောမတ်စ်ဟာဒီ
၏ တက်စ်အေ့ဖ်ဒျူဘာဗီးလ်ကို မိုးထားသော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ မိုးထား
မှန်း မသိရပေ။ အမှန်အားဖြင့် ပန်းသာ မစာဉ်သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့်
ဖြစ်ခဲ့ရသော မာသာဘရောင်း၏ ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းဖြစ်လေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. Young ThomasHardy By Robert Getting
2. The World Gratest Crimes of passion

၁၉၀၈ ဒီဇင်ဘာလ၊ ထူထဲသော နှင်းကန့်လန့်ကာကြီးကို စူးရှသော နေရောင်သည် ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်းခြင်း မရှိပေ။ နံနက် ၁၀ နာရီထိုး ဖြစ်သော်လည်း လန်ဒန်မြို့ဆောင်းရာသီ၏ ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုကြောင့် လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် လူသွားလူလာ နည်းပါးလျက်ရှိသည်။

ခါတိုင်းကဲ့သို့ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်၍ ရောင်းချလျက်ရှိသော သတင်းစာရောင်းသမားကလေးများ၊ ပန်းသည်ကလေးများ၏ အသံကိုပင် မကြားရ။ ဗြိတိသျှပါလီမန်ကြီးရှိ ဘစ်ဘင်နာရီစင်ကြီးမှ နာရီထိုးသံ၊ မြင်းလှည်း တစ်စီး တလေ ခပ်ပြင်းပြင်း မောင်းသွားသည့်အသံ၊ ဝိတိုရိယ ဘူတာရုံကြီးမှ ရတားတွဲချိတ်သံနှင့် လန်ဒန်မြို့ ဆင်ခြေဖုံးများသို့ ထွက်ခွာကြသော မီးရထားသံတို့သာ ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

ရုံးတက်၊ ရုံးသွားကြရသည့် အစိုးရဝန်ထမ်းများမှအပ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူသူရှင်းလျက်ရှိသည်။ လမ်းမကြီးများထောင့်တွင် ရောင်းချနေကျဖြစ်သည့် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းဆိုင်ကလေးများကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ မမြင်ရ။ ၁၉၀၈ ဒီဇင်ဘာလသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် အဆိုးဝါးဆုံးသော ဆောင်းရာသီဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

သို့သော် စိန့်ဂျိမ်း(စ်) ရပ်ကွက်၊ ဘုရင်လမ်းရှိ ‘ခရစ္စတီး ရတနာဆိုင်ကြီး’ အရောင်းပြခန်းကား လူစည်ကားလျက် ရှိနေပေသည်။ လန်ဒန်မြို့ပေါ်မှ ရတနာကုန်သည်များ၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ရတနာကုန်သည်များ၊ ဥရောပ

တိုက်မှ ရတနာကုန်သည်ကြီးများ၊ လန်ဒန်မြို့ပေါ်မှ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားများတို့ ပျားပန်းခပ် စည်ကားလျက် ရှိသည်။

‘ခရစ္စတီး ရတနာဆိုင်ကြီး’ ကား ကမ္ဘာကျော်ရတနာဆိုင်ကြီး ဖြစ်ပြီး ၁၇၆၆ ခုနှစ်ကပင် စတင်၍ ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်ခဲ့သည်။ တော်ဝင်မိသားစုများ၊ သူဌေးကြီးများ၊ သူကြွယ်ကြီးများ ကြိုက်နှစ်သက်သော အဖိုးတန် ကျောက်သံ ပတ္တမြား၊ စိန်ရွှေနီလာ၊ ပုလဲရတနာများပါမကျန် အရောင်းအဝယ် လုပ်ခဲ့သည်။ ဥရောပတိုက်ရှိ မင်းဆွေ၊ မင်းမျိုး၊ သူဌေးကြီးများ၏ အားပေးခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ ပြင်သစ်ပြည် (၁၆) ကြိမ်မြောက် လူဝီဘုရင်မင်း၏ မိဖုရားကြီး မေရီအင်တိုင်းနက် ကိုယ်တိုင် ဝယ်ယူအားပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ရုရှားပြည် ဇာဘုရင်၏ မိသားစု များကလည်း ယုံကြည်စိတ်ချရသူ ရတနာကုန်သည်ကြီးများကို စေလွှတ်၍ ဝယ်ယူခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း (၂၁၀) ခန့်ကပင် ဂျိမ်း(စ်)ခရစ္စတီးနှင့် သား ဖြစ်သူတို့ စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ မြေးဖြစ်သူ စတာလင်းခရစ္စတီးနှင့် ဟင်နရီ ခရစ္စတီးတို့ လက်ထက်တွင် အက်ဒွပ်မစ်ဆင်နှင့် သောမတ်(စ်)ဝုဒ်တို့ အစုရှယ်ယာများ ပါဝင်လာခဲ့သဖြင့် ဆိုင်ကြီး၏အမည်ကို ‘ခရစ္စတီးမစ် ဆင်ဝုဒ်ရတနာ ရောင်းဝယ်ရေး’ ဟူ၍ အမည်ပြောင်းလဲခဲ့သော်လည်း လူအများကမူ ‘ခရစ္စတီး ရတနာဆိုင်ကြီး’ ဟူသော ရှေးယခင်အမည်ကိုပင် ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြလေသည်။

ပေါင်စတာလင်းနှင့် ဒေါ်လာ သိန်းသန်းတန်သော ရတနာပစ္စည်းများကို နှစ်ပေါင်း (၂၀၀) နီးပါး အရောင်းအဝယ်လုပ်ခဲ့သော်လည်း ထိုရတနာဆိုင်ကြီး၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ခိုးမှု၊ ဖောက်ထွင်းမှု၊ လုယက်မှု၊ မှားယွင်းမှု တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပွားခြင်း မရှိခဲ့။ ထိုစဉ်က အင်္ဂလန်ဘဏ်ကြီး (Bank of England) ပင်လျှင် လုယက်မှုများ ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသည်။ အချို့ အစောင့်အရှောက် ထူထပ်စွာ ချထားသော ဘဏ်ကြီးများပင်လျှင် ဓားပြတိုက်မှု၊ ခိုးမှုများ ဖြစ်ပွား ခဲ့ပေသေးသည်။

သို့ဖြစ်၍ ပစ္စည်းမှန်၊ လုံခြုံစိတ်ချရသော ခရစ္စတီးရတနာရောင်းဝယ်ရေးဟု ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ၁၉၀၈ ခု ဒီဇင်ဘာလကမူ ခရစ္စတီး ရတနာ ရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ကြီးမှ အဖိုးတန်ရတနာပစ္စည်းများကို ဈေးပြိုင်လေလံ စနစ်ဖြင့် ရောင်းချမည်ဟု ကြေညာထားသည်။ ရောင်းချမည့် ရတနာပစ္စည်းများကိုလည်း ခရစ္စတီးရတနာဆိုင်ကြီး၏ အရောင်းပြခန်းတွင် ကြမ်းခင်းဈေးနှုန်းများ သတ်မှတ်၍ ဝယ်ယူရမည့် ရတနာကုန်သည်များ၊ သူဌေးသူကြွယ်များအား ခင်းကျင်းပြသထားခဲ့သည်။ အဖိုးတန် ရတနာပစ္စည်းများ၏ တန်ဖိုးမှာလည်း ပေါင်သန်းပေါင်းများစွာ ထိုက်တန်သဖြင့် ခရစ္စတီးဆိုင်ကြီးမှ ခန့်ထားသော အစောင့်

အကြပ် အလွတ်စုံထောက်ကြီးများသာမက လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးမှ ပုလိပ်အမှု ထမ်းများကိုလည်း ငှားရမ်းစောင့်ရှောက်စေခဲ့လေသည်။

ခင်းကျင်းပြသထားသည့် လက်ဝတ်ရတနာများတွင် လူတိုင်း အံ့ဩ ကြသော ထူးခြားသည့် နို့နှစ်ရောင်ထနေသော ပုလဲကုံးကြီးတစ်ကုံး ပါဝင်ခဲ့လေ သည်။ မြင်ရသူတိုင်း လက်ဖျားခါရလောက်အောင် အံ့ဩရသည့် ပုလဲကုံးကြီးကို မှန်ဘီရိုကြီးအတွင်း ပြသထားပြီး ကြမ်းခင်းဈေးမှာလည်း ထိုခေတ်က ပေါင် (၁၀၀၀၀) ဈေးဖြစ်သည်။ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဈေးနှုန်းကတ်ပြားကလေးမှာလည်း ခရစ္စတီးရတနာပစ္စည်းဆိုင်ကြီး၏ အစဉ်အဆက် အသုံးပြုသော အဖြူအရောင် အကောင်းစား ကြွေစက္ကူထုကတ်ပြားကလေးဖြင့် ဆွဲချိတ်ထားသည်။

ရတနာပစ္စည်းများ ခင်းကျင်းပြသသည့် ပြပွဲရက်အတွင်း ယင်းပုလဲ သွယ်ကြီးကို လာရောက်ကြည့်ရှုသူ များလှသည်။ ပုလဲပါရုတစ်ဦးသည် နောက် ဆုံးပြပွဲနေ့တွင် ပုလဲသွယ်ကြီးကို အထူးမျက်စိကျသွားသည်။ ပြပွဲတာဝန်ခံ မန်နေဂျာထံသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ အဆိုပါပုလဲသွယ်ကြီးကို ခေတ္တကြည့် ရှုခွင့်ပြုပါရန် တောင်းပန်ခဲ့လေသည်။ ခရစ္စတီးဆိုင်ကြီး၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာမှာ လည်း မိမိနှစ်သက်လာ၍ ဝယ်ယူလိုသော ရတနာပစ္စည်းများကို အသေးစိတ် လေ့လာခွင့်ပြုလေ့ရှိသဖြင့် ပြပွဲတာဝန်ခံ မန်နေဂျာသည် ပုလဲပါရုကြီးအား ကြည့်ရှုခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။

ပြပွဲတာဝန်ခံမန်နေဂျာနှင့် ပုလဲပါရုကြီးသည် ယင်းပုလဲရတနာ လည် ဆွဲကြီးရှိရာသို့ သွားရောက်ခဲ့သောအခါတွင် ပြပွဲမှ အခြားတာဝန်ခံတစ်ဦး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အဆိုပါ ပုလဲကုံးကြီးကို ကြည့်ရှုနေသူ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် သူဌေးမကြီးတစ်ဦးဟု ထင်ရသူ ခံညားလှပသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးအား တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။ အမျိုးသမီးကြီး၏ အဝတ်အစားများမှာလည်း ထိုစဉ်က လန်ဒန်မြို့ လူကုံထံများသာ ချုပ်လေ့ရှိသည့် ဆပိုင်လီရီးလမ်းရှိ ထိပ်တန်း ဖက်ရှင်ဆိုင်ကြီးမှ ချုပ်လုပ်သော အဝတ်အစားများ ဖြစ်သည်။

ပုလဲကုံးကြီးကို ကြည့်ရှုနေသည်မှာလည်း ဣန္ဒြေရှိပြီး ပုလဲများကို တစ်လုံးချင်း၊ တစ်လုံးချင်း သေချာစွာ လေ့လာနေသည်။ ပုလဲပါရုနှင့် မန်နေဂျာ ရောက်ရှိလာမှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ တောင်းပန်ပြီး ပုလဲကုံးကြီးကို တာဝန်ခံထံ ပြန်ပေးခဲ့လေသည်။ မန်နေဂျာသည် ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ စကားပြောသံ၊ ဟန် အမူအရာ၊ လေယူလေသိမ်းမှာ အင်္ဂလန်အမျိုး သမီးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်မတူ။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟု ထင်သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ သန်း ကြွယ်သူဌေးမကြီးတစ်ဦး လာရောက်လေ့လာသည်ဟု ယူဆသည်။ အမျိုးသမီး ကြီးသည် ပြခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။

ယင်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသော အမျိုးသမီးကြီး၏ အမည်မှာ မစ္စစ် ဂရန်ဆိုသူ အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း ပြပွဲတာဝန်ခံက ရှင်းပြသည်။ ပုလဲပါရဂူကြီး သည် လန်ဒန်လူကုထံလောကကို ဒိုးလိုမွှေခဲ့သူဖြစ်သော်လည်း မစ္စစ်ဂရန်ဆိုသော အမည်ကို မကြားဖူးပေ။ မြင်လည်း မမြင်ဖူး။ မန်နေဂျာသည် ပါရဂူကြီးအား ပုလဲကုံးကြီးကို ကြည့်ရှုခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ပါရဂူကြီးသည် ထူးထူးခြားခြား အံ့ဩ သွားသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ရှိနေသည့် ပုလဲကုံးကြီးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဈေးနှုန်းကတ်ပြားကို အသေအချာ ဂရုပြုမိသွားသည်။

ပုလဲကုံးကြီးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဈေးနှုန်းကတ်ပြားအရောင်သည် အခြားရတနာပစ္စည်းများတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဈေးနှုန်းကတ်ပြား အရောင်နှင့် မတူ ဖျော့လျက်ရှိသည်။ ကတ်ပြားစက္ကူမှာလည်း ခရစ္စတီး ရတနာအရောင် ဆိုင်ကြီး၏ အစဉ်အဆက် အသုံးပြုခဲ့သည့် ကတ်ပြားအမျိုးအစား မဟုတ် ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ ခရစ္စတီးဆိုင်ကြီး၏ အစဉ်အဆက် အသုံးပြုသော ဈေးနှုန်းကတ်ပြားများမှာ ကြွေရောင်ကတ်ပြားအထူ အကောင်းစားကို သုံးလေ့ ရှိသည်။ ယခု ပုလဲကုံးကြီးတွင် ဆွဲထားသည့် ဈေးနှုန်းကတ်ပြားမှာ အဝါဖျော့ ဖျော့ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိကြသည်။

ပုလဲပါရဂူကြီးကလည်း ပုလဲကုံးကြီးမှာ အတုဖြစ်နေပါသည်ဟု ထုတ် ပြောလိုက်သည်။ ပုလဲအစစ်နဲ့ ခွဲခြားမရအောင် အတုလုပ်ထားသည်မှာ အံ့ဩ ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်ဟု၍လည်း ထုတ်ပြောခဲ့သည်။ မန်နေဂျာသည် ပြပွဲခန်းမမှ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်ခွာသွားသူ မစ္စစ်ဂရန် နောက်သို့ လိုက်ရန် ပုလိပ် အမှုထမ်းတစ်ဦးကို လွှတ်လိုက်သည်။

ခရစ္စတီး ရတနာပြခန်းမှ ဣန္ဒြေရရ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ အေးအေး ဆေးဆေး လမ်းလျှောက်သွားနေသော မစ္စစ်ဂရန်နောက်သို့ ပုလိပ်တစ်ဦးသည် ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားခဲ့သည်။

ခရစ္စတီး အရောင်းပြခန်းမှ ကိုက် (၁၀၀) ခန့်အကွာတွင် ပုလိပ်သား သည် မစ္စစ်ဂရန်ကို မိလားခဲ့သည်။ ပုလိပ်သားသည် မစ္စစ်ဂရန်အား “ဂုဏ်သရေရှိ အစ်မကြီး ခင်ဗျား၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘုရင့်လမ်း (king's street) က ပုလိပ်ဌာနကို ခဏ ကျွန်တော်နှင့် လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ် ခင်ဗျ” ဟု တောင်းပန်သည်။

မစ္စစ်ဂရန်သည် မလိုက်နိုင်ကြောင်း၊ အခြားအရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်ခု ချိန်းဆိုထားကြောင်း၊ ပုလဲကုံးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှမသိကြောင်း၊ နောက်ဆုံး နေ့တွင် လေလံဆွဲမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ပုလိပ်သားကလည်း ပါးနပ် လိမ္မာသည်။ စကားပြော သိမ်မွေ့သည်။ နောက်ဆုံး မစ္စစ်ဂရန်သည် ပုလိပ်ဌာနကို အေးအေးဆေးဆေး လိုက်လာခဲ့သည်။

လမ်းတွင် ပုလိပ်အရာရှိသည် ချောက်ခနဲ အမျိုးသမီးကြီးထံမှ ကျသွား သည့် အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပုလိပ်ဌာနတွင် စုံထောက်အရာရှိတစ်ဦးက ရတနာပြခန်းမှ ပုလဲကုံးအကြီးကို အတုနှင့် လဲသွားသည် အကြောင်း ရှင်းပြသည်။ မစ္စစ်ဂရန်သည် အမေရိကန်တစ်ဦး၏ ဝဲလှသော စကားပြောသံဖြင့် ငြင်းဆိုသည်။ သူ ဘာမျှ မသိကြောင်း ထပ်တလဲလဲ ထွက်ဆိုသည်။ ပုလိပ်သားကလေးက လမ်းလျှောက်လာစဉ် ရေမြောင်းများဖုံးထားသော သံပြားအဖုံးပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ရာ အမျိုးသမီးကြီးထံမှ ကျသံကြားရကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သဖြင့် ယင်းနေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ရာ ပျောက်ဆုံးနေသော ပုလဲကုံးကြီးကို တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

သို့သော်လည်း မစ္စစ်ဂရန်သည် သူနှင့် ပုလဲကုံးကြီးသည် မသက်ဆိုင်ကြောင်း ဇွတ်ငြင်းဆိုခဲ့သဖြင့် ပုလိပ်အဖွဲ့သည် မာ(လ်)စတာလင် (၁၀၀၀၀) တန် ပုလဲလုံးကြီးအား ခိုးယူမှုဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့ပြီး အာမခံမပေးဘဲ ချုပ်နှောင်ထားခဲ့လေသည်။

ခရစ္စတီးဆိုင်ကြီးမှ တာဝန်ရှိသူများ၏ အကြောင်းကြားချက်အရ စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးမှလည်း အထူးနာမည်ကျော်စုံထောက်များကို တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သတင်းစာကြီးများတွင်လည်း ခရစ္စတီးဆိုင်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံကြီးများ၊ ပုလဲကုံးကြီး၏ ဓာတ်ပုံများ၊ မစ္စစ်ဂရန်၏ ဓာတ်ပုံများကိုလည်း ဖော်ပြထားသဖြင့် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရသော မှုခင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်း၊ မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဂျာနယ်များတွင် ရှေးဦးစွာ မစ္စစ်ဂရန်ကို ဖမ်းဆီးခြင်းမှာ ပုလိပ်အဖွဲ့၏ မှားယွင်းခြင်းလော စသဖြင့် အပြစ်တင် ဝေဖန်ခဲ့ကြသေးသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မစ္စစ်ဂရန်အိမ်ကို ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် စုံထောက်များရှာဖွေသောအခါ အဖိုးတန်အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများဖြင့် ပြင်ဆင်ထားပြီး မစ္စစ်ဂရန်သုံးစွဲသည့် အလှပြင်ပစ္စည်းများမှာလည်း တန်ဖိုးထိုက်တန်သော ပစ္စည်း များ ဖြစ်နေသောကြောင့် ပုလိပ်တို့အဖို့ အခက်ကြုံရရှည်သည်။ မစ္စစ်ဂရန်၏ နောက် ကြောင်းရာဇဝင်ကို သိရှိနိုင်သည့်အချက်အလက်၊ အမှုအခင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် သဲလွန်စကိုလည်း မတွေ့ဖြစ်နေခဲ့ကြသဖြင့် မှားယွင်းမှုလောဟု စဉ်းစားစရာ ဖြစ် လာခဲ့၏။

ပုလိပ်တို့အဖွဲ့ ကကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ မစ္စစ်ဂရန်အိမ်အား အသေးစိတ်ရှာဖွေသောအခါ လျှို့ဝှက်အံဆွဲတစ်ခုအတွင်းမှ အပေါင်လက်မှတ်တစ်စောင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ပစ္စည်းပေါင်သူ၏အမည်မှာလည်း မစ္စစ် အန်နီဂရန်ဟု တွေ့ရလေတော့သည်။

ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်များသည် ချက်ချင်း အပေါင်ဆိုင်သို့ သွားရောက်ခဲ့ကြပြီး ပေါင်ထားသော ပစ္စည်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ ကြသည်။ ပေါင်ထားသောပစ္စည်းမှာ ရွှေလက်ပတ်နာရီတစ်လုံးဖြစ်ပြီး နာရီ၏ ကျောဖုံးတွင် လူတစ်ယောက်၏ပုံကို တွေ့ရှိရပြီး ‘အင်နီဂလီဆင်၏ ချစ်လက် ဆောင်မွန်’ ဟူသော စာတန်းကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့အဖို့ လမ်းပွင့်သွားသည်။ အင်နီဂလီဆင် ဟူသော အမည်ကို မှတ်တမ်းမှတ်ရာများတွင် စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေကြသည်။ အခြားနိုင်ငံများမှ စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့သို့ ပေးပို့ထားသော နာမည်ကြီး လူဆိုးများ၏ ရာဇဝင်များကိုလည်း ရှာဖွေခဲ့ကြရာ အာသာဂလီ ဆင်ဟူသော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ဘဏ်ဓားပြမှုကြီးတစ်မှုဖြင့် အကျဉ်းချခံနေရသူ ဖြစ် ကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

နယူးယောက်မြို့၊ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီး၏ ကြေညာချက်တစ်စောင်ကိုလည်း ပုလိပ်ဂေဇက်တစ်စောင်တွင် တွေ့ရ၏။ ယင်းကြေညာချက်တွင် အာသာဂလီဆင် ၏ ပုံပါသော ရွှေလက်ပတ်နာရီတစ်လုံးကို အလိုရှိပါကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ပုလဲကြီးကို ခိုးယူသူမှာ အမေရိကန်မှာ နာမည်ကျော် ဘဏ်ဓားပြကြီး ၏ဇနီး မစ္စစ်ဂရန်(ခေါ်) မစ္စစ်အင်နီဂလီဆင် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရလေတော့သည်။ မစ္စစ်အင်နီဂလီဆင်၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကိုလည်း အသေးစိတ် ရရှိခဲ့ကြပြီး ခရစ္စတီးအရောင်းပြခန်းမှ စတာလင်ပေါင် (၁၀၀၀၀) ကျော်တန်သော ပုလဲကုံးကြီး နှင့် ရွေးမရအောင် တူညီသည့် အတုပြုလုပ်ပေးခဲ့သည့် ကုမ္ပဏီမှာလည်း ပြင်သစ် နိုင်ငံ ပါရီမြို့မှ ကမ္ဘာကျော် ‘ပါရီရှန် ဒိုင်းမွန်းကုမ္ပဏီ’ ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုနာမည်ကြီး စိန်ကုမ္ပဏီကြီးမှ ပန်းထိမ်လက်ရာရှင်များသည် လူတော်များ ဖြစ်သည်။ ပုလဲကုံး ကြီး အစစ်နှင့် ရွေးမရအောင်တူညီသည့် ပုလဲ ကုံး ကြီးကို ပြုလုပ် ပေးရာတွင် မစ္စစ် အင် နီ ဂလီ ဆင် ၏ အရည်အချင်းပါသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

မစ္စစ်အင်နီဂလီဆင်သည် ပုလဲကုံးကြီးကို အပျောက်ရိုက်ရန် ကြံဆောင် ရာတွင် ပညာသားပါလွန်းသည်။ လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးနှင့် စကော့တလန်ယာဒ် အဖွဲ့ကြီးကိုပင်လျှင် လက်ဖျားခါလာအောင် ဉာဏ်ထက်သည့် အမျိုးသမီး တရား ခံတစ်ဦး ဖြစ်ပါပေသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မစ္စစ်အင်နီဂလီဆင်၏ ဓာတ်ပုံကြီးများ ကို နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာကြီးများတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး စကော့တလန်ယာဒ် မှုခင်း သမိုင်း ‘The History of the C.I.D at scotland yard’ တွင် စာရေး ဆရာမကြီး မာဂရက်ပရီသီရိက မစ္စစ်အင်နီဂလီဆင်အကြောင်း တခမ်းတနား ရေးသားဖော်ပြခဲ့လေသည်။

၂၂၈ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ပုလဲကုံးကြီး ပုံတူပြုလုပ်ရန် ခရစ္စတီး ရတနာ ကုမ္ပဏီ၏ ကြော်ငြာ ကတ်တလောက်ပါ ဓာတ်ပုံကို ပြသပါက သူ့အား သင်္ကာမကင်းဖြစ်မည်ကို သိရှိသူ မစ္စစ်အင်နီဂလီဆင်သည် ပုလဲကုံးကြီး၏ အရွယ်အစား၊ ပုလဲကုံးကြီး၏ အသား၊ အရောင်အဆင်း၊ အရွယ်အစားတို့ကို မှတ်သားထားပြီး စိတ်ဖြင့် ပုံတူ လုပ်ခိုင်းနိုင်သည်မှာ ကမ္ဘာ့အမျိုးသမီးတရားခံများတွင် ထူးခြားဉာဏ်ရည်တော် သည့် တရားခံမတစ်ဦး ဖြစ်နေပေသည်။

၁၇၆၆ ခုနှစ်မှ စတင်ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်ခဲ့သည့် ကမ္ဘာကျော် ‘ခရစ္စတီး ရတနာ အရောင်းအဝယ်ဆိုင်ကြီး’ ၏ သမိုင်းတွင်လည်း မစ္စစ်ဂလီဆင် တစ်ဦး သာလျှင် ပညာသားပါပါနှင့် ခိုးယူနိုင်သဖြင့် တစ်ဦးတည်းသော တရားခံမတစ်ဦး သာလျှင် ဖြစ်တော့သည်။ မစ္စစ်ဂရန် အမည်ခံ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဘဏ် ဓားပြကြီး ဂလီဆင်၏ချစ်သူ မစ္စစ်အင်နီ ဂလီဆင်မှာလည်း သုံးနှစ်သုံးမိုး ထောင် နန်းစံခဲ့ရလေတော့သည်။

ကျမ်းကိုး

1. Chronicles of Crime By. C.Pelharn ...
2. The History of scotland yard By M.Prothero

(၃၆)

၁၉၅၁ ဩဂုတ်လ (၁၃) ရက်။

ပါရီမြို့တော်ကြီး၏ ရှောင်အလေဇေ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် နံနက် စောစော သတင်းစာရောင်းသူတို့၏အသံသည် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက်ရှိ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများ ရောင်းသော ဆိုင်ကလေးများတွင် သတင်းစာဝယ်ယူမည့် ပရိသတ်တို့ တန်းစီလျက်ရှိသည်။

“သတင်းစာတွေ၊ သတင်းစာတွေ ‘စက်မှုနှင့်နည်းပညာဝန်ကြီး ပီယာရီရှိဗဲလီယား’အား ဝန်ကြီးကတော်က မသေမချင်း သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ခြင်း”

အော်လင်မြို့တော်ဝန်ဟောင်းနှင့် အသစ်စက်စက် စက်မှုနှင့် နည်းပညာဝန်ကြီး ကွယ်လွန်ရှာပြီ။

ပါရီမြို့တော်ထုတ် ကွန်မြူနစ်သတင်းစာများတွင်မူ ‘ဖောက်ပြန်သော အထက်တန်းလွှာတို့၏ လိင်ဖောက်ပြန်မှုကြီး’

‘ချစ်၍သေဒဏ်တောင်းခံသော အသစ်စက်စက် စက်မှုနှင့် နည်းပညာဝန်ကြီးကတော်’ စသည်ဖြင့် ပြင်သစ်ပြည်ပါရီမြို့တော်ထုတ် သတင်းစာကြီးများတွင် ဖော်ပြခဲ့ကြ၏။ လန်ဒန်မြို့မှ ထုတ်ဝေသော လန်ဒန်တိုင်း သတင်းစာကြီး၊ လန်ဒန်ကြေးမုံ သတင်းစာကြီးများတွင်လည်း စက်မှုနှင့် နည်းပညာဝန်ကြီး ပီယာရီအား မသေမချင်း သေနတ်နှင့် ငါးချက်တိတိ ပစ်သတ်ခံရပုံကို အသေးစိတ် ရေးသားခဲ့ကြ၏။

ထိုအချိန်က ပြင်သစ်ပြည်တွင် အာဏာရနေသော ရီနေပလီဗင် အစိုးရမှ စက်မှုနှင့် နည်းပညာဝန်ကြီး အသစ်စက်စက် သတ်ခံရခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း ကြေညာပြီး အစိုးရရုံးများကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပိတ်ထားစေခဲ့သည်။

အမှန်အားဖြင့် ချစ်ဇနီး၏ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရရှာသော စက်မှုနှင့် နည်းပညာဝန်ကြီး ပီယာရီမှာ တကယ့်အသစ်စက်စက်ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၁ ခု ဩဂုတ်လ (၁၁) ရက်နေ့တွင် ရီနေပလီဗင် အစိုးရအဖွဲ့က စက်မှုနှင့် နည်းပညာဝန်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့ပြီး ပါလီမန်တွင် ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုခြင်း မပြုရသေးခင် ချစ်ဇနီး၏ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရရှာလေသည်။ ပီယာရီမှာ အသက် ၄၁ နှစ်သာဖြစ်သဖြင့် ပြင်သစ်ပြည် နိုင်ငံရေးလောကတွင် တက်သစ်စနှင့် အလားအလာ အကောင်းဆုံးသော နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပီယာရီတို့ မိသားစုမှာ လူကုန်မိသားစုဖြစ်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူမှာ နာမည်ကျော် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ မွန်ရည်သော လူကုန် အသိုင်းအဝိုင်းဖြစ်ပြီး ပညာတတ်မိသားစုလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ပီယာရီမှာ ဆေးပညာဘွဲ့ရရှိပြီး ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်စတွင် မဟာမိတ်တပ်များနှင့် ယှဉ်တွဲပြီး ဆေးတပ်အရာရှိပေါက်စအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့လေသည်။ ပြင်သစ်ပြည်အား နာဇီတို့ သိမ်းပိုက်ခဲ့သောအချိန်တွင် ပီယာရီသည် မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် ဆက်သွယ်မှုရခဲ့သည်။ နေ့ခင်းတွင် ဆေးခန်းတစ်ခန်းတွင် တာဝန်ယူခဲ့ပြီး ညတွင် မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် ပူးတွဲ၍ ပါရီမြို့နှင့် အော်လင်မြို့တစ်ဝိုက်တွင် နာဇီတပ်စခန်းများ၊ မီးရထားလမ်းများ၊ တံတားများနှင့် အခြားအရေးပါအရာရောက်သည့် အဆောက်အအုံများအား ဖောက်ခွဲချက်ဆီးရေးတွင် တာဝန်ယူခဲ့ရပြီး နာဇီတို့လက်မှ ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ မဟာမိတ်တပ်သားများ၊ ဂျူးလူမျိုးများကိုလည်း ကယ်ဆယ်ရေးတွင် ရဲရဲဝင်ဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ယိုနေမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားခဲ့ပြီး ဆေးရုံတစ်ရုံတွင် သူနာပြုအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေစဉ် ဆရာဝန်ပေါက်စ ပီယာရီနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးတွေ့ဆုံစက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း မရှိသေးပေ။

ယိုနေမှာ ပီယာရီအပေါ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှအပ ဂုဏ်ပကာသန၊ ကြေးငွေ၊ ပညာ၊ အသိုင်းအဝိုင်း ဘာတစ်ခုမျှ ပေးအပ်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ဂုဏ်ကြီးရှင်ဒေါက်တာ ပီယာရီ မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ပီယာရီနှင့် ယိုနေတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို တားဆီးခဲ့ကြသည်။ ပီယာရီ၏ မိခင်ကြီးကမူ ဆက်ဆံရေးအေးစက်စက်နိုင်လှသော ယိုနေနှင့် သူ့သားဒေါက်တာ ပီယာရီတို့အား သဘောမတူ

ကန့်ကွက်ခဲ့သည့်ကြားမှပင် ပီယာရီနှင့် ယိုနေတို့သည် နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

သားကလေးနှစ်ယောက် ထွန်းကားလာသောအခါတွင် ပီယာရီနှင့် ယိုနေတို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် အေးစက်စက်ဖြစ်လာသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးခဲ့သောအခါတွင် တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် လူထုအလယ်တွင် မျက်နှာပွင့်ခဲ့သော ပီယာရီသည် အချိန်ပြည့်နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်လာခဲ့လေတော့သည်။

သဘာဝကပင် အေးစက်စက် နိုင်သော ယိုနေသည် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ သော ဒုတိယသားကလေးအား အချိန်ပြည့်ပြုစုနေရသည့်အတွက် လင်ယောက်ျားအပေါ် ပြုစုယုယခြင်း အားနည်းနေတော့သည်။ ပီယာရီကလည်း နိုင်ငံရေးလောကတွင် နှစ်မွန်းနေခဲ့ပြီး ချစ်သူဘဝကပင် သူ့ဆွေမျိုးမိသားစုက ယိုနေအား ဖွဲ့ချန်ခဲ့ရကား တဖြည်းဖြည်း ပီယာရီကလည်း သူ့ဇနီး၏ အေးစက်စက်နိုင်မှုနှင့် ဆက်ဆံရေးချို့ယွင်းမှုအပေါ် အပြစ်မြင်လာခဲ့တော့သည်။ ထိုအတောအတွင်း ပီယာရီသည် အော်လင်မြို့တော်ဝန်အဖြစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခံခဲ့ရသဖြင့် သူ့မိသားစုအပေါ်နှင့် ဇနီးအပေါ်မှာ တဖြည်းဖြည်း အေးစက်စက် ဖြစ်လာသည်။

ပို၍ဆက်ဆံရေးကွာဟမှုဖြစ်လာရန် ဖြစ်လာသည့်အချက်မှာ ပြင်သစ်ပြည်သူ့လွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲတွင် အော်လင်မြို့မှ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ပီယာရီ ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခံခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပီယာရီအဖို့ ပညာတတ်နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဝန်ကြီးအဖွဲ့တွင် အတွင်းဝန်ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ယိုနေသည် သူ့ချစ်လင်ရှိရာ ပါရီသို့ အော်လင်မြို့မှ လာရောက်တွေ့ဆုံရာတွင် ပီယာရီသည် အလုပ်များသည်ဟု အကြောင်းပြကာ ချစ်ဇနီးအား လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပီယာရီနှင့် ယိုနေတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြားတွင် ကြီးမားသော ကွာဟချက်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပါရီမြို့သို့ မကြာမီ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြပြီးနောက် ပီယာရီနှင့် ယိုနေတို့ ဇနီးမောင်နှံဆက်ဆံရေးမှာ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်လာသည်။ ယိုနေအဖို့မှာမူ သူ့ချစ်သူ ပီယာရီအပေါ် တကယ်ချစ်မြတ်နိုးသူဖြစ်သဖြင့် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာသာ ဖြစ်သည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာပိုလေ ... မနာလိုဝန်တို့များလေဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ယိုနေသည် တစ်နေ့ ချစ်လင်ပီယာရီ၏ ဒိုင်ယာရီများကို လျှို့ဝှက်စွာ ခိုးဖတ်ခြင်း၊ အင်္ကျီအိတ်များအတွင်းကို ပီယာရီ မသိအောင် တိတ်တဆိတ်

ရှာဖွေ ခဲ့သည်။ လူလောကတွင် တဖြည်းဖြည်း ရာထူး၊ ဂုဏ်၊ ပကာသန တို့တက် လာခြင်းသည် မရှုစိမ့်သော သူတို့၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသည်မှာ လောက၏ သဘာဝပင် ဖြစ်သည်။ ပီယာရီမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဝန်ကြီးအဖွဲ့၏ အတွင်း ဝန် ဖြစ်လာရကား အချင်းချင်းမနာလို မရှုစိမ့်သူများလာသည်။

ဤသို့ ဝေဖန်ရှုတ်ချလိုသူများအလယ်တွင် ပီယာရီကိုယ်တိုင် ခြေလှမ်း မှားလာသည်။ တစ်နေ့တွင် ပီယာရီ မရှိခိုက် ယိုနေသည် ပီယာရီ၏ အဝတ်အစား များကို တိတ်တဆိတ် ရှာဖွေခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ ရှာဖွေခဲ့ရာ ဂျက်နက်ဟူသော မိန်းကလေးတစ်ဦးမှ သူ့ချစ်လင်ထံပေးသည့် ချစ်သဝဏ်လွှာတစ်စောင်ကို တွေ့ရှိ ရလေတော့သည်။ ဂျက်နက်ဟူသော လက်မှတ်ရေးထိုးထားသူ သူ့ချစ်လင်၏ ချစ်သူမှာ တခြားသူမဖြစ်နိုင်၊ သူတို့မိသားစုနှင့် အထူးခင်မင်ရင်းနှီးသူ ပီယောရီ ၏ ဇနီး ဂျင်နီပီယောဖြစ်ရမည်ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ ဂျင်နီမှာ ယိုနေထက် (၁၅) နှစ်ခန့် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပြီး ခေတ်ဆန်လွန်းသူ၊ ဆက်ဆံရေးရဲတင်းသူ၊ ဆန်ကျင်ဘက်လိင်များ စွဲလမ်းစေနိုင်သည့် ကိုယ်ခန္ဓာရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ပီယာရီနှင့် ဖောက်ပြန်ကြသည်မှာ မဆန်းတော့ချေ။

ပီယာရီ လွှတ်တော်မှ ပြန်လာသည်နှင့် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ပီယာရီကလည်း သူ ဂျင်နီပီယောနှင့် ဖောက်ပြားသည်မှာ (၅) နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယိုနေထက် ဂျင်နီကို ပိုမို၍ ချစ်ခင်ကြောင်း၊ ဂျင်နီ၏ ချစ်လင်ဖြစ်သူ ပီယောကလည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦး လွန်လွန်ကျူးကျူး ချစ်ခင်နေကြ ကြောင်းကို သိရှိကြောင်း၊ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီး ယိုနေအား သူနှင့် ကွာရှင်းပေးဖို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တောင်းခံသည်။ ယိုနေက သူနှင့် သားကလေးနှစ်ဦးတို့၏ မျက်နှာကို ထောက်ထားဖို့၊ သူမအဖို့ ပီယာရီမှ တစ်ပါး၊ အခြားမည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမှ မချစ်နိုင်။ ပီယာရီမှ သူမ ဘဝ၊ သူမ ကမ္ဘာသာဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး အသနားခံသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် ကွဲအက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ပီယာရီသည် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ စကားများသည့်နေ့မှစ၍ ယိုနေနှင့် အတူမနေ တော့ဘဲ စာကြည့်ခန်းသို့ တစ်ဦးတည်းခွဲနေသည်။ ယိုနေသည် အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပြီဖြစ်သဖြင့် အဆိပ်သောက်၍ သေကြောင်းကြံသည်။ မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

ပြင်းထန်သော အဆိပ်၏ဒဏ်ကြောင့် ယိုနေခမျာ ကျန်းမာရေး တစ်နေ့ တခြား ချို့ယွင်းလာသည်။ ပီယာရီကလည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်တော့ပေ။ ယိုနေ သည် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ ယခုအချိန်တွင် ယိုနေသည် သေနတ်ဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိသတ်ရန် ရည်ရွယ်သည်။ ပဲရစ်မြို့ရှိ သေနတ်ရောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက် ဝယ်ယူရန် ကြံဆောင်ခဲ့လေ

သည်။ သေနတ်ကိုင်ဆောင်ခွင့်လိုင်စင်ကိုလည်း သူ့ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ ဝန်ကြီးအဖွဲ့၏ အတွင်းဝန်ဖြစ်သဖြင့် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်ပင် ရရှိသဖြင့် ယိုနေသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဝယ်ယူ၍ သူမအိပ်ခန်းတွင် ထားရှိခဲ့လေသည်။

ပါရီအသံလွှင့်ဌာနမှ ၁၉၅၁ ခု ဩဂုတ်လ (၁၁) ရက်နေ့ညတွင် ဝန်ကြီး များအဖွဲ့က အတွင်းဝန်ဖြစ်သော ပီယာရီအား စက်မှုနှင့်နည်းပညာဆိုင်ရာဝန်ကြီး အဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်လိုက်ကြောင်း ကြေညာသည်ကို ယိုနေ နားထောင်လိုက်ရ သည်။

၁၉၅၁ ခု ဩဂုတ်လ (၁၂) ရက် နံနက်စောစောတွင် ဝန်ကြီး အသစ် စက်စက် ပီယာရီသည် ယိုနေတို့ မိသားစုအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ပီယာရီအား ရပ်ကွက်မိသားစုက ဝန်ကြီးကျန်းမာပါစေဟု ဝိုင်း၍အော်ဟစ် ဆုတောင်းကြ သည်။ သားကလေးနှစ်ဦးကလည်း မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ပါပါ ... ဟု အော်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

ပီယာရီသည် ချစ်ဇနီးဖြစ်သူ ယိုနေအား နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုရုံမက ကျောခိုင်းနေလိုက်သည်။ ၎င်း၏အဝတ်အစားများ၊ စာရွက်စာတမ်းများကို သိမ်းဆည်းပြီး သူ မကြာခင် ဂျင်နီကို လက်ထပ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ယိုနေကို လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ယိုနေသည် အမျိုးမျိုးတောင်းပန်သည်။ ဒူးထောက်၍ အသနားခံသည်။ ပီယာရီသည် ရက်ရက်စက်စက် ပြောဆိုရုံမျှမက ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားလာသည်။

ယိုနေအဖို့ အကောင်းကို ရှာခဲ့သည်။ ရှာ၍မရတော့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာချလိုက်ပြီး သူမ၏ခေါင်းအုံးအောက်မှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုယူကာ ပီယာရီ ဂျက်နက်ကို လက်ထပ်ပါက သူမအဖို့ မိမိကိုယ် မိမိ သေနတ်ဖြင့် သတ်သေရုံမှအပ အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ပြီဖြစ်ကြောင်း ထုတ် ပြောလိုက်သည်။

ပီယာရီကမူ ယိုနေအား မိမိကိုယ်မိမိသတ်သေလိုပါက သူထွက်သွားပြီးမှ သတ်သေပါဟု ရက်ရက်စက်စက် ပြောလိုက်သည်။ ယိုနေသည် သေနတ်ဖြင့် သူ့အချစ်ဆုံးလင်ကို လေးချက်တိတိ ပစ်ခတ်၍ အဆုံးစီရင်လိုက်သည်။

ယိုနေသည် ချက်ချင်းရဲစခန်းသို့ သွားရောက်၍ အဖမ်းခံသည်။ သူမကိုယ်တိုင် သတ်ခဲ့ကြောင်းကို ဝန်ခံသည်။ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သေနတ်ကို အပ်ခဲ့ပြီး မြန်မြန်တရားရုံးတင်ပြီး သေဒဏ်ချမှတ်ပါရန် တင်ပြခဲ့လေသည်။

ပြင်သစ်ပြည် တစ်ပြည်သားလုံးသာမက ကမ္ဘာကပါ စိတ်ဝင်စားခဲ့သော အမှုကြီးဖြစ်သည်။ တရားရုံးတွင် ယိုနေကိုယ်တိုင် ၎င်းအား သေဒဏ်

၂၃၄ □ လှမိုး(ပညာရေး)

အပြစ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုသည်။ တရားသူကြီးနှင့် ဂျူရီလူကြီးများသည် အမျိုးမျိုး တွေးတောတိုင်ပင်ခဲ့ကြပြီး ယိုနေအား တရားသေလွှတ်လိုက်သည်။ တရားရုံး ပြင်ပတွင် လာရောက်၍ စီရင်ချက်ကို နားထောင်ကြသော ပရိသတ်ကြီးကမူ ဩဘာပေးကြလေသည်။

သို့သော် ယိုနေအဖို့ မိမိချစ်သူအား သတ်ခဲ့သည်မှာ မိမိတွင် အပြစ် ရှိသည်ဟု ခံယူလျက် ပြင်သစ်အစိုးရ၏ နှစ်ကြီးသမားများအား ပို့ဆောင်လေ့ရှိ သော ဂီရာနာကျွန်းသို့ သားကလေးနှစ်ဦးနှင့် အသက်ထက်ဆုံး သွားရောက်နေ ထိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. The New Murderers' who's who
2. The World's Greatest Crimes Of Passion.

လွှတ်တော်ရှေ့နေကြီး ဟင်နရီဒစ်ကင်းသည် အိုးဘိုင်လေ Old Bailey တရားရုံးကြီး၏ တရားစီရင်သည့် ခန်းမကြီးပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက် သို့ မျှော်ကြည့်လေသည်။ နံနက် (၁၀) ထိုးရန် မိနစ် အနည်းငယ် လိုသေးသော် လည်း နှင်းထုကြီးက ထူထပ်စွာ ကျရောက်လျက် ရှိသည်။ ခန်းမကြီးအတွင်း ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး နံရံပေါ်မှာ တစ်ချက်ချက် မြည်နေသော နာရီကြီး၏အသံ၊ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းမကြီးပေါ်မှ ဖြတ်သွားသော မြင်းလှည်းသံများသာ ကြားရ သည်။ ရှေ့နေကြီး ဒစ်ကင်းအဖို့ စိတ်လေးလံလျက်ရှိပြီး လူသတ်တရားခံမ ကလေး ကစိတ်တိုင့်ရွန်ထံ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ညှိုးငယ်စွာ ထိုင်နေသော ကစိတ် တိုင့်ရွန်မှာ ယနေ့ သူမ၏ အမှုစီရင်ချက် ချမည့်နေ့ဖြစ်သဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန် ရှိသည်။

ရှေ့နေကြီး ဟင်နရီဒစ်ကင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ သိရှိခဲ့ရသည့် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ချား(လ်)ဒစ်ကင်း၏ သားဖြစ်ကြသော ‘မျှော်တလင့်လင့်’၊ ‘မြို့ တော်ညီနောင်’၊ ‘အော်လဗာတွတ်(ခဲ)’တို့မှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် ကြီး ဖတ်ရှုပြီး ဖြစ်ကြသည်။

ဟင်နရီဒစ်ကင်းမှာ ထိုစဉ်က နာမည်ကျော် ရှေ့နေကြီးဖြစ်ပြီး သူ့ လျှောက်လဲချက်များမှာ ရှေ့နေအများ အတုယူစရာ ကောင်းလောက်ပါသည်ဟု သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များက ရေးသားခဲ့လေသည်။

ယခု ကစ်တီဘိုင်ရွန်၏အမှုတွင် ဟင်နရီဒစ်ကင်း၏ လျှောက်ထား တင်ပြချက်သည် အထူးအသက်ပါလှသဖြင့် နားထောင်ရသူအပေါင်းတို့ကိုယ် တိုင် လူသတ်သမားဖြစ်သူ ကစ်တီအပေါ်တွင် သနားစိတ်ပိုခဲ့ရလေသည်။

ဟင်နရီဒစ်ကင်းသည် ဘုရင်ရှေ့နေကြီးဖြစ်သော သူ့ပြိုင်ဘက် ထရ ဗား(စ်)ဟန်ဖရိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရှေ့နေကြီးနှင့် ဒစ်ကင်းတို့မှာ ရွယ်တူ ပင် ဖြစ်ကြပြီးယခု လူသတ်မှုတွင် ဟန်ဖရို ပထမဆုံးအကြိမ် လိုက်ခဲ့သောအမှု ဖြစ်သည်။ ဟန်ဖရိုမှာလည်း နောင်တွင် တရားသူကြီးချုပ် ဖြစ်လာခဲ့ပြီး သူ့သား ဖြစ်သူ ခရစ်စမတ်ဟန်ဖရိုမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဖြစ်လာပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသို့ စစ်ပြီးခေတ်လောက်က ရောက်လာခဲ့ဖူး သည်။ သူရေးသည့် ခရီးသွား ဆောင်းပါးများတွင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၏ တန်ခိုးကြီးဘုရားများအကြောင်း စေ့စေ့စုံစုံ ရေးသားထားသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည်။

(၁၀) နာရီတိတိ ထိုးသည်နှင့် တရားသူကြီးဖြစ်သူ ချား(လ်)ဒါလင် သည် နေရာယူလိုက်သည်။ တရားစီရင်မည့် ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်လျက် ရှိပြီး၊ ဂျူရီလူကြီးများ၏ စာရွက်လှန်သည့်အသံ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရုံးခန်းစကြိုမှ ရုံးလှလင် တစ်ဦးတလေ လျှောက်သွားသံကိုသာ ကြားရသည်။

တရားသူကြီးသည် ချောင်းဟန်လိုက်ပြီး

“ပညာရှိလူကြီးလူကောင်း၊ ဂျူရီလူကြီးများနှင့်၊ ပညာရှိရှေ့နေကြီး ခင်ဗျား ... ယခုအမှုတွင် ကျွန်တော်သည် အသည်းနှလုံးနှင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဘုရင့်တရားရေးဌာန၏ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သော ဥပဒေများနှင့် အညီစီရင်ဆုံးဖြတ်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အသည်းနှလုံးနှင့် ဆုံးဖြတ်မည်ဖြစ်ပါက လူသတ် တရားခံမ ကစ်တီကို တရားသေလွှတ်မည် ဖြစ်ကြောင်း” စသဖြင့် သူ၏ရေးသား ထားသော ရှည်လျားသည့် စီရင်ချက်ကြီးကို ဖတ်ရှုနေသည်။

ရှေ့နေကြီး ဒစ်ကင်းသည် တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်ကို လုံးစေ့ပတ်စေ နားမဝင်၊ နောက်ဆုံးလူသတ်သမား တရားခံမကစ်တီဘိုင်ရွန်အား ကြီးဒဏ်စီရင် ရန် အမိန့်ချမှတ်သည်ဟူသော အသံသာ ကြားလိုက်ရသည်။ ကစ်တီ၏ ငိုရှိုက် သံသည် တရားခွင်အား လွှမ်းမိုးသွားသည်။

တရားရုံးပြင်ဘက်တွင် စောင့်ဆိုင်း၍ စီရင်ချက်ကို နားထောင်နေကြ သော လူထုကြီးမှာလည်း လှုပ်ရှားသွားသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို လူငယ်နှစ်ဦး သည် ကန့်ကွက်လွှာတင်သွင်းရန် လူထုအတွင်း လက်မှတ်လိုက်၍ရေးထိုးကြ သည်။

အမှုမှာ (၁၉၀၂) ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၁၀) ရက်နေ့တွင် လန်ဒန်မြို့ လွန်ဘတ်(ဒ်)လမ်း၊ စာတိုက်ရှေ့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်မှုပင် ဖြစ်လေသည်။ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသည့်အချိန်မှာလည်း လူသွားလူလာ စည်ကားသောအချိန်ဖြစ် ပြီး၊ လူသတ်သမားမကလေး ကစ်တီဘိုင်ရွန်ကိုလည်း စာတိုက်အမှုထမ်းအားလုံး က သိရှိကြလေသည်။

ကစ်တီဘိုင်ရွန်မှာ လန်ဒန်မြို့ အနီးမှ ကျေးရွာသူကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည်။ မိဘမဲ့တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ လန်ဒန်မြို့သို့ ခိုးကိုးရာမဲ့ တစ်ဦးအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အကူအညီနှင့် အမျိုးသမီး အလှအပ ပစ္စည်းများ ရောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အရောင်းစာရေးမကလေး တစ်ဦးအဖြစ် အသက်မွေးရရှာသည်။ ရုပ်ရည်မှာလည်း သင့်တင့်ရုံသာ ချောမော သော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ဖွံဖြိုးသူကလေးတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဣတ္ထိယ သိုက်သမားတို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။

ထိုခေတ်က လန်ဒန်မြို့သည် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများ၊ လူလိမ်များ၊ ဘဏ် ဓားပြများ၊ လူသတ်သမားများ စသော ရာဇဝတ်သားတို့ ကျက်စားရာမြို့ကြီး တစ်မြို့ ဖြစ်နေလေသည်။ ဣတ္ထိယသိုက်သမားတို့၏ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော အား ကိုးရာမဲ့ အမျိုးသမီးများကိုလည်း လူကုန်ကူးရာမြို့ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် နေမဝင်သော ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီး၏ မြို့တော်ကြီး ဖြစ်စေကာမူ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု အများဆုံး ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် မြို့တော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

လူမှုရေးကွာဟမှု ကြီးမားသဖြင့် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရသည့် အမှုအခင်းကြီး များသည် ဤခေတ် (၂၀ ရာစုအစ)တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဤဆယ့်ကိုးရာစုကုန်ဆုံးခါနီးနှင့် နှစ်ရာစုစတင်ခါနီး လန်ဒန် မြို့အခြေအနေအကို ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး ဒစ်ကင်း၏ ‘မျှော်တလင့်လင့်’၊ ‘အိုလီဗာတွစ်’ စသော ဝတ္ထုကြီးများ၊ ရေးနိုး၏လန်ဒန်မြို့တော်ကြီး၏ နန်းတွင်း အရုပ်တော်ပုံမှတ်တမ်း ဝတ္ထုကြီးများ၊ ဆရာကြီးကိုနင်ဒွိုင်းကြီး၏ အော်စတင်ဖရီး မင်း၏ (ဒေါက်တာ သောင်းထိုက်) စုံထောက်ဝတ္ထုများတွင် ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။

ကျေးလက်ဒေသမှ ကစ်တီဘိုင်ရွန်ကဲ့သို့ ခိုကိုးရာမဲ့တစ်ကောင်ကြွက် သမား အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးအဖို့ လန်ဒန်မြို့ကြီးသည် ဝါးမျိုရာ၊ ဝဲဩဇာကြီး ဖြစ်ပေမည်။ ထိုခေတ်က သူကဲ့သို့ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးအဖို့ အလှပြင်ဆိုင် စာရေးမ သို့မဟုတ် ငွေရှင်၊ ကြေးရှင်ကြီးများ၏ အပျော်ဇနီး၊ နောက်ဆုံး ပြည့် တန်ဆာဟူသော လမ်းသုံးသွယ်သာလျှင် ရှိပေတော့သည်။

ဘဝအစက မှောင်ထဲကစခဲ့သော ကစ်တီအဖို့ အမှောင်ထဲမှာပင် ဘဝ ဆုံးရှုံးရပေတော့မည်။ ကစ်တီဘိုင်ရွန်သည် အလှပြင်ဆိုင်စာရေးမကလေးအဖြစ်

အသက်မွေးနေစဉ် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အမှတ်မထင် ကူညီယာသိုက် သမား စတော့ရှယ်ယာပွဲစား အာသာဘောကာကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကစ်တီအဖို့ အာသာနှင့် တွေ့ခြင်းသည် ကြမ္မာဆိုးဝင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အာသာဘောကာမှာ လူရှုပ်လူပွေတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သားကြီး၊ မယားကြီး ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကစ်တီဘိုင်ရွန်လို မနူးမနပ် လန်ဒန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာ သော ကျေးတောသူကလေးများကို တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ဖျက်ဆီးခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ် သည်။ စတော့ရှယ်ယာပွဲစားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သဖြင့် ငွေရွှင်သည်။ ကစ်တီအဖို့ အာသာကို တကယ်ချစ်မြတ်နိုးသည်။ အိမ်ထောင်ရှိ အမျိုးသားမှန်းလည်း မသိ။ အချစ်ကို အမှန်တန်ဖိုးခံသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အာသာ၏လှည့်ဖြားမှုတွင် ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ ရစ် ပတ်ဖွဲ့နှောင်မှု နှောင်ကြီးကို မရုန်းနိုင်တော့။ အာသာ၏အပေါ် မြတ်နိုးခဲ့သည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတိမ်သလ္လာကို မဖယ်ရှားနိုင်တော့။

အာသာဘောကာသည် လန်ဒန်မြို့ ဝက်(ခ)အင်ရပ်ကွက်၊ ဂျူလမ်း၊ အမှတ် (၁၈) တိုက်အခန်းတစ်ခန်းတွင် ငှားရမ်းပြီး ကစ်တီကို ဇနီးအဖြစ် ပေါင်း သင်းနေထိုင်လေသည်။ ဘောကာသည် အိမ်ခန်းရှင်အမျိုး သမီးကြီးအား ကစ်တီ မှာ သူ့ဇနီးဖြစ်သည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောပြခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ပေါင်းသင်းနေထိုင်ပြီး မကြာမြင့်မီကပင် ဘောကာသည် သရုပ်ပေါ်လာတော့သည်။ ကစ်တီရှိရာသို့ မှန်မှန်လာခြင်းမရှိ။ စတော့ဈေးတွင် အလုပ်များသည်ဟု အကြောင်းပြသည်။

အခြားမိန်းကလေးများနှင့်တွဲပြီး ပြဇာတ်ရုံများသို့သွားသည်။ ကစ်တီ ထံသို့ တစ်ခါတစ်ရံသာ ပေါ်လာသည်။ ကစ်တီနှင့်ဘောကာသည် အခြားမိန်းမပျို ကလေးများနှင့် ဆက်ဆံရေးကို အကြောင်းပြု၍ မကြာခဏ ရန်ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ကစ်တီမှာ သစ္စာရှိသူ၊ ဘောကာကို တကယ် ချစ်မြတ်နိုးသူ ဖြစ် သည်။ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ကစ်တီနှင့်ဘောကာတို့ အပေါ် စိတ်ပျက်လာကြသည်။ မကြာခဏဆိုသလို ဘောကာသည် အသောက် အစားဖက်လာပြီး ကစ်တီအား ညှဉ်းပန်းလာခဲ့သည်။

(၁၉၀၂) ခု၊ နိုဝင်ဘာနေ့တစ်နေ့တွင် ကစ်တီမရှိခိုက် ဘောကာ အခန်းသို့ ရောက်လာပြီး အိမ်ရှင်အဘွားကြီးအား သူနှင့်ကစ်တီမှာ တရားဝင် လင်မယား မဟုတ်ကြောင်း၊ သူ့တွင် ဇနီးကြီးနှင့် သားသမီးများရှိကြောင်း၊ ကစ်တီမှာ စာရိတ္တ ကောင်းသူ မဟုတ်ကြောင်း၊ သူ့အဖို့ ကစ်တီအား ဆက်လက်ပေါင်းဖော်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

ကစ်တီဘိုင်ရွန် အလှပြင်ဆိုင်မှ ပြန်ရောက်ရှိလာသောအခါတွင် ကစ်တီ အား ဘောကာပြောခဲ့သည့် စကားလုံးများအတိုင်း အိမ်ရှင်မကြီး၏ အိမ်ဖော်မ

ကလေးသည် ကစ်တီအား ပြန်ပြောပြခဲ့လေသည်။ ကစ်တီအဖို့ အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပြီ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တန်ဖိုးထားသူ မဟုတ်သူ တစ်ဦးအား အသနားခံ သော်လည်း အရာရောက်မည် မထင်တော့။ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ရန်သာလျှင် အဖြေဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။ နိုဝင်ဘာလဆန်းကပင် ဘေကာသည် ကစ်တီထံ မလာတော့ဘဲ ရှောင်နေသည်။ ကစ်တီသည် ဘေကာရှိမည့်နေရာများ သို့ လိုက်သွားသည်။ စတော့ဈေးသို့လည်း သွားသည်။ ဘေကာကို မတွေ့ရပါ။ ဘေကာ သွားလေ့ရှိသည့် ကပွဲရုံများ၊ အရက်ဆိုင်များသို့လည်း သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ဘေကာကို ရှာမတွေ့ခဲ့ပေ။

(၁၉၀၂) ခု၊ မေလ (၁၀) ရက်နေ့ နံနက်ခင်းသည် အခြားနေ့ နံနက် ခင်းများထက် ရာသီဥတုသည် ပို၍သာယာနေသည်။ သို့သော် ကစ်တီဘိုင်ရွန် အဖို့ မထူးတော့ပြီဖြစ်သည်။ စိတ်လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းနေပြီး၊ အခန်းပိုင်ရှင် အဘွား ကြီးကလည်း အခန်းမှဖယ်ရှားပေးရန် ပြောကြားသည်။ ထိုနေ့ နံနက်စောစောပင် ကစ်တီသည် အိမ်မှထွက်ခဲ့ပြီး အောက်စဖို့ လမ်းရှိ အိမ်သုံးပစ္စည်းနှင့် လက်သမားကိရိယာများ ရောင်းချသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် တွင် ဝင်၍ဓားတစ်ချောင်းကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီး လွန်ဘတ်လမ်းရှိ စာတိုက်ဝင်းအတွင်း သို့ ဝင်လိုက်သည်။

ထိုနေ့တွင် စာတိုက်ဝင်းအတွင်း လူအတော်များများ ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ စာတိုက်ဝန်ထမ်းကလေးများလည်း စုံစုံလင်လင် ရောက်ရှိနေခဲ့ကြ၏။ ကစ်တီသည် စာအမြန်ပို့(အထူး) စာစောင်ကို ဘေကာထံသို့ရေးသား၍ စာတိုက် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စာတွင် အထူးအရေးကြီး၍ ချက် ချင်း လွန်ဘတ်လမ်းစာတိုက်သို့ လိုက်လာခဲ့ဖို့ ရေးသားလိုက်ပြီး ဘေကာ ရှိမည် ထင်သည့် စတော့ရှယ်ယာဈေးသို့ စာတိုက်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် ပို့လိုက်သည်။

ပထမဝန်ထမ်းနှင့် ပို့လိုက်သော စာကို ဘေကာ လက်ခံယူခြင်း မပြု တော့ပေ။ ကစ်တီသည် ဒုတိယအကြိမ် ယင်းစာကိုပင် အခြားစာတိုက်ဝန်ထမ်း တစ်ဦးနှင့် အပို့လွှတ်လိုက်သည်။

ဘေကာသည် စာတိုက်ဝန်ထမ်းနှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့ပြီး စာတိုက် အဝင်ဝတွင်ပင် ကစ်တီနှင့် စကားပြောခဲ့ကြသည်။ စာတိုက်ဝန်ထမ်းကလေးများ၊ စာတိုက်စာရေးမများ၊ စာတိုက်အတွင်းနှင့် ဝင်းအတွင်းရှိ လူများအားလုံးသည် သူတို့နှစ်ဦးအား ကြည့်ရှုနေခဲ့ကြသည်။

ကစ်တီနှင့် ဘေကာနှစ်ဦးသည် မိနစ်အနည်းငယ်ခန့် စကားပြောကြ သည်။ ကစ်တီကမူ ဘေကာအား အမျိုးမျိုး တောင်းပန်သည်။ သို့သော် ဘေကာကား ကစ်တီကို စွန့်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်။

ကစ်တီအဖို့ မထူးတော့ပြီဖြစ်သည်။ စိတ်ကိုတင်း၍ ခြံထည်ဖြင့် ဝှက်ယူလာသော ဓားကိုထုတ်လိုက်ပြီး ဘောကာအား နှစ်ချက်ဆင့်၍ ထိုးလိုက် တော့သည်။ အနီးတွင်ရှိနေကြသည့် စာတိုက်ဝန်ထမ်းများနှင့် ရပ်ကြည့်နေကြ သည့် လူအများအဖို့ အံ့ဩသွားကြသည်။ ဓားကို မမြင်ကြ။ ကစ်တီ၏ ခြံထည် ဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်ဟု ထင်ကြသည်။

ဘောကာသည် တစ်ချက်ညည်းလိုက်ပြီး စာတိုက်လှေကားအနီးတွင် ပင် လဲကျသွားတော့သည်။ ကစ်တီသည် အော်ဟစ်၍ ငိုလိုက်သည်။ “ကျွန်မ ချစ်တဲ့ဘောကာကို ဆေးရုံပို့ကြပါရှင်။ ကျွန်မ မှားသွားပြီ။ ကျွန်မ လူသတ်သမား ပါ။ ကျွန်ကို သေဒဏ်ပေးကြပါ” ဟု အော်ဟစ်ကာ လဲကျနေသော ဘောကာအား ပွေလိုက်သည်။

ဘောကာမှာ မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်း ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ ကစ်တီကလည်း ချက်ချင်း ပုလိပ်တစ်ဦးထံ သွားရောက်၍ အဖမ်းခံသည်။ အမှန် အတိုင်းလည်း ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်သည်။ ဖြောင့်ချက်ပေးရာတွင် နှစ်မျိုးဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။ ပထမပေးသောဖြောင့်ချက်တွင် ဘောကာအား မူလ ကပင် သတ်ရန် ကြံရွယ်ခဲ့ပြီး သွားရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်းဟုဖြောင့်ဆိုခဲ့ပြီး၊ ဒုတိယဖြောင့်ဆိုချက်တွင် ကစ်တီသည် မိမိကိုယ်မိမိ ဘောကာရှေ့တွင် သတ်သေ ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဘောကာက ဓားကိုလုရာမှ လက်လွန်မိပါကြောင်း စသဖြင့် ဖြောင့်ဆိုချက်ပေးခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ တရားဥပဒေအရ ကစ်တီအား ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီး သည် လူသတ်မှုနှင့် တရားစွဲဆိုခဲ့လေသည်။ ဘုရင့်အစိုးရတရား ရေးဌာနကြီးမှ ထိုနေ့က စာတိုက်ကြီးရှေ့တွင် ကစ်တီဘိုင်ရွန်နှင့် ဘောကာတို့ အချင်းဖြစ်ပွားခဲ့ သောမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်ကြသူ (၁၂) ဦးတို့အား အစိုးရသက်သေအဖြစ် တင်ပြခဲ့ ပြီး၊ ကစ်တီကမူ သူ့ဘက်မှ သက်သေတစ်စုံတစ်ဦးမှ တင်ပြခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ သူမ အား ခုခံကာကွယ်မည့် ရှေ့နေငှားရမ်းနိုင်ရန် ငွေကြေးလည်း မပြည့်စုံခဲ့ပေ။ သို့ သော် ကစ်တီအပေါ် သနားမေတ္တာထားကြသူများသည် အလှူငွေကောက်ခံ၍ ကစ်တီအား အကူအညီ ပေးခဲ့ကြသည်။ လွှတ်တော်ရှေ့နေကြီး ဟင်နရီဒစ်ကင်း ကလည်း မေတ္တာဖြင့် ကစ်တီဘက်မှ ရပ်တည်ခဲ့လေသည်။

ချစ်ချင်းမေတ္တာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော ကစ်တီဘိုင်ရွန်အမှုတွင် ဟင်နရီ ဒစ်ကင်း၏ လျှောက်လဲချက်သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တရားရုံးများ ဖြတ်ထုံးများတွင် စံနမူထားရသော လျှောက်လဲချက်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ ကစ်တီဘိုင်ရွန်၏ သေဒဏ်အပြစ်ပေး စီရင်ချက် လျှော့ပေါ့ရန် ကန့်ကွက်အသနားခံတင်ပြချက်ကို လူထုကြီး၏ လက်မှတ်ပေါင်း သောင်းနှင့် ချီ၍ ရေးထိုးကန့်ကွက်ခဲ့ကြ၏။ စီရင်

ချက်ချမှတ်သည့်နေ့တွင် ကန့်ကွက် ရေးထိုးသူပေါင်း (၁၅၀၀၀) ရှိခဲ့သည်ဟု ဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည်။ အင်္ဂလန်တရား ရုံးတော်ကြီးသည် ကစ်တီအား တစ်သက်တစ် ကျွန်း အပြစ်ဒဏ်သို့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပြီး (၁၉၀၈) ခုနှစ်တွင် တရားသေလွှတ်ခဲ့လေ တော့သည်။

ကျမ်းကိုး

1. The World's Gratest Crimes of passion
2. Sir Travers Humphreys -a- Biography.

၁၉၃၃ ခု၊ မေလ။ ကောင်းကင်တစ်ခုတွင် ရွာမယောင်ဟန်ဆင်နေသော မိုးသားတိမ်တိုက်ကြီးများကြောင့် စူးရှသော နေရောင်ခြည်သည် ထိုးဖောက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ပေ။ မျှော်လေတိုင်း မှိုင်းမှိုင်းမှုန်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခပ်လှမ်းလှမ်း မှ မိုးချုန်းသံများ ကြားနေရသည်။

ဘိုလုံမြို့မှ ပါရီမြို့သို့ ဦးတည်နေသည့် ဗဟိုလမ်းမကြီးသည် ကား အသွားအလာ ရှင်းလင်းလျက်ရှိသည်။ ရွာတော့မည့် မိုးကြောင့် လူသွားလူလာ နည်းပါးလျက်ရှိသည်။ အဖြူရောင် မောရစ်မိုင်နာ အမျိုးအစား ကားကလေးတစ် စင်းသာ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းနှင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကားကလေးသည် ပါရီမြို့သို့ မောင်းနှင်လျက်ရှိရာ ကားမောင်းနေသူ မှာ နာမည်ကျော် ဝတ်လုံတော်ရကြီး ဆာပက်ထရစ်ဖော့စတင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဆာပက်ထရစ်နှင့် မိသားစုတို့သည် ပါရီမြို့တွင် အနားယူ ခေတ္တနေထိုင်ရန် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး ဘိုလုံမြို့တွင် ခေတ္တနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဘိုလုံမြို့ မှ နံနက်စောစော ပါရီသို့ ထွက်ခွာလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆာပက်ထရစ်သည် ကားကလေးကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းနှင် လျက်ရှိပြီး သူ့မိသားစုမှာမူ ခရီပန်းလာကြသဖြင့် ငိုက်မျဉ်းလျက် ရှိနေကြလေ သည်။ နံနက်စောစော ရွာထားသော မိုးဖွားကလေးများကြောင့် လမ်းမကြီးပေါ် တွင် ရေတင်လျက်ရှိပြီး လမ်းဘေးဝဲယာရှိ ဝက်သစ်ချပင်များ၊ သစ်အယ်ပင်တန်း

များနှင့် ပိုးစာပင်တို့၏အပေါ်တွင် မိုးစက်ပေါက်ကလေးများ ယီးလေးခိုလျက် ရှိသည်။

ဆာပက်ထရစ်သည် ကားမှန်ပြတင်းပေါက်မှ မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်နေရသော စပျစ်ခင်းများ၊ သစ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်လျက်ရှိသော ရွာငယ်ကလေးများ၊ အမိုးနီနီနှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေးများကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကားအသွား အလာ ရှင်းလင်းနေသည့် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကားကလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းလာရင်း၊ အတွေးနယ်ကျယ်နေပေသည်။ သူပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည့် အတိတ်မှ မှုခင်းကြီးများကို စဉ်းစားမိနေလေသည်။ သူ့ပြိုင်ဘက်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည့် ဆာခရစ်စမက်ဟန်ဖရို၊ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး စပယ်ဖြူရီစသော နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ လန်ဒန်မြို့ ရာဇဝတ်တရားရုံးကြီးတွင် သူလိုက်ပါဆောင်ရွက်ခဲ့ရသဖြင့် ကြီးဒဏ်မှ လွတ်ခဲ့ရသော မှုခင်းများ၊ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းများ၊ သူဝတ်လုံကလေးဖြစ်စေ သူ့ဆရာကြီးများနှင့်အတူ နားထောင်ခဲ့ရသည့် သူ့လျှောက်လဲချက်များ စသည်တို့သည် အစီအရီ ပေါ်လာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရုတ်ခြည်းဖြတ်လာသည့် သိုးအုပ်ကြီးတစ်အုပ်တလေတွေ့ခဲ့ရတော့မှ သူ့ကားကို အရှိန်လျှော့ခဲ့ပြီး သူ့ အတွေးနယ်များ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ လမ်းမကြီးနှင့် ယှဉ်လျက်ရှိသော မီးရထားလမ်းပေါ်မှ ဥဩသံပေး၍ ဖြတ်မောင်းသွားသော မီးရထားသံများသာလျှင် ကြားနေရသည်။

ဆာပက်ထရစ်သည် သူ့နောက်မှ လိုက်လာနေသော ပြိုင်ကား အဖြူရောင်ကလေးတစ်စီးကို သတိထားမိလာသည်။ သူ့ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျှော့၍ မောင်းလာလေလေ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းလာသော ကားကလေးက သူ့ကားကို မီလာလေလေ ဖြစ်သည်။ ဆာပက်ထရစ်သည် အတွေးနယ်မချဲ့နိုင်တော့ တံတားကလေးတစ်ခု အဝင်တွင် နောက်မှ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းလာသော ပြိုင်ကားကလေးသည် ဆာပက်ထရစ်၏ကားကို ကျော်တက်လိုက်သည်။ အကယ်၍ ဆာပက်ထရစ်သာ ကားစက်ရှိန်ကို မသတ်မိလျှင် တိုက်မိသွားမည်မှာ မလွဲပေ။

ပြိုင်ကားကလေးသည် စက်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး အသက် (၃၀) ခန့် ခပ်ချာချာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်တောင့်တောင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ကားတံခါးကို ဖွင့်ဆင်းလိုက်ပြီး ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်၍ “မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ ဆာပက်ထရစ်ရှင်” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး “ကျွန်မကို လူကြီးမင်း မှတ်မိပါတယ်နော်၊ ကျွန်မ ဆာဂျွန်ဘာနေ့ရဲ့ သမီး မစ္စတာနေ့လေ ... ရှေ့နေကြီး။ ကျွန်မ သေဒဏ်က လွတ်ကင်းအောင် ကာကွယ်ခဲ့တာလေ၊ ကျွန်မရှေ့နေကြီးရဲ့ ကျေးဇူး

ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူးရှင်” ဆာပက်ထရစ်သည် ပြန်သတိရလာသည်။ အိုးဘိုင်လေ ရာဇဝတ်တရားရုံးပေါ်က တရားခွင့်မြင်ကွင်း ပေါ်လာသည်။ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ဆာစပယ် ဗြူရီ ထွက်ဆိုချက်၊ သေနတ်အမျိုးမျိုး ကျွမ်းကျင်သူ ရောဘတ်ချာချီ၊ အစိုးရသက်သေ၊ မစွစ်ဟောတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ပြန်လည်သတိ ရလာသည်။

ဆာပက်ထရစ်သည် ပြန်လည်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မှတ်မိပါကြောင်း သူ့ကို သတိရ၍ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးသည် ဝမ်းသာစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ပြိုင်ကားကလေးကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်သွားတော့သည်။ ဆာပက်ထရစ်အဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မစ္စတာနေး၏ ပြိုင်ကားသည် ကိန်းမြို့အနီးတွင် မြို့စားကတော်လေး ကလာရိုနီ၏ကားနှင့် တိုက်မိခဲ့ရာ မြို့စားကတော်လေးမှာ ပါရီမြို့ ဆေးရုံကြီးတွင် အတွင်းလူနာအဖြစ် ဆေးကုသခြင်းခံယူခဲ့ရရှာပြီး ကားနှစ်စီးစလုံးမှာ ပျက်စီးသွားခဲ့ရလေတော့သည်။

ဒေါ်လာရစ်ဘာနေးမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ချမ်းသာကြွယ်ဝဆုံးသော မိသားစုမှ ဖွားမြင်ခဲ့သူကလေးဖြစ်ပေသည်။ သူမ၏ဖခင် ဂျွန်ဘာနေးမှာလည်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် လယ်ဧကပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော မြေပိုင်ရှင်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အခြားဗြိတိသျှပိုင်နိုင်ငံများတွင်လည်း ၎င်းပိုင်စက်ရုံများ၊ ခြံမြေများ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့လေသည်။ ဆာဘာနေး၏ ဇနီးမှာလည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိသားစုမှ ဖွားမြင်ခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ဆာဘာနေးတို့ မိသားစုမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အထက်တန်းလွှာလောကတွင် သူတို့ မိသားစုမပါလျှင် မပြီးသလောက် ဖြစ်နေပေသည်။

ဒေါ်လာရစ်ဘာနေးမှာ အသုံးအဖြုန်းကြီးသူ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်၊ ပျော်သလိုနေခဲ့သူလေးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျောင်းနေစဉ်ကပင် ချစ်သူ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦးနှင့် တွဲခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ညကပ္ပဲများ၊ ပါတီပွဲများ၊ လောင်းကစားရုံများသည် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေးအဖို့ နေ့စဉ်တွေ့မြင်နေခဲ့ရသည့် နေရာများ ဖြစ်သည်။ ပြိုင်ကားမောင်းဝါသနာကလည်း ပါသေးသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဂျွန်ဘာနေးမှာ သမီးဒေါ်လာရစ်ဘာနေးအတွက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ အသုံးအဖြုန်းကြီးသူ သမီးဒေါ်လာရစ်မှာ လောင်းကစားသာမက အသောက်အစား တွဲဖက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လူကုယ်လောကတွင် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေး အမည်ကို မသိသူမရှိသလောက်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ရုပ်ရည်၊ ကျိုကျိတ်ကံ ချမ်းသာ သည့် မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကြောင့် သိုက်တူးလိုသော အမျိုးသားတို့မှာလည်း ဒေါ်လာရစ်ဘာနေး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပိုင်းပိုင်းလည်နေသည်။ အမှန်အားဖြင့်

ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့မှာ လှပသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း သူ၏စွဲမက်စရာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ဆွဲ ဆောင်နိုင်သော ချိုသာသည့် မျက်နှာကြောင့် အမျိုးသားလောကတွင် နာမည်ကျော်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိဘမျိုးရိုးနှင့် သူမ၏ချိုသာသော မျက်နှာ၊ စွဲမက်စရာဖြစ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ ပွင့်လင်းသောပြောဆိုဟန်တို့ကြောင့် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့အား အင်္ဂလန်ထိပ်တန်းလွှာမှ သူဌေးတစ်ဦးမှာ ဘာနေ့အား စွဲလန်းချစ်ခင်လာခဲ့သည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလို လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူဌေးကလေးမှာ ဘာနေ့ထက် အသက်ကြီးသူဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့ မိသားစုကမူ ဒေါ်လာရစ်တို့ အိမ်ထောင်ရေးသည် အစဉ်ချောမွေ့စေမည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့၏ ခင်ပွန်းမှာ ငယ်ရွယ်သူ ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့ကို အလိုလိုက်သည်။ အကြိုက်ဆောင်ခဲ့သဖြင့် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့အဖို့ ယခင်အပျိုဘဝကထက်ပိုမို အတင့်ရဲဆိုးရွားလာသည်။ ပါတီပွဲပေါင်းစုံ၊ ကစားပိုင်းပေါင်းစုံ၊ အမျိုးသားပေါင်းစုံနှင့် တွဲလာသည်။ ထင်တိုင်းကြိုလာသည်။ ခင်ပွန်းသည်အဖို့ ခွင့်မလွှတ်တော့။ နောက်ဆုံး ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့ ခင်ပွန်းသည် ဘာနေ့အား စွန့်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ဒေါ်လာရစ်သည် ဖခင်ဆာဂျွန်ဘာနေ့ထံသို့ ပြန်လည်လာရောက်နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဆာဂျွန်ဘာနေ့အဖို့ သူ့သမီးဖြစ်သူ၏အိမ်ထောင် ရေးပြိုကွဲမှုသည် သူ့သမီး ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့အား သင်ခန်းစာရစေလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် အထင်နှင့်အမြင် လွဲခဲ့ရရှာသည်။

ဒေါ်လာရစ်သည် ယခင်ကပွဲ၊ လောင်းကစားနှင့် အရက်အသိုင်း အပိုင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ချစ်သူတစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ပြောင်းလဲလက်တွဲလာခဲ့သည်။ လန်ဒန်မြို့ရှိ ထိုစဉ်က နာမည်ကျော် ပါရီပျော်ပွဲစားရုံသည် ဒေါ်လာရစ်အားနေ့စဉ်တွေ့နိုင်သော ပျော်ပွဲစားရုံဖြစ်လေသည်။

ထူးထူးခြားခြား ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့ အသိုင်းအပိုင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသူမှာ ဝီလီယံ ဧကော့စတီဖင်ဆိုသူ လူငယ်လူပေါ်ကြော့ ဣတ္ထိယသိုက်တူးသမားဖြစ်ပြီး သူ့အသိုင်းအပိုင်းတွင် သူ့အား မိုက်ကယ်ဟု လူသိများသည်။ မိုက်ကယ်ဟူ၍ပင် အများကခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ မိုက်ကယ်သည် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့ထက် အသက်မြောက်နှစ်ခန့် ငယ်ရွယ်သူ လူချောတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ၏ပြောဆိုဟန်အမူအရာတို့မှာ တွေ့ဆုံသူ အမျိုးသမီးတိုင်း ကျလောက်သည့် ဟန်အမူအရာအပြောအဆိုတို့ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့အဖို့ မိုက်ကယ်အား တန်းတန်းစွဲဖြစ်လာသည်။ အမျိုးသားတကာနှင့် တွဲခဲ့ပြီး အမျိုးသားပေါင်းစုံအား အရူးအမူး ဖြစ်စေခဲ့သူ ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့သည် မိုက်ကယ်နှင့်တွေ့ဆုံမှ ပြောင်းလဲသွားသည်။ မိုက်ကယ်

ကို တကယ်ချစ်ခင်လာသည်။ ချစ်ချင်းမေတ္တာသည် ဆန်းကြယ်လှပေတော့ သည်။ ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့လို အသည်းနှလုံးအား ပျော့ပျောင်းစေနိုင်ခဲ့တော့ သည်။

ဝီလီယံနစ်စတီဖင်ဆင် ခေါ် မိုက်ကယ်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် ပေပေတေတေ နေထိုင်ခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ ချစ်သူတစ်ဦးပြီးတစ်ဦး တွဲခဲ့ပြီး သိုက်တူးသမား တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့အဖို့ ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့နှင့် တွေ့ဆုံခြင်းသည် ရတနာ သိုက်ကြီးကို တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ မိုက်ကယ်မိဘများကလည်း မိုက် ကယ်၏စိတ်ဓာတ်၊ အသုံးအဖြုန်း၊ အသောက်အစား၊ လောင်းကစားဒဏ်ကို မခံနိုင်။ မိုက်ကယ်အား သားအဖြစ် စွန့်ပယ်ထားခဲ့လေသည်။ ဒေါ်လာရစ်ဘာ နေ့နှင့် မိုက်ကယ်တို့နှစ်ဦးသည် လန်ဒန်မြို့ရှိ ထိုစဉ်က နာမည်ကျော် ကပွဲရုံဖြစ် သော ပါရီဒီကဖေးတွင် တွေ့ဆုံရာမှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စွဲလမ်းချစ်ခင်ခဲ့ကြလေတော့ သည်။

မိုက်ကယ်နှင့် တွေ့ရှိခြင်းသည် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့၏ ဘဝအား အပြောင်းအလွဲ ဖြစ်စေခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ယခင်ကမူ ဒေါ်လာရစ်သည် အမျိုးသားများအား သိုးငယ်များသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု သဘောထားခဲ့ပြီး သူမ ကိုယ်သူမ ဝံပုလွေကဲ့သို့ သဘောထားရှိခဲ့သည်။ သူမအား စွဲလမ်းခဲ့ကြသည့် ကျားသတ္တဝါအချို့မှာ ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့၏ လှည့်စားခြင်း၊ အရူးလုပ်ခြင်း ခံခဲ့ရ လေသည်။

သို့သော် ယခု မိုက်ကယ်နှင့် တွေ့ရှိရသောအခါတွင် ဒေါ်လာရစ်ဘာ နေ့မှာ သိုးငယ်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး မိုက်ကယ်မှာ ဝံပုလွေ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ မိုက် ကယ်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်မှာ နေမြင်လေအရူးရင့်လေဆိုသကဲ့သို့ ဒေါ်လာရစ်ဘာ နေ့ခမျာ မိုက်ကယ်ကို တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်လာလေသည်။

ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့သည် မိုက်ကယ်ကို မမြင်ရမနေနိုင်။ မိုက်ကယ် သွားလာလေ့ရှိသည့် ညကပွဲရုံပေါင်းစုံ၊ လောင်းကစားဝိုင်းများရှိသည့်နေရာ၊ ပျော်ပွဲစားရုံများသွား၍ မိုက်ကယ်ကို စောင့်ရသည်။ မိုက်ကယ်တောင်းသလောက် ငွေကို ပံ့ပိုးပေးရသည်။ သူပိုင်လက်ဝတ်ရတနာများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု မိုက်ကယ် က တောင်းယူရောင်းချ၍ သုံးစွဲလေသည်။

တိတ်တိတ်ပုန်း ချစ်သူများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဒေါ်လာ ရစ်ဘာနေ့၏ ကွယ်ရာတွင် တွဲနေတော့သည်။ ဒေါ်လာရစ်သည် မိုက်ကယ်အား လက်ထပ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် နားချခဲ့သည်။ မိုက်ကယ်သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ ငြင်းဆိုသည်။ ရက်အကြိမ်ကြိမ် ရွှေ့ခဲ့သည်။ တစ်စတစ်စနှင့် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့ ထံမှ ငွေတောင်းသည်။ ဒေါ်လာရစ်အဖို့ မိုက်ကယ်အားတွေ့ဆုံပြီး သူမကို လက်

မထပ်ပါက မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် မိုက်ကယ်အား အကြပ်ကိုင်သည်။

သို့သော် မိုက်ကယ်သည် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေအား ရှောင်နေသည်။ ငွေလိုလာမှသာ အတွေ့ခံလေသည်။ ချစ်သူအသစ်ကလေးများနှင့် တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး တွဲနေသည်။ သူငှားနေထိုင်ခဲ့သည့် လန်ဒန်မြို့ အမှတ် (၂၁) ဝီလီယန်မြို့လမ်းတွင် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ လာရောက်နေထိုင်သည်။ သူမ၏မိဘများ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားပြီး မိုက်ကယ်နှင့် လာရောက်နေထိုင်သည်။ အမှန်အားဖြင့် နေအိမ်မှာလည်း ဒေါ်လာရစ် ငှားထားသည့်အိမ် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လက် ထပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စကားများ ကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသော အိမ်နီးနားချင်းများအဖို့ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာဖြစ်လေသည်။ နေ့စဉ် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေနှင့် မိုက်ကယ်တို့သည် သူတို့နေအိမ်တွင် ပါတီပွဲ၊ ကပွဲ ကျင်းပလေ့ရှိပြီး နေ့စဉ်လိုလို ဆူပူရန်ဖြစ်လေလည်း ရှိသည်။ ရန်ဖြစ်သည့်အခါလည်း သေနတ်ပစ်သံ မကြာခဏ ကြားရပြီး၊ ဒေါ်လာရစ်ဘာနေက မိမိကိုယ်မိမိ သေနတ်ဖြင့် အဆုံးစီရင်မည်ဟူသော ခြိမ်းခြောက်သံ၊ ကြိမ်းဝါးသံများကိုလည်း ကြားရလေ့ရှိသဖြင့် အိမ်နီးနားချင်းများ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာရှိခြင်းမှာ မဆန်းတော့ပေ။

၁၉၃၂ ခု၊ မေလ (၃၁) ရက်နေ့ညသန်းခေါင်ချိန်လောက်တွင် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေမိသားစု ဆရာဝန်ကြီးထံသို့ သူမနေထိုင်သည့် အမှတ် (၂၁) ဝီလီယန်မြို့လမ်းသို့ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့ရန် ဖုန်းဆက်သည်။

ဆရာဝန်ကြီးသည် ချက်ချင်းသွားရောက်ခဲ့လေသည်။ အမှတ် (၂၁) ဝီလီယန်မြို့လမ်းနေအိမ်သို့ ဆရာဝန်ကြီး ရောက်ရှိလာခဲ့သည့်အခါတွင် မိုက်ကယ်မှာ ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ၏ အိပ်ခန်းအတွင်း သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရှိရလေတော့သည်။

မိုက်ကယ်တွင်ရရှိသည့် သေနတ်ဒဏ်ရာမှာလည်း သေနတ်ဖြင့် အနီးကပ်ဆုံး ပစ်ခတ်၍ရရှိသည့် ဒဏ်ရာ ဖြစ်နေလေသည်။ သေဆုံးသူ မိုက်ကယ်၏ အနီးတွင် ကျည်နှစ်တောင့်လျှော့နေသော စမစ်နှင့် ဝပ်ဆင် ကုမ္ပဏီမှ ပြုလုပ်သည့် ပွိုင့် (၃၂) ခြောက်လုံးပူးတစ်လက်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

ဒေါ်လာရစ်ဘာနေမှာ အလွန်အကျွံ အရက်သောက်စားထားဟန်ရှိပြီး ဆရာဝန်ကြီးအား သူ့ချစ်သူမသေအောင် ဆေးကုသဖို့ တောင်းပန်သည်။ ဘာနေသည် မိုက်ကယ်မသေပါဘူးနော်၊ မိုက်ကယ်မသေပါ ဘူးနော်နှင့် တတွတ်တွတ် ပြောဆိုသည်။ မိုက်ကယ်ကို သူမသေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ သူမအား စွန့်ခွာ၍သွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ရာမှ မိမိကိုယ်မိမိ သေနတ်

၂၄၈ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြောင်း၊ မိုက်ကယ်က သေနတ်ကို လူယူရာမှ သေနတ် မတော်တဆ ကျည်ဆန်ထွက်၍ ထိမှန်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို ပုလိပ်အရာရှိများနှင့် စုံထောက်တစ်ဦးရောက် ရှိလာ ပြီး အခင်းဖြစ်ပွားပုံ သက်သေခံပစ္စည်း သဲလွန်စ စသည်တို့ကို စစ်ဆေးမှတ်တမ်း ယူခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့သည် သူမ၏မိသားစု ဆရာဝန်ကြီးအား ပြောပြခဲ့ သည့် စကားလုံးများအတိုင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ပုလိပ်အရာရှိများအဖို့ ဒေါ်လာရစ် ဘာနေ့၏ မိဘဂုဏ်အရှိန်အဝါကြောင့် စစ်ဆေးချက်ရယူပြီး ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့ အား လွှတ်ပေးခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က အထူးကျော်ကြားခဲ့သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရ သည့် မှုခင်းဖြစ်လေသည်။ လန်ဒန်မြို့ထုတ်၊ လန်ဒန်တိုင်း သတင်းစာကြီး၊ လန်ဒန်ကြေးမုံသတင်းစာကြီးနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများတွင် ယင်းမိုက်ကယ်နှင့် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့၏ မိသားစု အကြောင်း စေ့စေ့စုံစုံ ဖော်ပြကြ၏။ ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့၏ ဖခင် ဆာဂျွန်ဘာနေ့ မှာလည်း ငွေရှင်ကြေးရှင် လူသိများသော လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီး ဖြစ်သဖြင့် သတင်းစာဖတ်ပရိသတ်က အထူးစိတ်ဝင်စားသည် နယူးယော့ခ်မြို့ထုတ် တိုင်း သတင်းစာကြီးကလည်း မှုခင်းသတင်းထောက်တစ်ဦးကို လန်ဒန်သို့ စေလွှတ်၍ သတင်းယူစေခဲ့လေသည်။

ဗြိတိသျှ ပုလိပ်အဖွဲ့သည် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့အား ခေတ္တလွှတ်ထား ရာမှ ပြန်လည်၍ဖမ်းဆီးခဲ့ပြီး လန်ဒန်မြို့အိုးဘိုင်လေရာဇဝတ်ရုံကြီးတွင် မိုက်ကယ် အား သေနတ်ဖြင့်သတ်ခဲ့မှုအတွက် တရားစွဲဆိုခဲ့လေသည်။

ထိုအမှုကြီးအား စစ်ဆေးခဲ့သော တရားသူကြီးမှာ ထိုခေတ်က နာမည် ကျော် ဆာတရားဗော့(ခ)ဟန်ဖရိ ဖြစ်လေသည်။ ဆာဟန်ဖရိမှာ ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓဘာသာ အသင်းကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌ ခရစ်စမတ် ဟန်ဖရိတ်သခင် ဖြစ်လေသည်။ အစိုးရရှေ့နေ ကြီးမှာလည်း ကမ္ဘာကျော်ဝတ်လုံတော်ရကြီး ပါစီဗယ်ကလတ်(ခ) ဖြစ်ပြီး ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့၏ ဝတ်လုံတော်ရကြီးမှာ ကျွန်တော်အထက်က ရေးသားဖော် ပြခဲ့သည့် ဝတ်လုံတော်ရကြီး ဆာပက်ထရစ်ဟော့စတင်း ဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့မှ ထုတ်ဝေသော ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ့၏အမှုအကြောင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရေးသား ဖော်ပြခဲ့သည်။

အမှုစစ်ဆေးရာတွင် ဘာနေ့၏တရားသူကြီး ဆာပက်ထရစ်၏ လျှောက်ထားချက်သည် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရသည့် လျှောက်ထားချက်ဖြစ်သည်။

တရားခွင်တွင် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ၏ဖြောင့်ဆိုချက်သည် ပုလိပ်တို့ထံတွင် ထွက်ဆိုချက်နှင့်လည်းကောင်း၊ ဘာနေတို့မိသားစု ဆရာဝန်ကြီးအား ဘားနေ၏ပြောပြချက်တို့မှာ လုံးဝကွဲပြားခြားနားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ၏ အိမ်ခန်းနံရံတွင်လည်း သေနတ်ကျည်ဆန်ထိ မှန်ထားသော အပေါက်တစ်ပေါက် တွေ့ရှိခဲ့ရခြင်းကို ဆာပက်ထရစ်က အလေး ပေး၍ တရားခံဘက်မှ တင်ပြလျှောက်ထားခဲ့လေသည်။ ဒေါ်လာရစ်သည် မကြာ ခဏ ဆိုသလို သူမချစ်သူအား မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေမည်ဟု ပြောဆိုခဲ့ပြီး သေနတ်ဖြင့် အပေါ်သို့ ထောင်ဖောက်လေ့ရှိသည် ဟူသော အိမ်နားနီးချင်းများ၏ ထွက်ဆိုချက်သည် မှန်ကန်နေလေသည်။

အစိုးရသက်သေတစ်ဦးဖြစ်သော မစ္စစ်ဟော၏ ထွက်ဆိုချက်များ ကွဲလွဲလျက်ရှိနေသဖြင့် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေအဖို့ ကံကောင်းသည် ဆိုရပေတော့မည်။ မစ္စစ်ဟောသည် ပုလိပ်တို့ထံတွင် ထွက်ဆိုရာတွင် အခင်းမဖြစ်ပွားမီ မိနစ်အနည်းငယ်အလိုတွင် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ၏ “ငါ မင်းကို သေနတ်နှင့် ပစ်မည်” ဟူသော အော်ပြောသည့် အသံကို ကြားရပါသည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် ရုံးတော်ကြီးတွင် ထွက်ဆိုရာတွင်မူ “ငါသေနတ်နှင့်ပစ်မည်” “မင်းကို” ဆိုသော စကားလုံး မကြားရပါဟု ပြင်ဆင်ထွက်ဆိုချက်သည် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေသည် မိမိကိုယ်မိမိ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရာပြုမှုပေါ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိုက်ကယ်နှင့် သေနတ်ကိုလုကြရာမှ မတော်တဆ သေနတ်ကျည်ဆန်ထွက်၍ မိုက်ကယ်ကွယ် လွန်ခဲ့ရပုံရသည်ဟု တရားသူကြီးနှင့် ဂျူရီလူကြီးများက ယူဆခဲ့ကြသည်။

ပုလိပ်အဖွဲ့မှ တင်ပြသည့် သေနတ်ကျွမ်းကျင်သူကမူ စမစ်နှင့် ဝပ်ဆင် ကုမ္ပဏီမှ ပြုလုပ်သော ပွိုင့် ၃၂ ခြောက်လုံးပြူးသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မတော် တဆ ကျည်ဆန် မထွက်နိုင်ဟူသော ထွက်ဆိုချက်ကို တရားခံရှေ့နေကြီးဖြစ် သော ဆာပထရစ်က ရုံးတော်ပေါ်ရှိ သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားသော သေနတ် ကို ယူ၍ မတော်တဆ ကျည်ဆန်ထွက်နိုင်ပုံကို သရုပ်သဏ္ဍာန်နှင့် ပြသခဲ့လေ သည်။

ပုလိပ်တို့၏ အားနည်းချက်မှာလည်း သေနတ်မောင်းပေါ်ရှိ လက်ဗွေများကို သက်သေအဖြစ် တင်ပြနိုင်ခြင်းလည်း မရှိခဲ့သဖြင့် ရုံးတော်ကြီးက တရားခံ မဖြစ် သော ဒေါ်လာရစ်ဘာနေအား တရားသေ လွှတ်မိန့်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်ပြည်၊ ပါရီမြို့ရှိ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၏ အိပ်ခန်းအတွင်းတွင် ဒေါ်လာရစ်ဘာနေ ကွယ်လွန်နေသည်ကို ပါရီပုလိပ်အဖွဲ့က တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

၁၉၃၁ ခု၊ စက်တင်ဘာလ (၁၉) ရက်။ နာဇီပါတီ၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာ၏ ဓာတ်ပုံဆရာကြီး ဟော့(ဖိ)မန်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်တွင် ရောင်နီပျိုလာပြီဖြစ်သော်လည်း ဂျာမနီနိုင်ငံ မြူးနစ် မြို့တွင် မကြာခဏ ကျလေ့ကျထရှိသော (Fohn)ခေါ် မုန်တိုင်းကြောင့် လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် လူသူကင်းရှင်း လျက်ရှိသည်။ ကားတစ်စင်းတလေမှ မတွေ့ရ။

ဟော့(ဖိ)မန်းနှင့် ကားမောင်းသူ ဂျူးလီးယော့တို့သည် နံနက် ၅:၀၀ နာရီခန့်ကပင် ဟစ်တလာ၏ နာမည်ကျော်ဇိမ်ခံ မာစီဒီးကားကြီးကို မြူးနစ်မြို့ ပရင့်(စ်)ရီဂျာတာပလက်(စ်)လမ်း အမှတ် ၁၇ ရှေ့တွင် ရပ်ထားခဲ့ပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီးဟစ်တလာကို စောင့်နေရသည်။ ထူးဆန်းသည်ဟု သူတို့နှစ်ဦးထင်သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာသည် အချိန်ကို တိကျသည်။ သူ ယခုထိ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းမလာ။ ခါတိုင်းလို သူ့အချစ်တော် တူမချော ဂေလီရော့ဘော်(လ်) (geli Raubal) နှင့် စကားများရန်ဖြစ်၍ နေကြသလော။

ဟစ်တလာ၏ အိမ်ဖော်မကြီး မစွတ်ဝင်းတား၏ ပြောပြချက်အရ ဆိုလျှင် စက်တင်ဘာလ (၁၈) ရက် သောကြာနေ့ကလည်း ဟစ်တလာနှင့် ဂေလီတို့မှာ အကြီးအကျယ် စကားများ ရန်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာကြီး ဟော့(ဖိ)မန်းအဖို့ သူတို့နှစ်ဦးဇာတ်လမ်းကို သိထားပြီး ဖြစ်၍ ယင်းအဖြစ်အပျက်သည် မဆန်း။ သို့သော် နာဇီပါတီထိပ်သီး ခေါင်းဆောင်ပိုင်းကမူ သူတို့ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ နိုင်ငံရေးဆောင်ရွက်ချက်များနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ဂေလီက အနှောင့်

အယုတ်ပေးနေသည်ဟု ထင်ကြသည်။ မကြာမီ သူတို့ပါတီသည် ထိပ်တန်းပါတီ ဖြစ်မည် သာမက ဟစ်တလာအဖို့ ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူးကို ရမည်ဟု သတင်းပြေး နေချိန်တွင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကြောင့် ဟစ်တလာကို လူထုက အထင် သေ မည်ကို မလိုလားကြ။ ဟစ်တလာသည် နူယင်ဘတ်မြို့သို့ ပါတီစည်းဝေးပွဲ တက်ရောက်ရန် အချိန်မီသွားရမည်။ သူ့လက်သုံးတော် မိတ်ဆွေရင်း ဓာတ်ပုံ ဆရာကြီး ဟော့(ဖ်)မန်းကမူ သူသွားလေရာ တကောက်ကောက် လိုက်ရသည်။ သူ့ကားမောင်းသမား ဂျူးလီးယော့မှာလည်း ဟစ်တလာ လူယုံတော်ဖြစ်သည်။

နာရီပိုင်းအတွင်း ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ဆင်း လာခဲ့သည်။ ထူးဆန်းနေသည်။ ဟစ်တလာ မျက်နှာမှာ အထူးစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေပုံရပြီး စိတ်အထူးလှုပ်ရှားနေပုံရသည်။ ခါတိုင်းဓာတ်ပုံဆရာကြီးကို တွေ့ လျှင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရှင်ရှင်ပျံ့ပျံ့နှင့် နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည်။ ယနေ့အမှုအရာ သည် ထူးခြားနေသည်။ “ဟော့(ဖ်)မန်းရေ မုန်တိုင်းကျမယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကြိုတင် ပြီး သိနေတယ်ကွ။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါဘူးကွာ။ စိတ်က အဆန်းသား” ဟု ပြောလိုက်ပြီး ဂျူးလီးယော့ကို “ဟော့ ... ဂျူးလီးယော့၊ ကားတော့ ဖြည်းဖြည်း မောင်းကွာ” ဟု ပြောလိုက်ပြီး မည်သည့်စကားမှ မပြောတော့။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဟစ်တလာသည် ဟော့(ဖ်)မန်းကို သူငယ်စဉ်ကအကြောင်း၊ သူငယ်ဆရာတွေ အကြောင်း ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးရဲ့ အတွေ့အကြုံ ရယ်မောစရာတွေကို ပြောလေ့ ရှိသည်။ ယနေ့မှာမူ လုံးဝစကားမပြောတော့။

ဟော့(ဖ်)မန်းကသာလျှင် ရယ်မောစရာ စိတ်ပြေမည့် အကြောင်းအရာ များကို ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာကမူ နားထောင်နေ သူသာ ဖြစ်နေတော့သည်။ မကြာမီ နူယင်ဘတ်မြို့သို့ ရောက်ရှိပေတော့မည်။ သူတို့အား ဒုချားဟော့(ဖ်)ဟိုတယ်ကြီးတွင် ခေတ္တတည်းခိုရန် စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ် သည်။ နူယင်ဘတ်မြို့ ဟိုတယ်ကြီးတွင် တစ်ညအိပ်ရပ်နားကြပြီးမှ အစီအစဉ် အရ ထွက်ခွာရပေမည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာနှင့် သူ့မိတ်ဆွေကြီး ဟော့(ဖ်)မန်းတို့ သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဒုချားဟော့(ဖ်)ဟိုတယ်မှ ကားတစ်စီး သူတို့နောက် အလျင်အမြန် လိုက်လာခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ၏ အမိန့်အရ ကားမောင်းသမား ဂျူးလီးယော့သည် ကားကို အရှိန်လျှောလိုက် ပြီး ခေတ္တလမ်းဘေးသို့ ရပ်လိုက်သည်။ ဟိုတယ်မှ လိုက်လာသည့်ကားတွင် ပါလာသူ ဟိုတယ်ဧည့်ကြိုကလေးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ရှိသည်။ ခေါင်းဆောင် ကြီး ဟစ်တလာအား မြူးနစ်မြို့မှ အထူးအရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက

တယ်လီဖုန်းဆက်နေပါကြောင်း သတင်းပို့ခဲ့သဖြင့် ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးခဲ့ပြီးနောက် ဓာတ်ပုံဆရာ ဟော့(ဖ်)မန်းသည် “ကျွန်တော် ပါဝင်ခဲ့သော ဟစ်တလာလျှို့ဝှက်ချက်များ” တွင် ကျွန်တော်အထက်ပါဖော်ပြခဲ့သော တယ်လီဖုန်းဆက်သည့် အကြောင်းကို အသေးစိတ် တင်ပြထားသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းဆက်သူတို့မှာ နာဇီပါတီကြီး၏ ဒုတိယခေါင်းဆောင်နှင့် ဟစ်တလာ၏ အတွင်းရေးအတွင်းဝန် ဂူးဒေါ့(ဖ်)ဟက်(ခ်) ထံမှ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဤကဲ့သို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာ တယ်လီဖုန်းပြောနေသည့် အမူအရာကို ဟော့(ဖ်)မန်းက ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာ၏ မျက်လုံးများသည် မျက်ရည် အပြည့်ဖုံးလွှမ်းနေပြီး စိတ်ဓာတ် အထူးချောက်ချားနေပုံရသည်။ ဂူးဒေါ့(ဖ်)ဟက်(ခ်)၏ သတင်းပေးချက်အရဆိုလျှင် ဟစ်တလာ၏ တူမတော်သူ ဂေလီရော်ဘော်(လ်)မှာ သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးနေ ကြောင်း၊ ဂေလီ၏ အလောင်းအနီးတွင်လည်း ဟစ်တလာ၏ ၆.၃ မီလီမီတာ ပစ်စတိုသေနတ်ကို တွေ့ရကြောင်း ဂူးဒေါ့(ဖ်)ဟက်(ခ်)နှင့် အိမ်မှ အထိန်းတော်ကြီး မစ္စစ်ဝင်းတားတို့ ပထမဆုံး ဂေလီအိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးမှ ရဲနှင့် ဆရာဝန်ကြီး၊ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးတို့ကို အကြောင်းကြားခဲ့ရကြောင်း သတင်းပို့ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ဟော့(ဖ်)မန်း၏ ရေးသားချက်အရဆိုလျှင် သူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာနှင့်အတူ လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဟစ်တလာ သွားလေရာပါသူ ဓာတ်ပုံဆရာမိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရာ ဟစ်တလာ၏အမူအရာ၊ စိတ်ဓာတ်ကို အသိဆုံးဖြစ်သူဖြစ်၏။ ဟော့(ဖ်)မန်း ရေးသားရာတွင် ဟစ်တလာ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားနေသည်ကို နှစ်ကြိမ်သာ တွေ့ခဲ့ဖူးသည်ဟုဆိုသည်။

ပထမဆုံးအကြိမ်မှာ အထက်ဖော်ပြပါ ဂူးဒေါ့(ဖ်)ဟက်(ခ်)ထံမှ တယ်လီဖုန်းလာသည်ဟူသော သတင်းကိုရရှိချိန်နှင့် ဟစ်တလာ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ခါနီးတွင် ဟော့(ဖ်)မန်းအား နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ချိန် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဟစ်တလာနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာ ဟော့(ဖ်)မန်းတို့ မြူးနစ်မြို့သို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ဂေလီ၏အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ သယ်ယူသွားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးကမူ ဂေလီသည် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ မြူးနစ်ရဲအဖွဲ့ကြီးနှင့် စုံထောက်ဌာနတို့ကမူ ဂေလီ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားသည်ဆိုသည့် အချက်ကို ကျေနပ်ပုံမရ။ အဘယ်ကြောင့် ရဲအား သတင်းပို့ပေးရန် နောက်ကျနေသနည်း။ ရဲနှင့် စုံထောက်အဖွဲ့တို့ ဂေလီအိပ်ခန်းသို့ ရောက်ရှိ

သောအခါ နာဇီပါတီ၏ ထိပ်တန်း ဒုတိယခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဂူဒေါ(မ်)ဟက်(စ်) နှင့် ဂရိဂိုဆက်တရဲဆားတို့က အလောင်းအနေအထားကို ပြင်ဆင်ထားကြပြီ ဖြစ်သည် ဟု ဆိုသည်။ တွေ့ရှိရသည့် ဟစ်တလာ၏ ပစ်စတိုသေနတ်ပေါ်တွင် တွေ့ရသည့် လက်ဗွေရာများကိုလည်း စစ်ဆေးခွင့်မရ။

ရဲနှင့် စုံထောက်အဖွဲ့အဖို့ တန်ခိုးကြီးစ မကြာမီ နိုင်ငံတော်အာဏာ ကို ရရှိကြမည့် နာဇီပါတီကို မလွန်ဆန်ရ။ ဟစ်တလာ၏ အိမ်အထိန်းတော်ကြီး ဖြစ်သူ မစ္စစ်ဝင်းတား၏ ထွက်ဆိုချက်အရဆိုလျှင် ဂေလီသည် ထာဝစဉ် ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်ပြီး မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်နိုင်လောက်သော စိတ်ထိခိုက်ပုံမရ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟစ်တလာ ခရီးမထွက်မီ စက်တင်ဘာ(၁၈) ရက်နေ့ကမူ ခေါင်း ဆောင်ကြီးနှင့် ဂေလီတို့ စိတ်ဆိုးခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး စကားများ ရန်ဖြစ် သည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ဟစ်တလာ ခေတ္တနေထိုင်သည့် ပရင့်(စ်) ရီဂျာတာပလက်(စ်) လမ်း အမှတ် (၁၇) အပေါ်ထပ်တွင် နေထိုင်သူတို့ကမူ ဟစ်တလာ ခရီးထွက်ခြင်းမပြုမီ စက်တင်ဘာလ (၁၈) ရက်နေ့ ညနေပိုင်းလောက်ကပင် သေနတ်ပစ်သံကဲ့သို့ အသံကို ဟစ်တလာ နေထိုင်သည့် အခန်းမှ ကြားခဲ့ကြရသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ရဲက ယင်းအချက်ကို ထုတ်ဖော်ခြင်းမပြုခဲ့ပေ။ ရဲတို့၏ ယူဆချက် အရဆိုလျှင် စက်တင်ဘာလ (၁၈) ရက်နေ့ညက ဟစ်တလာနှင့် ဂေလီတို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် စိတ်ဆိုးခဲ့ရာတွင် စိတ်မထိန်းနိုင်သော ဟစ်တလာသည် ဂေလီ အား သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ ယင်းကိစ္စကို ဖုံးထားရန်အတွက် (၁၉) ရက်နေ့ နံနက်စောစော ခရီးထွက်ဟန်ပြသည်ဟု ယူဆသည်။ သို့သော် ရဲအဖွဲ့ အဖို့ ယင်းကိစ္စကို ရှေ့တန်းမတင်ပုံ။

နာဇီပါတီ တန်ခိုးကြီးထွားလာမှုကို ရဲတို့က ရင်ဆိုင်ရန် လန့်နေကြပေ သည်။ ထိုစဉ်က မြူးနစ်မြို့မှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီး တစ်စောင်ကမူ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။

မြူးနစ်မြို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ကြီး၏ သတင်းထုတ်ပြန်ချက်အရ “ယမန်နေ့ ညတွင် မြူးနစ်မြို့ အမှတ် (၁၇) ပရင့်(စ်)ရီဂျာတာ ပလက်(စ်)လမ်း၊ နာဇီပါတီ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာ၏ နေအိမ်တွင် လူသတ်မှုတစ်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ သေဆုံးသူမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာ၏ တူမတော်သူ အသက် (၂၃) အရွယ်ရှိ ဂေလီရောဘော်(လ်)ဆိုသူ အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင် ကြီး ဟစ်တလာသည် ဂေလီအား အထူးချစ်ခင်သူဖြစ်ပြီး အလွန်အလိုလိုက်ပြီး မည်သူနှင့်မျှ စိတ်မချ။ သူ့အိမ်ဂေဟာတွင် ငှက်ငယ်ကလေးပမာ ထားသူဖြစ် သည်။

ဂေလီသေဆုံးမိနေကမူ သူဦးလေးဖြစ်သူ ဟစ်တလာနှင့် စကားများ ရန်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြောင်း၊ ဟစ်တလာနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ ဓာတ်ပုံဆရာကြီး ဟော့မန်းတို့ ခရီးထွက်ခဲ့ပြီး သူမ၏အိပ်ခန်းတွင် မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ခဲ့သည် ဟု ဆိုကြောင်း၊ သူမ၏ အလောင်းအနီးတွင် ဟစ်တလာ၏ ၆.၅ မီလီမီတာ ပစ်စတိုလ်တိုက်ကိုင် ကျွဲရုံကြောင်း” စသည်ဖြင့် ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ အချို့ သတင်းစာကြီးများကမူ ဟစ်တလာကိုယ်တိုင် စိတ်မထိန်းနိုင်သဖြင့် လက်လွန် ခြေလွန်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကို ဖုံးဖိထားလိုသည် ဟူသော သဘောထားပါသည့် သတင်းကို ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။

မြူးနစ်မြို့မှ ထုတ်ဝေသော (မြို့ချိနား၊ နွိုက်စတဲ၊ နာရစ်တင်း) သတင်း စာကြီးကမူ ဂေလီသေဆုံးမှုမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ လူသတ်မှုဖြစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂေလီအားသတ်သည့် တရားခံ သည် ဟစ်တလာသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဟစ်တလာအား ကြည့်ညိုသူ နာဇီပါတီဝင်များသော်လည်းကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆကြောင်း၊ အာဏာရ တော့မည် နာဇီပါတီအဖို့ သံယောဇဉ်ကင်းသည့် ပါတီခေါင်းဆောင်ကြီးကို လို ကြောင်း၊ ဟစ်တလာသည် နာဇီပါတီ၊ နာဇီပါတီသည် ဟစ်တလာနှင့် နီးကပ် သည့် သံယောဇဉ်ဖြစ်သူ ဂေလီအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သည့် သဘောထားပါ သည့် စွပ်စွဲချက်မျိုး ရေးသားဖော်ပြခဲ့သဖြင့် ယင်းသတင်းစာကြီး၏ အယ်ဒီတာ အား နာဇီပါတီဝင်များက ရိုက်နှက်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

ယင်း ဂေလီကွယ်လွန်မှုသည် ဂျာမနီပြည်တွင်သာမက တစ်ကမ္ဘာလုံး ကျော်ကြားခဲ့ရသည့် အမှုကြီးဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာ စာနယ်ဇင်းလောကတွင် ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့ရသော သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။ ဂျူးလူမျိုးများ လွှမ်းမိုးသည့် သတင်းစာဂျာနယ်ကြီးများကမူ လူသတ်တရားခံမှာ ဟစ်တလာသာလျှင် ဖြစ် ရမည်။ ဟစ်တလာသည် ဂေလီအား အလိုလိုက်သည်။ တူမဖြစ်သော်လည်း ဟစ်တလာ၏အချစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ အခြားသူများနှင့် မငြိစွန်းစေလို၊ ဂေလီသည် ဟစ်တလာနှင့်အတူ ဇနီးမောင်နှံလို နေခဲ့ကြောင်း၊ ဟစ်တလာသည် သဘောထား သေးသူဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ငယ်တပည့်ရင်းဖြစ်သူ အိမိုင်မောရစ်အား ဂေလီနှင့် မသင်္ကာဖြစ်ခဲ့သဖြင့် နယ်နှင်ခဲ့ကြောင်းစသဖြင့် ရေးသားခဲ့ကြသည်။

သတင်းစာကြီး တစ်စောင်ကမူ ဟစ်တလာသည် ဂေလီအား အလွန် မြတ်နိုးသဖြင့် အစစအရာရာ အလိုလိုက်ခဲ့ကြောင်း၊ ဂေလီပြောသမျှ လိုက်နာလေ့ ရှိသည်။ ဂေလီ သွားလိုသည့်နေရာကို ထာဝစဉ်လိုက်ပို့သည်။ အထူးအရေးကြီး သည့် ပါတီအစည်းအဝေးများကို ဖျက်၍လိုက်ပို့ခဲ့ကြောင်း၊ အစိုးရကိစ္စများကိုပင် ဘေးဖယ်၍ ဂေလီသွားရာသို့ တကောက်ကောက် လိုက်သဖြင့် နာဇီပါတီဝင်များ

က ဂေလီအား ရှင်းလင်းပုံရကြောင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ မြူးနစ်မြို့ရှိ သတင်းစာအချို့ နှင့် ဘာလင်မြို့တော်ရှိ သတင်းစာတိုက်အချို့မှာ နာဇီပါတီဝင်များက ဖျက်ဆီး ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

နိုင်ငံခြား သတင်းစာကြီးများကမူ ဓာတ်ပုံဆရာ ဟော့(ဖ)မန်း၊ နာဇီ ဒုတိယခေါင်းဆောင်ကြီးဂူဒေါ့(ဖ်)ဟက်(စ်)နှင့် အထိန်းတော်ကြီးမစ္စစ်ဝင်းတား တို့မှာ အမှန်ကိုသိကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စက်တင်ဘာလ(၁၉) ရက်နေ့က ခရီး ထွက်ခဲ့ခြင်းမှာ အမှုဖြစ်ပွားရာတွင် ဟစ်တလာမရှိခဲ့ကြောင်း (Alibi) သက်သေပြ လို၍ အကွက်ဆင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့လေသည်။

နာဇီပါတီ၏ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်များနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာကြီး ဟော့(ဖ်)မန်း၊ နာဇီဒုတိယခေါင်းဆောင် ဂူဒေါ့(ဖ်)ဟက်(စ်)တို့၏ စီစဉ်ဆောင် ရွက်မှုကြောင့် မြူးနစ်တရားရုံးတော်ကြီးက ဂေလီသည် မိမိကိုယ်မိမိ သက်သေ သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် တရားရေးဝန်ကြီးအား နာဇီပါတီ အာဏာပိုင်တို့၏ ဖိအားပေးမှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ရေးသားခဲ့သော တရားရုံးသတင်းထောက် ဖရစ်(စ်)ဂါးလစ်မှာလည်း နာဇီပါတီဝင်တို့၏ အရိုက် ခံခဲ့ရလေသည်။ ယင်းအမှုသတင်းမှာလည်း နာဇီပါတီ အာဏာရလာသည်နှင့် မှေးမှိန်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဂေလီရော်ဘော်(လ်) မှာ ဟစ်တလာ၏ အစ်မ အင်ဂျလာ၏ သမီး ဖြစ်သည်။ ၁၉၂၂ ခုတွင်သူမ ဖခင်လီယိုရော်ဘော်(လ်) ကွယ်လွန်သောအခါတွင် ဟစ်တလာသည် သူ့အစ်မနှင့် တူမဖြစ်သူ ဂေလီအား မြူးနစ်မြို့သို့ခေါ်ယူခဲ့ပြီး အတူနေထိုင်ခဲ့လေသည်။ သူမသည် ချောမောလှပသူဖြစ်ပြီး ဘဲလေးကချေသည် များကဲ့သို့ လှပသော ပေါင်တံ၊ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်၊ မျက်လုံး မျက်ခုံးတို့မှာ မဟာဆန်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဂေလီသည် အနုပညာကိုလည်း ဝါသနာပါသည်။ ဂီတသင်တန်း တက်ရောက်သင်ကြားသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ ဖြစ်၍ ဟစ်တလာ စွဲလမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးပြီးခဲ့ပြီး နူရင်ဘတ်မြို့ စစ်ခုံရုံးတွင် မိုက် ကယ်ဂါးလစ်၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်ခဲ့သူ ဖရော်လင်းဘရက်ကမူ ဂေလီကို ဟစ် တလာ ကိုယ်တိုင် သတ်ခဲ့ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ အချို့ကလည်း ဂေလီ အား ဟစ်တလာကိုယ်တိုင်သတ်ခဲ့သည်ကို နာဇီပါတီ ဒုတိယ ခေါင်းဆောင် ဂူးဒေါ့(ဖ်)ဟက်(စ်) ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဂေလီရရှိသည့် သေနတ်ဒဏ်ရာသည် ရင်ဘတ်တွင်ဖြစ်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က ပစ်ခတ် သည့် ဒဏ်ရာဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးများက ယင်းကိစ္စကို ဖုံးထားခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ဂေလီသေဆုံးစဉ်က ဂေလီတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့သည်

၂၅၆ □ လှမိုး(ပညာရေး)

ဟုဆိုကြသည်။ ယင်း အထောက်အထား ဆေးစာမိတ္တူကို နာဇီပါတီဝင်တို့က ဖျောက်ခံကြပြီး သိရှိသူများကိုလည်း နှုတ်ပိတ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ယင်းကိစ္စကို လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်ကျော်ခန့်က ပြန်လည် ဆန်းသစ်လာခဲ့သည်။ ဂျာမဏီ၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် အစ္စရေးနိုင်ငံတို့မှ နာဇီဝါဒဆန့်ကျင်ရေးသမားများသည် နာဇီခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းစေရန် ပြန်ဖော်လိုကြသည်။ ဂေလီ၏အလောင်းကို ပြန်ဖော်၍ စစ်ဆေးလိုခဲ့သော်လည်း သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများက ခွင့်မပြုခဲ့ကြသဖြင့် စစ်ဆေးနိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိတော့။ သမိုင်း၏ပဟေဠိပင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ကျမ်းကိုး

1. I shared Hitler's Scret By. H. Hoffman.
2. The Unknown Hitler By. W S chwarzwallier.

ကျွန်တော်သည် ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းတွင် ‘ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းများ’ အမည်ဖြင့် ဆောင်းပါးများတင်ပြခဲ့ဖူး ဖြစ်ပါသည်။ အမှန် အားဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်း များဟူသော အမည်မှာ ကျွန်တော်ပေးခဲ့သော ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင်အမည် မဟုတ် ပါ။ ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းကြီးအား စီစဉ်မွမ်းမံ တည်းဖြတ်သူ ဆရာဦးမောင်မောင်မြင့်အေး အကြံပေးခဲ့သည့်အမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအမည်ဖြင့်ပင် အင်္ဂလန်ပြည်မှ ထုတ် ခေခဲ့သည့် ကိုလင်းဝီလဆင် ရေးသားခဲ့သော မှုခင်း စွယ်စုံကျမ်းများ၊ အတိတ်မှ ဖြစ်ခဲ့သော မှုခင်းမှတ်တမ်းများနှင့် အခြားဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်များမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းများကို အလျဉ်းသင့်သလို တင်ပြရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရေးသားတင်ပြပြီးစီးခဲ့သည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော ဖြစ် ရပ်မှန်မှုခင်းအများမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် ပြင်သစ်ပြည်တို့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အမှုများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသည် ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းစာပေကို အများဆုံး ထုတ်ခေခဲ့သည့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်ပါသည်။ ရေခဲငှက်စာပေတိုက်ကြီးကပင် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝက အတိတ်မှ ဖြစ်ခဲ့သည့် ဂန္ထဝင်စံထောက်ဝတ္ထု ကြီးများဖြစ်သော မောင်စံရှား (ရှားလော့ဟုန်း) ဒေါက်တာသောင်းထိုက် (ဒေါက် တာ သွန်ခိုက်) စသော ဝတ္ထုကြီးများမှာလည်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှပင် ထုတ်ခေခဲ့ပြီး မှုခင်းစွယ်စုံကျမ်းကြီးများ၊ ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများ မှတ်တမ်းများ၊ လန်ဒန်

၂၅၈ □ လှမိုး(ပညာရေး)

မြို့ရှိ နယူးဂိတ်ထောင်မှ ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းများ (The New gate Calender) ကိုလည်း အတွဲပေါင်း (၃) တွဲဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

ယခု ကျွန်တော်ရေးသားတင်ပြမည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းကြီးမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ အာဂရာမြို့၌ ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် ဖြစ် ပွားခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ဗြိတိသျှတို့၏ နေမဝင်အင်ပါရာကြီးတွင် ပါဝင်ခဲ့ရသော နိုင်ငံဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ လည်း အိန္ဒိယပြည်၏ ပြည်နယ်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ရပါသည်။

ဖြစ်ပွားခဲ့သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်း ကြီးမှာ အိန္ဒိယပြည်တွင် နေထိုင်ကြသော အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့၏ မိသားစုများအတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းဖြစ်ပြီး အိန္ဒိယအမျိုးသား များလည်း တရားခံများအဖြစ် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က အိန္ဒိယနိုင်ငံအား တစ်ကမ္ဘာလုံးကပင် ဗြိတိသျှတို့၏ သရဖူမှ ကျောက်သံပတ္တမြားကြီး (A jewel in the crown) ဟု တင်စားလောက် အောင် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး တိုးတက်သော နိုင်ငံကြီးဖြစ်သဖြင့် ဗြိတိသျှ အမျိုး သား အများစုသည် အိန္ဒိယပြည်သို့ လာရောက်၍ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးများကို တာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြလေသည်။

အာဂရာမြို့သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းရှိ သမိုင်းဝင်မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အာဂရာဟုဆိုလျှင် သိရှိသူဦးရေ နည်းပါးပေလိမ့်မည် ဖြစ်ပါ သည်။ သို့သော် ထိုမြို့ရှိ 'တၢ့ဂျီမဟလ်' ဟုဆိုလျှင် မသိသူ ရှားပေလိမ့် မည်။ ယင်းအာဂရာမြို့တွင် ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာအံ့ချီးဖွယ်ရာများထဲတွင် အပါအဝင် ဖြစ်သော 'တၢ့ဂျီမဟလ်' အဆောက်အအုံကြီး ရှိနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။

ယမုန်နာမြစ်၏ ကမ်းပါးပေါ်တွင်တည်ရှိသော တၢ့ဂျီမဟလ်သည် အမှန်အားဖြင့် မောင်မယ်နှစ်ဦး၏ သင်္ချိုင်းဂူနှစ်ခုရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းတၢ့ဂျီမဟလ်ဗိမာန်ကြီးရှိရာ မြေပြင်တစ်ဝိုက်မှာလည်း ကျောက်ဖြူဗိမာန် ကြီးကလည်း ကျောက်ဖြူကျောက်သားအစစ်ဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ပတ်ဝန်း ကျင်တစ်ခွင်လုံး ကျောက်ဖြူလွှမ်းပေသည်။ ယင်းအဆောက်အအုံအပြင် အာဂရာ မြို့တော် နေရာအတော်များများတွင် မဂိုဘုရင်များ၏ အထိမ်းအမှတ် အဆောက် အအုံများ တွေ့ရသည်။ အာဂရာခံတပ်ကြီးမှာလည်း အံ့မခန်းလိလိကြီးကျယ်ခမ်း နားသဖြင့် ရှေးခေတ်ကပင် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ အများဆုံးလာရောက်ခဲ့ သည့် မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။

ယင်းအာဂရာမြို့ အရာရှိနေထိုင်သည့် ရိပ်သာတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ရသော နှစ်လောင်းပြိုင် လူသတ်မှုကြီးသည် ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ခင်က ကမ္ဘာကျော် ခဲသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ရခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းကြီးဖြစ်ပြီး ဗြိတိသျှ အင်ပါရာကြီးတွင် ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အမှုကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းအမှုကြီးမှာ ဗြိတိသျှ အမျိုးသမီး မိသားစုနှစ်စုအတွင်း ဖြစ်ပွား ခဲ့သည့် အမှုကြီးဖြစ်ခဲ့ပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ နာမည်ကျော် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ဆားဗါနပ်ဆော်ဗြူရီ အကြံပေးခဲ့ရသော အမှုကြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အထက်တွင် ရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း အိန္ဒိယနိုင်ငံသည် ဗြိတိသျှ သရဖူကြီး၏ ကျောက်သံပတ္တမြားကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်ဟူသော စကားအတိုင်း စီးပွားရေး တိုးတက်သော နိုင်ငံကြီးဖြစ်သဖြင့် ဗြိတိသျှ လူမျိုးများသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့သာ လျှင် လာရောက်၍ စီးပွားရှာခဲ့ကြသည်။ ဗြိတိသျှ အမျိုးသားအများစုသည် စစ်မှုထမ်းများ၊ အိုင်စီအက်ခေါ် အုပ်ချုပ်ရေး ဝန်ထမ်းများ၊ ရဲဝန်ထမ်းများ၊ ဆရာဝန်များ၊ သစ်တောအမှုထမ်းများ၊ ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းများ၊ ပညာရေးဝန်ထမ်း များ စသည်တို့သည် အခွင့်ထူးခံတို့ဖြစ်ကြပြီး လခတွင်လည်း တိုင်းရင်းသားများ ထက် ပိုမိုရရှိကြလေသည်။

အာဂရာမြို့ စီပီလိုင်းစံခေါ် အရာရှိများ နေထိုင်သော ရပ်ကွက်မှာ ခံတပ် မြို့ ဟောင်းကြီးနှင့် မနီးမဝေးဖြစ်ပြီး တပ်နယ်မြေနှင့်လည်း နီးကပ်လေသည်။ အထက်ဖော်ပြခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းကြီးမှာ ယင်းစီပီလိုင်းတွင် ဖြစ်ခဲ့သည့် မှုခင်းကြီးဖြစ်ပါသည်။

၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှအင်ပါရာကြီး မင်းပျိုမင်းလွင် ပဉ္စမမြောက် ဂျောဘုရင်ထီးနန်းတက်ခဲ့သော နှစ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆရာဝန်ကြီး ဟင်နရီ ဝီလီယံနက် လပ်(က်)မှာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်၍ လူချစ်လူခင်ပေါများပြီး အာဂရာ မြို့ မျက်နှာဖြူအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် တိုင်းရင်းသား အသိုင်းအဝိုင်းတွင် လူသိများ၍ အပေါင်းအသင်းဆုံသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ဗြိတိသျှအမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ် သော်လည်း တိုင်းရင်းသားများနှင့် ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်သူတစ်ဦးဟူ၍ အများ က ယူဆခဲ့လေသည်။ လူချစ်လူခင်များသော်လည်း အိမ်ထောင်ရေးကံ မကောင်း ရှာပေ။ သူ့ဇနီးမစွတ်ကလပ်(က်)မှာ ဗြိတိသျှအမျိုးသားများလောကတွင် အပေါင်း အသင်းကောင်းသူ၊ မျက်နှာများသူ၊ အမျိုးသားများနှင့်ထည်လဲ တပူးတွဲတွဲ နေသူဟု ကျော်ကြားသူ ဖြစ်သည်။ အရာရှိကတော်များနှင့်လည်း ကပွဲများ၊ ဖဲ ကစားဝိုင်းများတွင်သာ ချိန်ကုန်ခဲ့ပြီး ကလေး (၄) ဦးနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဆရာဝန် ကြီးအား တိုင်းရင်းသား အစေခံများနှင့်သာ လွဲထားခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာကလပ်(က်)အဖို့ သူ့ဇနီးအား အမျိုးမျိုး တောင်းပန်ခဲ့သော်လည်း သူ့ဇနီးမှာ ကလပ်တက်မြဲ ပိုကာဝိုင်းထိုင်မြဲပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ဒေါက်တာကလပ်(က်)အဖို့ လောကကြီးကို စိတ်ပျက်လာသည်။ အဆင်မပြေသည့် အိမ်ထောင်ရေးအတွက် ထိုစဉ်က အိန္ဒိယရှိ အရာရှိ အမျိုးသားအများစု ပြုလုပ်လေ့ရှိသည့် ပိုလိုရိုက်ကစားခြင်း၊ တောလိုက်ခြင်းဖြင့် မိမိ၏စိတ်ညစ်မှုကို ဖြေဖျောက်ခဲ့လေသည်။

ဤကဲ့သို့အတွင်း ဒေါက်တာကလပ်(က်)သည် စစ်တပ်စာရင်းကိုင်ကြီး ဖြစ်သူ ဩဂတ်စတပ်ဖူလင်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရလေတော့သည်။ တပ်စာရင်းကိုင်ကြီးမှာလည်း ရိုးရိုးသားသား အေးဆေးသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ့ချစ်ဇနီး မစ္စစ်ဖူလင်မှာလည်း ရုပ်ရည်လှပတင့်တယ်၍ အေးဆေးတည်ငြိမ်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ဒေါက်တာကလပ်(က်)သည် စာရင်းကိုင်ကြီးတို့၏ မိသားစုကို အားကျသည်။ အိမ်ထောင်ရေး ထိမ်းသိမ်းမှုကောင်း သူလင်သားအား အပြုအစုကောင်းသူ မစ္စစ်ဖူလင်အား စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ဆရာဝန်ကြီး၏ အနှစ်ကင်းမဲ့သော အိမ်ထောင်ရေးကို စာရင်းကိုင်ကြီးတို့၏ မိသားစုနှင့်ယှဉ်ကြည့်သည်။

တပ်စာရင်းကိုင်ကြီး ဩဂတ်စတပ်ဖူလင်မှာ မကြာခဏ ခရီးထွက်ရသူဖြစ်ပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံအတွင်းရှိ တပ်စခန်းမြို့ အသီးသီးသို့ သွားရောက်၍ တပ်ငွေစာရင်းများကို စစ်ဆေးခဲ့ရသဖြင့် အိမ်တွင် မစ္စစ်ဖူလင်တစ်ဦးတည်းနှင့် တိုင်းရင်းသားအစေခံများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ရေးသူခ ငတ်မွတ်နေသော ဒေါက်တာနှင့် လင်သားအပေါ် အပြုအစုကောင်းသူ မစ္စစ်ဖူလင်တို့သည် တစ်စတစ်စ ရင်းနှီးလာခဲ့လေသည်။ စာရင်းကိုင်ကြီး ခရီးထွက်နေသည့်ရက်များသည် ဒေါက်တာအဖို့ ပျော်ရွှင်ဆုံးသော ရက်များဖြစ်လေသည်။ မစ္စစ်ဖူလင်နှင့် ဒေါက်တာတို့ တပူးတွဲတွဲ ဖြစ်လာသည်။

လရောင်ရွန်းမြဲသော ညများတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် အာဂရာမြို့၏ ကမ္ဘာကျော် တာဂျီမဟယ် သင်္ချိုင်းဂူကြီးရှိရာ ယမုန်နာမြစ်ကမ်းသို့ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ခံတပ်မြို့ဟောင်းကြီး၏ တံတိုင်းကြီးများပေါ်တွင်လည်း အတူတူ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် မခွဲမခွာနိုင်သော ချစ်သူများအဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။ နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေခဲ့ရသော်လည်း ဒေါက်တာကလပ်(က်) သည် တိတ်တခိုးချစ်သူ မစ္စစ်ဖူလင်ထံ ချစ်သဝဏ်လွှာပါးသည်။ သို့သော် စာရင်းကိုင်ကြီးအဖို့ သူ့ဇနီးနှင့် သူ့မိတ်ဆွေတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဇာတ်လမ်းကို မသိရှိခဲ့ပေ။ အချိန်ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ ဒေါက်တာကလပ်(က်)နှင့် မစ္စစ်ဖူလင်တို့၏ အချစ်သည် တဖြည်းဖြည်း ခိုင်မြဲလာပြီး မခွဲနိုင် မခွာရက်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာသည်။ မစ္စစ်ဖူလင်အဖို့ တွယ်တာရမည့် သားသမီးများ မရှိခြင်း

သည် သူတို့နှစ်ဦး၏ ကံကြမ္မာကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တားဆီးထားသည့် နံရံကြီးများသဖွယ်ဖြစ်နေသော မစ္စစ်ဖူလင်၏ ခင်ပွန်းစာရင်းကိုင်ကြီး ဩဂတ်စတပ်ဖူလင်နှင့် ဒေါက်တာကလပ်၏ ဇနီး မစ္စကလပ်(က်)တို့နှစ်ဦးအား ရှင်းလင်းရန် ကြံရွယ်ခဲ့ကြတော့သည်။ ဤကဲ့သို့ ရှင်းလင်းနိုင်မှသာလျှင် သူတို့နှစ်ဦးအဖို့ သံသာလေကမ်းတိုင်သို့ အရောက်လှမ်းနိုင်မည် ဖြစ်လေသည် ။ အခြားနည်းလည်း မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သည်။

ပထမဦးဆုံး စာရင်းကိုင်ကြီးကို ရှင်းလင်းရန် ဒေါက်တာကလပ်(က်)သည် ကြံဆောင်ခဲ့တော့သည်။ စာရင်းကိုင်ကြီးဖူလင်ကို အာဆန်နစ် (Arsenic စိန်ဆိပ်ဆေး) ဖြင့် သတ်ရန် ရည်ရွယ်ကြံဆောင်ခဲ့လေသည်။

အာဆန်နစ်(စိန်ဆိပ်ဆေး) ဆေးကို ဆွီဒင်အမျိုးသား သိပ္ပံပညာရှင် ကားလ်ဝီလီယန်ရှီလေက စတင်တွေ့ရှိခဲ့ပြီး ယင်းအဆိပ်မှာ အရသာကင်းမဲ့ပြီး အရောင်အဆင်းလည်း မရှိပေ။ လူတို့သုံးဆောင်သော နွားနို့၊ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည် စသော အစားအစာများတွင် ထည့်၍ တိုက်ကျွေးနိုင်လေသည်။ ယင်းအဆိပ်ကို သောက်ခဲ့မိသူအဖို့ အဆိပ်မိသည်ဟု မထင်ရ ဝမ်းရောဂါဖြစ်သည့် အရိပ်လက္ခဏာများ အတိုင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရှုခဲ့ရလေသည်။

ဤအဆိပ်ကို ၁၉ ရာစုနှစ်အတွင်း လူအသုံးများခဲ့သဖြင့် (Inheritance Powder) ရိုးရာဆေးဟူ၍ပင် ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ယင်းအဆိပ်မိသူအဖို့ အန်ခြင်း၊ ဗိုက်အောင့်ခြင်းစသော နှလုံးရောဂါ၊ လေထိုး လေအောင့် ရောဂါအသွင်လည်း ဖြစ်လေ့ရှိသဖြင့် လူသတ်အဆိပ် အဖြစ် အများဆုံးအသုံးပြုခဲ့ကြလေသည်။ အချို့ကာမအားတိုးဆေးများတွင်လည်း ရာခိုင်နှုန်းအနည်းဆုံး ထည့်သွင်းအသုံးပြုခဲ့ကြသည် ဟူ၍လည်း ဆိုပေသည်။

ဒေါက်တာကလပ်(က်)အဖို့ စာရင်းကိုင်ကြီးအား ရှင်းလင်းရန် ဤအဆိပ်သည် အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝယ်ယူရာတွင် လွယ်ကူပြီး အပူပိုင်းနုန်တွင် ပါဝင်နေသော အိန္ဒိယပြည်အဖို့ ဝမ်းရောဂါမကြာခဏ ဖြစ်ပွားလေ့ရှိသဖြင့် ဝမ်းရောဂါရသူ၏ လက္ခဏာဖြစ်သော ဤစိန်အဆိပ်ကို အသုံးပြုရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ချစ်သဝဏ်လွှာနှင့်အတူ အဆိပ်ဆေးမှုန့်အား မစ္စစ်ဖူလင်ထံသို့ ပေးပို့ခဲ့လေသည်။

မစ္စစ်ဖူလင်သည် ဒေါက်တာကလပ်(က်)၏ အစီအစဉ်အတိုင်း သူ့ ချစ်လင် စာရင်းကိုင်ကြီးအား စိန်ဆိပ်ဆေးကို ကော်ဖီနှင့် အခြားအစားအသောက်များတွင် ထည့်သွင်းကျွေးမွေးခဲ့ခြင်းဖြင့် တပ်စာရင်းကိုင်ကြီး ဩဂတ်

၂၆၂ □ လှမိုး(ပညာရေး)

စတင်ရာ အိပ်ရာထဲတွင် ဗုန်းဗုန်းလဲတော့သည်။ သူတို့မိသားစု ဆရာဝန် ဖြစ်နေသော ဒေါက်တာကလပ်(ကံ)အား ခေါ်ယူပြသခဲ့ပြီး ဒေါက်တာကလပ်ချက်နှင့်ပင် စာရင်းကိုင်ကြီးခမျာ ၁၉၁၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရလေသည်။ ဒေါက်တာကလပ်သည် တပ်စာရင်းကိုင်ကြီးမှာ နှလုံးရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်ဟူ၍ လူသေလက်မှတ်ထုတ်ပေးခဲ့ပြီး အာဂရာမြို့ သုသာန်တွင်ပင် တပ်စာရင်းကိုင်ကြီး ဩဂတ်စတပ်ဖူလင်အား သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြလေသည်။

ဒေါက်တာကလပ်သည် စာရင်းကိုင်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် မစွပ်ဖူလင်နှင့် ရဲရဲတင်းတင်းနေထိုင်လာခဲ့လေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သူတို့နှစ်ဦးအား သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ ဒေါက်တာကလပ်အဖို့ သူ့ဇနီးအား ရှင်းလင်းရန် ကြံရွယ်ရတော့သည်။ စိန်အဆိပ်ဆေးကို အသုံးပြုရန် မရည်ရွယ်၊ ယင်းအဆိပ်ဆေးမှ ရရှိရန်လွယ်ကူသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က သိရှိလာမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မစွကလပ်ကို အစတုးစေရမည့်နည်းမှာ လူသတ်သမားများကို အသုံးပြုစေသည့်နည်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဒေါက်တာကလပ်သည် သူ့ချစ်ဇနီး အပျောက်ရှင်းရန်အတွက် ကြံဆောင်ရတော့သည်။ သူ့ဇနီးအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်စဉ်တွင် သူ့အဖို့ လူအများမျက်မြင်ရှိသော နေရာတွင် ရှိနေဖို့ လိုသည်ကိုလည်း ကြိုတင်စဉ်းစားထားပြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ တပ်စာရင်းကိုင်ကြီး ဩဂတ်စတပ်ဖူလင် သေဆုံးခြင်းမှာ ရိုးရိုးရောဂါဖြင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်နိုင်သလားဟူသော သံသယကြောင့် တပ်စာရင်းကိုင်ကြီး၏ မိတ်ဆွေများသည် ရဲအား သတင်းပေးခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော်လည်း တိုင်းရင်းရဲအဖို့ ဘာရားဆပ်ဖြစ်နေသော ဗြိတိသျှအမျိုးသား ဒေါက်တာကလပ်(ကံ)အား စုံစမ်းစစ်ဆေးရန်မှာ ခိုင်လုံသော သက်သေမရှိလျှင် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဤသို့ဖြစ်ရကား ရဲအဖို့ ဒေါက်တာကလပ်ကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုရုံသာလျှင် ရှိပေတော့သည်။

ဒေါက်တာကလပ်သည် သူ့ဇနီးကို ရှင်းလင်းရန်အတွက် ယခင်သူ့အိမ်တွင် နေထိုင်သွားခဲ့သူ မြင်းထိန်းတိုင်းရင်းသား ဆစ်အမျိုးသားအား ချဉ်းကပ်ခဲ့လေသည်။ သူမှတစ်ဆင့် လူသတ်သမားများ ငှားရမ်း၍ သူ့ ဇနီးအား အစတုးစေရန် ဖြစ်လေသည်။

၁၉၁၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ဒေါက်တာကလပ်သည် ဇနီးအား သတ်ရန်သတ်မှတ်ခဲ့လေသည်။ လူသတ်သမား (၄) ဦး အား ထိုစဉ်က အသုံးပြုသော ရူးပီးငွေ ၁၀၀ သာ ပေးခဲ့ရလေသည်။ ၁၉၁၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၃၁ သည် လမိုက်သော ညတစ်ညဖြစ်သဖြင့် လူသတ်သမားတို့အဖို့ အခွင့်အရေးကောင်းကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုနေ့ညနေကပင် ဒေါက်တာကလပ်သည် အရာ

ရှိများရိပ်သာတွင် မိတ်ဆွေများနှင့် ညစာစားရန်ဟု အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကလေးများနှင့် မာလီတို့အား မှာကြား၍ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။ အမှန်မှာ သူ့ချစ်သူ မစ္စစ်ဖူလင်ထံသို့ သွားရောက်ရန်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်လာပါက သူ့အဖို့ အလီဘိုင်ပြရန် ကြံရွယ်ချက်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

လူသတ်သမားလေးဦးသည် ည (၁၀) နာရီခန့်တွင် သူတို့ အစီအစဉ်အတိုင်း ဒေါက်တာကလပ်အိမ်ဝင်း အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ဒေါက်တာကလပ်၏ ဇနီးအား အိပ်ခန်းအတွင်းမှာပင် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့လေသည်။ မာလီနှင့် အိမ်ဖော်မလေးတို့မှာ အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း တန်းလျားများတွင်သာ နေခဲ့ကြသဖြင့် လူသတ်သမားတို့ သူတို့ သခင်မအား သတ်ဖြတ်နေကြခြင်းကို မသိကြတော့ပေ။

ဒေါက်တာကလပ် အိမ်ပြန်လာသည့်အချိန်မှာ ည (၁၁) နာရီခန့် ထိုးပြီ ဖြစ်လေသည်။ ကလေးလေးဦးမှာလည်း သီးခြားအိပ်ခန်းတွင်သာ အိပ်ခဲ့ကြသဖြင့် ရက်စက်သည့် လူသတ်မှုကြီး ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းကို မသိကြ။

ဒေါက်တာကလပ်သည် ချက်ချင်း ရဲအရာရှိများအား တိုင်ကြားလေတော့သည်။ ဒေါက်တာကလပ်အဖို့ ကြမ္မာငင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ရဲအရာရှိများစစ် ဆေးခဲ့သောအခါတွင် သူသည် တပ်စာရင်းကိုင်ကြီး အိမ်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ပါသည် ဟု ထွက်ဆိုချက်သည် ရဲအရာရှိအဖို့ သဲလွန်စရရှိသွားခဲ့ကြပြီး ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများသည် အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေးကို ပြသသကဲ့သို့ပင် ရှိနေလေတော့ သည်။

ရဲအရာရှိများသည် တပ်စာရင်းကိုင်ကြီး၏ဇနီး မစ္စစ်ဖူလင်၏ အိပ်ခန်းသို့ ရှာဖွေခဲ့ရာတွင် ဒေါက်တာကလပ်၏ ချစ်သဝဏ်လွှာပေါင်း ၄၀၀ တိတိကို တွေ့ရှိခဲ့ရသဖြင့် အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေးမှာ လမ်းပွင့်သွားခဲ့ရတော့သည်။ ယင်းစာများ အနက်စာတစ်စောင်မှာ (အာဆန်နစ်) စိန်အဆိပ်ဆေးအား မည်သို့မည်ပုံ အသုံးပြုရပုံကို ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသဖြင့် ရဲအရာရှိတို့သည် ဒေါက် တာ ကလပ်နှင့် မစ္စစ်ဖူလင်တို့အား တပ်စာရင်းကိုင်ကြီးအား သတ်မှုနှင့် တရား စွဲဆိုခဲ့ကြတော့သည်။

ရဲတို့၏ လျှောက်ထားချက်အရ တရားရုံးတော်ကြီးကလည်း ယခင် နှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရပါသည်ဟူသော တပ်စာရင်းကိုင်ကြီး၏ အလောင်းကိုလည်း ဖော်ယူစစ်ဆေးရန် ခွင့်ပြုခဲ့တော့သည်။

မူခင်းဆရာဝန်ကြီးများသည် လွန်ခဲ့သော ၁၄ လခန့်က ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည့် တပ်စာရင်းကိုင်ကြီး၏ အလောင်းကို ဖော်ယူခဲ့ပြီး စစ်ဆေးခဲ့ကြရတော့သည်။ အမှုဖြစ်ပွားသူများမှာ ဗြိတိသျှအမျိုးသား အမျိုးသမီးများဖြစ်သဖြင့်

၂၆၄ □ လှမိုး(ပညာရေး)

အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသား တရားသူကြီးများ စစ်ဆေးသောတရားရုံးတွင် စစ်ဆေးခြင်း မပြုတော့ပေ။ အာလဟတ်ဘကတ်မြို့က တရားရုံးတော်ကြီးတွင်သာ စစ်ဆေးရန် အိန္ဒိယတရားရေး အာဏာသည် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

တရားစွဲဆိုရာတွင် တပ်စာရင်းကိုင်ကြီးအား အာဆန်နစ်အဆိပ် ကျွေးရန် သတ်မှုအတွက် ဒေါက်တာကလပ်နှင့် မစ္စစ်ဖူလင်တို့အား လူသတ်မှုနှင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါက်တာကလပ်၏ဇနီး မစ္စစ်ကလပ်အား သတ်မှုတွင် ဒေါက်တာကလပ်နှင့် လူသတ်သမား တိုင်းရင်းသားလေးဦးတို့အား တရားစွဲဆိုခဲ့လေတော့သည်။

အိန္ဒိယမူခင်းတရားဝန်ကြီးများသည် တပ်စာရင်းကိုင်ကြီး၏ အလောင်းကို ဖော်ယူစစ်ဆေးရာတွင် လန်ဒန်ရဲမှုခင်း ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဘားနပ်ဆော် ဗြူရီ၏ အကြံဉာဏ်ကို တောင်းဆို၍ စနစ်တကျ စစ်ဆေးစုံစမ်းခဲ့ရာ လွန်ခဲ့သော ၁၄ လခန့်က ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည့် တပ်စာရင်းကိုင်ကြီး၏ အလောင်းမှ အာဆန်နစ်ဆေးများ သောက်သုံးခဲ့ကြောင်း တွေ့ ရှိခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဒေါက်တာကလပ်နှင့် လူသတ်သမားတိုင်းရင်းသားလေးဦးတို့ကလည်း ဖြောင့်ချက်များပေးခဲ့ကြသဖြင့် တရားရုံးတော်ကြီးက ဒေါက်တာကလပ်၏ ဇနီးမစ္စစ်ကလပ် သတ်မှုအတွက် ကြီးဒဏ် အပြစ်ပေးခဲ့လေတော့သည်။ တပ်စာရင်းကိုင်ကြီးအား အဆိပ်ကျွေး၍ သတ်မှုတွင်လည်း အလားတူပင် ဒေါက်တာကလပ်အား အပြစ်ဒဏ်ပေးခဲ့လေသည်။ မစ္စစ်ဖူလင်မှာမူ ဒေါက်တာကလပ်နှင့် တိတ်တိတ်ပုန်းရရှိခဲ့သည့် ပဋိသန္ဓေရှိနေသဖြင့် တပ်စာရင်းကိုင်ကြီး သတ်မှုအတွက် ကြီးဒဏ်စီရင်ခြင်းကို လျှော့ပေါ့၍ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ဒဏ်သို့ ပြောင်းလဲပေးခဲ့လေသည်။ ဒေါက်တာကလပ်အား ၁၉၁၃ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၂၆) ရက်နေ့တွင် ကြီးဒဏ်စီရင်ခဲ့လေသည်။ မစ္စစ်ဖူလင်မှာမူ ထောင်အတွင်းမှာပင် နှလုံးရောဂါနှင့် ၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ မေလ (၂၉) ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ကျမ်းကိုး

1. The Agra Double Murder By Sir. C. Walsh.
2. Forty years of Murder

၁၉၅၄ ခု၊ ဇွန်လ။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခွင်လုံးသည် မှိုင်းမှိုင်း ညိုနေသည်။ မိုးသက်တွေဆင်တော့မည့် ဟန်ပေါက်နေသည်။ လန်ဒန်မြို့ တစ်ရေ ဖလံဝါစကွဲရား ရပ်ကွက်သည် ထူးထူးခြားခြား လူသွားလူလာ နည်းပါးနေ သည်။ မိုးဦးသစ်ခဲပြီဖြစ်သဖြင့် မိုးစက်တို့သည် အလှစိုက်ထားသော ဝက်သစ်ချ ပင်ပုကလေးများပေါ်တွင် ပုလဲလုံးကလေးများ ဖြန့်ကြဲထားသကဲ့သို့ ယီးလေးခို လျက်ရှိသည်။

ရာသီဥတု စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းသဖြင့် အမြဲတစေ ပျံသန်းလျက် ရှိသော ခိုအုပ်ကြီးများကို မမြင်ရ။ သမိုင်းနောက်ခံ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ ရေးသားခဲ့သည့် နာမည် ကျော် စာရေးဆရာမကြီး အဆူလာဘလွန်းသည် ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ရှိ တိုက်ကြီးများ၏ နံပါတ်များကို ဂရုပြု၍ကြည့်ရှုရင်း လျှောက်လာသည်။ မိုးစက် ကလေးများလည်း ကျလာပြီဖြစ်၍ လူသွားလူလာသည် နံနက် ၁၀ နာရီ ထိုး သည့်တိုင် နည်းပါးလျက်ရှိသည်။

ဆရာမကြီးသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်က ကမ္ဘာကျော် လူ သတ်မှုကြီး၏ တွဲဘက်တရားခံဖြစ်ခဲ့သူ မိန်းမချောကလေး အိသယ်ကို လိုက်၍ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရန် လိုက်ရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာမကြီးဘလွန်းသည် နာဇီ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာ၏ နောက်ဆုံးချစ်သူအိဇာ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို 'ဟစ် တလာ၏ အိဇာ' ဟူသောအမည်ဖြင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးကို ရေးသားခဲ့ရာမှ ထိပ်တန်း စာရေးဆရာမကြီးဖြစ်လာသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ် ၄၀ ခန့်က လန်ဒန်မြို့ ရာဇဝတ်

ခုံရုံးကြီးဖြစ်သော အိုးဘိုင်လေးတွင် ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် မိန်းမချောကလေး ပိုလန်ဂျူး အမျိုးသမီးဖြစ်သူ အိသယ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဝေဖန်ရေးဆရာတို့က ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဝေဖန်တိုက်ခိုက်လာသည်။ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဆရာမကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အတတ်ပညာဖြင့် ပိုမိုဖန်တီးထားသည်ဟု ဝေဖန်ကြသည်။ မှုခင်းဝတ္ထုရေးဆရာတစ်ဦးကမူ လူသတ်မှုကြီးတွင် ပူးတွဲကြံရာပါဟု စွပ်စွဲခဲ့ရသည့် အိသယ်မှာ ဆရာမကြီး ရေးသားသလို လူသတ်သမားကြီး ဒေါက်တာကရစ်ပင်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း တမ်းတမ်းတတ၊ ချစ်ခဲ့သည့် ချစ်ဖက်သက်လျာမဟုတ်၊ ကရစ်ပင်၏ စည်းစိမ်ကို ချူယူလိုသော ပစ္စည်းမက်ကြံရာပါ လူသတ်သမား ဖြစ်သည်။ ရုံးတော်ကြီးက အိသယ်အား တရားသေလွှတ်ခြင်းသည် ရုံးတော်ကြီးတွင် တာဝန်ရှိသူ တရားသူကြီးတို့၏ ဥပဒေရေးရာထက် လူမှုရေးအပေါ် အလေးပေးခဲ့မှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟူ၍ သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များမှ ဝေဖန်ခဲ့သည့် ဝေဖန်ချက်ကို လက်တုံ့ပြန်ရန် ဆရာမကြီးသည် ကာယကံရှင် အိသယ်အား လိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကံအားလျော်စွာ ဆရာမကြီးဘလွန်းသည် သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိရှင် အိသယ်၏ မောင်ဖြစ်သူ ဆစ်ဒနီဆိုသူကို ဆန်းဒေးဒစ် စပက်(ချ်)သတင်းစာကြီး၏ အကူအညီနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရာမှ အိသယ်၏ နေရပ်လိပ်စာကို သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရှာဖွေရာတွင် အခက်အခဲ ဖြစ်နေသည်။ အိသယ်မှာလည်း နာမည်ကိုပြောင်းထားသဖြင့် ရှာဖွေရာတွင် အထူးခက်နေတော့သည်။

ဆရာမကြီးသည် မိုးဖွားလေးများကျနေသော ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ရပ်နေသည့် လန်ဒန်ရဲအရာရှိ လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်သည်။ ဆရာမကြီးအဖို့ ဝမ်းမြောက်သွားသည်။ ရဲအရာရှိကလေးသည် သူ့အား အိသယ်၏ လိပ်စာကို ညွှန်ကြားနိုင်ကောင်း ညွှန်ကြားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ရဲအရာရှိကလေးသည် ဆရာမကြီး၏ ‘အိသယ်’နှင့် လူသတ်တရားခံကြီး ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း “ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ် ဆရာမကြီး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအမှုကြီးအကြောင်းကို ကျွန်တော် ရဲသိပ္ပံမှာ တက်ခဲ့ရတုန်းက သေသေချာချာ လေ့လာခဲ့ရတယ်။ ဆေးပညာဆိုင်ရာ မှုခင်း ဘာသာမှာလည်း ဒီအမှုကြီးအကြောင်း အသေးစိတ်ပါခဲ့လို့ပါ။ ခုတော့ အဘွားကြီး အိသယ်ဟာ အမည်ပြောင်းပြီး ရှေ့တိုက်အမှတ် ၂၆ မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ပရိဘောဂဆိုင်ကလေးမှာ နေပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟူသော အဖြေကို ရလိုက်သည်။

စာရေးဆရာမကြီး ဘလွန်းသည် ဝမ်းသာအားရ တိုက်အမှတ် ၂၆ တွင် ဖွင့်ထားသည့် ပရိဘောဂဆိုင်ကလေးသို့ မိုးတဖွားဖွား ရွာနေဆဲတွင် ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ဆရာမကြီးသည် အသက် ၇၁ နှစ်ရှိသော်လည်း လှတုန်း

ပတုန်း၊ အရွယ်တင်သည့် လူသတ်မှုကြီး၏ ကြံရာပါဟု စွပ်စွဲခံရသည့် အိသယ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အိသယ်သည် ကမ္ဘာကျော် လူသတ်မှုကြီး၏ ပူးတွဲတရားခံဘဝမှ တရားသေလွတ်ခဲ့ပြီး သူ့ အသည်းနှစ်အောင် ချစ်ခံရသည့် ဒေါက်တာကရစ်ပင် ကြီးပေးခံခဲ့ရသည့် ၁၉၁၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလကတည်းက ချေရာဖျောက်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။ မှုခင်းသတင်းထောက်များ၊ စာရေးဆရာများရန်မှ ကြောက်ရွံ့သဖြင့် မြေလျှိုးခဲ့ရသူဖြစ်ပေသည်။

ဆရာမကြီးသည် အဘွားကြီးအိသယ်အား သူမ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးသူအဖြစ် မိတ်ဆက်လိုက်ပြီး အတ္ထုပ္ပတ္တိအပေါ် ထင်မြင်ချက် တောင်းလိုက်သည်။ အဘွားကြီးကမူ “သမီးရယ်၊ အမေတို့က အသက် ၁၇ နှစ်၊ သမီးက လောကခံကို ခံခဲ့ရပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ မှားတယ်၊ မှန်တယ်ဆိုတာတွေ အမေ မရှင်းလိုတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေ ဒေါက်တာအပေါ်မှာ တကယ်ချစ်မြတ်နိုးတယ် ဆိုတာတော့ အမှန် ပါပဲကွယ်”

ဆရာမကြီးသည် ဝမ်းသာသွားပြီး မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်၍မေးလိုက်သည်။ “ဒီမယ်အမေ၊ တကယ်လို့ ခုနေမှာ ဒေါက်တာကရစ်ပင် သေရာက ရှင်လာမယ်ဆိုရင်” ဟူသောစကားကို နားမထောင်တော့ဘဲ အဘွားကြီးသည် “ခုနေ ဒေါက်တာ ရှင်လာမယ်ဆိုရင် အမေချက်ချင်း လက်ထပ်မှာပဲပေါ့ သမီးရယ်” ဟု ဖြေလိုက်တော့သည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကား လွန်စွာ ဆန်းကြယ်လှပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ နားလည်ရန် ခက်ခဲလှပေသည်။ စိတ်စေတသိက်တို့၏ ဆန်းကြယ်မှုဟု သာ ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

၁၉၁၁ ခုနှစ်သည် ကမ္ဘာ့သမိုင်းနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ သမိုင်းတွင် ထူးခြားသော နှစ်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ဤနှစ်အတွင်း နေမဝင်သော ဗြိတိသျှ အင်ပါရာ၏ ဘုရင် သတ္တမမြောက်အက်ဒွတ်ဘုရင် နတ်ရွာစံပါသည်။ ထူးခြားသော ဟာလီ၏ ကြယ်တံခွန်ကြီး ပေါ်လာသဖြင့် တစ်ကမ္ဘာလုံး အံ့ဩခံရလေသည်။

လန်ဒန်မြို့မှ မန်ချက်စတာမြို့သို့ လေယာဉ် စတင်ပျံသန်းခဲ့လေသည်မှာလည်း ဤနှစ်အတွင်းမှာပင် ဖြစ်ပေသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ မနောသုတေသနအသင်းကြီးလည်း ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဝိညာဉ်များနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ကြောင်းကို ၎င်းအသင်းကြီးမှ ထုတ်ဝေသော မနောသုတေသနဂျာနယ်တွင် ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့လေသည်။

ဤနှစ်အတွင်းမှာပင် ကမ္ဘာကျော်ခံခဲ့ရသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် လူသတ်မှုကြီးကမူ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင်သာမက အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုနှင့် ဥရောပတိုက်ရှိ နိုင်ငံအသီးသီးတို့မှ သတင်းစာကြီး

၂၆၈ □ လှမိုး(ပညာရေး)

များတွင် ယင်းလူသတ်မှုကြီးအကြောင်း အသားပေးဖော်ပြခဲ့၏။ နိုင်ငံအသီးသီးမှ ထုတ်ဝေသော မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များတွင်လည်း ယင်းလူသတ်မှုကြီးကို ရေးသားခဲ့ကြပြီး ကမ္ဘာ့မှခင်းသမိုင်းတွင် ပထမဆုံး ကြေးနန်းဖြင့် ဆက်သွယ်မှုအရ တရားခံ များကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြင့်လည်း ကျော်ကြားထင်ရှားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းလူသတ်မှုကြီးမှာ ဒေါက်တာကရစ်ပင်၊ သူ့ဇနီးကိုရာနှင့် ဒေါက်တာကရစ်ပင် ၏ ချစ်သူလက်နှိပ်စက် စာရေးမလေး အိသယ်တို့၏ သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ် လမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်တာကရစ်ပင်၏ လူသတ်မှုကြီးအကြောင်း ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ်ပေါင်း ကျွန်တော်တွေ့ရသလောက် ၃၇ အုပ် ရှိခဲ့ပေသည်။

ဒေါက်တာကရစ်ပင်ကို ၁၈၆၂ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ဖွားမြင်ခဲ့ပြီး ဆရာဝန်ဘွဲ့ရရှိခဲ့လေသည်။ အသက် ၂၁ နှစ် တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ လာရောက်ခဲ့ပြီး ဆေးပညာကို ဆက်လက်ဆည်းပူးခဲ့သည်။ ၁၈၈၅ ခုနှစ်တွင်မူ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းရောဂါကု ဆရာဝန်ကြီးဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပြီး ဆရာဝန်အဖြစ် အသက်မွေးခဲ့လေသည်။ ကရစ်ပင်သည် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး စကားပြောညင်သာကာ သဘောကောင်းသူ၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူတစ်ဦးဟု အများက ပြောခဲ့ကြလေသည်။

ဒေါက်တာကရစ်ပင်အဖို့ အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းသူတစ်ဦး ဟု ဆိုရပေမည်။ အသက် ၃၁ နှစ်တွင် ပထမဇနီး ကွယ်လွန်ခဲ့ရပြီး ကျန်ရစ်သော ကလေး ၂ ဦးနှင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရရှာသည်။ ၁၈၉၄ ခုနှစ်တွင် အသက် ၁၇ နှစ်ရွယ် ပိုလန်အမျိုးသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ဒုတိယအကြိမ် ပြုခဲ့လေသည်။ 'ကိုရာ' မှာ အသက်ငယ်ရွယ်၍ ချောမောလှပသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကပွဲရုံများတွင် အဆိုတော် အဖြစ် အသက်မွေးခဲ့လေသည်။ အမျိုးသား အပေါင်းအသင်းများနှင့် ထွေးရော ယှက်တင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်ထိမ်းသိန်းမှုကိုလည်း အိမ်စေ့များလက်သို့ ဝကွက် အပ်ထားခဲ့ရသည်။ ကရစ်ပင်အဖို့ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ရရှာတော့သည်။ ကိုရာသည် အမျိုးသား အပေါင်းအသင်းများကို အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီး ဒေါက်တာကရစ်ပင် ရှေ့တွင်ပင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ရောထွေးယှက်တင်နေ သည်။ ဒေါက်တာကရစ်ပင်သည် သူ့ချစ်ဇနီးအား ချောမော့ပြောဆိုသော်လည်း နားမထောင်ပေ။

နောက်ဆုံးတွင် ဒေါက်တာကရစ်ပင်သည် လက်ရှိအသိုင်းအဝိုင်းမှ ဝေးကွာစေရန် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့တော့သည်။ လန်ဒန်မြို့၊ အမှတ် ၃၉ ကင်မဒန်လမ်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး ဒေါက်တာကရစ်ပင်သည် ဆေးများ ရောင်း ချခြင်း၊ ဆေးခန်းဖွင့်ခြင်းဖြင့် စီးပွားလမ်းတိုးတက်လာခဲ့တော့သည်။

ဇနီးဖြစ်သည့် ကိုရာမှာမူ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် နေထိုင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဗွေဖောက်လာ တော့သည်။

အမျိုးသားများနှင့် ညကလပ်များ အတူတကွ သွားရောက်ပြီး အရက် သောက်ခြင်း၊ သီချင်းသီဆိုခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး အိမ်မှုကိစ္စများကို စိတ်သဘော ထား နူးညံ့သော ဒေါက်တာကရစ်ပင်ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ခဲ့ရတော့သည်။ ဒေါက် တာအဖို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ငတ်မွတ်လာသည်။ ကိုရာသည် အမျိုးသားမိတ်ဆွေနှင့် ညကပွဲရုံများမှ သူ၏အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေများကိုလည်း အိမ်သို့ မကြာခဏဖိတ်၍ ထမင်းစားပွဲများ ကျင်းပခြင်း၊ ကပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ ဒေါက်တာကရစ် ပင်ခမျာ စက်ရုပ်သာသာ သဘောဖြစ်နေတော့သည်။

၁၉၀၆ ခုနှစ်တွင် လန်ဒန်သွားဘက်ဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများနှင့် ကိရိယာများ ရောင်းချသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဒေါက်တာကရစ်ပင် ရှယ်ယာပါဝင်ခဲ့လေသည်။ အိမ်ထောင်ရေး မချမ်းမြေ့သော ဒေါက်တာကရစ်ပင်သည် သူ့ရှယ်ယာပါဝင်ခဲ့ သည့် ဆိုင်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့ပြီး အမျိုးသားပေါင်းစုံနှင့်တွဲနေသည့် သူ့ချစ်ဇနီးကို မကြည့်လိုတော့။

ဤဆိုင်တွင်ပင် ဒေါက်တာကရစ်ပင်သည် ပိုလန်ဂျူးမကလေး အိသယ်ကို တွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အိသယ်မှာ အသက် ၁၇ နှစ်ခန့်သာရှိပြီး အမျိုးသားတို့အား ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါရှိသူလေးဖြစ်ပြီး ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်ထက် အသက်ထက်ဝက်ခန့်ငယ်သူလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ အိမ် ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုတွင် ကျွမ်းကျင်ပြီး စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ဖခင်အရွယ် ဦးလေးအရွယ်ဖြစ်နေသော ဒေါက်တာကရစ်ပင်မှာ သူမအချစ်ဦးဖြစ်နေသဖြင့် ပိုမို၍ တွယ်တာသည်။ ကျောင်းသူအရွယ်ကလေးဖြစ် သဖြင့် ဒေါက်တာကရစ်ပင်ကို ပစ္စည်းဥစ္စာထက်၊ မေတ္တာတရားအတွက် တွယ် တာခြင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာကရစ်ပင် ရှယ်ယာပါဝင်ခဲ့သောဆိုင်တွင် လက်နှိပ်စက် စာရေးမလေးအဖြစ် အမှုထမ်းဆောင်နေသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး သည် တိတ်တိတ်ပုန်းချစ်သူများထက်၊ တရားဝင်ဇနီးမောင်နှံ ဟု ထင်မြင်မိခဲ့ကြ သည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာငတ်မွတ်နေသော ဒေါက်တာကရစ်ပင်အဖို့ အိသယ် သည် တွယ်တာရာ၊ မြတ်နိုးချစ်ခင်ရာဖြစ်လာသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လန်ဒန် မြို့ရှိ ညကလပ်များ၊ ပန်းခြံများတွင် တပူးတွဲတွဲ ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံကြသည်။

ဒေါက်တာကရစ်ပင်၏ ဇနီးကိုရာမှာကား ပို၍ဆိုးလာခဲ့ပြီး ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်အဖို့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့သည့် အဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး

တွင် ဇနီးကြီးဖြစ်သူအား အပျောက်ရှင်းလင်းရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိ တော့သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ ဒေါက်တာကရစ်ပင်သည် ၁၉၁၁ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ အဆိပ်ငါးဂရမ် ဝယ်ခဲ့လေသည်။ ဇန်နဝါရီ လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ဒေါက်တာကရစ်ပင်နှင့် ဇနီးကိုရာ တို့သည် ၎င်းတို့၏ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကို ညစာစားပွဲဖြင့် ဧည့်ခံပြီး သည့်နေ့မှစ၍ အိမ်နားနီးချင်း အပေါင်းအသင်းတို့အဖို့ ဒေါက်တာကရစ်ပင်၏ ဇနီးကိုရာအား မတွေ့မြင်ခဲ့ရတော့ပေ။

ဒေါက်တာကရစ်ပင်ကမူ သူ့ဇနီး ကိုရာမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ အမျိုးမျိုးထံမှ အရေးကြီးသော မှာကြားချက်အရ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ ကိုပင် နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားခဲ့ရသည်ဟု သတင်းလွင့် ထားခဲ့လေသည်။ မတ်လ (၂၆) ရက်နေ့တွင် ကာလီဖိုးနီးယားရှိ ကိုရာ၏ ဆွေ မျိုးမျိုးထံသို့ ကိုရာမှာ အဆုတ်အအေးမိရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ် ကြောင်း ကိုရာ၏ မိတ်ဆွေများ အပေါင်းအသင်းတို့အား ဒေါက်တာကရစ်ပင်က အကြောင်းကြားခဲ့လေသည်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါတွင် ဒေါက်တာကရစ်ပင်သည် ဇနီး အငယ် အိသယ်ကို အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်တင်ခဲ့ပြီး အတူတကွ တရားဝင် ပေါင်း သင်းနေထိုင်ခဲ့တော့သည်။ ယခင်ဇနီးကြီးကိုရာ ဝတ်ဆင်ခဲ့သော သားမွေးအင်္ကျီ များ၊ အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာများကို အိသယ်သည် ဝတ်ဆင်ခဲ့ပြီး ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်နှင့်အတူ တပူးတွဲတွဲ နေထိုင်ကြသည်ကို အိမ်နားနီးချင်းများက သံသယ ရှိလာခဲ့သည်။ ဤသို့အတွင်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ သူ ကိုရာ၏ အမျိုးသားမိတ်ဆွေတစ်ဦးက ကိုရာမှာ သူမ၏ အမျိုးမျိုးထံ လာရောက်ခြင်း မရှိကြောင်း မိတ်ဆွေများကို ပြောပြရာမှ ကိုရာ၏ မိတ်ဆွေများ သည် စကော့တလန်ယာ(ဒ်) စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးအား တိုင်ကြားခဲ့ကြလေသည်။ စုံထောက်အဖွဲ့မှ အင်စပက်တော် ဂျူးသည် အမှတ် ၃၉ ကင်မဒန်လမ်းနေအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ပဏာမ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း ပြုခဲ့လေသည်။ ဒေါက်တာ ကရစ် ပင်ကမူ ကိုရာ သေဆုံးခြင်း မဟုတ်ကြောင်း အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် တိတ်တဆိတ် လိုက်သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြခဲ့လေတော့သည်။

အင်စပက်တော်ကြီး ဂျူးသည် ကိုရာကရစ်ပင်၏ ဓာတ်ပုံကို သတင်း စာကြီးများတွင် ထည့်သွင်းကြော်ငြာခဲ့ပြီး ဇူလိုင်လ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ဒုတိယ အကြိမ် ဒေါက်တာကရစ်ပင်၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်သောအခါတွင် ဒေါက် တာကရစ်ပင်နှင့် ဇနီးကလေး အိသယ်တို့ကို မတွေ့ရတော့ပေ။ ဇူလိုင်လ ၁၃

ရက်နေ့တွင် အင်စပက်တော်ဂျူးနှင့် မူခင်းဆရာဝန်ကြီးများသည် ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်၏နေအိမ်သို့ အသေးစိတ် ရှာဖွေခဲ့ကြတော့သည်။

ဒေါက်တာကရစ်ပင်၏ ဝိုင်အရက်သိုလှောင်ခန်းအတွင်းမှ အသားစ များ၊ အရိုးစုများကို တွေ့ရှိခဲ့ရာ မူခင်းဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဆော်ဗြူရီ၏ ထုတ်ဖော်ပြောပြချက်အရ လည်းကောင်း၊ ကိုရာ၏ မိတ်ဆွေများ တွေ့ရှိရသည့် မီးလောင်ကျွမ်းခြင်း မရှိသေးသော အရေပြားပေါ်ရှိ အမှတ်အသားများသည် ပျောက်ဆုံးနေသူ ကိုရာဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရလေတော့သည်။

ဒေါက်တာကရစ်ပင်နှင့် ဇနီးအိသယ်တို့သည် လန်ဒန်မြို့မှ တစ်ဆင့် ဥရောပတိုက်သို့ မွန်တရီသဘောဖြင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရာတွင် ဒေါက်တာကရစ်ပင်သည် သူ၏အမည်ကို ရိုဘင်ဆင်ဟု ပြောင်းလဲခဲ့လေသည်။

အိသယ်ကိုလည်း ယောက်ျားကလေး အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ခဲ့ပြီး သူ့သားအဖြစ် သဘောလက်မှတ်ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ဥရောပတိုက်မှ ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်တို့ လင်မယားသည် ကနေဒါနိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြလေသည်။

မွန်တရီသဘောကပ္ပတိန်သည် ရိုဘင်ဆင်တို့ သားအဖနှစ်ဦးအား သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေပေရာ ဝိုင်ယာလက်ဖြင့် ဒေါက်တာကရစ်ပင်နှင့် အိသယ်တို့ အား တွေ့ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း စကော့တလန်ယာဒ်အဖွဲ့ထံ အကြောင်းကြားခဲ့လေ သည်။ ကမ္ဘာ့မူခင်းလောကတွင် တရားခံများအား ပထမဆုံးအကြိမ် ဝိုင်ယာလက် ကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့် ရဲတို့ခြေရာခံနိုင်ကြောင်း ပြသခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

စကော့တလန်ယာဒ် အင်စပက်တော်ကြီး ဂျူးနှင့် အဖွဲ့ဝင်မြောက်ဦးတို့ သည် ဒေါက်တာကရစ်ပင်နှင့် ဇနီးချောလေးတို့အား ဖမ်းဆီးနိုင်ရေးအတွက် အမြန်သဘောများဖြင့် လစ်ပါပူမြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး မွန်တရီ သဘောနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ ဇူလိုင်လ ၃၁ ရက်နေ့တွင် အင်စပက်တော်ကြီး ဂျူးနှင့် အဖွဲ့သည် ရိုဘင်ဆင်သားတစ်ဖြစ်လဲ ဒေါက်တာကရစ်ပင်နှင့် ဇနီးကလေး အိသယ်တို့အား ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

ဒေါက်တာကရစ်ပင်နှင့် အိသယ်တို့အား ဩဂုတ်လ ၂၉ ရက်နေ့တွင် လန်ဒန်မြို့ ဘိုးလမ်း ရာဇဝတ်ပြစ်မှုရုံးကြီးတွင် ကိုရာအား သတ်မှုအတွက် လန်ဒန်ရဲအဖွဲ့ကြီးက တရားစွဲဆိုခဲ့လေသည်။

လန်ဒန်မြို့ ဘိုးလမ်းရှိ ရာဇဝတ်ရုံးတရားခွင်သည် အထူးထင်ရှားပြီး ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ရလေသည်။ ရှားလော့ဟုမ်း (မောင်စံရှား)၏ ဖခင်ကြီးဖြစ်သော စာရေးဆရာကြီး ကိုနှင့်ဒိုင်းကြီးသည် ဒေါက်တာကရစ်ပင်တို့ ဇနီးမောင်နှံအမှုကြီး ကို နေ့စဉ်လာရောက်လေ့လာခဲ့သည်။ နောင်တွင် ဗြိတိသျှတရားရေးဌာနတွင်

ကျော်ကြားခဲ့သော တရားသူကြီးဖြစ်လာသည့် ဆာတရာတ(စ်)ဟန်ဖရို ကမ္ဘာ ကျော်မှစ၍ ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာ ဆော်ဗြူရီတို့မှာ အဓိကပါဝင်သော ဇာတ် ကောင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ရှေ့နေကြီး ဆာမာရှယ်ဟောမှာ အစိုးရဘက်မှ ရှေ့နေ ကြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးမှ သတင်းစာကြီးများကလည်း ဒေါက်တာ ကရစ် ပင်နှင့် ဇနီးငယ်လေးတို့၏အမှုကို စိတ်ဝင်စားကြသဖြင့် မှုခင်းသတင်းထောက် များကို စေလွှတ်၍ သတင်းရေးသားခဲ့သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ပိုင်ယာလက်စကံ ကို အသုံးပြုခြင်းကြောင့် တစ်ကမ္ဘာလုံး အိတ်ဒြေကြရလေသည်။ ကိုရာ၏ မိန့် ထားသော အလောင်းတွင် ခေါင်းနှင့်လက်တို့ကို တွေ့ရှိခြင်းမရှိသော်လည်း အရေ ပြားပေါ်တွင် တွေ့ရှိခဲ့ရသည့် အမှတ်အသားကြောင့် ယင်းအမှုကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရ ကား မှုခင်းဆေးပညာတွင် စံနမူနာယူခဲ့ရသည့် ပြစ်မှုကြီးဖြစ်ပေသည်။

ယင်းအမှုကြီး စစ်ဆေးနေချိန်တွင် ဒေါက်တာကရစ်ပင်က အိသယ် အား ယင်းအမှုတွင် ပါဝင်ခြင်းမရှိခဲ့ပါကြောင်း ထွက်ဆိုသဖြင့် အိသယ်မှာ အစိုးရ သက်သေ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အိသယ်မှာ ရိုးသားသူ ဖြစ်သဖြင့် ဒေါက်တာကရစ် ပင် ပြောသည့်စကားကိုသာ ယုံကြည်ခဲ့ရကား ကိုရာမှာ ချစ်သူတစ်ဦးနှင့် ထွက် ပြေးခဲ့သည်ဟူ၍ ယူဆခဲ့လေတော့သည်။ ဒေါက်တာကရစ်ပင်သည် နေ့ရှိသ၍ ထောင်အတွင်းမှ အိသယ်ထံသို့ ချစ်သဝဏ်လွှာ ပါးခဲ့ရှာသည်။ ဒေါက်တာ ကရစ်ပင်သည် သူပိုင်ပစ္စည်း၊ သူပိုင်အိမ်တို့ကို သေတမ်းစာရေးကာ အိသယ်အား ပေးခဲ့လေသည်။ မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဂျာနယ်များတွင် ဖော်ပြခဲ့သော အိသယ်၏ ကိုယ် ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ဝတ္ထုရှည်များအတွက်လည်း စာမူများ အိသယ် ရရှိခဲ့လေ သည်။

၁၉၁၀ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၂၂) ရက်နေ့တွင် ဒေါက်တာ ကရစ် ပင်၏ အမှုအား စီရင်ချက်ချမှတ်ခဲ့ပြီး အိသယ်အား တရားသေလွှတ်ခဲ့လေသည်။ ဒေါက်တာကရစ်ပင်အား ၁၉၁၀ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၈) ရက်နေ့တွင် ကြီးဒဏ် စီရင်ခဲ့လေသည်။ ဤနေ့မှစ၍ အိသယ်အား မတွေ့မြင်ကြရတော့ပေ။ ခြေရာဖျောက်ခဲ့ပြီး လောကဏ်ကို အရှုံးပေးခဲ့လေတော့သည်။

အစိုးရရှေ့နေကြီး ဆာမာရှယ်ဟောကမူ အကယ်၍ ကရစ်ပင်သည် အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်အစစ်ခံခဲ့ရလျှင် အိသယ်မှာလည်း အပြစ်ကျရောက် နိုင်ခဲ့သည်။ အမှန်မှာ ဒေါက်တာကရစ်ပင်သည် အိသယ်နှင့် တွေ့ဆုံလိုသောစေ ကြောင့် သူ့ဇနီးအား အိပ်ဆေးများအလွန်အကျွံတိုက်ရာမှ ကွယ်လွန်ရသော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကား အသက်ပေး အနစ်နာခံခြင်းဖြင့် အဆုံး သတ်ခဲ့တော့သည်။ အိသယ်သည် ကျွန်တော် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း

၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် လန်ဒန်မြို့ တရေဖလ် ဝါစကွဲရား ရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး အသက် ၈၄ နှစ်အရွယ် ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရလေသည်။

ကျမ်းကိုး

1. The girl who loved Crippen By Ursula Bloom.
2. The World Most Infamous Murder.
3. Crime and Criminal By Sir. H. Scott.

ကမ္ဘာကျော်
ဂန္ထဝင်မှုခင်းများ
လှမိုး[ပညာရေး]